

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
WOMAN
BY THE
LAKE

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÖL KENARINDAKİ KADIN

Bir Misted Pines Romanı

Kitap 3

KRISTEN ASHLEY

THE
WOMAN
BY THE
LAKE

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğerk isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler rastlantısaldır.

Telif Hakkı© 2024 Kristen Ashley

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılmaması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin alınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı izin alınmalıdır. Lütfen Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine gönderiniz.

Kapak Görseli: [Pixel Mischief Tasarım](#)

İçindekiler

1. [Weaver Kulübesi](#)
2. [Doktor](#)
3. [Benim Cebim](#)
4. [Siktir et onu.](#)
5. [Delik](#)
6. [Önemli Olan Tek Şey](#)
7. [Çiçek Işıkları](#)
8. [Mutlu Yer](#)
9. [Bermuda Şeytan Üçgeni](#)
10. [Devam et](#)
11. [Bizim Yama](#)
12. [Bira Teması](#)
13. [Akla Yatkın Değil](#)
14. [Dava Dosyası](#)
15. [Desi ve Lucy](#)
16. [Birini Tanımak İçin Biri Gerekir](#)
17. [Bir Şerit Seçin](#)
18. [Yavru Köpek](#)
19. [Kazanmak](#)
20. [Yüksek Zaman](#)
21. [Bu yaptı](#)
22. [Bırak Sürsün](#)
23. [İşin İçine Girmek](#)
24. [Göreceğiz](#)
25. [Kaos Teorisi](#)
26. [Obua](#)
27. [Sonsuzluk](#)
28. [Uçak Kiralama](#)
29. [Bizim Gibi İnsanlar](#)
30. [Buz Gibi Soğuk](#)
31. [Bin Parçalı Bulmaca](#)
32. [Bluetooth](#)
33. [She Shed](#)
34. [Aile](#)
35. [Bizim Topraklarımız](#)
36. [Daha Mutlu](#)
37. [Aile Etkinliği](#)
38. [Podcast](#)
39. [Onlardan Biri](#)
40. [Suçlu Zihnine Vurgu](#)
41. [Kedinin Sürüklediği Bir Şey](#)

42. [Artçı](#)
[Sarsıntılar Epilog](#)
[Tartışma/Yansıtma Soruları Haber](#)
[Bülteni](#)
[Daha Fazlasını Kristen Ashley Gerilim](#)
[Kumar](#)
[Yazar Hakkında Also by](#)
[Kristen Ashley](#) -

BİR

Weaver Kulübesi

Nadia

T o posta kutusuna dikkat söylendi, şüphelendiğim gibi tarifini gözden kaçırmak zordu.

Etrafında şeftali, pembe ve turuncu sarmaşıklarla dolu dört büyük saksı vardı. Posta kutusunun kendisi, üzerinde *WEAVER CABIN* parlak bir paslanmaz çelikti. Havada bükülmüş bir dal tarafından tutuluyordu, ancak dönüp yaklaştığımda bunun aslında üzerinde sahte metal yapraklar olan parlatılmış çelik olduğunu görebildim.

Son olarak, benzersiz ve inanılmaz derecede güzeldi.

Ve bunu görmek, verdiğim kararlar ilgili endişelerimin bir kısmının azalmasını sağladı.

Kulübeye giden yol yumuşak kıvrımlarla kıvrılıyordu ve birçoğunun üzerinde parlak yeşil yosunlar yetişen küçük kayalarla çevriliydi.

Şerit de beklediğimden daha uzundu.

Sabahları postalarımı almak için epey bir yürüyüş yapmam gerekecek.

Bu da gelecek yıl evimin ciddi anlamda olacağı anlamına geliyordu.

Sonunda kulübe göründü ve onu görür görmez, son zamanlarda kulübenin inzivaya çekilmesi konusunda ortaya çıkan çekinceler

Weaver Cabin ortadan kayboldu.

Tek katlı, küçük, önü hariç her tarafı cipimi dış etkenlerden koruyacak bir araba garajına sahipti. Ahşap evin çatısı mavi tenekeydi ve bir sundurma yapının ön yüzü boyunca uzanıyordu.

Verandada biri sarı, diğeri kırmızı iki sallanan sandalye ve üzerlerinde sevimli yastıklar vardı; eski bir viski fıçısını masa olarak kullanıyorlardı ve bu masanın üzerinde de bir kavanoz içinde taze kır çiçekleri vardı. Verandanın diğer tarafında, üzerinde kabarık bir minder ve daha fazla tatlı yastık bulunan bir sundurma salıncağı vardı.

Evet, bir veranda salıncağı.

Etrafa serpiştirilmiş fenerlerin yanı sıra çok sayıda farklı büyüklükte saksı ve sarkan sepetler vardı; bunlar daha fazla impatiens, petunya, begonya, hercai menekşe ve fuşya ile doluydu.

Renkli ve büyüleyiciydi. Nereye gideceğime karar verirken gördüğüm resimlerden yüz kat daha iyiydi ve o resimler beni büyülemişti, bu yüzden bu imkansız görünüyordu.

Ama işte , tam .

Verandada duran adam da renkli ve çekiciydi, yan tarafa park etmiş eski, soluk beyaz Ford pikabından bahsetmiyorum bile.

Beyaz saçları arkaya toplanmıştı, muhtemelen at kuyruğu şeklindeydi, başında bir çiftçi kasketi vardı. Dağınık beyaz sakallı. Yıpranmış bir cilt. Ekose gömlek.

Ve solmuş kot tulumlar. Tulum!

Evet, o endişe hızla azalıyordu.

Ön tarafa döndüm, kontağı kapattım ve yüzümde küçük bir gülümsemeyle aracımdan çıktım.

"Siz Bayan Williams mısınız?" diye seslendi.

Hiç ve kullanmamaya çalıştığım ismimden çekinmedim ama tüm yasal belgelerdeki ismim buydu.

Kira sözleşmeleri dahil.

"Evet. Ama ben Nadia'yım. Siz Dave Weaver mısınız?" yoldan ahşap ön basamaklara (çakılın bir kısmı da dahil olmak üzere hepsi çiçek saksılarıyla kaplı) doğru ilerleyerek geri seslendim.

İlerlememi durdurmak için elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. Ben de durdum.

"Nasıl olduğunu anlıyorum, gel."

"Gel" kelimesindeki "g" sertti ve kelimeyi "kız" olarak kastettiğini hissettim.

Konuşmaya devam etti.

"Bugünlerde, hatta tarih boyunca, dikkatli olmalısınız. Brenda'mın seninle buluşması gerekiyordu, böylece gezinti sırasında kendini rahat hissedecektin. Kendini kötü hissediyor, bu yüzden özür dilerim, ama ben olmak zorundayım."

Söylediklerini tam olarak algılayamadan, beklenmedik bir şekilde bir dizi anahtarı bana doğru fırlattı ve neyse ki yeterince hızlı hareket ettim onları yakaladım.

Konuşmaya devam etti.

"Sana etrafı gezdirirken mesafemi koruyacağım." Ah.

Yabancı bir adamla ıssız bir yerde olmamı kastediyordu.

Bunu düşünmesi çok hoştu, çünkü Green Acres Noel Baba görünümüne bakılırsa ben .

Tüm alanı göstermek için bir elini etrafta gezdirdi.

"Brenda, tam etkiyi alabilmen için yastıkları dışarı koymamı söyledi. İstersen sen de yapabilirsin ama gelip çiçekleri sulayacağını söyledi ama sen geleceğini bilmezsen gelmeyecek."

Yapacak çok az işim olduğunu düşünürsek, tüm bu çiçeklerle ilgilenmek bana iyi bir meditasyon görevi gibi geldi.

Bir sorumluluk.

Bana güvenen bir şey.

Evet, bu yapılacak iyi bir şey gibi görünüyordu.

"Bana ne kadar suya ve ne sıklıkta suya ihtiyaç duyduklarını söylerse, ilgilenebilirim," dedim ve ona bir gülümseme daha attım. "Bahçıvanlık becerilerimle tanınmam ama öğrenebilirim."

Başını salladı. "Ona haber veririm." Başparmaklarını tulumunun kayışlarına geçirdi ve devam etti, "Eve hoş geldin hediyesi olarak, orada senin için gerekli şeyleri aldık, böylece geri dönüp kendine yiyecek bir şeyler almak zorunda kalmazsın. Market de yakın değil zaten."

Bu güzeldi, gerçi aynı şeyi düşündüğüm için bagajım yaklaşık on beş poşet market alışverişi ile doluydu.

Paylaşmaya devam etti, "Kahve. Krema. Süt. Biraz ekmek ve söğüş et. Yulaf ezmesi. Ve Brenda dünyaca ünlü taco etini tüm malzemelerle birlikte ekledi, böylece akşam yemeği yiyebilirsiniz. Ayrıca senin için bir şişe şampanya da var."

"Vay canına," dedim şaşkınlığımı gizlemeden. "Bu çok cömertçe."

Gerçekten de öyleydi.

Bu sevimli kulübenin ne kadar bakımlı olduğu ve kirasının çok ucuz olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı bir şekilde öyleydi. Aslında tek odalı bir kulübeydi, ancak resimlere bakılırsa mutfak, oturma ve yatak odası alanlarının yanı sıra bir okuma köşesi de vardı.

Çok fazla şeye ihtiyacım , bu yüzden malikaneleri incelemiyordum. Baktığım her şey buna benziyordu, ama bu kulübe açık ara en ucuz olanıydı ve bu nedenle, tüm muhteşem fotoğrafların yirmi yıl önce çekilmiş olmasından ve buranın bir enkaz olmasından endişeleniyordum.

İçeriden farklı bir hikâye anlatılmadığı sürece, öyle değildi.

"Seni içeri alalım," dedi ve kapıya doğru döndü. Sonra geri döndü. "Gönderdiğin kutuları aldık. Ben ve Doc onları içeriye istifledik. Arabada sana yardım edebileceğim bir var mı?"

Önce... Doc?

Doc kimdi?

İkincisi, arabamda iki büyük bavul, bir el çantası, bir dizüstü bilgisayar çantası, çantam ve yukarıda bahsettiğim yiyecekler vardı.

"İçeriye göreceğim için heyecanlıyım," dedim ona.

Beni inceledi, gözleri içinde eşyalar olduğu belli olan cipime gitti, sonra omuz silkti, paravan kapısını, ana kapıyı açtı ve içeri girdi.

Onu takip ettim.

Eşikten içeri adımımı attığım anda .

Kendimi güvende hissetmem için bana hala geniş bir alan bıraktığını ve alanın diğer tarafına doğru ilerlediğini belli belirsiz fark ettim.

Ama bu belli *belirsizdi*.

Çünkü dışarısı renkli ve büyüleyici olsa da içerisi düpedüz tuhaftı.

Ağaçların kulübeye yakın büyümesi nedeniyle, çok sayıda pencere güneş ışığının içeri girmesine izin veriyor.

Solda, kot kaplı bir kanepenin bulunduğu oturma odası alanı, tam o anda "*Gel de biraz kestir!*" diye bağırdığını duyar gibi *oldum*.

Buna eşlik eden yıpranmış ama eskimemiş bir deri kulüp koltuğu vardı. Alçak bir sehpa, çiçekler ve doğa hakkında olduğu anlaşılan birkaç sehpa kitabı ve taze kesilmiş kır çiçeklerinden oluşan bir başka kavanozla süslenmişti. İlginç lambalar, yan sehpa ve altında güzel, örgülü bir halı bu rahat alanı tamamlıyordu.

Ondan ileride beyaz alyans yorganlı demir bir yatak vardı, halkalar pembe ve şeftalinin anahtar tonlarındaydı. Parlak-beyaz

Avrupa yastıkları üzerindeki kuşgözü şemsiyeler, minik pembe puantiyeli soluk sarı çarşafı çift yastık kılıfı yığınları üzerinde. Avronun ön tarafında sarı ve şeftali çizgili tam bir yastık vardı. Kocaman ipliklerden yapılmış o muhteşem örtülerden biri yatağın çaprazına atılmıştı ve soluk yeşildi.

Gösterişli ayakucu eski bir sandıkla son buluyordu ve yatağın yanındaki komodinler birbiriyle uyumsuzdu.

Karşı taraftaki tam olarak göremediğim çekmecenin üzerinde soluk çiçeklerle boyanmış sıkıntılı bir beyaz vardı. Tamamen görebildiğim diğeri ise porselen mavisi, üç çekmeceli, süslü çiçek kulpları ve Fransız Provincial tasarımının orta çıkıntısı ve eğimli ayakları vardı. Her iki komodinin üzerinde de sevimli, salaş şık lambalar vardı.

Geniş, açık alanın sonunda, solda, kapısı açık bir oda vardı. İçinden parlayan güneşi ve eski moda, beyaz mozaik karo zemini görebiliyordum. Banyo.

Bunun karşısında, arka tarafta, kapıları kapalı iki küçük oda daha vardı.

Ama ortada, banyo ile bu odaların arasında, arka kapıya açılan kısa bir koridor vardı. Altında bölmeleri olan gömme bir bank, üstünde mavi pötikareli bir yastık ve üstündeki duvarda kancalar vardı.

Sağ tarafta, soluk yeşil dolapları, kasap tezgahı ve üzerinde çeşitli pastel renkli çanak çömlekler ve antika görünümlü cam eşyalar bulunan raflarıyla mutfak alanı yer alıyordu. Yumuşak sarı, pembe ve maviye boyanmış üç eski bar taburesi ve bakır musluklu bir çiftlik evi lavabosu ile bir bar / ada vardı. Ada boyunca üç ışıklı ilginç bir bakır ışıklandırma yer alıyordu. Tüm aletler modern, hatta yeni görünüyordu ve paslanmaz çelikti.

Mutfağın yanında, benim durduğum yere yakın bir yerde, sarıya boyanmış altı kişilik bir çiftlik masası ve uyumsuz sandalyeler vardı. Masanın üzerinde kır çiçekleriyle dolu büyük bir vazo duruyordu.

Bunu tamamlayan, tam sağımda, kısmen kitap ve ıvır zıvırla dolu, ancak kütüphaneye ve görünüme katkıda bulunmak için alana sahip yerleşik raflar vardı. Köşede muhteşem, minderli, pembe bir okuma koltuğu, deri bir puf ve iki yan sehpa vardı; içecekleri, yiyecek tabaklarını ve dinlenen kitapları koymak için daha iyi, düzinelerce farklı dünyaya daldığınızda yolunuzu aydınlatacak kapsayıcı bir lamba ile.

Tüm bunlar harika olsa da, kulübenin en önemli özelliği mekânın ortasında, tavandan aşağıya doğru inen taş işçiliğiyle yapılmış kubbeli bir bacası olan açık şömineydi. Her iki yanında aşk koltukları vardı. Biri kavisli ve güvercin grisiydi, diğeri ise pembe ve krem ekoseli geleneksel bir şekle sahipti.

Yerler ahşaptı ve çok sayıda kilim vardı. Duvarlar ahşap fıçı tahtasıydı. Perdeleri kaldırılmış olan pencereleri de ince perdeler çevreliyordu.

Gönderdiğim yirmi kutu, duvara yapıştırılmış düz ekranı izleyebilmeniz için sırtı odaya dönük olan kanepenin arkasında düzgün bir şekilde dizilmiş ve istiflenmişti.

Bayıldım. Her santimini. Değiştirebileceğim hiçbir şey yoktu.

Başka bir deyişle, mükemmeldi.

Orada bulunma sebebim için mükemmel.

Olanlar mükemmel olurdu.

Hayatımın geri kalanını orada geçirebileceğimi bildiğim bir şekilde mükemmeldi.

"Gömme dolap," dedi Dave Weaver, elini mutfağın ötesindeki kapılardan birine vurarak. Bir sonrakine geçti ve o kapıyı da tokatladı. "Depo. Ayrıca fırın. Su ısıtıcı. Çamaşır makinesi ve kurutucu. Dışarıdaki yastıkları getirirsen, onları içeri koyabilirsin.

Brenda'm bir sürü satın aldığı için burayı kirletmezler. İşler çok sıcak oluyor, her kapının üzerinde klima üniteleri var."

Durduğum yerin yukarısını işaret etti ve kapının üzerinde ince bir ünite görmek için dönüp yukarı baktım.

Dave konuşmaya devam edince geri döndüm.

"Klima kumandaları mutfaktaki bir çekmecedeydi. Şömine odunla yanıyor. Dışarıdaki kulübenin yanında bir odun yığını var. İhtiyacınız olursa barakada daha fazla depolama alanı var. Ayrıca bahçeyle ilgili bazı şeyler de var."

Mutfağa doğru ilerledi ve ellerini tezgâhın üzerine koydu.

Oraya vardığında konuşmaya devam etti.

"Fırtınalar oluyor. Elektrikler kesiliyor. Her zaman olmuyor ama oluyor. O yüzden buranın dışında bir jeneratör var. Jeneratör nasıl çalıştırılır biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Sana göstermemi ister misin?"

"I..." Kulübenin etrafına bakındım ve bunu arabamdaki tüm eşyaları düşünürken yaptım, en yakın marketin arabayla yirmi dakika uzaklıkta olduğu ve dondurucuya konulması gereken eşyalar olduğu gerçeği de buna dahildi.

Dave Weaver aklımdan geçenleri açıkça okuyarak, "Doktoru arayacağım," dedi. "Sanırım bir süreliğine geri döndü. Bir iki gün içinde uğrayıp jeneratörü nasıl çalıştıracağını göstermesini isteyeceğim."

İşte yine oradaydı.

Doktor.

"Doktor?" Birkaç adım daha sordum.

"Doktor." Çenesini yana doğru salladı. "Yolun yukarısında yaşıyor. Bu göldeki diğer tek ev. İyi adamdır." Duvarı işaret etti, orada gerçek bir sabit hatlı, telsiz telefon gördüm. Yanında da bir

üzerinde düzgünce yazılmış bir numara listesi bulunan küçük bir kara tahta. "Cep telefonu çekmeyebilir," diye paylaştı. "Burada en iyisi sabit hat. O listede evimizin, Brenda'nın ve benim telefon numaralarım var. Ayrıca, Doc'un sabit hattı ve cep telefonu. Bir şeye ihtiyacınız olursa, ne olursa olsun, beni ya da Brenda'yı aramaktan çekinmeyin. Ama Doc'u ararsanız, buraya çok daha hızlı gelir."

"Tamam," dedim tereddütle.

"Wi-Fi malzemeleri depo dolabında. Şifre tahtanın üzerinde."

Başımı salladım.

Mutfağa doğru ilerledi ve durduğu yerde bir şeyi işaret ederken eli kayboldu. "Mikrodalga bir raf mikrodalga. Brenda bunun görünür olmasının görüşünü bozduğunu söyledi."

Brenda haklıydı.

"Doğru," diye cevap verdim.

"Depoda sarılmış bir ip hamak var. Kancaları ağaçların üzerinde, iskelenin güney tarafında, suya yakın bir yerde. Keyfini çıkarın. Sizden tek istediğimiz, hava bozarsa hamakları içeri taşımanız."

Bir hamak.

Ciddiyim.

Burası *mükemmeldi*.

"Sorun değil. Bunu yapabilirim," diye güvence verdim.

Başını yana eğdi. "Eşyaları taşımaya yardım etmemi ister misin?"

Doğruyu söylemek gerekirse, çok yorgundum.

Dün Seattle'a uçmuş ve o sabah Misted Pines'a giden bir banliyö uçağına binmiştim. Oradan, uzaktan satın aldığım SUV'yi almak için araba galerisine, oradan da markete ve oradan da buraya geldim.

Maraton koşmamıştığ ama seyahat beni çok etkiledi.

Market alışverişinden tutkuyla nefret ederdim ve yeni bir evi donatmak için büyük bir alışveriş yapmak zorunda kalmıştığ ve şimdi öğleden sonraydı. Eşyaların içeri girmesini, yiyeceklerin , antalarımın açılmasını istiyordum ki pijamalarımın nerede olduğunu bileyim, diş fışamın yerine konmasından bahsetmiyorum bile. Ondan sonra Brenda'nın dünyaca ünlü taco etini ısıtacak, yiyecek, şampanya içecek ve muhtemelen sızacaktım.

Dave Weaver altmışlı yaşlarında olabilirdi ama yüzündeki kırıkşıklıklar daha çok seksenli yaşlarda olduğunu gösteriyordu. Ayrıca biraz da tombuldu. Benim için bir tehlike oluşturduğundan şpheliydim ama bildiğim bir şey varsa, ondan daha hızlı koşabilirdim.

"Taco eti, süt ve buranın muhteşemliği konusunda çok naziksiniz ama evet, yardıma ihtiyacım var," diye kabul ettim.

"Benim için zevkti," diye mırıldandı, bana doğru gelirken.

Arabaya doğru yola çıktık ve birkaç dakika içinde yaşı hakkında bir kez daha düşündüm, çünkü çok fazla bagaj ve yiyecek taşıyabiliyordu.

Rekor sürede hepsi içerideydi ve bunun için onu pebilirdim.

"Sizi bırakayım," dedi ve son poşetleri de mutfak tezghına koyduktan sonra doğruca kapıya yöneldi. "Tekrar söylüyorum, bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan ekinme. Acilse ya da endişeliysen Doktor'a ulaş. O size yardımcı olacaktır."

Cevap verirken onun yolunda yürüyordum, "Teşekkür . Hem de çok. Her şey için."

Parmağıyla alnına dokundu, bana "Umarım burada mutlusundur" dedi ve dışarı ıktı.

Paravan kapı iyi yağlanmış bir mekanizma üzerinde hızla kapandı.

Kapıya gittim ve perdenin arkasından onun kamyonetine yürüyüşünü izledim.

Durduğum yerden el salladım.

Dave uzaklaşırken el salladı.

Daha sonra doğruca market alışverişine gittim ve buzdolabına ve dondurucuya konması gerekenleri kaldırdım.

Arka salona geçip dışarı çıkmadan önce yaptığım tek şey buydu. Arka verandaya çıktığımda yine .

Solumda, üzerlerinde kabarık yastıklar olan hasır sandalyeler, daha güzel yastıklar, süslü, beyaz ferforje bir masa ve çiçeklerle dolu bir sürü saksı vardı. Sağımda ise önünde bir sehpa bulunan hasır bir koltuk vardı.

Önümdeki manzara çam ağaçları ve küçük bir göl ya da çok (çok) büyük bir gölet olarak tanımlanabilecek sakin bir su kütesiydi. Gölün üzerinde kısa bir iskele vardı ve üzerine iki adet parlak kırmızı Adirondack sandalye sığabiliyordu.

Sağa doğru uzanan taşlı bir patika, bir tarafında odunların yığılı olduğu ve üzerinde bir çatı bulunan küçük bir kulübeye çıkıyordu. Garip bir şekilde, diğer tarafta başka bir taş kenarlı yol vardı ya da bir zamanlar öyleymiş gibi görünüyordu.

Kulübeyle ilgili diğer her şeyin aksine, taşların birçoğu yerinden oynamış, düşmüş ya da yaratıkların hareketiyle yeniden düzenlenmişti. Yolun kendisi açık ve çakıllı değildi ama daha eski görünüyordu. Üstündeki çakıllar taze değil, toprağa gömülüydü.

Ve hiçbir şeye yol açmıyor gibi görünüyordu.

Arka bahçenin her iki yanında uzanan, göle daha yakın başka bir patika görebiliyordum, bu da gölün etrafında iyi kullanılan bir yürüyüş yolu olduğunu gösteriyordu. Tamamen toprak ama aynı zamanda taş kenarlı olan bu patika, her iki tarafta da çamların arasında kayboluyordu.

Çimenlik ve çoğunlukla topraktan ibaret olsa da yeni arka bahçeme çıktım ve gölün kenarına doğru yürüdüm.

Sağa baktım.

Güneşe göz kırparken birkaç pencere gördüğümü sandım ama çoğunlukla ağaçlar tarafından gizlenmişlerdi. Eğer o çamların arasında bir ev varsa, göz kırpmalarının geldiği yere bakılırsa, tek katlı değildi.

Gizli olmayan şey, gölün kuzey tarafının o kenarındaki iskeleydi (ben doğudaydım ve başka hiçbir yerde yoktu).

Bu iskele çok daha büyüktü, ucunda bir kol vardı ve küçük bir dıştan takma balıkçı teknesine benziyordu ve üzerine ismarlama bir muşamba mükemmel bir şekilde oturtulmuştu. Tekne iskeleye bağlı olarak suyun içinde duruyordu.

O muşambayı sevmiştim, komşumun eşyalarına iyi baktığını gösteriyordu ve bu bilinmeyen *Doktor* hakkında iyiye işaretli.

Bir komşum olduğu için

kendimi daha iyi

hissediyordum. Yalnız kalmaya

ihtiyacım vardı.

Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Hayır, hayatımı düzene sokmam

gerekiyordu.

Ama burası tam anlamıyla ıssız bir yerdi ve yakınımda biri varken kendimi daha güvende hissediyordum.

Özellikle de Dave Weaver'a saygı duyduğu belli olan ve iyi bir adam olduğunu söyleyebileceğim bu Doktor kişi.

Bir nefes aldım ve kulübenin arkasına dönüp bakmak da dahil olmak üzere etrafımdaki her şeyi inceledim.

Bu manzara da en az ön taraf kadar güzeldi.

Rüzgârın ağaçları hışırdatmasından, uzaktaki bir kuşun sesinden başka bir şey duymadım.

Gözlerimi kapattım ve hafif bir esintinin tenime dokunduğunu hissettim.

Bu benim halimden kaynaklanıyor ama bu, bir şeyin "*Hoş geldiniz*" dediğine dair güçlü, ürkütücü ama huzurlu hissi ortadan kaldırmıyordu.

Eve.

İşin ürkütücü kısmı bir yana, bir yıllığına buraya taşınma kararımın önünü tıkayan endişe de uçup gitti.

Çünkü bu mükemmeldi.

Kesinlikle mükemmeldi.

Doğru kararı vermiştim.

Burada olabilirdim.

Ve her şeyi .

Gözlerimi açtım ve kalan yiyecekleri yerleştirmek, bavulları açmak, taco etini ısıtmak için içeri girdim...

Ve yeni evime yerleşeceğim.

Doktor

Nadia

I Ölü bir uykudan ürkmüş ve kafası karışmış bir şekilde uyandı.
Karanlıktı. Daha önce hiç deneyimlemediğim türden *bir* karanlık.
Pencerelerden ay ışığı giriyordu ama fazla değildi ve görebildiğim her
şey gölgelerle örtülüydü.

Bir an için nerede bilemedim.

Sonra o öğleden sonra Washington'daki Misted Pines'in dışındaki
Weaver Kulübesi'ne taşındığımı hatırladım.

Bu yüzden uyandığımı düşünerek rahatlamaya başladım.
Bilmediğim bir yerde, bilmediğim bir hisle yaşıyordum.

Ve sonra onu duydum.

Beni uyandıran şeyi.

Pencereden gelen bir tırmalama sesi gibiydi.

Çam iğnelerinin fırçası değil.

Tırnak gibi bir şey.

Kıpırdamadan yatıp o sesi dinlerken tüm vücuduma korku ve adrenalin
iğneleri saldırdı.

Devam etti.

Dinlerken son uykum da beni terk etti ve böylece yakın zamanda
bilinçsiz olmanın verdiği kırılganlık hissi de kayboldu.

Tırnak olamaz. Değil mi?

Ben ruhuna düşkün bir şehir kızıydım.

Dedem bizi rustik yerlere götürdü, ama sadece yakınlarda beş yıldızlı oteller ya da günlük hizmetçi servisi ve kişisel aşçısı olan lüks evler varsa.

Balık (bir kez, çünkü sevmiyordum).

Yürüyüş yapıyordum (çok fazla böcek olmadığı sürece yürüyüşü severdim, ancak Paris'teki Rue Saint-Honoré'de yürüyüş yapmayı tercih ederdim

-Ne diyebilirdim ki? Ben annemin kızıydım).

Daha önce hiç kamp yapmamıştım (ve böyle bir isteğim de yoktu, yukarıda bahsedilen böceklere dikkat edin, ama aynı zamanda akli başında kim yerde uyumak ister ki?)

Dağ bisikleti kullanmadım, kano yapmadım, kuşa binmedim, tırmanmadım ve asla avlanmadım.

Doğruyu söylemek gerekirse, neden bu kulübeyi seçtiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bekle. Ben biliyordum.

Tamamen farklı bir şeye ihtiyacım vardı. Hayatımda bir sarsıntıya. Kim olduğumu anlamak için tanıdığım insanlardan ve yerlerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, artık emin olduğum tek şey, olduğumu sandığım kişinin ben olmadığımı.

Bildiğim bir şey vardı: Issız bir yerde olabilirdim ama bir korku filminde değildim.

O ses her neyse bir açıklaması vardı. Dışarıya, doğaya vs. alışık olan biri bunun ne olduğunu tam olarak bilirdi.

Ama o kişi ben değildim...henüz.

Ve yataktan kalkıp bunu çözmeye çalışmayacaktım. Yarın araştırabilirim.

Tırmalama devam etti ve çok ürkütücüydü.

Dürüst olmak gerekirse, kulağa doğal gelmiyordu. Ama öyle olmalıydı.

Komodine uzandım, kulaklığımı aldım, , telefonumu şarjdan çıkardım ve bir uyku hikâyesi açtım.

Anlatıcı kulağıma mırıldanırken, artık tırmalamayı .

Yine de tekrar uykuya dalmam çok uzun sürdü.

ERTESİ SABAH, uykusuzluktan kaskatı kesilmiş ve huysuzlaşmıştım; uykuya geri döndüğümde de uykum bölük pörçüktü.

Mayıs ayının başları olmasına rağmen sabah serinliği vardı, bu yüzden uyku şortum ve tulumumun üzerine pembe kaşmir bornozumu giymiş, çoraplarımı çekmiş ve arka verandadaki hasır koltukta bağdaş kurmuş, kahvemi yudumluyor ve göle bakıyordum.

Yapmadığım şey, artık kim olduğumu sandığımın tamamen yalan olduğunu bildiğime göre, kim olduğumu öğrenmek için gitmem gereken yolun girişini kapatan zihinsel döküntüleri nasıl kesip atacağımı bulmaktı.

Ayrıca tek odalı bir kulübede yaşadığımı fark ediyordum - ne kadar sevimli olsa da - içinde birkaç kitap, açmam gereken bir sürü kutu vardı ki bu muhtemelen bir saatimi alacaktı ve uygulamalarımı yükleyebilmem için Wi-Fi'ye bağlı olması gereken bir televizyon vardı ki bu da on beş dakika sürebilirdi.

Bu, yapacak bir saatten biraz fazla işim olduğu anlamına geliyordu, berbat ruh halindeydim, sadece o gün değil, tüm yıl önümde esniyordu ve kendimi konusunda mührü nasıl kıracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama aynı zamanda bunu yapmak için herhangi bir motivasyonum da yoktu.

Bu huysuz düşünceyle bir ses duydum, sonra gözlerimin yanından bir hareket yakaladım.

Dün geceki tırmalama sesi evin aynı tarafından geliyordu (ancak dün gece evin önüne daha yakın olan okuma köşesinin yanındaki pencereden geliyordu ve bu yeni ses göle daha yakın bir yerden geliyordu).

Bu nedenle gerildim ve o korku iğneleri geri gelerek tenime saldırdı.

Sonra çıktı.

O'na büyük bir vurgu yaparak.

Terden *sırılsıklam* olmuş vücudunu sadece bir kot şort örtüyordu ve ayağında koşu ayakkabıları vardı (çorapsızdı - yani, kim kot şort ve çorapsız ayakkabılarla koşar ki?)

Koyu renk saçları çok uzundu. *Uzun* değil, oduncu uzunluğunda, ama ıslak bukleler sadece yüzünün kenarlarını değil, boynunun etrafını da sarıyordu. Her tarafı bronzlaşmış vücudu fit ve yağsızdı; ayak bileklerinden boynuna kadar yağsız, belirgin kaslara sahipti. Göğüs kılıkları vardı, şişkin göğüs kaslarının arasında daha dolgundu, köprücük kemiğinden aşağıya doğru her yere dağılmıştı, karın kaslarının ortasından şortunun içine doğru yoğun bir çizgi uzanıyordu.

Sevgi dolu bir el tarafından yontulmuş erkeksi bir yüzü vardı. Güçlü bir burun. Çukur yanaklar. Belirgin kaşlar. Koyu renk saçlarla kaplı kare çene.

Ona bakarken, yedi yıldır hissetmediğim bir kıpırdanma hissettim.

Aslında, yedi yıl geçtiğini düşünürsek, bu kıpırdanma hayatımda daha önce yaşadığım her şeyden daha güçlü hissettirdi.

Açıklığa doğru koşarken başını bana çevirdi. Durdu, ellerini kalçalarına koydu, o muhteşem göğsü hızlanan nefesleriyle yükselip alçaldı. Bana doğru yürümeye başladı ve gülümsedi.

Mükemmel, beyaz dişlerden oluşan bir kesik, normalde sıra dışı olan çehreyi lezzetli bir *suç unsuru* haline getiriyordu.

"Hey," diye .

Derin sesi beni sersemliğimden uyandırdı ve "Benim bahçemdesin" diye cevap verdim.

Yürümeyi bıraktı ve başı boynunun üzerinde hafifçe döndü, biraz yana kaydı, kulağı mükemmel kaslı omzuna doğru eğildi.

"Pardon?" diye sordu.

"Benim bahçemdesin," diye tekrarladım.

Yıpranmış koşu ayakkabılarına baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Evet," diye onayladı. "Her sabah birkaç kez içinden geçiyorum evde olduğumda."

Evde olduğum zaman kısmı ilgi çekiciydi. İlgimi çekmeyi reddettim.

"Artık burada yaşıyorum ve" -kahve fincanımı salladım- "gördüğünüz gibi sabahları kahvemi arka verandada içeceğim. Yani sonra, eğer kaçırırsanız."

"Veranda mı?" diye sorarken dudakları titriyordu.

Kahve fincanımı tekrar salladım. "Arka veranda."

"Verandanın ne olduğunu biliyorum," diye paylaştı. "Sadece ormandaki bir kulübeye bağlı olduğunda diyecek birini tanımıyorum."

Artık orada yaşadığım için sadece kendi adıma değil, Dave ve Brenda'nın adına da kırılmıştım. Belli ki buraya çok emek vermişler ve en iyi muhafaza etmişler.

"Burası bir *kulübe* değil," diye karşı çıktım biraz hararetle. "Bu bir *kulübe*." "Aynı şey."

"Pek sayılmaz."

Güneyi işaret etti ama gözlerini benden ayırmadan şöyle dedi: "Sizin evinizden geçmem beş saniye sürüyor."

bahçesinde."

Avluya yaptığı vurgu hiç gözden kaçmadı.

Elbette, burası bir *bahçe* değildi, bunun yerine, bir gölde sona eren sağlıklı bir ağaç serpintisi olan büyük bir toprak parçasıydı.

Hala benim *bahemdi*.

"Ben Doc," diyerek kendini tanıttı ve bir adım daha ilerledi, Dave'vahşi doğada yalnız bir kadın olan benim kendimi güvende hissetmem için mesafesini koruma eğiliminde olmadığı açıktı. Şimdi sadece bir metre kadar uzaktaydı.

Ondan daha hızlı koşamayacağımı ve onu kesinlikle alt edemeyeceğimi biliyordum.

O kas.

Tanrım.

Bu da Doc'tu, bana jeneratörü nasıl kullanacağımı öğretecek olan yardımsever komşum.

Muhteşem.

Cevap vermeyince, "Sıradaki bölüm bana kim olduğunu söylemen," diye sordu.

"Ben *tek başına* iki fincan kahve içtikten sonra çok daha iyi işleyen bir ." Fincanımı kaldırdım. "Bu bir numaralı fincan ve daha yarısına bile gelmedim."

Bu onu çok eğlendirdi ve bunu biliyordum çünkü bana verdiği gülümseme bir öncekinden daha büyük, daha geniş ve daha beyazdı.

O heyecan geri geldi.

Müthiş.

"Bunu yaparken sessiz olacağım," diye garanti verdi. "Ve seni rahatsız etmeyeceğim." "Bahçemde koşmayacaksın," diye karşılık verdim.

"Gelip gittiğimi bile anlamayacaksın," dedi bana.

Yüz mil yarıçapındaki her heteroseksüel kadının onun ne zaman gelip gittiğini bildiğine dair bir his vardı içimde.

onun bahçesinden geçiyordu, yüzden inanmıyordum.

"Yapmayacağım çünkü benim bahçemde koşmayacaksın," diye karşılık verdim.

"nemli bir şey değil," dedi ve sesi hala eğleniyor gibiydi, sinirlenmiş gibi değil, bu da tüm bu konuşmayı *erkek* olmayı bırakıp beni dinlemesinden ve rahatsız edici bir konuşma yapmadan istediğimi yapmasından daha kötü hale getirdi.

"Kendimi tekrarlamamın bir nedeni var mı?" Ben talep ettim.

Başını eğdi ve elini bana doğru kaldırdı. Büyük, uzun parmaklı, güçlü görünen ve bu mesafeden bile çalışmaktan nasır tutmuş olduğunu görebildiğim eldi bu. Ama bunu sinirlendiğini gizlemek için yapmamıştı.

Kahkahasını gizlemeye çalışıyordu ama bunu başaramadı çünkü o güçlü omuzları kahkahadan titriyordu.

Kimdi bu adam?

Hayır.

Hayır.

Bilmek istemedim.

Yüzümü bir kez daha kaşlarımı çatarak düzelttim, bu da başını kaldırıp gördüğünde bir kahkaha atmasına neden oldu.

Açıkçası bu durum kaşlarımı daha da atmama neden oldu.

"Bahende koşmamı istemiyorsun, anladın mı?" diye kabul etti (sonunda!). "Bahenizde koşmayacağım."

Neredeyse *teşekkür* edecektim ama vazgeçtim çünkü yapmaması gereken bir şeyi yapmadığı için ona teşekkür etmek zorunda kalmamalıyđım.

Ben kamadım.

Ama biliyordum ki, eğer koştuysanız, yollarda koştunuz. Kaldırımlarda koştun.

Halka açık koştun.

İnsanların bahçelerinde koşmazdınız. Orada kimse yaşamadığında, tamam (sayılır). Ama şimdi orada yaşıyorum, yani... iyi değil (kesinlikle). Bu yüzden ona öylece baktım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Solitary Coffee Lady" dediğinde (sesli olmasa da) neşesini gizlemedi.

Kaşlarımı kaldırmaktan başka bir şey yapmadım.

Neşesi, en az geri kalanı kadar sert ve çekici olan kıkırdamasıyla duyulabilir hale geldi.

Sonra döndü, *bahçeme doğru koştu* ve çamların arasında kayboldu. Ugh.

Her neyse.

Kahvemi yudumladım.

Göle baktım.

Bu konuşmayı bırak.

Ve çamların arasında, imkansızın dışında yapacak gerçek hiçbir şeyin olmadığı bir yılın ezici ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim.

Güneş parlıyordu ve yirmi metre kadar ötedeki gölün huzurlu suları parıldıyordu.

Yine de boğuluyormuş gibi hissediyordum.

ÜÇ

Benim Cebim

Nadia

I yatakta sırtüstü döndüm, vücudumu gerdim
Doğruldu ve karanlık tavana baktı, "Aman *Tanrım*. Onu öldüreceğim!"

Partinin saat dokuzu biraz geçe başlayacağını duymuştum.

Bu bir sürprizdi çünkü hafta içi bir geceydi ve her gece dokuz ile on bir arasında yatağa giren bana (ve tamam, bu dokuz saatine doğru eğilme eğilimindeydi), bir parti başlatmak için çok geç bir saatti.

Ne yazık ki, onun eviyle benim evim arasındaki ağaçların arasından süzülen müzik daha da yükseldi ve yetmişlerin rock'ından (tahammül edebildiğim) metale (tahammül), Rage Against the Machine, Korn, Tool ve Slipknot'a (evet, grupları biliyordum, çünkü Trevor bir metalhead'di) doğru bir eğilimle ilerledi.

Bununla birlikte, aralıklı bağırışlar, kahkahalar ve hatta suyun ötesinden güzel evime taşınan yüksek sesli konuşmalar da dahil olmak üzere yüksek sesler geldi.

Eğleniyor gibiydiler, insanların suya atlayıp uzunca bir süre orada oynamalarını da içeren *gürültülü* bir eğlence (ki bu *çılgıncaydı*, ayak parmağımı sokmuştum ve hava *buz* gibiydi).

Neyse ki bu durdu ama geri kalanı devam etti. Ve devam etti.

Ve devam et.

Beyaz gürültü (örneğin bir vantilatör veya trafik) dışında bir sesle uyuyamıyordum, tabii bu bir uyku hikayesi anlatan bir anlatıcının uğultusu değilse, ki biraz için *bunu* da denemiştim, ama gürültü onun bile içinden süzülüyordu.

Kesinlikle müzik, kahkaha ve sesler değil.

Bu da demek oluyordu ki, saat sabahın üçünü geçiyordu ve ben henüz uykuya dalamamıştım.

Buraya taşınalı iki hafta olmuştu ve ilk başarısız buluşmamızdan bu yana Doc'u görmemiştim (ya da duymamıştım).

Bana jeneratörü nasıl kullanacağımı gösteren Dave'di, Brenda randevu almak için aradıktan sonra onunla birlikte geldi ve çiçeklerinin sulanması ve sağlıklı kalması için bana yol gösterdi.

O zaman Brenda'nın da kocası gibi bir kadın olduğunu öğrendim. Belirsiz bir yaşıydı (ellili yaşların ortası ile yetmişli yaşların ortası arasında bir olduğunu tahmin ediyorum). Doğal olmayan bir sarıya boyanmış ince telli saçları vardı (saldırgan olmak istemem ama bunu söylemenin başka bir yolu yoktu). Gözlük takıyordu, makyaj yapmıyordu, hoş bir şekilde tombuldu, dizlerine kadar inen büyük boy bir şort ve üzerinde çiçekleri koklayan üç kedi yavrusu resmi olan aynı büyüklükte bir tişört giymişti.

Ayrıca gözlüklerinin arkasından gözlerini aydınlatan nazik bir gülümsemesi ve sabırlı bir tavrı vardı.

Ancak bana taco etinin sırrını söylemeyi reddetti ki bunu bilmeye çok ihtiyacım vardı çünkü kabı açtığımda tıpkı baharatlı kıyma gibi görünüyordu ama yediğimde o kadar lezzetli ve yumuşaktı ki bu küçük bir mucizeydi.

Yine de, başka bir parti yaptığında daha fazlasını getireceğini söyledi, ki bence bu gerçekten çok tatlıydı.

Dave ve Brenda ile iki kez kasabaya inip korkunç markete uğradığımda görmezden geldiğim insanlar dışında kimseyi görmemiştim.

Bütün kutularımı açmıştım.

Televizyonu tüm yayın servislerine göre programlamıştım.

Bitkileri suladım ve sağlıklı tuttum.

Takip edemeyeceğim kadar çok televizyon seyretmiştim. Beş kitap okudum.

İnternette alışveriş yapmıştım, çünkü Brenda kulübeyi muhteşem bir şekilde donatmış olmasına rağmen bez peçeteleri yoktu, sunulan servis altlıkları peçeteleri keşfettiğimde bulduklarım kadar sevimli değildi ve güzel, antika kadehleri ve bardakları yeterince sıvı tutmuyordu (ve martini bardakları hiç yoktu). Ayrıca, örneğin iskelede otururken bir kadeh şarap içmek istersem (ki) dışarıda içmek için plastik kadehler de temin etmemişti. Verandada oturup kitap okurken bir şişe şarabın tamamını içmek istersem mermer bir şarap soğutucusu da sağlamamıştı (ki ben de öyle yaptım).

Ve diğer şeyler.

Ayrıca, paketleri ön kapıma kadar getiren postacımla da yarı yarıya tanışmıştım.

Yapmadığım şey, dört ay önce (yedi yıl öncesinden bahsetmiyorum bile) tüm bu olanlarla ilgili en derin düşüncelerimi, korkularımı ve hislerimi, kutularımda kulübeye gönderdiğim beş uyumlu, ipek kaplı, kiraz çiçeği kabartmalı günlüklerden herhangi birine kaydetmekti.

Daha yüksek bir bilince ulaşmak için meditasyon yapmadım.

Misted Pines'ın düşünceli bir ve destekleyici bir danışmanı sunup sunmadığını görmek için herhangi bir araştırma yapmadım. bir yapabilirdim.

Gidip beynimi tıkayan her şeyi ortaya dökmek ve gideri nasıl açacağıma dair bir plan yapmak için randevu aldım.

Hayır, bunların hiçbirini yapmadım.

Kendim hakkında öğrendiğim tek şey, yapacak hiçbir şeyimin ve sorumlu olduğum hiç kimsenin olmadığı günler boyunca neredeyse iş hale gelecek kadar motivasyonumu kaybetmiş olmamdı.

Yani, günlerimi dönüşümlü olarak aşırı gurur ve hayal kırıklığı nöbetleriyle dolduran ve bana güvenen yaklaşık yirmi beş munchkin.

Elbette, arkadaşlarıma mesaj attım, e-posta gönderdim ve birkaç telefon görüşmesi yaptım, ancak tüm bunları sosyal medyada yapmasam bile sosyal medyada yapıyordum.

O da numara .

Kulübe ve göl bunu kolaylaştırdı. Göl kenarında, çam ağaçları arasında pitoresk bir kulübe ve ben her gün saat iki sularında şarap kadehimle iskeleye gittiğimiz için bal gibi bronzlaşmış ve sağlıklı görünen bir selfie ile gülümsüyordum. Sulanacak bir sürü saksı bitkisi olduğu ve hepsinin dışarıda olduğu gerçeğiyle birlikte (bronzluk tamamen sağlıklı görünme numarası yapmakla ilgiliydi).

Tüm arkadaşlarım bu fotoğraflara bir kez baktı ve onları *en* kısa zamanda davet etmemi söyledi.

Hiçbirini davet etmedim.

Yuvarlanıp gidiyordum ve çok fazla içiyordum. Ve daha da kötüye gitti, çünkü her gün uyandığımda, hayali asamı alıp şeytanlarımla savaşmak ve her şeyi çözmek için yola koyulacağım gün olacağına karar veriyordum ve sonra yatağa giriyordum, kendimi dövüyordum çünkü o gün *hiçbir* şey yapmamıştım.

Şimdi... bu.

Tıpkı metal dinlemeyen bir komşusu olduğunu unuttuğu gibi berberine nasıl gideceğini de unutan Bay Cutoff Shorts (Ben bir

Swiftie'ydim ve bununla gurur duyuyordum (bunu bildiğinden değil, yine de). Artık bir işim olmayabilir ama uykumu seviyordum ve Limp Bizkit'i ninnilerde iyi bulmuyordum.

Şanslı olduğum tek şey, ilk geceki tırmalamanın geri gelmemiş olmasıydı. Pencereyi ve etrafındaki alanı kontrol ettim. Yakınında bir ağaç vardı ve belki de çam iğneleri olduğu konusunda , çünkü pencereye değmiyorlardı, ama ne olabileceğine dair başka bir ipucu yoktu.

Düşünürken gürültünün azaldığını fark etmemiştim, bu yüzden müzik tamamen kesildiğinde dönüp sevimli, mavi Echo Dot'uma baktım (postacının bana getirdiği başka bir şey).

Saat sabahın 3:57'siydi.

Hemen telefonumu kaptım ve saatin fotoğrafını çektim.

Bunu yaptım çünkü kin iyiydim, intikam fantezilerinde daha da iyiydim.

Bay Cutoffs için daha da kötüsü, ben üçüncü nesil Amerikalıydim ama Rusça damarlarımda engelsiz akıyordu. Annem bana biraz öğretti, *Dedulya* daha da fazlasını öğretti. Ve *onun papaçkası* anavatanından gelen sert bir papaçkaydı, yani benim *dedulya*'mı öğreten adam gerçek bir anlaşılmaydı.

Böylece yatağıma uzandım, zamanımı bekledim ve saat tam altıya çeyrek kala yorganı arkaya atıp kalktım.

Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, diş ipi kullandım ve sonra gömme dolaba yöneldim.

Uyku şortumu çıkardım, solmuş bir kot pantolon giydim, uyurken giydiğim dar sutyeni bıraktım ama hafif bir hırka giydim.

Sonra ayaklarımı taşınmadan önce aldığım altın tokalı pembe kadife Birkenstock kaydıraklara soktum, çünkü düşündüm ki

Birkenstock'larda "Washington Eyaleti" yazıyordu ama eğer onları yapacak olsaydım, altın tokalı kadife olacaktı.

Şimdiye kadar onları giymemiştim. Bugün o lanet gündü.

Sonra telefonumu aldım ve arka kapıdan çıkıp komşumun evine giden patikaya doğru yürüdüm.

Sadece beş dakikalık bir yürüyüşten sonra (eğer öyleyse) aniden bir açıklığa çıktığımda, birkaç nedenden dolayı hareketsiz kaldım.

Birincisi, evi olağanüstüydü.

Ahşap çatısı ve pencerelerin etrafındaki cilalı ahşap vurgularla çekici bir gece mavisine boyanmış dış cephe kaplaması ile karışık bir kat.

Hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Mimari bir döneme de yerleştiremiyordum. Nasıl ayakta durduğundan bile emin değildim, bu kısmı dışarı çıkıyordu ve bu kısmı yükseliyordu ve her yerde pencereler vardı.

Yine de hayal ürünü değildi.

Sağlam ve dayanıklı , sanki oraya yerleştirilmesi gerektiği için topraktan filizlenmişti ve insanlar gururumuz ve açgözlülüğümüzle kendi türümüzün kökünü kuruttuğunda, diğer birçok türü de yanımıza aldığımızda, bu ev kalacaktı.

dek.

Bunun da ötesinde, göle vardığımdan beri ilk kez hissettiğim ürkütücü bir his daha verdi, ama bu hem huzurlu hem de heyecan verici olduğu için daha da karmaşıktı.

Bu hissi anlamıyordum ve deneyecek halim de yoktu.

Beni şaşırtan diğer bir şey ise, yan tarafta, yerleşik bir ızgara, kütüklerden yapılmış güzel oturma yerleri, dışarıda yemek yemek için bir masa ve sandalyeler ile çekici bir alan vardı ve çok uzak olmayan bir yerde, oturmak veya dinlenmek için etrafında kütükler bulunan, ağır bir şekilde kaplanmış bir ateş çukuru ,

Çok büyük olan renkli yün battaniyeler de yere serilmişti.

Beni şaşırtan bu değildi.

Beni şaşırtan şey, her yerde çok sayıda kullanılmış teneke kutu ve şişe olmasıydı. Erimiş buzun içinde hâlâ içeceklerin yüzdüğü üç açık soğutucu. Orada burada sigara izmaritleri ve kullanılmış esrarların kör uçlarıyla dolu kül tablaları. Bölgeden çok uzak olmayan bir yerde toprakta duran yalnız bir futbol topu vardı ve iki frizbinin de onları kullanan insanlar ilgilerini kaybettiğinde düştükleri yerde bırakıldığını fark ettim.

Birkaç büyük Bluetooth hoparlör etrafa dağılmıştı ve senkronize olduklarını anlamak için bir teknisyen olmak gerekmiyordu. Uykusuz gecem bana bunu söyledi.

Bir çam ağacına sarhoş bir şekilde asılmış üç sütyen ve ateşin yanındaki yün battaniyelerden birinin üzerinde duran bir çift boxer ile birbirine dolanmış bir çift külot gibi görünen bir şey vardı.

En azından ortaya çıkarılan devasa çöp kutusunun kapağı sıkıca yerinde duruyordu, yoksa yakınlardaki her yaratık ortalığı birbirine katardı. Aslında, şerbetçiotu ve pişmiş etin kalıcı kokusunun onları nasıl çağırmadığını bilmiyordum.

Komşumun evinde olanları görsel olarak anlatmaya ihtiyacım yoktu, duymuştum ama duyduklarımdan daha kötü görünüyordu.

Açık ara farkla.

Yan tarafa park etmiş kocaman, parlak, siyah kamyonu dikkat kesilerek, ön kapıya bitişik küçük, kare şeklindeki güverteye doğru yürüdüm. Güvertede korkuluk yoktu ve üzerinde takılmak için tasarlanmamıştı. Kısmen yeterince büyük olmadığı için, çoğunlukla da belki on adım ötedeki çekici açık alan inşa edildiği için, o yan alanda oturmak ve ağaçların arasından gölü görmek ön verandada oturmazdınız.

Ön kapı açıktı, fırtına kapısının perdeleri takılıydı kapalıydı.

Ama içinden gömülü bir oturma odası görebiliyordum.

Tam olarak, Doc'u görebiliyordum, sırtüstü yatıyordu, gömleği yoktu, kot pantolonu alt yarısını örtüyordu, ayakları çıplaktı, bir ayağı kanepede, bir ayağı yerdeydi, kendinden geçmişti.

Ve onun üstünde, sutyenden başka bir şey giymemiş, ona sarılmış, aynı zamanda kendinden geçmiş bir esmer vardı.

Onunla hiç tanışmamıştım ama yine de onu yakından tanıdığımı hissediyordum. İğrenç.

Kapıya vurdum.

İkisi de hemen sıçradı ve dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Evet.

Rusya'da hava soğuktu ve bu soğuk damarlarımda dolaşıyordu. Kapıya vurmaya devam ettim.

Başını kaldıracak gücü yokmuş gibi boynunu bükmüş, saçları yüzünü kapatmış bir halde onun yanına oturdu.

Ellerini kalçalarına koydu, uzun parmakları etinde kıvrıldı (bu benim kararlılıkla görmezden geldiğim bir şeyi hissetmeme neden oldu) ve başını bana çevirdi.

Beni gördüğünde yakışıklı, uykulu yüzü granite dönüştü. Prensip olarak dudaklarımı incelttim.

Kıvrılıp yatarken kadını üzerinden kaldırdı, sonra da kanepeden inerken onu kanepeye bıraktı.

Sonra yeni bir mucize yaratarak bana doğru ilerledi, son derece solmuş kotunun fermuarının düğmeli olduğunu ve anlayabildiğim kadarıyla sadece bir düğmesinin açık olduğunu düşünürsek, ince (ama güçlü) kalçalarında nasıl durduğunu mümkün değildi.

Ayrıca karın kaslarının ortasındaki kalın kılların neye işaret ettiği gizemini de çözdüler ve bu daha büyük bir koyu renkli kıl parçasıydı. Yün battaniyenin üzerinde kimin boxer ve külotunun kaldığına dair bir fikrim olduğunu söylememe gerek bile yok. Ya öyle ya da adam komando olmayı tercih ediyordu.

Kapıya geldi ve düşmanca iterek açtığında geri sıçramak zorunda kaldım.

"Saat kaç lan?" diye sordu bana, o da düşmanca (belli ki), bir kolunu kapıyı açık tutmak için uzatmıştı.

Mükemmel bir giriş.

Fotoğraf makinemi çalıştırdım, daha önce çektiğim fotoğrafı çıkardım ve yüzüne çarptım.

"İşte o zaman partiniz sona erdi," diye ilan ettim.

Bu kadar yakından gümüşü bir gri olduğunu görebildiğim ve koyu renk kirpiklerle çevrili olduğunu da görebildiğim gözleri bana dönmeden önce telefonuma baktı.

"Çek şu lanet telefonunu suratımdan."

Telefonumu bıraktım ve ona bakmaya devam ettim.

"Lütfen bilmediğiniz anlaşılan bir şeyi, yani uygun komşuluk davranışının ne olduğunu açıklamama izin verin."

"Bu konuda pek bir şey bildiğinizi sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Gerçekten mi?" Sahte bir tatlılıkla sordum. "Komşularınızın bahçesinde koşmadığınızı biliyorum."

"Lanet olası bir ormanda yaşıyoruz. *Bahçemiz* yok," diye araya girdi.

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam ettim. "Ve hafta içi ya da herhangi bir gün, neredeyse sabaha kadar süren yüksek müzik ve gürültülü insanlarla çılgın partiler yapmazsınız. Hafta içi dokuzda susarsınız. Hafta sonları, gece yarısı."

"Bu bir kural mı?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Evet," diye cevap verdim kibirle.

"Kadın, buraya sabahın köründe beni uyandırıp her şeye burnunu sokan sinirli bir kaltak olmadan istediğim gibi yaşamak için taşındım."

"O zaman üzerinde başka bir ev olmayan bir göl seçmeliydin." Parmağımla evini işaret ederek gölü gösterdim. "O gölde" -ona doğru "başka bir ev var." Arkama yaslandım ve başparmağımı kendime doğru salladım. "Benim evim. yüzden sonra uygun şekilde davranırsan çok memnun olurum."

"Kıçımı öp," diye karşılık verdi. Hayır, yapmadı.

"Bunu yapabilirsin ya da yerel polisle konuşup aşırı gürültü için ne ceza kesiyorlarsa kesebilirler," diye tehdit ettim.

"Burada gürültü yönetmeliğimiz yok prenses."

"Kolluk kuvvetleri huzuru sağlamakla görevlidir ve dün gece yaşananlar huzurlu olmaktan çok uzaktı."

"Madem bir sorunun vardı, neden dün gece o tatlı kıçını kaldırıp buraya gelmedin ve bu saçmalığı yapmak yerine kibarca sormadın?"

Gözlerimin hakaretle yuvarlandığını hissettim ve o kadar hakarete uğramış hissediyordum ki, dikkatinin benim tepkime nasıl odaklandığını kaçırdım.

Ayrıca gördükleri karşısında tavrındaki değişikliği de özledim.

"Affedersiniz, Bay Cehennem Meleği," diye tersledim. "Kükreyen, her şeyin yolunda gittiği, iyi zamanların yaşandığı yetmişli yıllardan bugüne doğru ilerleyin ve bana söyleyin, akli başında hangi kadın tek başına ıssız bir yerdeki gürültülü bir partiye girip bir erkekten sessiz olmasını ister? Kısacası, siz *deli* misiniz? Üstelik *bunu yapmak zorunda olmadığım* gerçeğini hesaba katmıyorum bile."

"Ben MC'de değilim."

Bu kafa karıştırıcı anons karşısında başım döndü.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"var ama MC'de değilim."

"Bir ne?"

"Bir MC." Hâlâ kafamın karışık olduğu her halimden belliyken beni eğitti. "Bir motosiklet kulübü."

"Ah," diye mırıldandım ve zihinsel olarak kendimi toparlamak için saçlarımı salladım.

Ama bu sefer, bakışlarının doğrudan saçlarıma yönelmesini kaçırmadım.

Onu unutmak için cebime koydum ve tüyden başka bir şey kalmayana kadar yıkadım ve yoluma devam ettim.

"Demek istediğim hâlâ ."

"Bana Bay Cehennem Meleği dedin."

Belimden büküldüm ve parti alanındaki dağınıklığa dikkatle baktım.

Ona geri döndüğümde, kendi bakışını atmak için eğilmişti ve dolgun dudaklarında bir gülümseme flört ediyordu.

Bu adam!

"Çok şey istemiyorum," diye .

Dikkati tekrar bana döndü. "Gerçekten mi? Çünkü dün gece çok güzeldi ve komşumun kışında bir sopa var diye gece yarısı arkadaşlarımı kovmak zorunda kalsaydım, ben de dahil olmak üzere pek çok insan için berbat olurdu."

"Kışımda bir sopa yok," dedim hararetle.

Kaşları kalktı.

"" Beyan ettim.

"Bebeğim?" diye evin içinden bir kadın sesi yükseldi. "Kurtul ondan. Çok sıkıcı."

Onu da cebime koydum. Sadece söylediklerini değil, o sabah uyandığı yer başta olmak üzere tüm varlığını.

"Bitirdin mi?" sordu.

Bitirmedim.

"Dinleyin, çok basit. Gece yarısı civarında herkesten sessiz olmalarını isteyin, müziği kısın ve Fleetwood Mac ya da Eagles falan açın."

"Hayır, kadın, sen dinle," diye karşılık verdi. "Bizim gibi yaşayan insanlar bunu yapar çünkü kimsenin bize nasıl yaşayacağımızı söylemesini istemeyiz. Eğer inmek için yanlış yeri seçtiysen, bu senin suçun. Saçmalıklarını benim üzerime yıkma."

Bunu söyledikten sonra, sadece konuşmamızı değil, aynı zamanda çok kısa bir süre önce (belki de sadece saatler geçmişti) ilişkiye girdiği belli olan bir kadını da göz önünde bulundurarak *tamamen* uygunsuz bir şekilde tüm vücudumu taradı. Kalçalarımda, göğüs bölgemde ve ardından saçlarımda oyalandıktan sonra göz göze geldi ve kesik bir sesle, "Güzel Birks. Kahretsin, kadife."

Ve sonra fırtına kapısını açık tutmayı bıraktığında ve kapı vınlayarak kapandığında yolumdan atlamak zorunda kaldım.

Bu da yetmezmiş gibi iç kapıyı suratıma kapattı. Vay be!

"Ne sikim ama," diye fısıldadım kapıya doğru.

Bunun üzerine, gözlerim Birkenstock ayakkabılarımda, tansiyonum tavan yapmış bir halde merdivenlerden inip patikaya doğru yürüdüm.

Kaydıraklarımı arka holümdeki bir bölmeye *atarken*, "*Siktirsin* gitsin" diye düşündüm. *Bu ayakkabılar çok güzel.*

Sonra aynı derecede sevimli mutfağıma girdim ve kahve yaptım.

Siktir et onu.

R

Riggs

iggs, Aromacobana'dan çok ihtiyaç duyulan bir Elinde kâğıt kahve fincanı, neredeyse ilçe şerifi ve Riggs'in çocukluğundan beri arkadaşlarından biri olan Harry Moran'a çarpıyordu.

"Yo, kardeşim, üzgünüm," dedi. "Dün gece biraz gevşedim, henüz tüm silindirleri ateşleyemedim."

Harry'nin dudakları kıvrıldı ve, "Sorun değil. zaman oldu. Bir işten mi döndün?"

Riggs çenesini kaldırdı. "Dün bitti. Çocukları çağırdım, dün gece kutladık."

Harry incinmiş gibi yaptı. "Beni sen çağırmadın."

"Senin sahneden değil," diye mırıldandı Riggs, keşke öyle olsaydı.

Harry'nin biraz gevşemesi gerekiyordu ve bu onun kolluk kuvvetlerindeki işiyle ilgili değildi. Riggs'in cehennem kadar zor olacağını bildiği bir şeye tutunmasıyla ilgiliydi, ama devam etmek ve bir hayata sahip olmak için bunu yapmak zorundaydınız.

Arkadaşı nefes alıyordu.

Ama canı yoktu.

Harry her zamanki gibi bunu görmezden geldi ve "Bir süreliğine şehirde misin?" diye sordu.

Riggs başını salladı. "Yaklaşık bir ay."

"Bir şeyler , balık tutmaya gideriz."

Riggs tekrar başını salladı.

Harry kahvehanenin kapısına doğru yöneldi, Riggs onun yolundan çekildi, böylece o da bunu yapabildi, ama o hareket ederken aklına bir düşünce geldi.

Harry kısa sohbetlerini bitirmek için bir şey söylemek üzere ağzını açtığı anda Riggs, "Weaver Kulübesi'ne bir piliç taşınmış," dedi.

Bir gece önce, payına düşeni almış, biraz ot içmiş, sertleşmiş, bu yüzden daha sert boşalmış ve kendinden geçtikten birkaç saat sonra güzel ama şirret bir kadın tarafından uyandırılmıştı.

Normalde olduğu kadar keskin değildi.

Yine de, Harry'nin vücudunun nasıl sarsıldığını, sonra nasıl sertleştiğini ve Riggs'e döndüğünde hareketlerinin nasıl tahta gibi görüldüğünü gözden kaçırmadı.

"Evet, duydum," diye yanıtladı Harry.

Riggs, "Başı belada mı?" diye sorarken arkadaşının sözlerine değil tepkisine atıfta bulunuyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Harry.

"Ondan bahsettiğimde garip bir tepki verdin dostum. Onu tanıyor musun?"

Harry başını salladı ve "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

"Evet, iki kez. İlkinde, sabah koşularım sırasında bahçesinden geçmememi söyledi ve sonuncusu da birkaç saat önce dün geceki parti yüzünden yüzüme vurduğunda oldu. Yani, uyarıyorum. Bir daha olursa polisi arayacağını söyledi. Bir daha olacak ve bu kadın nasıl biri, polisleri arayacağını biliyorum."

"İşiniz bitti, şimdi konuşmak için vaktiniz var mı?"

Bu davet karşısında kaskatı kesilen Riggs oldu.

Bu yüzden, "Tekrar soruyorum Harry, bu orospu bela mı?" diye itti.

"Kahvaltı yaptın mı?" Harry geri itti.

Riggs ona "Hayır," dedi.

"Benden," dedi Harry, sonra Riggs'in onayını almadan Double D lokantasına doğru yola koyuldu.

Riggs'in arkadaşını takip etmesini sağlayan Prenses Yalnız Kahve'nin büyük göğüsleri, tatlı kalçaları ve kalın, uzun, sarı saçlarıydı.

Oh, evet.

Ve o parlak mavi gözler.

Siktir et onu, ama bütün bunlar o kadar ki, kız onun için ciddi bir baş belası olabileceğini göstermiş olsa da, merak ediyordu. Double D'ye girdiler, oturdular ve garson Heidi, Aromacobana bardağına bir bakış attı ama o bir bardak daha istedi çünkü dün gecedan sonra buna ihtiyacı olacağını biliyordu. Ayrıca yanında domuz pastırmasıyla birlikte bir yığın krep sipariş etti, çünkü

tartışılabilir, ama buna daha çok ihtiyacı olabilir.

Harry granola, meyve ve yoğurt yolunu seçti.

Normal şartlarda, Riggs sağlıklı alışkanlıkları için adama bok verirdi.

Harry'nin titreşiminden hoşlanmadı, onu .

Heidi emirlerini yazıp havalandıktan sonra Riggs hemen daldı.

İç

nd "Ne oluyor?"

e. "Senden bir süre sessiz olmanı isteyeceğim, Riggs," dedi Harry. Riggs arkasına yaslandı ve iki kolunu da koltuğa dayamak için uzattı.

arkasındaki kabin.

Harry işinde iyi olduğu için vücut dilini kaçırmadı.

"Bunu sormamdan hoşlanmadığını biliyorum," dedi Harry.

Daha fazlasını söyleyecekti ama biri seslendi: "Hey, Harry. Hey, Doktor."

Riggs omzunun üzerinden bakınca Declan'ı gördü, çocukluğundan beri tanıdığı bir çocuktü ama artık evli olduğu için öyle değildi, kapıya doğru büyük beyaz bir kâğıt torba taşıyordu.

"Hey, Deck," diye

seslendi Harry. Riggs

sadece çenesini kaldırdı.

Declan gitti.

Riggs tekrar Harry'ye baktı.

Riggs alçak sesle ve yavaşça, "Hayır," diye onayladı. "Bunu sorman hoşuma gitmedi.

Şimdi neden böyle bir şey sorduğunu bilmek istiyorum."

"Normalde... *kahretsin*." Harry bir elini saçlarının arasından geçirdi, uzaklara baktı, bunların hiçbirini Riggs'in daha iyi hissetmesini sağlamadı, sonra Riggs'e döndü. "Bunu sana verecek olan ben değilim, ama o senin komşun ve kardeşim, kasabaya döndüğünü bilmiyordum, ama yine de, öyle öğrendiğimde..." Sözlerini bitirmeden önce elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi, "Ona göz kulak olabilmen için bu konuda sana gelip gelmemle mücadele ediyordum."

Riggs anında kollarını kabinden çekip masanın üzerine yasladı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Komşunuz Nadia Antonov," diye açıkladı Harry, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bunun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Riggs bunun her şeyi açıklamadığını paylaştı.

"Antonov, Riggs. Votkadaki gibi."

Riggs fısıldamadan önce alçak sesle ısıık çaldı, "Lanet olsun."

"Evet, öyle. Son birkaç yıldır Misted Pines'ta yaşananlar yüzünden birinin Weaver Kulübesi'ni kiraladığını duydum, bu başlı başına bir haberdi."

Evet, .

Riggs hayatı boyunca Misted Pines'ta yaşamıştı ama göl kenarındaki evini üç yıl önce satın almıştı ve bunu kimsenin Weaver Kulübesi'ni kiralamayacağını, kiralasalar bile uzun süre kalmayacaklarını düşünerek yapmıştı ki on beş yıldır böyle olmuştu.

Söylentilerin hiçbirine inanmadı. Hepsi saçmalıktı. Göl kıyısındaki evini satın almaktan çekinmemesinin nedenlerinden de buydu.

Ama gerçek şu ki, Dokumacılar orayı devralıp onarmadan önce de, sonra da kimse Weaver Kulübesi'nde ya da evinde uzun süre kalmadı.

Bu da Riggs'e gölü, o sabah yaşadığı türden bir güçlükten arınmış ve temiz bir şekilde verdi.

Ta o sabaha kadar.

"O yüzden bugünlerde daha temkinli davranıyorum. Rus'la birlikte onu araştırdık çünkü bu kasabada daha fazla bela istemiyorum," diye açıkladı Harry ve Riggs de bunu onayladı. Misted Pines son birkaç yıldır beladan payına düşeni fazlasıyla almıştı ve Riggs de dahil olmak üzere herkes bundan bıkmıştı. Harry, kendi işinde, herkesten daha fazla. "Fazla uzağa bakmamıza gerek yoktu. Onun boku dışarıda bir yerde sallanıyor."

"Ve bu bok mu?" Riggs sordu.

"Yani duymadın mı?" "Neyi duymadım?"

"Ulusal haberlere çıktı."

"Yine, *ne duydun?*" Riggs bastırdı.

Harry şaşırmış görünüyordu, ama Riggs'in ne zaman bir işte çalıştığını biliyordu, ki altı aydır neredeyse arka arkaya çalışıyordu, çalışıyordu, sonra daha çok çalışıyordu ve bunu iyi yapamadığında uyuyordu. Ondan sonra daha fazla çalışırdı.

Yerel dedikodu hattına girmede.

Haberleri bile izlemedi.

Ve çalışmadığı zamanlarda, yapmak için çalıştığı şeyi yaptı: hayatının tadını çıkardı.

Her .

Bu yüzden çalışmadığı zamanlarda da güncel olayları takip etmekle uğraşmadı.

"Antonovlar hakkında bir şey biliyor musun?" Harry sordu.

"Votkalarını sevdiğimi biliyorum. Ve en üst rafta olduğunu biliyorum. Bunun dışında..." Omuz silkti.

"Pekala, hızlı bir tarih dersi. Büyük baba Antonov, Stalin'in ölüm listesindeydi. Sonuna kadar kapitalistti. Bu nedenle, komünizmin büyük bir hayranı olmaması şaşırtıcı değil. Duyguları hakkında çenesini kapalı tutmayı da pek sevmezdi. Gulag'dan ve bir bütün olarak SSCB'den nasıl kaçtığına dair pek çok efsane var, ancak inkar etmek mümkün değil, adam çivi gibi sert ve üstüne üstlük sert bir adamdı. Votka tarifini Amerika'ya getirdi ve Amerikan rüyasını yaşamaya başladı. Bu çabada tek fikirliydi. Söylenenlere göre, adam acımasızdı ve sonuçta korkunçtu. Ama içki imparatorluğunu kurdu ve bu imparatorluk votkanın çok ötesine geçerek genişledi ve öldüğünde bu imparatorluğu tek çocuğu olan oğlu Fyodor'a devretti."

"Öyle mi?" Harry konuşmayı bıraktığında Riggs sordu.

"Fyodor eski taşlardan bir parçaydı. Ama o dönemin iki büyük, kraliyet tipi düğünü vardı. Grace Kelly ile Prens Rainier ve Fyodor Antonov ile Vilma Rayburn."

Sonunda, tanıdık bir şey.

Riggs bu duymuştu. "Aktris mi?"

Harry başını salladı. "Bomba gibi. Muhteşem. Kaderinde bir başka Marilyn Monroe olmak vardı, ta ki Fyodor'la tanışıp gerçek aşk için Hollywood'u geride bırakana kadar."

"Ve para," diye girdi Riggs.

"Bilmiyorum," dedi Harry düşünceli bir ifadeyle. "Antonov'a bir kız çocuğu verdi, sonra oğluna hamileyken ironik bir şekilde ve Antonov votkası içtiği söylenen sarhoş bir sürücü tarafından kendisi ve doğmamış bebeği öldürüldü. Fyodor bir daha asla evlenmedi. Herkes kalbinin kırıldığını söylüyor. O hayatının aşkıydı. Onu kaybetmeyi asla atlatamadı. Ama onu kaybettiğinde tüm sevgisini kızı Alyona'ya ve o geldiğinde de torununa yöneltti."

"Nadia," diye söze girdi Riggs, prensesin içindeki prensesin ne olduğunu şimdi anlamıştı.

Kadın aslında bir prenesti.

Votkalı olan ama aynı şeydi.

Riggs, "Yani yaşayan zengin bir kaltak var," dedi.

"Hayır, yanınızda annesi dört ay önce babası tarafından öldürülmüş bir ikinci sınıf öğretmeni yaşıyor."

Riggs tekrar arkasına yaslandı.

Ama bu sefer, sanki itilmiş gibi yaptı.

Geri döndükten sonra bile göğsüne bir şeyin sertçe bastırıldığını hissetti.

Harry, "Alyona babasının isteğine rağmen Peter Rogers adında bir adama aşık oldu," diye devam etti. "Onun hiçbir fikri yoktu, ama babasının vardı, bu adamın bir pislik olduğunu biliyordu. İsyanını sonuna kadar götürdü ve adamla evlendi. Nadia adında bir çocukları oldu, ama Alyona bunu öğrenmeye başladı ve hiç vakit kaybetmeden adamı başından savdı. Boşanma belgelerinde duygusal ve fiziksel istismar yazıyor. Boşanmayı sonuçlandırır ama adam geri gelmeye devam eder ve küçük kızını almakla tehdit eder. Alyona onun gitmesini istiyor. Fyodor onun gitmesini istiyor. Ancak Rogers yüksek yaşamdan ya da banka hesaplarına doğrudan ulaşma imkanından vazgeçmek niyetinde değildir. Hesaba katmadığı şey, Fyodor'un eski kafalı olduğu ve yarım saniyeliğine de olsa bir boka katlanacağıdır ama

kızı bundan daha azı için bok alıyor. Bir şekilde ondan kurtuldular."

Riggs, "Ama geri dönecek," diye tahmin etti.

Harry başını salladı. "Evet, kara dul olduktan sonra. O bir dolandırıcıydı, Riggs, ve bu onu katil olmaya kadar götürdü. Küçük çaplı bir mirasçı buluyor, onu etkiliyor, onunla evleniyor, sonra bir şekilde kadın ölüyor, adam kadının parasını alıyor, sonra da ortadan kayboluyordu. Polislerin onlarca yılını aldı, ama son öldürdüğü kişiden sonra, takma adlarını ve görünüşünü nasıl değiştirdiğini bir araya getirdiler. Onun peşindeydiler. Miras kalan malları dondurdular, böylece onlara ulaşamadı ve buharlaştı. Paraya ve başka bir ortadan kaybolma eylemine ihtiyacı vardı. Sonuncusunu nasıl yapacağını ve ilkinin nereden bulacağını biliyordu. Fyodor öldüğüne göre, onun için daha kolay olduğunu düşündü. Bu yüzden Alyona'nın peşine düştü."

Heidi gelip tabakları masaya koyduğunda Harry konuşmayı kesti.

Riggs, ağızındaki ani boktan tattan kurtulmak için Aromacobana kahvesinin bir kısmını geri çekti, aynı zamanda masadan kalkması için ona zaman verdi ve o gittiğinde, "Bu eğlenceli bir hikaye değil, Harry," dedi.

"Daha iyiye gitmiyor," diye uyardı Harry.

Riggs içini çekti, kahvesini bir kenara bıraktı ve çatalını aldı, o sabah Nadia'ya ne kadar büyük bir pislik olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Kabul etmek gerekir ki, kadın yüzleşmek için can atarak onun mekanına doğru ilerliyordu ve bunu yapma şekli adamı ona istediğini verme havasına sokmuştu.

Hala büyük bir pislikti.

"Elma uzağa düşmez," diye devam etti Harry, kaşığı alıp sağlıklı kahvaltısını karıştırırken. "Rogers'ın bunu nasıl emin değilim, ama Fyodor gitmiş olsa bile, Alyona

itici. Avukat olmak istiyordu. Savcı oldu. Fyodor aile şirketini satmıştı çünkü onunla ilgilenmiyordu, ama bu onun zengin olduğu anlamına geliyordu. Rogers geldi, muhtemelen para istedi, cinayet sahnesine göre ne parayı ne de onun saçmalıklarını kabul edecekti. Baş dertteydi, çaresizdi, polisler peşindeydi. İşler karıştı Riggs. Acımasız ve dağınık. Biraz dayak yemiş ama sonunda kadını döverek öldürmüştü."

Riggs çatalını bir kenara bırakarak, "Lanet ," diye mırıldandı.

Artık aç değildi ve artık bu hikâyeyi dinlemek istemiyordu.

Pencereden dışarı baktı.

Acımasız ve dağınık.

Ve o sabah kadının kızına en az bir kez orospu demişti.

Sikeyim.

"Nadia'ya babası hakkında ne söylediler bilmiyorum," diye devam etti Harry. "Ama polis raporlarına göre babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş. Babası geri gelip annesini öldürene kadar hiçbir fikri yokmuş."

Bunun üzerine Riggs doğrudan Harry'ye baktı ve "Yani ona göz kulak olmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Bunun üzerine Harry o malum soruyu sordu. "Kim daha iyi?"

"Kardeşim-" Riggs başladı.

"Nadia evliydi," dedi Harry.

Riggs zorla, "Yüzük takmıyor," dedi.

"Evet, çünkü bir itfaiyeciyle tanıştı ve ona aşık oldu. Nişanlandılar ve nişandan birkaç ay sonra adam ölümcül kanser olduğunu ."

Lanet olsun.

Riggs başını arkaya eğdi ve tavana doğru, "Tanrım," diye tısladı, Harry'yi neden Double D'ye kadar takip ettiğini merak ediyordu.

Ve hayır, göğsündeki ağırlık azalmamıştı. Sadece ağırlaşmaya devam ediyordu.

"Söylentiye göre, ayrılmaya çalışmış," dedi Harry ona. "Nadia reddetti. Her şeyi hızlandırdı. Onunla evlendi. Büyük, gösterişli bir düğün. Fyodor onları iki ay sürecektir bir balayına göndermiş, orada yapılacaklar listesindeki her şeyi yapmışlar. Eve döndüler, beş ay sonra adam öldü."

"Bu ne zaman oldu?" Riggs sordu, kelimelerin de sıkıydı.

Harry bir omzunu kaldırdı ve "Yedi yıl öncesini düşün," dedi.

"Yani, ölü büyükbaba. Ölü anne. Ölü koca. Hapsedilmiş, katil, dolandırıcı, pislik, boktan bir baba."

Harry aldığı lokmayı yuttu, hem yemek yiyip hem de bu hikâyeyi anlatabilmesi şerif olmasının nedenlerinden biriydi.

Sonra başını salladı. "Baba bir motelde sıkıştırılmış ve polis tarafından intihar etmiş. Silahını ateşledi, altı kurşun yedi ve olay yerinde öldü."

"Daha da iyisi, adamların hayatlarının geri kalanını kendininkini alarak yaşamak zorunda bırakan, insanlıktan nasibini almamış, bencil, katil, boktan bir dolandırıcı."

Harry, "O adam yüzünden uykularının kaçtığını pek sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Bu, tetiği çekerek yaşamak zorunda oldukları gerçeğini ortadan kaldırmaz." Harry başını salladı.

Harry'ye, "Bu sabah benim pisliğime bulaştığında ona çok kötü davrandım," dedi.

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Harry.

Riggs kendini "O tam bir belası," diye savundu.

"Annesi dört ay önce babası tarafından dövülerek öldürüldü. Varlığından haberdar olmadığı bir baba, ama şimdi onun sadece annesini vahşi bir saldırıda öldürmekle kalmadığını, aynı zamanda dört kadını daha öldürdüğünü biliyor. Bence biraz merhameti hak ediyor."

"Aynı fikirde değilim ama bunu bilmiyordum."

Harry kaşığıyla onu işaret etti. "Artık biliyorsun." Bunu söyledikten sonra tekrar yoğurduna daldı.

Riggs alçak sesle, "Ve bu hikâyenin bende nelere yol açacağını biliyorsun," dedi.

Harry, "Biliyorum," diye cevap verirken göz temasını kesmedi.

Riggs, "Sen bir orospu çocuğusun," diye mırıldandı ve çatalını kapı. "Onun resimlerini gördüm," dedi Harry.

Riggs ağzına krep tıktırmadan önce "Siktir git," diye karşılık verdi. "O da annesi de ailedeki bombanın peşinden gittiler.

"diye belirtti Harry.

Riggs kreplerini yutmaktan ve başka bir şey yapmadı.

Ama arkadaşı haklıydı.

Şimdiye kadar ne olduğunu anlayamamıştı ama Nadia Antonov dar bir tişört, solmuş bir kot pantolon, gülünç Birks'ler, özensiz bir kazak ve her şeyiyle seksi, dağınık, yatak başı saçlarıyla bile eski zaman Hollywood tanrıçalarına benziyordu.

Peki ne ?

Onun bu lanet tavrı, aletinin sertleşmesine karşı koymasına neden oldu.

Babası cazibesini ve yakışıklılığını tıpkı Nadia'nınki gibi kullanmıştı.

Riggs bir ara yüzüne bir bıçak saplamayı düşünmüştü çünkü bu ilgi can sıkıcı olabiliyordu ve bazen düpedüz bunaltıcıydı.

Ama Nadia Antonov...

Adam parmaklarını şıklattığında kadın dizlerinin üzerine çöküp adamın sikini yalayacak değildi.

Bu da tabii ki sikini onun ağzında hissetme isteğini daha da artırdı.

Siktir et onu.

"Dönüp dolaşıp istediğin kadar geniş yaşa kardeşim, yeter ki komşun rahat uyuyabilsin," diye bitirdi Harry.

Bunu yapmaktan başka çaresi yoktu. Ve daha fazlası.

Kadına göz kulak olmaktan başka çare yok.

Evet.

Sikeyi
m.

Onu.

Sert.

Delik

Riggs

B Riggs, açılış saatinden önce The Black Hole, Misted Pines'taki birçok bardan biri ya da The Hole'un durumunda, eteklerinde, ancak daha iyi olanlardan biri değil.

Bunu arkadaşı Bubbles'ı aramak için yaptı.

Mekân karanlıktı, sadece barın üzerindeki ışıklar yanıyordu ama bir gece önce kapanışta çalışanların gitmeden önce temizlik yapma zahmetine girmedikleri belliydi. Her yerde boşlar vardı ve her zamanki gibi botlarının tabanları attığı her adımda yere yapışıyordu.

Arka taraftaki kapıya yöneldi, elini kaldırdı ve parmaklarını kapıya vurarak bağırdı: "Hey, Bubbles, ben Doc. İçeride misin?"

Riggs, Bubbles'ı liseden beri tanıyordu, bu yüzden kapının gereğinden fazla bir coşkuyla çarparak açılmasına hazırды.

Ve Bubbles orada duruyordu, kel, şişman, kısa değil ama uzun da değildi, Riggs'in kafein alıp kafayı bulmadan önceki haline benziyordu.

Bubbles ne kadar sert hissederse hissetsin, çok az şey Bubbles'ın iyi çocuğunu kırdı.

Bubbles'a boşuna Bubbles dememişler.

"Hey, dostum!" diye bağırdı, sanki Riggs bir futbol sahası uzaktaymış gibi. "Şehre dönmüşsün."

"Evet. D n bir işten döndüm."

Bubbles sahte bir kaş çattı. "Dün gece seni burada görmedim."

"Benim evimde bir Şey vardı."

Satın alınan kaşlar sahte değildi. "Mesajı almadım."

Riggs başını salladı. "Kardeşim, Lucille bana seni bir kez daha davet ve benim evimde sarhoş için The Hole'a bakmayı , kı ına tekmeyi basacağını söyledi."

"Lucille tarih oldu, o yüzden artık endiŐelenmenize gerek yok," diye karşılık verdi Bubbles, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı ama bu sözleri duyan Riggs yüzünde sakladığı hüznü gördü.

Bu yeni bir haberdı ve iyi bir haber değildi. Bir süredir birlikteydiler ve Lucille nazik bir kadındı. Bubbles'ı  nemsliyordu ve Bubbles da aynı Şeyi hissediyordu. Aynı zamanda bir azizin sabrına ve Bubbles'ın hayatındaki kadın için önemli bir Şey olan affetme kapasitesine sahipti. Riggs bu kez Bubbles için bunun kalıcı olacağını d Ő nm Ő t .

Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse, bu Şaşırtıcı bir haber değildi.

Öyle bile olsa Riggs iki haftadan az bir süredir Şehir dıŐındaydı.

Ama Bubbles hayatını bir tren enkazına çevirmeye hazır olduğunda, oyalanmadı.

Riggs bir i  geçirdi.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu. Bubbles

aniden onun gözleriyle buluŐamadı.

Bu da annesinin kanepesinde yattığı anlamına geliyordu.

Annesinin kanepesinde yatan kırk yaşında bir adam... yine. Tüm bunların sebebi, kendini sıkı tutmayı imkansız bulmasıydı.

En azından Riggs'in evinde kalmak istememiŐti, bu da Riggs'i ona *hayır* demek zorunda bırakırdı. Riggs bu dersi yıllar önce "birkaç gece"    aya d n Ő t ė nde zor yoldan öğrenmişti ve adam gittiğinde Riggs'in dolapları

Evde bir damla bile içki kalmamıştı, yeni bir kaneppe almak zorunda kalmıştı ve neredeyse iyi bir arkadaşını kaybediyordu.

Tomurcuğu ne kadar dağınık olsa da onu seviyordu, çünkü Bubbles'ı sevmemek imkânsızdı.

Bununla birlikte, şu anda Riggs'in bu saçmalık için ne zamanı ne de sabrı vardı.

"Dinle, bir şişeye ihtiyacım var. İyi bir şişe. Komşumu kızdırdım ve bunu telafi etmem gerekiyor."

Bubbles'ın gözleri kocaman oldu. "Yani söylenti doğru mu? Weaver Kulübesi' biri mi yaşıyor?"

"Evet," diye onayladı Riggs.

"Vay anasını!" Bubbles bağırdı.

"Göl kenarında kiralık bir ev, Bubs ve Dave ile Brenda'nın sonunda birilerinin olması iyi bir şey."

Bubbles, "Ne kadar dayanacakları konusunda bir havuz başlatmalıyım" dediğinde sanki hiç konuşmamış gibiydi.

Söylentiler doğru olsa bile (ki değildi), Riggs neredeyse birinin Nadia Antonov'a bulaşmaya çalıştığını görmek istiyordu, o kulübede kalanlara bulaştığını iddia ettikleri türden bir "biri" bile olsa.

Kadın Putin'in kendisini derin dondurucuda dondurabilir.

Stalin'i derin dondurucuda dondurabilirdi ve bu onun soyundan geldiği için Riggs'in büyük büyükbabasının kötü şöhretli bir despotu nasıl alt ettiğine dair hiçbir sorusu yoktu.

Ama şimdi onun nasıl bir bokun içinde debelendiğini bildiğinden, yalnız kalmasını umuyordu.

Riggs ona "Bubs, şişe," diye hatırlattı.

Arkadaşının vücudunun sarsılmasını izledi, sonra başını çok hızlı ve çok fazla sallayarak Riggs'i itti ve onu depoya götürdü.

Başka biri olsa, Riggs onun bir şey üzerinde olup olmadığını merak ederdi.

Bubbles her zaman harcayabileceğinden daha fazla enerjiye sahipti, örneğin şu anda depoya doğru nasıl hızlı hızlı yürüyordu ve her iki adımı bir adım değil, yarım atlamaydı.

Riggs çok daha yavaş takip etti.

Depoya girdiler ve Bubbles ışık düğmesini çevirerek, "Birkaç yıl önce Candy ile gitmiştik..." dedi. Durdu ve boşluğa baktı, "Yoksa Barbie miydi?" Başını salladı ve bira kutuları, içki şişeleri ve ucuz tuvalet kâğıdı rulolarıyla gelişigüzel istiflenmiş rafları görmezden gelerek en üst rafının stokunu tutan kilitli dolaba yöneldi. "Fark etmez, Sonoma'daydım ve dostum, bunu tattığımda bir fûğ durumuna girmiş olmalıyım. Ama bu şey çok güzeldi, kendime engel olamadım."

Anahtarlarını çıkarmış ve dolabı açıyordu. Ayrıca hâlâ konuşuyordu.

"Kafamı muayene ettirmeliyim. İyi bir viski shot'ı, hepsi bunun üzerinde. Ara sıra bir yudum Hennessy, tabii. Ama o şey bozulmuyor. Biri benim mekanımda yirmi beş dolara bundan bir kadeh ısmarlarsa, bir tane daha almaz ve o şişe açık kalır çünkü buraya gelen hiç kimsenin düğün ya da boşanma kutlaması yapmadığı sürece yirmi beş dolarlık bir kadeh şaraba verecek parası yoktur. Bu yüzden geri kalanını boşa akıtmak zorunda kalacağım."

"Ya da bozulmadan önce içebilirsin," diye önerdi Riggs. Bubbles ona baktı, yüzü tam bir şaşkınlık resmiydi,

"Kahretsin, bunu düşünmeliydim." diye cevap verdi. Tanrım, bu adam The Hole'u nasıl çalıştırıyordu, Riggs'in hiçbir fikri yoktu.

Komik ve cana yakındı, ama komik, cana yakın ve sevimli bir ahmaktı.

Bubbles dolaba uzandı ve pahalı görünümlü bir şarap şişesi aldı.

Orada.

Bubbles kaptığı kendine doğru çekerken Riggs gözlerini şişelere dikti.

Riggs şişeyi almadı.

"Sonoma'ya ne zaman gittin?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce," diye mırıldandı Bubbles.

Ve lanet olsun, adamın nadiren mırıldandığı düşünülürse, bu onun pek çok sözünden biriydi.

"Her neyse," diye devam etti Bubbles. "Açılmadığı sürece şarap o kadar çabuk bozulmaz. Güzeldir. Gerçekten iyi." Şişeyi Riggs'e doğru salladı. "Al bakalım. Al bakalım. Büyük özür."

Riggs yavaşça aldı ve "Bana bir şişe sıcak şarap vermiyorsun, değil mi?" dedi.

"Tabii ki hayır." Yine mırıldanıyordu.

Kahretsin.

"Bubs-"

"Ciddiyim, Doktor. Komşunuz çok etkilenecek."

"Ona bir şişe çalıntı şarap verirsem olmaz. Bir anlaşmamız var. Sen yaparsın, ama böyle olduğunda ben bunun bir parçası olmak istemiyorum." Şişeyi Bubbles'a doğru itti. "Gölge yok. Bunu biliyorsun. Ama bir içki dükkanına gidebilirim."

Bubbles iki elini de havaya kaldırdı. "Doktor. Hayır. Bu gerçekten iyi bir şarap.

Ama öyle değil."

Artık mırıldanmıyordu, ama Riggs'in gözlerinin içine de bakmıyordu, bu da genellikle başka bir şeydi.

Gerçi Bubbles bazen gözünüzün içine bakmazdı.

Ama Bubbles bakışlarını yakalayıp ona aptalca bir gülümseme verince Riggs rahatladı ve şişeyi uzatmayı bıraktı.

Bubbles uzanıp bir tane daha aldı ve Riggs'e uzattı. "İkisini de alırsan ödeşmiş oluruz."

"Biz zaten ödeştik."

Bubbles başını salladı. "Bana bir iyilik yaptın. şimdi ben de aynısını yapıyorum."

Riggs'in evinde fazla kalmaktan, Riggs'i evinden dışarı çıkarıp yemekten ve içmekten bahsetmiyordu.

Başka bir şeyden bahsediyordu.

"Bunu yaptığımda sana söyledim, işaret tutmuyordum." Riggs şişeyi rafa koydu ve cüzdanını çıkardı.

Bubbles, "Paranı almayacağım, Doktor," diye açıkladı.

"Bardak başına yirmi beş dolar mı?" Riggs sordu.

"Bud, cidden." Bubbles tedirgin olmaya başlamıştı.

Riggs'in arkadaşının gözlerinin içine bakmakta hiçbir sorunu yoktu ve öyle de yaptı.

"Lucille seni kiranın yarısını ödemediğin için mi kovdu, yoksa bunu yaptığın ve maaşını ödeyebilmek için ondan borç para aldığın için mi?"

Bubbles'ın alt dudağı, "İşaretçimi ödemekle uğraşma," demeden önce bir süre dışarı çıktı.

Riggs cüzdanını açıp dört yüzlük ve iki ellilik banknot sayarak, "Senin üzerinde bir işaret tutmuyorum," diye mırıldandı.

Onları Bubbles'a teklif etti.

Bubbles onları almadı.

Riggs ona, "Parasını ödemedən o şarapla buradan çıkmayacağımı biliyorsun," dedi. "Parayı al."

Riggs, Bubbles'ın onu almadan önce alacağını biliyordu, tıpkı bu geliri defterlerinde şarap masrafına karşı bir kalem olarak girmeyeceğini bildiği gibi ve sadece o şarabın Sonoma'ya yapılan bir ziyaretten olmayabileceği için değil, aynı zamanda bir pisliğin başka bir bardan veya başka bir yerden çaldıktan sonra bir arabanın bagajından satın alınmış olma olasılığı olduğu için.

Bunun yerine, adam bir poker oyununda ya da The Lodge'da bir biftek yemeğinde parasını çarçur ederdi.

Riggs sadece Bubbles'ın onu bu şekilde kirletmeyeceğini ummak zorundaydı.

Bu düşünce onu, "Weaver Cabin hakkında bir havuz başlatma," diye talepte bulunmaya itti.

"Neden?" diye sorduğunda Bubbles parayı arka cebine sokuyordu.

Nadia Antonov'dan bahsetmeyecekti. Bubbles'a değil. Votka Prensesi'nin sadece varlığı bile Bubbles'ın ağzını açık bırakırdı. Ama arkadaşı onu görürse ya da bir fotoğrafını görürse ve Riggs'e bu kadar yakın bir yerde bu kadar seksi bir kızın yaşadığını bilirse, bu haber yayılırdı.

"Oraya sinirlenmek için taşınmadım, Bubs. Eğer o kulübe dikkat çekerse, bu beni öyle ya da böyle etkileyecektir. Evdeyken, ne yapmak istiyorsam onu yapmak istiyorum. Şehirdeyken gölümün etrafını koklayan ya da taciz eden insanlar istemiyorum. hepsi saçmalık, sen de biliyorsun, herkes biliyor."

"Bilmiyorum."

Doğru, bir unuttu.

Arkadaşı iyi bir adamdı, size sırtındaki gömleği verirdi ve iyi vakit geçirirdi.

Ama aptalın tekiydi.

"Yapmasan bile, üzerine bir kapak koy. Bana bir işaret borçlu olduğunu düşünüyorsan, bunu yap, ödeşmiş say bizi."

Bu onu etkiledi.

Bubbles o kadar büyük gülümsedi ki, ağzının sol tarafında saklamak için çok uğraştığı eksik dişi görülebiliyordu.

Tanrım, bu adam.

Riggs raftan Bubbles'ın hâlâ elinde tuttuğu şişeyi aldı, "Sağ ol dostum. Sonra görüşürüz."

Ve sonra oradan çıktı.

O gün ziyaret edeceği başka biri daha vardı ve bunun Harry'yle yaptığı kahvaltıdan ve Bubbles'la yaptığı bu anlaşmadan çok daha iyi geçmesini umuyordu.

Ayrıca eve gidip bahçesini temizlemesi gerekiyordu.

Bundan sonra, Nadia Antonov ile arasını nasıl düzelteceğini bulması gerekiyordu.

Bu şeylerden sadece birini dört gözle bekliyordu. Bir sonraki yapacağı şey de buydu.

Önemli Olan Tek Şey

Riggs

E Riggs, akşamın erken saatlerinde onu mutfak lavabosu.

İskelesinde oturmuş, göle bakıyordu.

Kadın uzaktaydı ama bir şeyler içmesi dışında pek hareket etmediğini görebiliyordu.

Kitap okumuyor ya da telefonla konuşmuyordu.

Sadece göle bakıyordu.

Ve Riggs bunun ne hakkında olduğunu tam olarak biliyordu. Ruhunun derinliklerine doğru aktığını hissetti.

Lanet olsun.

Onu da Harry Moran'ı da sikeyim.

Kasabaya yaptığı son ziyaretten keyif almış, biraz alışveriş yapmış, evine dönmüş ve evinin etrafındaki dağınıklığı toplamıştı.

Duşa girip saçlarını taradıktan ve giyindikten sonra, kadının iskelede olmadığını görmek için pencereye geri döndü.

Muhtemelen içeride yemek

yapıyordur. Dışarı çıkma vakti

gelmişti.

Şişelerden birini kaptı ve patikaya doğru ilerledi.

Arka verandasındaki fenerler ve Brenda'nın evin kenarlarına yapıştırmasını istediği ışıklar yanıyordu.

verandanın çatısı. Pembe, mavi, yeşil ve sarı plastik çiçeklerle kaplı Noel ışıklarıydı bunlar. Dave onlardan nefret etmişti. Riggs de hayranı değildi. Brenda onları gördüğü anda çok sevinmişti.

Şimdi anladı.

Bu tablo Nadia'ya çok yakışmıştı.

Daha da önemlisi, huzurlu ve güzeldi ve Riggs'in Nadia'nın ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeye uyuyordu.

Arka verandaya doğru yürüdü ve paravan kapıya kaşlarını çatarak baktı.

Dave'le içinde büyük bir perde olan eski ahşap kapı hakkında birkaç kez konuşmuştu. Kulübenin güvenli bir fırtına kapısına ihtiyacı vardı ve bu sadece fırtına olduğu için değildi. Daha güvenliydi. Herhangi biri fazla çaba harcamadan o paravanın içinden atlayabilirdi. Bir fırtına kapısı, içerideki kişinin dışarıda tutmak istediği içeri girmek isteyen biri için sorun yaratabilirdi.

Dave ve Brenda o kulübeye (çoğunlukla Brenda'ya) bir sürü yük boşaltmışlardı ve Riggs, Dave'in neden tasarruf edecek bir şeyler bulmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Nadia şimdi oradaydı, Riggs çiçek ışıkları ve her yerdeki lanet yastıklar olmadan yapabileceklerini ve düzgün güvenlik kapıları alabileceklerini düşündü.

Tahtaya vurdu ve kaşları daha da çatıldı çünkü parmak eklemlerinin çıkardığı ses bile tahtanın çürük olduğunu gösteriyordu.

Koridorun başında belirdi. Küt saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Makyajsızdı, dizlerinin üstüne kadar uzanan, üzerinde minik pembe çiçekler olan koyu yeşil bir güneş elbisesi giymişti, kalın askıları omuzlarının üstünde fiyonklarla bağlanmıştı. Ayakları çıplaktı. Teni hafif bir bronzlukla parlıyordu.

Başka bir deyişle, onu son iki kez gördüğünde saçları uykudan dağılmış, üzerinde

Kambur kıyafetleri ve mavi gözleri ona buz sarkıtları fırlatıyordu.

Daha fazlası hariç.

Mesele şu ki, elbisenin üzerine büyük, parlak çiçekli bir önlük giymişti.

Hayatında hiç kimsenin gerçek bir önlük giydiğini görmemişti, ellili yıllardan kalma bir önlükten bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de, bunu yapması onu hiç şaşırtmamıştı - ilkel ve düzgün prensesi ona hafta içi kurallarının dokuzda ve hafta sonları gece yarısında olduğunu söylemişti.

Yine de bu durum onu gülmekten kırıp geçirdi.

Neyse ki bunu yapmadı ve kızın muhteşem yüzü onu görünce soğuduğunda, şarap şişesini kaldırdı ve "Barış teklifi" dedi.

Koridorda önce bir an tereddüt etti ve aralarındaki kapıyı açmak için ilk hamleyi yapmadan onun karşısında durdu.

Şaraba iyice bakmasına rağmen o da bir şey söylemedi.

O da konuştu. "Ben bir pisliktim. Sen haklıydın. Birinin yakınımda değilim ve dün geceki planlarımda bunu hesaba katmamıştım. Buraya gelip bizden sessiz olmamızı isteyerek kendini güvende hissetmemeni anlıyorum. Buna gerek olmadığını da anlıyorum. Gelecekte aklım başımda olacak."

Hiçbir şey söylemedi ya da hareket etmedi, bu kötü bir şeydi ama onun hakkında bildiği çok az şey göz önüne alındığında, bu da şaşırtıcı değildi.

Bu yüzden eğildi, şişeyi kapının yanındaki sundurmaya koydu ve doğruldu.

"Şaraptan anlamam ve bilmelisiniz ki, iyi bir şişe olduğunu sadece şüpheli bir otoriteye dayanarak söylüyorum. Yine de, umarım beğenirsiniz."

Başını hafifçe yana eğdi ama o kadar.

Dönmeye çalıştı.

Ama sonra dönmedi.

Tanrı aşkına, kadın önlük giyyordu.

Derin bir nefes aldı ve "Babam pislüğün tekiydi" dedi. Vücudu bir darbe almış gibi hareket etti ve o da bunu anladı. Ama devam etti.

"Anneme kötü davrandı. Bana ve kız kardeşime kötü davrandı. Her zaman annemi terk ederdi. Saklamaya bile çalışmadı. Annem onu vurdu ama o yine de gelip anneme ve hepimize acı çekti, annem uzaklaştırma kararı aldırdıktan sonra bile. İlçe hapishanesinde çok yattı. İki kez de hapse girdi. Eğer parası varsa, yasal olmadığına bahse girebilirsiniz. Ama genelde parası olmazdı, bu yüzden anneme dert yanmak için uğrardı. Adam hayatında bir gün bile dürüst bir işte çalışmadı. Edindiği her arkadaşını, kalbini ya da bedenini ona veren her kadını mahvetti. Polislerden nefret ediyordu, belli sebeplerden dolayı. Ve onlardan kaçıyor, uçurumdan yuvarlandığında yüksek hızda kovalamaca vardı."

Nefes nefese
kaldı. Riggs
devam etti.

"Arabası çarpmanın etkisiyle patladı ve bir orman yangını başlattı. Kontrol altına alınmadan önce elli dönümlük araziye ve üç evi yok etti. Size söyleyeyim, adam çoktan ölmüştü, ama yine de içten içe biliyorum ki, bu dünyadaki son eyleminin üç ailenin tüm dünyevi varlıklarını yakmak olmasından çok memnun olurdu. Bunu kadar severdi. Bu onun ne kadar büyük bir pislik olduğunu gösterirdi."

Kadın bir heykel gibi hareketsiz duruyordu ama adam artık ondan gelen bir ürperti hissetmiyordu.

Yakın bile değil.

Yüzü solgundu, mavi gözleri iriydi, dudakları ayrılmıştı ve önlüğü tutarak göğüslerinin hızla inip kalktığını görebiliyordu.

onlarla birlikte.

"Yani, anlıyorum," diye bitirdi sözlerini. "Bunların hiçbirini ben yapmadım ve bunu yaşamak zorundaydım. On yıl önce öldü ve bazen *hala* bunu yaşamak zorunda kalıyorum. Berbat bir şey. Çok büyük. Ama öğreniyorsun ki, tanıdığın insanlar, seni tanıyanlar, önemli olan tek kişiler."

Sessiz kaldı.

Söyleyeceğini
söylemişti.

Çenesini şişeye doğru eğdi ve "Umarım beğenirsin Nadia," dedi.

İşte o zaman gitmek için döndü.

Paravan kapısının açıldığını duyduğunda sadece bir adım atmıştı. Arkasına döndü ve kadın şişeye uzanıyordu.

Onu yakaladıktan sonra başı geriye gittiğinde hâlâ ikiye ayrılmıştı.

Şişenin altını bir o yana bir bu yana salladı ve usulca sordu: "Yemek yedin mi?"

Dudaklarının bir tarafının yukarı kalktığını hissetti ve davetinin kasıklarında yarattığı etkiyi görmezden gelerek "Hayır" diye cevap verdi.

Tamamen doğruldu. "Süslü bir şey değil. Sadece spagetti."

"Spagettiye severim."

Başını salladı ve içeri girmek için dönerken kapının açılmasına izin verdi. Riggs onu kapanmadan yakaladı.

Onu takip etti ve ilk kez Brenda'nın vizyonunu anladı.

Işıklar yanıyordu, hepsi değil, sadece gölgeleri uzaklaştıracak ve mekânı davetkâr kılacak kadar. Yine de mutfak tamamen aydınlıktı ve daha mutfağa girmeden sarımsak kokusunu aldı, bildiği türden bir kokuydu, sadece spagetti değil, sarımsaklı ekmek de vardı.

Midesi aniden ona kahvaltıdan beri bir şey yemediğini hatırlattı.

O ve Dave, Brenda'ya defalarca, kızlara özgü dekorasyon tarzıyla kira piyasasının en az yarısını yabancılaştırdığını söylemişlerdi.

Ama şimdi onu gördü ve Brenda'nın tuhaf bir dahi olabileceğini düşündü.

Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, Nadia'yla birlikte bu alanda uzun süre takılmaktan rahatsız olmazdı.

Kitap raflarında daha fazla kitap ve etrafa serpiştirilmiş çerçeveli fotoğraflarla evi kendine ait hale getirdiğini görebiliyordu. Komodinin üzerinde yanan bir mum ve şöminenin etrafında bir sürü mum vardı. Gömme dolabın kapısı tam olarak kapanmamıştı ve büyük bir dolaptı, ama bir anlık bakışından anladığı kadarıyla, Dave'in onun için taşımaya yardım ettiği kutuların çoğunun giysi ve ayakkabı olduğunu tahmin ettiği bir şekilde doldurmuştu.

Ayrıca arka mutfak tezgahının en ucunda resimler arasında gezinen bir dijital fotoğraf çerçevesi vardı.

Nadia için daha mutlu zamanlar ve görünüşe göre bir sürü arkadaşı vardı.

Bu mutlu zamanlar, adada durduğunda ortaya çıkan resmi de içeriyordu.

Nadia'nın yanında kendisine çok benzeyen çekici bir yaşlı kadın, çok daha yaşlı bir adam ve smokinli, yakışıklı, sarışın bir adam vardı.

Nadia gelinlik giyiyordu.

Harika, mutlu görünüyordu ve sadece Riggs gibi biri gözlerini gölgeleyen acıyı fark edebilirdi.

"Bunlar annem, büyükbabam ve Trevor," diyerek adamın dikkatini kendi üzerine çekti ve onu çerçevesine bakarken yakaladı. "Benim kocam. O öldü."

Bu kısa ve öz bir ifadeydi ve yedi yıl önceydi, yani bunu görebiliyordu. Ayrıca bunu, bu konuda konuşmak istemediği anlamına gelecek şekilde söylediğini de görebiliyordu.

Bildiğini ona söylemeliydi ama insanların onun hakkında konuştuğunu bilmesini istemedi.

Belli ki biliyordu, özellikle de akşam yemeği davetini nasıl kazandığını düşünürsek.

Ama ne kadar çok şey bildiğini bilmesine gerek yoktu, ne de mutfağında böyle bir şeye ihtiyacı vardı.

"Üzgünüm," diye
mırıldandı. "Ben de
öyle."

Başka bir konunun zamanı geldi.

"Yapabileceğim bir şey mi?" diye sordu.

Tezgâhtaki şarap şişesinin yanına bir şarap anahtarı ve büyük çanaklı, pırıl pırıl temiz bir kadeh koydu.

Şarap kadehlerini pırıl pırıl temiz tutan ve bunu kendisi yapan bir votka prensesi.

Onun hakkında hoşlandığı, aynı zamanda bilmemeyi dilediği bir bilgelik parçası.

"Şarabı açabilirsin, böylece nefes alabilir" diye yanıtladı.

Kullanılmış ama boş olan bardağını lavaboya götürdü ve duruladı.

"Burası güzel görünüyor," dedi.

"Daha önce burada bulundunuz
mu?" "Elbette, yeniledim."

Bu, kadının kadehini kurulamayı bırakıp ona bakmasına neden oldu.

"Bir müteahhitlik işim var. Orta Washington'da çoğunlukla tadilat ve yenileme işleri yapıyoruz," diye paylaştı. "Yani kalfa elektrikçi, tesisatçı, kaynakçı ve lisanslı bir müteahhidim."

Bakmaya devam etti.

Mantarı çıkardı.

"Senin yaşında bir adam için çok fazla eğitim almışsın gibi görünüyor," dedi.

Mantarı açtı, onu ve şarap anahtarını tezgâhın üzerine koydu, bir eline eğildi ve kaşlarını kaldırdı. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, otuz üç, otuz dört."

Kıkırdadı. "Şimdi de kibarlık yapıyorsun." "Aslında davranmıyorum."

Lanet olsun.

"Otuz sekiz yaşındayım."

Şaşkınlığı gizlenemezdi.

Ancak, "Bu kadar eğitim için hala çok genç. Anladığım kadarıyla bu işlerin her biri için yıllar gerekiyor."

"Öyle," diye onayladı. "Üçüncü ve altıncı sınıfları atladığım için erken başlamamın da yardımı . Babam babam olduğu için liseye on iki yaşında girmek kolay olmadı. Ama babam olmasaydı da kolay olmazdı."

"Vay canına," dedi sessizce. "Kolay değil ama etkileyici."

Bundan o kadar da emin değildi.

"Bu yüzden bana Doktor diyorlar," dedi ona. "Öğretmenlerim ikinci sınıfta beni bir üst sınıfa geçirmek için annemle konuşmaya başladılar. Annem benim bir dahi olmam gerektiğini söyledi ve şaka olsun diye bana böyle hitap etmeye başladı. Takıldı ve herkes bana böyle seslenmeye başladı. Öğretmenlerim bile. Doğduğumda adım Jonathan Andrew Riggs, Jr. idi. Ama babam o kadar hıyardı ki, yirmi dört yaşına geldiğimde bir hakimin karşısına çıkıp Andrew Doc Riggs olarak değiştirdim ve tabii ki junior'ı attım. Andrew büyükbabamın adıydı. Annemin babası. Bok gibiydi. Yargıç babamı tanıyordu. Tek bir soru bile sormadı. Tokmağını indirdi, gerçi bunu yapmasına gerek olmadığını anladım, sadece olsun diye yaptı, ayrıca babamın adımı değiştirdiğimi öğrendiğinde çok kızacağını bildiği için değişikliği onayladı. Babam çok kızmıştı.

Cehenneme kadar yolu var. O bir alev topuna dönüşmeden önce yapabildiğime memnun olduğum harika bir 'siktir git'ti."

Dudakları yukarı kalktı ve gözleri parladı ve her ikisi de adamın hoşuna gitti.

"Beni kızdırmanın kesin yolu," diye devam etti, muhtemelen gözlerindeki ışık ve dudaklarındaki kıvrım nedeniyle, "bana John demek. Babam da öyle derdi, ben de gençken öyle derdim."

"Yani şimdi Doktor oldu," diye belirtti.

"O ya da Riggs, hangisi işinize gelirse."

Başını salladı, utangaç bir tavırla başını eğdi ve bir kutu spagettiye kaynar suya attığı ocağa döndü.

Eline bir tahta kaşık aldı ve uzun makarnaları karıştırarak tencereye, "Ve sen benim kim olduğumu biliyorsun," dedi.

"Evet, Nadia," dedi nazikçe. "Bugün kasabaya gittim, bir duydum. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama çarpık bir şekilde sevinmelisin. Sana karşı bir pislik gibi davranmayı bırakacağım anlamına geliyor."

Atkuyruğu profilinin bir kısmını gizlemek için aşağı düşmüştü, bu yüzden ona bakmak ve ona geçici bir gülümseme vermek için etrafından baktı.

Ve lanet olsun.

Bu onun da hoşuna gitti.

Kendini toparladı, tahta kaşığı yere bıraktı, başka bir kaşık aldı ve sosu karıştırmaya başladı, "Özür dilemeyi çok iyi beceriyorsun" dedi.

Şimdi rahatsızdı.

O kadar ki, "Aynı şey değil ama hikâyelerimizde benzerlikler var ve sefalet arkadaşını sever" demeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Tamamen ona döndü ve açıkça, "Açık sözlülüğün çok şey ifade ediyor, Riggs," dedi.

O da Riggs'i seçti.

Pek çok insan böyle düşünmüyordu ama o kendini Doktor'dan daha çok böyle görüyordu.

Ve onun kendisine düşündüğü gibi hitap etmesiyle ilgili bir şey vardı ve bu da onu derinden etkilemeye başlamıştı.

Gerçi, kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, bunu ona bahçesinde koşmamasını söylediğinde yapmıştı.

"Ben şaraptan bahsediyordum," diye devam etti. "Beş yüz dolarlık bir şişe şarap oldukça klas bir özürdür. Otoritenizin gerçekte ne kadar şüpheli olduğundan emin değilim. İyi şaraptan anlıyorlar."

Ve şimdi bakan Riggs'ti.

"Ne?" diye sordu, kaşığı bırakıp buzdolabına gitti.

"O şişeyi bir aldım. Dürüst olmak gerekirse, biraz pahalıya patladı ama o kadar da büyük değil. Ve bittikten sonra şişeyi eve götürmem gerekecek çünkü emin değilim ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyi, bu yüzden kanıtlardan kurtulmam gerekecek."

Kızgın olmadığı zamanlarda konuştuğu kadar yumuşak ve tatlı bir şekilde güldü.

Hiç şaşırmadım, o da bundan hoşlandı.

"Doğruyla yanlışı ayırt edebiliyor," diye devam etti Riggs. "Sadece zaman zaman bunun bir tarafını görmezden gelmeyi seçiyor."

Bunu söyledikten sonra attığı kahkaha daha büyüktü ama daha yüksek değildi.

"Bu bokun nefes almasına daha ne kadar izin vereceğiz?" diye sordu.

Buzdolabından aldığı Sezar salatası karışımını atmak için bir kâse çıkarıyordu.

Kaseyi tezgâhın üzerine koydu ve şişenin yanına gitti. Etiketini yakından kontrol etti ve "Yarım saat" dedi.

"Demek şaraptan anlıyorsun," dedi.

Hafif bir omuz
silkme.

Şaraptan
anlardı.

"Ben adayı hazırlarken sen de salatayı hazırlar mısın?" diye sordu.

"," diye kabul etti.

Yıllardır bir kadınla gerçekten aile içi bir şey yapmamıştı.

Ama o salatayı savururken ve kadın tabak altlıklarını, bez peçeteleri, çatal bıçakları ve makarna kaselerini koyarken, bu düşünce aklına gelmedi.

Ancak çok sonraları bu duruma ne kadar kolay düştüğünü fark etti. Ve bunun ne kadar kötü olduğunu.

Çiçek Işıkları

Riggs

| Akşam yemeğinden sonraydı.

İyi spagetti yapardı, sosu tam kıvamında baharatlandırırdı, ne çok acı ne de çok yavan.

Mükemmeldi.

Riggs sohbeti ağır konulardan uzaklaştırmıştı.

Ona ekibinden, işleri nasıl aldığından ve iş bitene kadar haftanın altı günü, günde on iki saat çalıştıklarından bahsetti. Sonra bir haftadan az olmayan bir mola için eve dönüyorlardı, ancak iş veya dizi ne kadar uzunsa, tekrar yola çıkmadan önceki mola da o kadar uzun oluyordu.

Ayrıca, son işinin onunla koşuda tanıştıktan bir gün sonra başladığını ve bir gün önce bittiğini söyledi.

Ne kadar süredir şehirde olduğunu sormuştu ve ona bir ay dediğinde gülümsememeye çalışırken dudaklarının kenarlarında oluşan küçük kırışıklıkları hem sevmiş hem de nefret etmişti.

Kız tarafı ona bildiği şeyleri söylemişti ama o kıza bildiğini söylememişti.

Kocasının kısa bir evlilikten sonra öldüğünü (bu sefer bu konuya girmede, çünkü kocası ona yol göstermişti). Otuz üç yaşında olduğunu. Ve bir yıl boyunca

"Her şeyden uzaklaşmak" için öğretmenlik işinden izin alarak Misted Pines'a geldi.

Ondan daha fazla konuşuyordu, çoğunlukla onu rahatlatmak için.

Aslında, o gece hiçbir kadınla ya da erkekle konuşmadığı kadar çok konuştu.

Şimdi arka verandada, son kalan şarapla birlikte onun koltuğunda, ayakları sehpanın üzerinde, birbirlerine yakın oturuyorlardı ve Riggs bu manzarayı inceliyordu. Kadının bacakları daha kısaydı ve yakın zamanda tıraş olduğunu gösteren bir parlaklıkları vardı. Ayak parmakları kremi, soluk bir sarıya boyanmıştı ve Riggs bunu kırmızıdan daha kadınsı ve seksi buluyordu. Bu, onun solmuş kot pantolonu ve aşınmış, kahverengi, bağcıklı botlarıyla yan yana duruyordu.

Söylemek gerekirse, bacaklarını bu şekilde görmek, tamamen onun ve onun olduğu her şeyin bir göstergesiydi ve bacakları onunkilere dolandığında ya da onun bacakları onun kıkına dolandığında nasıl hissedeceğini ima ediyordu.

Kalçasının yumuşak etini kendi kalçasında hissetmesi ve parfümünün çiçekli, pudralı, fevkalade kadınsı kokusunu koklaması yardımcı olmadı.

Ama bu işin gidebileceği yer orası değildi.

Bu ilçedeki çekici kadınların yarısını sikip atmıştı, yani yaşadığı yere sıçmaktan daha iyisini yapamazdı.

Ancak acımasız ve trajik bir şeyden kaçmak için oradaydı ve komşusunun ona hamle yapmasına ihtiyacı yoktu.

Gerçi bundan daha fazlasıydı.

Onda, bunu orada yapamayacağını söyleyen bir şey vardı. O gece kalkanını indirmişti, buz kraliçesi gitmişti ve bazen utangaç, her zaman tatlı, kesinlikle savunmasız

Gözlerinde acı gölgesi olan bir kadın, onun içine gireceği biri .

İyi vakit geçiren bir adamdı.

Onu bisikletiyle gezintiye çıkarabilirdi, böylece rüzgarı saçlarında hissedebilirdi. Ona mükemmel bir sosıs pişirebilirdi, ızgarada değil, kahverengi birayla dolu bir tavada. sarhoş edip çok güldürebilir, sonra da daha sert boşalmasını sağlayabilirdi.

Ama yol boyunca bir kadın için başka türlü bir erkek olmadığını öğrenmişti.

Gevşemek, uçmak ya da kaçmak istiyorsanız, Riggs tam size göre bir adamdı.

Sen daha fazlasını istedin, o bunun bir parçası olmak istemedi.

Ayağını hareket ettirdi ve ayağının yan tarafı adamın kot pantolonunun paçasını sıyırdı.

Hissetmedi ama *hissetti*.

Tanrım, oradan çıkması gerekiyordu.

"Yani... Anladığım kadarıyla diğer komşularınız uykularına benden daha az düşünmüş."

Bu yorum üzerine dikkatini bacaklarından kızın yüzüne çevirdi.

"Pardon?"

"Bu kulübeyi benden önce kim kiraladıysa," diye açıkladı.

"Bu kulübeyle senden önce kimse girmedi. En azından ben evimdeyken."

Kadın adamın kafasını o kadar çok karıştırıyordu ki, adam söylememesi gerektiğini fark edene kadar kelimeler ağzından çıkmıştı.

Ama kızın ifadesi bir anda şaşkınlığa dönüştüğünde bunu fark etti.

"Evinizde ne kadar zamandır yaşıyorsunuz?"

Sikeyim.

"Üç yıl."

Çenesi boynuna doğru fırladı. "O kadar uzun süredir kimse bu kulübede değil miydi? Yenilemek ne kadar sürdü?"

Sikeyim.

"Altı hafta."

"Ama... Yani, ne zaman yenilediniz?"

Siktir!

"Evime taşınmadan önce. Burayı yenilerken evimin satılık olduğunu gördüm. Bu pedi yaparken satın aldım."

Yavaşça başını çevirip arka kapıya baktı ve nedenini biliyordu, çünkü işi o yapmıştı ve sağlam iş yapmakla gurur duyuyordu. En iyisini. Bu kadar meşgul olmasının nedenlerinden biri de buydu, çünkü ünü buydu.

Brenda'nın dekoru nüfusun yarısını yabancılaştırabilirdi, ama yine de güzeldi ve yenileme harikaydı ve kiralanması zor olduğu için -ya da kiralanması zor olduğu için- kira ücretleri çok düşüktü. Gerçi bunu ona söylememişti ama aynı şey kendi evi için de söylenebilirdi. Ama onu bir şarkıya almıştı.

Bu da elbette Nadia'nın kafasını karıştıracaktı.

Kendine geldiğinde şarap kadehini dudaklarına götürdü ama bir yudum almadı.

Bir yandan göldeki ay ışığına bakarken bir yandan da konuştu. "Kasabada fazla vakit geçirmedi ama şirin bir yere benziyor. Anladığım kadarıyla oldukça turistik bir yer. ."

Riggs huzursuzca kıpırdandı.

Bakışları gölden adama kaydı ve "Bir nedeni var" diye tahmin etti.

"Nadia-"

Kaşlarını indirdi ve burnunun kenarına bastırdı, "Lütfen bana Dave ve Brenda'nın tüm kiracılarını çılgın partiler verebilmek için kaçırmadığını söyle."

Bir kahkaha patlattı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi kahkahalar arasında.

"Gölümü seviyorum Nadia, ama Dave ve Brenda'yı da seviyorum ve o kadar da değilim."

"Şey, bu noktada söylemeliyim ki, bunu yapmak bana yakışsa da..."

Sikeyim.

Davranış dedi.

Tekrar kahkahalar atmaya başladı.

Konuşmaya devam etti.

"Ama belki de bahçemde koşmanı yasakladığımda biraz kötü bir ruh hali içindeydim. Ve Dave bana telefon numaranı bıraktı. Seni arayıp partin hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirdim ve seni *suçüstü* uyandırmazdım."

Ve şimdi *de suçüstü* diyordu. Bu kadın.

"Cinsel ilişki sonrasıydık, *suçüstü* sonrası değil," diye itiraz etti. "Courtney alınmadı."

Gözleri hem hoşuna giden hem de onu garip hissettiren bir şekilde yüzünde gezindi.

"Düzeltilmeniz not edildi, ancak *suçüstü* demek daha eğlenceli. Şunu da söyleyeyim, bu ikisi arasındaki farkı pek çok insan bilmez," dedi, sesi normal yumuşaklığından daha yumuşaktı.

"Unutuyorsun, ben bir dahiyim," diye şaka yaptı. "İyi vakit geçirmeyi ya da iyi bir otla sakinleşmeyi seviyor olabilirim, ellerimle çalışırım ama okumayı da bilirim."

Kıpırdandı ve hızla, "Gücendirmek " dedi,

"Gücendirmedin, Nadia. Sana takılıyorum."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Ve özürsüz özrünüz kabul edildi," diye alay etmeye devam etti.
Gözlerini devirdi, başka tarafa baktı ve sonunda şarabından bir yudum aldı.

Kendi bardağından bir tane almadan önce bardağına gülümsedi. "Benim bahçemde koşabilirsin," dedi göle.

"Memnuniyetle," diye cevap verdi.

"Ve eğer bana birilerinin geleceğini ve rahatlamak istediklerini haber verirsen, belki ben de, ne bileyim, bir spa'ya gidebilirim."

"Ya da gelip bize katılabilirsin," diyerek farklı bir seçenek sundu.

Kadın yüzünü ona çevirdi.

Bunu komik bulmak istedi ama *bu* onu rahatsız etti.

"Umarım bu geceden iyi insanlar olduğumu ve arkadaşlarımdan da öyle olduğunu anlarsınız."

"Tool dinliyorsun."

Oh, evet.

Kırılmıştı.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Yol boyunca bir yerlerde çalma listesinin kontrolünü kaybettim."

"İçim rahatladı," diye mırıldandı, dikkati tekrar göle dönmüştü.

"Benim favorim değiller ama Tool'un nesi var?"

Ona geri döndü. "Taylor Swift dinliyorum. Ve Lizzo. Ve Sara Bareilles. Pink. Florence and the Machine. Miley Cyrus. Lady Gaga. Adele."

Elini kızın yüzünün önünde tuttu. "Dur."

Gülümsedi. "Sanırım beni anlıyorsun."

Evet, öyleydi ve kızın onu aldatmadığını bilmek güzeldi, sadece iyi vakit geçiren bir kız değildi.

En azından olduğu türden değil.

"Sanırım alma listesini senin devralmana izin verirsem, arkadaşlarım ikimizi de gölde boğar."

Bunun üzerine onun tatlı kahkahasını aldı.

Ama sonra iki omzunu da öne doğru çekerek şöyle dedi: "Ben hiçbir zaman çok partici olmadım. Ama eğer öyleysen, seni üzmem istemem. Açıkçası, haftada bir kez kaplıcalara gitmek istemiyorum, şehir dışında çok çalışıyorsan böyle bir şey olmayacak gibi görünüyor. Ama bir vesileyle bir şeyler ayarlayabilirim."

"Ya da cidden, bize katılabilirsin."

"Şimdilik," diye tekrar göle baktı, "yapmam gereken... başka şeyler var."

O da kabul etti.

Sadece diğer şeylerin onun kafasının derinliklerine dalması gerektiğini düşünmüyordu. Bunun ne kadar boktan bir şey biliyordu. Bunu çok uzun zamandır yaşıyordu.

Ve bu bilgeliğe ihtiyacı vardı.

"Bir süre önce onu becermenin en iyi yolunun hayattan olabildiğince çok şey almak, olabildiğince mutlu olmak, olabildiğince çok zevk aldığım şeyleri yapmak olduğunu anladım, babam buna gölge düşürmeden, ki o pisliğin istediği de buydu." Kendi kalçasıyla kızın kalçasına vurdu. "Sadece bunu düşünmen gerektiğini söylemek için."

"Bu iyi bir tavsiye Riggs, bu yüzden yapacağım" diye cevap verirken onu yakından izliyordu.

"Doğru," diye cevap verdi ve kendi dikkatini göle çevirdi çünkü kızın yüzündeki ifade onu öpmek istemesine neden oluyordu ve bu işin varacağı yer orası değildi.

"Ve söylemem gereken şey, neden üç yıldır bu kulübede kimsenin bulunmadığını açıklamaktan kurtulamayacağınızdır."

Üç değildi.

Tüm niyet ve amaçlar için, on beş yaşındaydı.

Aynı şey evi için de ama bunu da ona söylemeyecekti.

"Riggs?" diye seslendi.

Lanet olsun.

"Bu saçmalık," dedi.

"Saçmalık nedir?" diye sordu.

Burnundan nefes aldı ve tekrar ona baktı. "Roosevelt Whitaker'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Çünkü o, Roosevelt Lincoln olarak bilinen gerilim yazarlarından oluşan tek yumurta ikizi kardeşler takımının yarısı. Diğer yarısı ise Lincoln Whitaker'dı."

"Evet." Başını salladı. "duymuştum."

"Yapardın. John Grisham, Dan Brown, Tom Clancy gibiydiler. Cidden başarılıydılar. İşler kötüye gitmeden önce amiral gemisi serilerinin ilk üç kitabından üç film yapıldı."

İlgisini çekmişti ve bunu ona "Güneye giden bok neydi?" sorusundan daha fazlasıyla gösterdi.

"Roosevelt yıl boyunca burada yaşadı," dedi ve elindeki şarap bardağını kulübeyi göstermek için salladı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, şaşkınlığı da ilgisi kadar belirgindi.

"Evet."

"Şaşırtıcı ama pek de 'büyük bir yazarın evi' gibi görünmüyor."

"Doğru. Ama bir tür münzevi olarak bilinirdi. Lincoln Whitaker ise tam tersiydi. Dost canlısı bir adamdı. Sosyaldi. Seattle'da yaşıyor bile herkes onu tanırdı. Yılın altı ayı araştırma yapmak ve kardeşiyle birlikte yazmak için buraya gelirdi. Sonunda Sarah adında bir kadınla evlendi ve çocukları oldu. Roosevelt'ten bir arazi satın aldılar ve benim evimi inşa ettiler."

"Ah," diye mırıldandı.

"Roosevelt gölün ve etrafındaki tüm arazinin sahibiydi," diye açıkladı Riggs. "Şimdi göl ve çevresindeki tüm arazi bana ait, bu evle birlikte gelen üç dönüm hariç."

"Ah," diye tekrarladı ama bunu dudaklarının kenarlarında oluşan kırıksıklıklarla yaptı.

Bunun ne kadar sevimli olduğunu görmezden geldi ve hikâyeye geri döndü.

"Sarah çocuklarla dışarı çıkardı. Çocukları ailesine bırakıp tek başına da gelirdi. Burayı çok severdi. Görünüşe göre, Lincoln iki yöne de gidebiliyordu. Açık havayı severdi ama aynı zamanda bir şehir adamıydı. Bu yüzden her iki yerde de ev tutmuşlar. Ama Sarah'nın tam zamanlı olarak Misted Pines'a taşınmak istediği söyleniyordu."

"Doğru," dedi adam durakladığında.

Şimdi, işin zor kısmı.

"Bir gün, Sarah Misted Pines'dayken, Lincoln balık tutmaya çıkmıştı. Başı ağrımış, eve gelmiş ve karısını gitmiş bulmuş. Hiçbir not yoktu ve endişelendi, çünkü görünüşe göre karısı ona gideceğini söylemeden ya da bir not bırakmadan gitmemişti. Sarah ve Roosevelt yakın olduklarından ve Roosevelt burada yaşadığından, paniğe kapılmadan önce Lincoln karısının burada olup olmadığına bakmaya gelmiş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözleri bir hayalet hikayesi anlatıyormuş gibi ona yapışmıştı ve geceleri çıkan şeylerle ilgili sahte hikayeleri severdi ve şarabından bir yudum alırken gözlerini ondan ayırmadı.

"Evet," diye kabul etti. "Lincoln buraya geldiğinde kapı açık oluyor, ki bu alışılmadık bir şey değil ve kontrol ediyor. Ama o da burada değil. Roosevelt de öyle. Ama ahırlardan gelen müziği duyuyor."

Bu onu şaşırttı. "Ahırlar mı?"

Arazinin güney tarafındaki karanlık ormanı gösterdi. "O zamanlar orada ahırlar vardı. Roosevelt'in atları vardı. Tam olarak  tane. Onun, Lincoln'n ve Sarah'nın."

"Mm," diye mırıldandı, gözleri dans ediyordu, çünkü bunun nereye gittiğini anlamıştı.

Yine de nasıl biteceğini bilemiyordu.

"Sanırım Lincoln'n ahıra gittiğini ve ne bulunduğunu tahmin etmişsinizdir, tatlım, Sarah ve Roosevelt samanlıkta *suçüstü halindeydi*."

Bunun zerine gerçekten kıkırdadı.

Kız ve çok ateşliydi.

Riggs bunun görüntüsünü ve sesini zihninin gerisine itti ve hikâye devam etti.

"Kimsenin tahmin edemediği şey, Lincoln'n evine geri döneceği, tüfeğini alacağı, geri döneceği, ikisini de vurup öldüreceği, atları serbest bırakacağı, hortumu ahıra doğru uzatacağı ve yangının yayılmaması için etrafı ve ağaçları , sonra da ahırları yakıp kl edeceğiydi."

"Kutsal inek," diye nefes aldı.

"Evet. İtfaiyeyi ve polisleri arayan da oydu. Polisler geldiğinde verandada oturuyormuş ve gördüğü ilk niformalıya ifte cinayetten hemen teslim olmuş."

"Whoa."

"Mm-hmm," diye kabul etti Riggs. "Yedi yıl hapis yattı, çıktı, çocuklarıyla birkaç gün geçirdi, sonra iyi bir gerilim yazarının yapacağı gibi bir şişe arsenik içti, kendisinin ve kardeşinin mal varlığını darmadağın etti. Bu durum, çocukları, geniş ailesi, kayınvalidesi ve bu ringe çıkmak isteyen diğer herkes arasında bugün bile devam eden acı bir aile kavgasına neden oldu. Bir tanesi

daha fazla film yapılmamasının nedenleri. Kitapların haklarının kime ait olduğu konusunda kimse hemfikir değil. Kardeşler sadece ilk üç kitabı filme çekilmek üzere satmışlardı, Lincoln hapisteyken zihnini meşgul eden başka şeyler vardı, bu yüzden Sarah ve Roosevelt'le birlikte bu franchise da sona erdi."

Riggs konuşmayı bıraktığında Nadia bariz olanı işaret etti: "Bu çok fazla."

"Evet," diye onayladı Riggs.

"Ve bahçemdeki hiçbir yere gitmeyen yolu açıklıyor."

Tanrım, onun buraya "bahçem" demesine bayılmıştı.

Öyleydi ama değildi de. "Evet,"

diye tekrarladı.

"Korkunç bir hikaye ama uzun zaman önceydi ve kulübede kötü şeyler yaşanmadı, yüzden neden kimsenin burayı kiralamadığını anlamıyorum."

Bu kısmı ona söylemeyecekti ve Misted Pines halkının Nadia söz konusu olduğunda bu saçmalığa izin verecek kadar nazik olduklarını umuyordu.

"Böyle bir şey bir yere gölge düşürebilir."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı ama onun bunu yutmadığını anlayabiliyordu. Bir de şarabının tortusunu geri çektiğini , ona gitme zamanının geldiğini gösterdi.

"Sanırım prensesin yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu saat geldi, yoksa arabası fareye falan dönüşecek."

Yavaşça ayağa kalkışını izlemek bir darbe oldu, gittiği için hayal kırıklığına uğradığını saklamıyordu.

Bardağını üzerine koydu.

O da kendininkini yere bıraktı ve adamın çıkabilmesi için hareket etti.

Ama onun önünde durdu ve "Bu hikâyenin sana boktan rüyalar gördürmesine izin verme" diye uyardı.

"Sanırım ikimiz de insanlığın bazı pis işlere bulaşabileceğini biliyoruz, Riggs," diye cevap verdi.

O da biliyordu ve onun da bildiğini bilmek canını sıkıyordu.

"Evet," diye mırıldandı.

"Barış teklifini getirdiğine sevindim," dedi. Lanet olsun.

Tatlı, ama artık utangaç değil, yine de hala savunmasız.

Tüm bunlar yüzünden Riggs elini kaldırıp parmaklarını kadının boynunun yumuşak derisine dolamaktan kendini alıkoyamadı. Onun nabzını avucunun içinde hissedebiliyordu; narin, canlı, savunmasız.

Lanet olsun.

Yaptığı şeyi yapmaması gerekiyordu ve o başını eğip gözlerini kapatınca bunu daha iyi anladı.

Ama bunu yaptı, yanağını değdirdi ve kirli sakalını oraya sürttü, çünkü sonuçta o bir hayvandı, erkek bir hayvandı, bu yüzden içgüdüsel ve hayatı boyunca kendini bölgesini işaretlemekten alıkoyamadı.

Adam geri çekilip elini bıraktığında ve kadın gözlerini açtığında, hayal kırıklığını gizleyemedi.

"İyi uykular, Nadia. Yemek için teşekkürler." "Sana da Riggs. Şarap için teşekkürler." Çenesini uzattı ve hiç gecikmedi.

Verandadan çıktı ve gecenin içine doğru yürüdü.

Yine de, Nadia'nın çiçek ışıkları ve fenerlerle aydınlatılmış güneş elbisesi içindeki görüntüsü, hayatının geri kalanında asla unutamayacağını bildiği bir şekilde beynine kazınmıştı.

Mutlu Yer

Nadia

O Ertesi sabah Misted Pines'a giderken gösterge tablomda bir mesaj olduğunu belirtmek için değişti. şöyle bir baktım ve en iyi arkadaşım Maribeth'ten geldiğini gördüm. İşte o zaman kaşlarımı çattım. Maribeth yedinci sınıfta tanıştığımızdan beri benim en iyi arkadaşımdı. şimdi, ailemden geriye kalan en yakın şey oydu. Annemle ve yakın zamana kadar tanımadığım babamla olanlardan sonra benim için en çok endişelenen kişi elbette oydu. Hem de Trevor'ı kaybetmeyi ve bunun nasıl hâlâ atlatamamışken. Misted Pines'a bir an önce davetiye gönderilmesi konusunda en ısrarcı davranan da oydu. Bu durum son birkaç gün içinde daha da kötüleşmişti, şimdi beş mesaj gönderiyordu ve hepsinde de "*Bir sorun yok. Ama beni ara. Konuşmamız lazım.*" Onları görmezden gelmedim (ya da hepsini değil), ama beklemelerine izin verdim ve sonra meşgul olduğumla ilgili bir bahane uydurdum (meşgul olmadığım halde). Sadece konuşmak istemiyordum, çünkü ülkenin öbür ucuna taşınıp onun gözetiminden kurtulduğumda yapacağıma ona ettiğim yemini tutmadığımın acı bir şekilde farkındaydım.

İyileştir.

Başka bir deyişle, benim sahte selfie saçmalığımı anlayabilecek biri varsa o da Maribeth'ti.

Ve ben de onun buna kanmayacağı sonucuna varıyordum. Gerçi şimdi yapmam gereken bir şey vardı.

Çünkü Riggs'in çılgın partisi ve ardından gelen barış teklifi ezberimi bozmuştu.

Ve o sabah yataktan fırladım, bu şekilde kalmaya kararlıyım.

Elinden gelen en iyi hayatı yaşamamanın en iyi intikam olduğuna dair söyledikleri aklımdan çıkmadı.

Akıllıcaydı.

Oraya gitmeye hazır olmasam da, en azından etrafta dolanmayı, çok fazla şarap içmeyi, çok fazla yemek yemeyi ve çok fazla televizyon izlemeyi bırakabilirdim.

Zihinsel durumumu keşfetmeye başlamayabilirdim ama çevremdekileri keşfederek başlayacaktım.

Benim de planlarım vardı. Yakın bir zamanda, belki de Riggs'in şehri tekrar terk ettiği sıralarda bir çanta hazırlama planları (ama dün gece bizi kesin bir şekilde Arkadaş Bölgesi'ne koyduktan sonra, akıl sağlığım için, bunun neden bu kadar acı verdiğini düşünmüyordum ve bunun yerine kendime o etraftayken daha güvende hissettiğimi söylüyordum). Seattle'a giden bir banliyö uçağına binecek ve orada birkaç gün geçirecektim.

Seattle'da sadece bir gece geçirmiştım, o da Misted Pines' gelmeden önceydi. Bu kadar yakın olduğum için etrafa bakma fırsatını değerlendirmemem ayıp olurdu.

Ayrıca bilgisayarımı açıp yerel kaplıcaları araştırdım görünüşe göre Pinetop Lodge adında bir yerde ödüllü bir kaplıca varmış.

Ben de bir spa günü ayarlayacaktım.

Ufkumda tüm bunlar varken kendimi canlanmış hissediyordum. Bu kafamı toparlamakla ilgili olmasa da, dört aydan uzun süredir hissetmediğim kadar hafif hissetmemi sağladı.

Sadece markete gitmek için geçtiğim ve pek de önemsemediğim kasabaya vardım.

Bu sefer dikkat ettim.

Ve bu yer hakkında yaptığım asgari araştırmadan ve içinden geçerken dikkatimi dağıtan resimlerde gördüğüm şeyi gördüm.

Dürüst olmak gerekirse, sanki bir Hollywood set tasarımcıları ordusu mekâna dolmuş ve küçük bir Amerikan kasabası imajı inşa etmiş gibi görünüyordu.

Elbette film mekânı olmadığı için bazı tutarsızlıklar vardı.

Aromacobana adlı yerel kahvehanenin yan tarafındaki devasa duvar resmi, iklim değişikliğiyle ilgili açık bir iddianameydi. Bir diğeri de üzerinde eski moda ışıklı çıkıntılardan biri olan yerel sinemaydı. Ama o tabelada yeni çıkan bir film yoktu. Yanında JDB harfleri olan "Walking Tall" ve onun yanında DJ harfleri olan "Walking Tall" filmlerinden oluşan ikili bir fatura vardı.

Ancak bunların altında, gelecek hafta sonu tarihleriyle birlikte SADECE BAYANLAR BLDG FEST'TE yazıyordu.

Garip bir şekilde, önümüzdeki hafta sonu *Binada Cinayetler* festivali düzenleyeceklerdi.

Harika bir
gösteri. Ama
evet.

Küçük bir kasaba sineması için yeni bir dizi festivali biraz tuhaftı.

Öğle yemeği ve arabamla kasabanın içinde gezinirken ellili yıllardan beri değişmemiş bir lokantaya benzeyen bir yer gördüğümde acıktığımı fark ettim. Adı Double D idi.

Bir sonraki maceramın durup yerel bir restoranın tadına bakmak olduğuna karar verdim.

Caddenin diğer tarafındaydı, bu yüzden kasabayı daha fazla deneyimlemek için sola döndüm, hepsi mütevazı, bakımlı evlerden oluşan bir bloğun etrafında dolaştım, sonra kaldırıma doğru açılı olanlar arasında açık bir park yeri bulmak için ana caddeye geri döndüm.

Tam o sırada içimi bir ürperti kapladı ve Double D'nin birkaç kapı ötesinde bir yer dışarı çıkıp lokantaya doğru yürümeye başladığımda bu his daha da kötüleşti.

Ne olduğunu anlayamadım.

Ama belki de mükemmelliğe yakın olmasından kaynaklanıyordu.

Önünde parlak çiçek stantları olan bir çiçekçi dükkânı ile meyve ve sebzelerin sergilendiği bir pazar vardı. Kaldırımlar temiz ve çatlaksızdı. Dükkânların ve restoranların camları pırıl pırıldı.

Misted Pines'daki Main Street America belki beş ya da altı blok uzunluğundaydı ve kasabanın kendisi de o kadar büyük değildi, ama hareketliydi ve söyleyebileceğim kadarıyla, orada sadece çiçekler ve şimdiye kadar gördüğüm en turuncu portakalları değil, aynı zamanda çekici yürüyüş malzemeleri, ev yapımı mumlar ve tebrik kartları ve *Amerika*'daki evinizi dekore etmek için ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi satın almak için saatler harcayabilirsiniz! Anma Günü ve Dört Temmuz için, çünkü özel bir tatil mağazaları vardı.

Ancak, burası çok kırsal bir yerdi. Bu dükkânların sadece işlerini sürdürmekle kalmayıp, görünüşe göre nasıl gelişebildiklerini hayal bile edemiyordum.

Araştırmamda Misted Pines'ın birçok açık hava aktivitesi nedeniyle turistik bir yer olduğunu , bu yüzden

telaş.

Ama bir titreşim vardı.

Hayır.

Heyecan verici ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde rahatsız edici *bir alt akım*.

Gölde birkaç kez hissettiğim o ürkütücü duygu değildi.

Bu tartışmasız bir şekilde ürkütücü olsa da, aynı zamanda sıcak ve misafirperver hissettirdi.

Hayır, bu garip bir şekilde . Misted Pines'da her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylüyorum.

Double D'nin kapısına vurmak üzereyken onu parmaklarından sarkan birkaç çantayla bana doğru yürürken gördüğümde aklımdan geçen buydu.

Kim olduğunu bilmiyordum, sadece çok güzel olduğunu görmüştüm.

Bana sırtına kadar kim olduğunu bilmiyordum.

Ben onun yüzünü hiç görmemiştim ama o belli ki benimkini görmüştü, ayrıca o sağlıklı kumral saçları da görmüştüm ve o sırıtış "Sen onu istiyorsun ama ben onu elde ettim" diyordu.

Cinsel birleşme sonrası Riggs'in üstünde bayılan kadındı.

Courtney.

Benim hissetmemem gereken kıskançlığın iğrenç acısını hissettim ama çenemi ona doğru eğdim ve lokantanın kapısından içeri girdim.

İçeri girdiğimde yoğun olduğunu gördüm, belki de Cumartesi olduğu için sürpriz değildi.

Sürpriz olan şey, gerçekten de ellili yıllardan kalma, özenle bakılmış bir lokanta olmasıydı ve bu o kadar büyüktü ki, kendimi o döneme adım atmış gibi hissettim.

Mekânın ortasına hâkim olan at nalı şeklindeki tezgâhta bir tabureye oturdum.

Daha yeni oturmuş ve önümdeki gümüş tutucudan plastik kaplı bir menü almıştım ki, dizlerine kadar uzanan lokanta elbisesi, küçük önlüğü ve şapkasıyla bir kadın karşıma dikildi.

Ve yaka kartında DOT yazdığını gördüğümde kesinlikle bir gariplik hissettim.

İsminde bir sorun yoktu, sadece benden daha genç görünüyordu ve pek de modern sayılmazdı.

Ona bakıyor olmalıydım çünkü beni selamlamadı.

"Benim gerçek adım Maggie. Ama ekstra çaba gösterirsem turistlerden daha iyi bahşiş alırım."

Bu açıklama içimde bir rahatlama dalgası yarattı ve ona gülümsedim.

"Menüye bakarken size içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu.

"Perrier ya da San Pelligrino ya da gibi bir şeyiniz var mı?" Ben de karşılık olarak sordum.

Sadece bana baktı.

Bunun bir hayır olduğuna

karar verdim. "Çay?"

Rica ettim.

"Buzlu ve tatlı?"

"Hayır, papatya ya da nane gibi."

Tekrar bana baktı.

"Sadece su," dedim.

Başını salladı, döndü, sütlü turkuaz plastik bir bardağa sürahidenden aldığı buzla şıpırdayan su doldurdu ve önüme koydu.

Sonra da çekip .

Menüye baktım ve ne istediğime hemen karar verdim, bu yüzden geri koydum.

Dot/Maggie geri döndü ve elindeki kalemle birlikte tek kaşını kaldırdı.

"Patty melt alabilir miyim, soğansız ve patates kızartması yerine salata olabilir mi?"

"Soğansız köfte mi?" diye sorduğunda sesi biraz kırılgın, biraz da şaşkıncı.

Omuz silktim. "Soğan benim favorim değil."

"Salatamızı tavsiye etmiyorum," diye devam etti.

"Süzme peynir?" Ben denedim.

Bana biraz daha baktı, "Bakalım ne varmış" diye mırıldandı, sonra tekrar gitti.

Bunu zar zor atlattıktan sonra, suyuma uzanıp bir yudum alırken, Misted Pines'a girmeyi yeniden düşünüyordum, çünkü büyük şehir kızları pek hoş karşılanmıyor gibiydi.

Bir kadın yanımdaki tabureye zıpladığında neredeyse tükürüyordum ve bunu iki elini tabureye koyarak, bacaklarını iki yana sallayarak ve kendini taburenin üzerine atarak yaptı.

Şok içinde ona baktım, çünkü bu sadece garip bir şey değildi, genç değildi, tam olarak yaşlı da sayılmazdı, ama benden biraz daha büyüktü.

Yine de bu işin yarısı değildi.

Üzerinde beyaz bir tişört vardı; tişörtün ön yüzünde kırmızı bir Noel Baba yüzü ve etrafında da "NOEL RUHU GİBİ KOKUYOR" yazıyordu. Kulaklarından küçük altın, kırmızı ve yeşil çanlar sarkıyordu ve başında kenarı beyaz kürklü, sarkık kırmızı bir bere vardı.

Bunların hepsi Mayıs ortasıydı.

"Selam," diye selamladı ve elimi sıkmak için agresif bir şekilde bana doğru uzattı. "Ben Kimmy."

"Uh...hey," diye cevap verdim, tereddütle elini tuttum çünkü kaba görünmek istemiyordum.

Sarsıldı ve beni bırakıp "Dave ve Brenda'nın evini kiralayan kadın sen misin?" diye sormadan önce tutuşu gerektiğinden yaklaşık on kilo daha güçlüydü.

Bu oldukça iyi bir tahmindir.

Tabii, Riggs'in ziyaretinden öğrendiğim kadarıyla, hakkımda dedikodular yayılmıyorsa.

Görünüşe göre küçük bir kasabadaki hayatı çabucak öğrenecektim.

Öyle olduğumu doğrulamak istemedim, çünkü bu kişiyi tanımıyordum, ancak Misted Pines'ta geçirmem bir yıl daha vardı ve eninde sonunda öğrenebilirdi.

Ben de "Evet" demek zorunda kaldım.

Bunun üzerine ıslık çaldı... *yüksek sesle*. Yeterince yüksekti, insanlar dönüp baktı. Taburemde huzursuzca kıpırdandım.

"Peki, onu gördün mü?" diye sordu.

Kırmızı kanlı her kadın bunu bilmek isteyeceği için Riggs'i sorduğunu düşündüm. Ama emin olamadığım için, "Kimi gördün?" diye sordum.

"Roosevelt Whitaker'ın hayaleti."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Kimmy'ninki kesinlikle değildi.

"Bence diğerleri yanlış anladı. Buraya musallat olan Rosie değil," diye açıkladı. "Demek istediğim, adam kardeşinin karısıyla oynayıyordu. *İkiz* kardeşinin karısıyla. Kardeşini kirlettiğini biliyordu. Sanırım o sonsuza dek iyi geceler partisine gitti ve orada kaldı çünkü yanlış yaptığını biliyordu. Onları tanıyordum ve bana öyle geliyordu ki, bu iki adam *sıkı fıkıydı*. Ama bir kadın kin tutabilir."

"Um..."

"Herkes onun yanlış kardeşle evlendiğini söylüyor, ben de dahil. Gün gibi ortada. Sarah ve Roosevelt çok yakındılar. Lincoln bunu nasıl göremedi, kimse bilmiyor. Bana sorarsanız aptalın tekiydi. Yine de onun arkasından iş çevirmek yerine itiraf etmeliydiler."

"Uh..."

"Ama bu, onun *karısı ve çocuklarının annesi olduğu* gerçeğini ortadan kaldırmaz ve adam sadece yığınını havaya uçurmak yerine göğsünde kocaman bir delik açtı. Orada mutlu olduğunu söylüyorlar. En mutlu olduğu zamanlar, o kulübede gerçek aşkıyla birlikte olduğu zamanlardı, eski top ve zincir etrafta olsa bile. Yani diyorum ki, orada başka kimseyi istemiyor. Her şeyi kendine istiyor. Bu yüzden herkesi kovalıyor."

Herkesi kovalar.

Ve artık Mississippi'nin batısındaki (ve muhtemelen doğusundaki) en şirin kulübeye neden üç yıldır kimsenin gelmediğini biliyordum.

"Kimmy," diye selamladı Dot, önüne turkuaz renkli bardak kahverengi gazoz koyarken. "Bugün ne içeceksin?"

"Reuban, Mags, teşekkürler," dedi Kimmy, bardağı aldı ve bir dikişte dörtte birini geri çekti.

Daha fazla kafein alması gerektiğinden emin değildim.

Dot/Maggie uzaklaştı ve Kimmy bana döndü.

"Dayan kızım. İşler kötü gidiyordu, bu yüzden Dave burayı Airbnb'ye vermek istedi, ama Tanrı biliyor ya, MP'nin son birkaç yıldır yaşadığı onca sıkıntıdan sonra, daha fazla yabancının burada dolaşmasına ihtiyacımız yok." Başparmağını kendine doğru salladı. "Şikayetçi değilim, yine de buna neden olan başka koşullar olmasını isterdim. Dükkânım için taze kan. Tatil mağazasının sahibiyim," diye açıkladı.

"Söylemiyorsun," diye mırıldandım.

Doğrudan konuşmasına başladı. "Evet. Bir bölüm var, her zaman Noel. Ama mağazanın kalanını değiştiriyorum."

İlkbahar. Yaz. Kış. Sonbahar. Cadılar Bayramı. Şükran Günü. Paskalya. Aziz Patrick Günü. Dört Temmuz. Hepsi."

"Dükkanınızın önünden geçerken bunu gördüm," dedim.

"İçeri gelmelisiniz," diye davet etti. "Herkesin yıl boyunca bir Amerikan bayrağına ihtiyacı olabilir ve bende ihtiyacınız olabilecek her boyutta bayrak var."

Aslında kulübenin önünde bir bayrak iyi dururdu. "Bunu düşüneneğim."

"Her neyse," dedi "o" kelimesini bitirirken. "Brenda, insanların girip çıkmasına, bardaklarını kırmasına, yastıklarının lekelenmesine, tatil evi olduğu için umursamamasına izin vermeyecek kadar çok emek harcadığını söyledi. Uzun süreli bir kiracı istiyordu. O yüzden biraz araştırmalısın. Ole Rosie ya da Sarah, hangisi olursa olsun, kimseye zarar vermedi. Sadece taşları yerinden oynatmışlar ya da camları çizmişler..."

Camları mı çizdi? Kalp atışlarım hızlandı.

Kimmy bana bir parmak salladı. "...ve işte bu yüzden Sarah olduğunu düşünüyorum. Bir şekilde ruhu içeri giremiyor. Ahırlar gitmiş, *belli ki* mutlu oldukları yer orasıymış. Bu kulübe onun diğer mutlu . Benim teorim de bu."

Sonra daha fazla gazoz emdi.

Aniden kuruyan ağzımı hafifletmek için suyum yudumladım. "Yani, onlardan biri mi ziyaret etti?" diye beni zorladı.

"Hayır," diye yalan söyledim ama bunu yalan söylemediğimi umarak yaptım. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bunu da -akıl almaz bir *şekilde*- şu sözlerle açıkladı: "Artık MP'yi vuran seri katiller yok, bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işler biraz sıkıcı olmaya başladı. Ama bildiğim bir şey var ki, işler kesinlikle düşüyor."

"Seri katiller mi?" .

Gözlerini bana dikti. "Evet. Bilmiyor musun?"

"Um..."

"Kahretsin, kadın, senden nasıl kaçtı?"

Ben de bunu merak ediyordum ve neden bahsettiğini bile bilmiyordum. Sadece kısa tecrübelerime dayanarak onun genel olarak *iyi olmadığını* biliyordum.

Bununla birlikte, ben bir Antonov'dum. Büyük büyükbabam, geçmiş, sürekli artan serveti ve daha fazlasını elde etme azmi nedeniyle medyanın ilgisini çekmişti. Büyükannem ve büyükbabam da zenginlikleri nedeniyle aynı şeyi yaptılar, ancak büyükannem *dedemle* tanışmadan önce zaten ünlüydü. Onların trajik hikayesi yıllar boyunca sürekli olarak gündeme getirildi çünkü trajikti ve insanlar iyi bir trajediyi severdi.

Trevor ve ben kendi sözlerimizi hak etmiştik ve bunlar küçük şeyler değildi, trajedi de öyle.

Tabii bir de Antonov hattının başına gelen son felaket vardı.

Küçüklüğümde beri annem ve büyükbabam tarafından medyayı olabildiğince görmezden gelmem konusunda eğitildim ve doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda yaptım çünkü kendilerini halkı bilgilendirmekten çok bölmeye adanmış görünüyorlardı.

Güncel olaylardan haberdar olmak için *Chicago Tribune*'ün günlük e-bültenini taradım, nadiren herhangi bir habere tıkladım ve kesinlikle seri katillerle ilgili hiçbir şeye tıklamadım.

İyi bir hikayeyi severdim ama ben hikayelerimi kitaplardan alırdım. Hastalıklı, gerçek hayat hikayeleri bana değildi.

Riggs dün gece bana Whitaker'ların iğrenç hikâyesini anlattığında büyülediğim söylenebilirdi ama ben onların kulübesinde yaşıyordum.

Ve o Riggs'ti. Derin ve aynı anda hem pürüzsüz hem de sert olma mucizesini başaran inanılmaz bir sesi vardı.

Bu yüzden, market listesini okuyor olsa bile, söylediği her şeyi hayranlıkla dinleyebilirdim.

Ama seri katiller?

Çoğul mu?

Kimmy koltuğunda sallanarak oturdu ve şöyle dedi: "İlk olarak Ray Andrews vardı. O bir seri katilden çok bir psikopattı. Ya da sosyopat. Bu ikisini karıştırıyorum. Her neyse, tek istediği Cade Bohannan'ın dikkatini çekmekti. Ve müebbet hapis cezasıyla birlikte bunu elde etti. Keşke cezayı almadan önce o iki kızı öldürmeseydi. Yani, küçük Alice sadece sekiz ."

Sekiz yaşında mı?

Lordum.

Ne yazık ki Kimmy konuşmaya devam etti.

"Bir de Good Times Motel'de zavallı Brittanie'yi öldüren Ezra ve Carrie vardı. Şimdi Mavi Dağ oldu. Çok şirin bir yer. O kadar şirin ki, orada kalmayı düşünürdüm. Tamire ihtiyacı vardı ve Britt ölürken Kristal Katil'i ortaya çıkardı. İkisi de iyi şeyler ama yine de Brittanie'nin şehirde daha güzel bir motele sahip olmamız için böyle çirkin bir şekilde ölmesini istemezdim. Gerçi onun fedakârlığı muhtemelen başka pek çok kızı kurtardı çünkü Richard Sandusky durmayacaktı."

Richard Sandusky, nam-ı diğer Kristal Katil'i duymuştum. Yakalandığını da duymuştum. Washington Eyaleti'nde olduğunu bile biliyordum.

Misted Pines ile bir ilgisi olduğunu duymamıştım.

Taşınmadan önce yeterince araştırma yapmamışım.

Riggs dün gece hikâyesini anlatırken pek çok şeyi atladı.

Hem *de çok*.

"Ama bu uzun zaman önceydi," diye devam etti Kimmy. "Ve beni yanlış anlamayın. Daha fazla kızımızın ölmesini istemiyorum. Ama inkar edemezsin, işleri ilginçleştirdi ve gözde insanları getirdi. Artık cadılar meclisi bile yeni üye almayı bıraktı."

Dot/Maggie şimdi tabağını koyuyordu.

Muhtemelen yırtıcı bir hayvanın ağızına sıkışmış bir av gibi ona baktım.

Gözleri benden Kimmy'ye, oradan tekrar bana döndüğünde bunun doğru olduğunu anladım. Başını kısa bir süre salladı, pek bir hareket sayılmazdı ama çok şey ifade ediyordu ve bu ifadeler Kimmy'nin söylediklerine fazla itibar etmemem gerektiğini söylüyordu.

Ama de.

Dot/Maggie taşındı ve şimdi isteğim dışında bir peni için girdiğime göre, pound için de gidebilirdim.

Ben de "Cadılar Meclisi mi?" diye sordum.

Son içkisini bitirmek üzereydi ama zar zor yutkunarak, "Evet. Kadınlar haksızlığa uğradı. Videoları izlemenizi tavsiye etmem," diye bulundu. "Sadece şunu söyleyeyim, tamamen pornografik olsa da orijinal bir intikam becerileri var."

Eek!

Şöyle devam etti: "Ama bu olayın viral olması benzer düşünen kadınları bir araya getirdi ve hepsi bir alt bölgeyi ele geçirdi. Yine de herhangi bir soruna yol açmıyorlar. En azından Ellen'ı kasaba toplantısında yaptığı saçmalıklardan sonra aralarından kovduktan sonra."

Dilimlenmiş köftemin yarısına uzandım, Dot/Maggie'nin küçük bir kase kesilmiş kavun ve bal özünü taramayı başardığını fark ettim, ilkini fena bulmadım, ikincisini , ama çabaya A.

Ve bunu limitimi aşarak yaptım.

Evet, kafamı için inmeye karar verdiğim yer hakkında daha fazla bilgi edinmek için açıkça işi yapmam gerekiyordu.

Ve evet, Riggs'le gereken bazı şeyler vardı, çünkü dün gece birlikte saatlerimizi geçirmiştik ve giderek doğaçlama bir randevuya dönüşüyor gibiydi, ama sonunda kesinlikle öyle olmadığını açıkça belirtti (bu çok acı vericiydi ve bu yüzden inanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattı, aynı zamanda benden etkilenmediği için de , çünkü kulağa çok şehir dışındaymış gibi gelse de, yeterince şey yaşadım, komşumla garipleşebilecek bir karışıklığa ihtiyacım yoktu).

Ve bunların hiçbirini paylaşmamıştı.

Yapmalıydı da, çünkü ben sormuştum.

Bu yüzden Kimmy'ye "Bana dükkânından bahset. O kasketleri orada mı satıyorsun?"

Doğruldu ve "Elbette. Öğle yemeğinden sonra oraya yürürüz, ben de sana gösteririm."

Noel Baba şapkasına benzeyen kürklü bir sahip olmak istemedim.

Ölü kızlar, seri katiller, intikam pornosu ve yaşadığım kulübeye musallat olan ya da olmayan hayaletler hakkında konuşmayı bırakmasını istiyordum.

O, vatansever yaz kampanyasının ardındaki vizyonu anlatırken ben de onu dinledim ve o gün için planlarımı yeniden düzenledim.

Bunlar, asla giymeyeceğim bir Noel Baba beresi aldıktan sonra arabamda oturacak, telefonuma sarılacak ve Misted Pines hakkında bilgi edinecektim.

Gecikmeli olarak.

Ama mutlaka.

Sonra da gidip Doktor Riggs ile konuşacaktım.

Bermuda Şeytan Üçgeni

Nadia

I Riggs'in büyük, parlak, süslü kamyonunun yanında fren yaptı. dramatik bir çakıl kayması.

Bunu yaptım çünkü bir Noel Baba beresi, bir Amerikan Bayrağı ve ön verandamdaki direkte dalgalandırmak için bir aparat almayı yeni bitirmiştım.

Ayrıca son bir buçuk saatimi Ray Andrews, Richard Sandusky, Ezra Corbin, Carrie Molnar, Misted Pines "Cadılar Meclisi" ve kuruluş nedenleri hakkında bir şeyler okuyarak geçirdim.

Yerel gazetede Whitaker Gölü'nün Perili Olduğuna dair hikâyelerin anlatıldığı bir değil, iki değil, *üç* makaleden bahsetmiyorum bile; bu makaleler, kulübemde birinin yaşamasının üzerinden sadece üç yıl geçmediği bilgisini paylaşıyordu.

On beş yaşındaydı.

Aslında, Whitaker kardeşlerin mülklerini yöneten yargıç tarafından atanan, ancak sert bir şekilde tartışılan vakıf, gölü ve mülklerini satma kararı almıştı çünkü çoğunlukla terk edilmiş halde duruyorlardı. Çünkü Riggs'in evi de dahil olmak üzere hiç kimse bu mülklerde birkaç haftadan fazla kalmıyordu. Bunun nedeni orada yaşanan açıklanamayan ama son derece ürkütücü olaylardı.

Bu nedenle, Riggs ile bir tur daha atmaya can atarak arabamdan atladım, çünkü evet, belki de atlamadan önce bazı şeyleri daha fazla araştırmalıyım.

Ama birincisi, küçük bir kasabanın seri katil geçmişini araştırmanız gerektiğini kim bilebilirdi ki ve ikincisi, kiralamayı düşündüğünüz kulübeyi son musallat haberleri için araştırın.

Bana da söylemeliydi.

Evine doğru yürüyordum ki Riggs ön kapıdan fırladı ve koşarak üzerime geldi.

Bu şaşırtıcı durum elbette beni durdurdu.

"Tanrım, Nadia," dedi yanıma geldiğinde ve kollarımın üstünden tuttu. "İyi misin?"

Geçmişini ve benim hakkımdaki bilgisini göz önünde bulundurursak, ruh halimi kesinlikle biliyordu. Ve garaj yolunda dramatik bir şekilde durmamdan duyduğu bariz endişe çok hoştu.

Ayrıca kulübemin *perili* olabileceğini de biliyordu.

Demek öyle.

"Hayır, Riggs, iyi değilim!" Bağırdım. "Yerel lokantadaki öğle yemeğinden yeni döndüm, orada bana kulübemin perili olduğunu söyleyen bir dükkân sahibinden kulak dolgunluğu aldım! Neden yapmadın-?"

Sözümü tamamlayamadım çünkü Riggs başımın üzerinden baktı, "Kimmy" diye homurdandı, kollarımı bıraktı ama elimi tuttu ve beni ön kapıya doğru sürükledi, bunu yaparken arka cebinden telefonunu çıkardı.

Bu tepki karşısında o kadar şaşırmıştım ki, içeri girene kadar bir şey söylemeyi düşünmedim. Sonra da hiçbir şey söyleyemedim çünkü beni önce oturma odasına, sonra da yukarı, yukarı ve *yukarı* mutfığa sürüklüyordu.

Tanrım. Eğer burası dışarıdan vahşi görünüyorsa, içerisi daha da vahşiydi.

Evinin kaotik tasarımı ruhsal durumunu yansıtıyorsa, Lincoln Whitaker'ın kardeşini ve karısını havaya uçurmasının çok da şaşırtıcı olmadığı söylenebilir.

Sonra hiçbir şey söyleyemedim çünkü mutfakta tezgahın başında oturmuş fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yiyen sekiz ya da dokuz yaşında bir mini Riggs ile karşıya kaldım.

Ağız sandviçle doluydu, gümüşü mavi gözleri bana baktı, babasının eli benim elimdeydi, sonra tekrar bana döndü.

Hala duruyorum.

Riggs elimi .

"Ledger, bu yeni komşumuz Nadia. Nadia, bu benim oğlum Ledger," diye tanıştırdı Riggs, sonra da "Evet, benim, Kimmy. Ne oluyor lan?"

Telefonunu kulağına dayadığını görmek için ona baktım.

Elimdeki yeni öncelikli görevle dikkatimi oğluna verdim ve "Hey, Ledger" diye selamladım.

Yutkundu ve "Hey" dedi.

Hırlamaya başladığında ikimiz de Riggs'e .

"Hayır, ona söylemene *gerek yoktu*," dedi Riggs, durakladı, sonra, "Ve hayır, hiçbir şey söylemeyecektim çünkü hepsi saçmalık. İnsanlar neden hâlâ bu saçmalıktan bahsediyor, bilmiyorum."

"Dur tahmin edeyim," diye başladı Ledger. "Kimmy sana gölün perili olduğunu söylemiş."

Kimmy'nin biraz ünü varmış gibi görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Çocukça bir omuz silkme hareketi yaptı, bir ısırık aldı, birkaç kez çiğnedi ama ağız hâlâ doluyken, "Buranın da perili olduğu söyleniyordu ama babam yıllardır burada ve hiçbir şey yok," dedi.

Haftalardır evimdeydim ve ilk gece biri camları tırmalıyordu.

Ledger'a bunu söylemedim. "Bildiğim iyi oldu." dedim.

"Hoover, Kennedy ya da lanet olası Bermuda Şeytan Üçgeni umurumda değil ve beni dinle Kimmy, Nadia da öyle. Siktir git."

Bununla birlikte telefonunu kulağından çekip başparmağıyla vurdu ve takırdayarak tezgâha fırlattı.

"Tanrım. Kimmy," diye mırıldandı, ses tonu ve gözlerinden fırlatmaya çalıştığı lazer ışınları telefonunu ve telefon aracılığıyla Kimmy'yi yok etmek için bir şey ifade ediyorsa, hâlâ sinirliydi.

"Seninle konuşabilir miyim?" Dikkatimi tekrar Ledger'a yönelttim: "Alınma ama babanla yalnız konuşmam gerek."

"Eminim," diye yanıtladı.

Cool eskisi gibi, baba-oğul versiyonu.

Riggs'in yanına gittim ve elini tuttum, onu ön kapıdan çıkarmak niyetindeydim ama onun başka fikirleri vardı.

Elini benimkinden ayırdı, bir kolunu belime doladı ve beni kısmen yönlendirerek, kısmen de iterek mutfak tezgâhının köşesine götürdü. Oradan beni koyu renkli ahşapla kaplı geniş bir sütuna dönüşen dolambaçlı bir merdivene çıktığını gördüğüm gölgeli bir girintiye çekti.

Vay be.

Aynı anda hem tuhaf hem de muhteşemdi.

Bir kat tırmanıp başka bir sahanlığa çıktık, bazı odalara açılan uzun bir koridordan aşağı inmek sola döndük ve hemen ardından ahşap panelli bir başka dolambaçlı merdivene girdik ve oradan yukarı çıktık.

Doğrudan, neredeyse tamamı pencerelerden oluşan bir yatak odasına çıktık. Kobalt mavisi çarşaflarla kaplı bir kral yatak vardı.

Eşleşen yorgan (yapılmamış ve yastık ya da Euro bulunamamıştır). Odada ayrıca patlayan bir spor çantası ve üzerine atılmış çeşitli düğmeler, tişörtler ve çeşitli soluk kot pantolonlar bulunan ten rengi deri bir kulüp sandalyesi vardı, öyle ki sandalyenin ten rengi deri olduğunu sadece kolunun bir kısmının görünmesinden anladım.

Her ikisi de kitaplarla, bozuk paralarla, ezilmiş makbuzlarla ve yeni açılmış prezervatif paketleriyle (tabii ki) kaplı, üstünde aynı derecede çekici lambalar bulunan çekici komodinler vardı.

Ayrıca çok uzun ve pencerelerin altındaki yarım duvara o kadar iyi oturan muhteşem bir alçak büro vardı ki, alan için yapılmış gibi görünüyordu.

Pencereleri kesen taş bir şömine ve üzerinde düz ekran bir televizyon vardı.

Neden orada olduğum hiçbir fikrim yoktu ama Riggs'in yatak odasındaydım.

Bir gece önce bıyıklarını yanağıma sürttüğünde hissettiğime benzer bir ürperti hissettim, aynı derecede hoş ve umut verici, ama o kadar güçlü değil.

Ona döndüm.

"Uh..." Tam olarak başlayamadım, bulunduğum yerde o kadar sersemlemiştim ki.

"Kimmy bir kaçık. Kennedy'yi kimin öldürdüğünü bildiğini düşünüyor ve etrafındaki herkese söyleyecek. *Soran* herkese değil. Çevresindeki herkese. Hoffa'nın nerede gömülü olduğunu ve onu oraya kimin koyduğunu da biliyor. Ve Roswell ile Bermuda Şeytan Üçgeni arasındaki bağlantı hakkında duymak istemeyeceğiniz çılgın bir teorisi var. Kısacası, Nadia iyi bir insan, iyi bir anne, iyi bir büyükanne, ama hala yolun yarısında ve insanları da kendisiyle birlikte oraya götürmekten zevk alıyor."

"Kulübedeki ilk gece pencereden tırmalama sesleri geliyordu."

Riggs'in uzun bedeninin tamamen hareketsiz kalmasını dehşet içinde izledim.

Hala gitmesi için zamanım yoktu, çünkü bu *beni korkutuyordu*.

"Neden dün gece bunların hiçbirini bana anlatmadın?" diye sordum.

"Çünkü hayalet diye bir şey olmadığı için hikâyelere inanmıyorum. Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim, sana asla söylemeyecektim, sadece saçmalık olduğunu düşündüğüm için değil, çünkü öyle olduğunu biliyorum. Bütün gölün perili olduğu söyleniyordu ama bir süredir burada yaşıyorum ve hiçbir şey yok. Pencerenizin tırmalandığını duyduğunuza emin misiniz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir ağaç olabilir. Ama kontrol ettim ve bu mümkün görünmüyor. Ama ben hayatım boyunca göl kıyısındaki mülklerde yaşadım, bu göl Michigan Gölü ve bu mülkler Chicago'da.

Dolayısıyla doğada yaşamayı bilmiyorum."

Ellerini tekrar kollarıma koydu ama bu sefer yatıştırıcı bir şekilde olmak için.

Ve Riggs'in tatlı dokunuşunun yatıştırıcı olduğu söylenebilir. Başka şeyler de yaptı. Onları görmezden geldim.

"Bir bakacağım," diye söz verdi. "Ama muhtemelen bir Çey yoktur, Nadia, çünkü tekrar söylüyorum, hayaletler diye bir Çey yoktur. Kimmy zararsız ve çoğunlukla komik biri, tabii onun hikâyelerini dinleyecek ruh halinde değilsen. Ve sana anlatmamamın ve bilmeni istemememin nedeni, tam olarak, senin doğru halinde olmadığını düşünmemdi."

Bu konuda yanılmadı.

Beni düşündüğü için paylaşmaması da çok nazik bir davranıştı.

Ona, seri katil ve hor görülen kadın cenneti gibi görünen yere nasıl aptalca taşındığımı da anlatmadım.

Bunun yerine, konuşmamızı acil olan başka bir konuya kaydurdım.

"Ledger?"

Gülümsedi. Cesur, beyaz, gururlu ve *muhteşemdi*.

"Evet," dedi, ellerini kollarımdan çekip bir adım geri çekilerek. "Dün gece ben de içmeye fırsat bulamadım. Ama arkadaşşımdan o şişelerden iki tane almıştım, yani eninde sonunda yapacaktım."

"O bir mini Riggs."

Gülümsemesi daha cesur ve gururlu bir hal aldı. "Öyle." "Kaç yaşında?"

"Dokuz."

"Ledger havalı bir isim," dedim ona.

"Anlaştık," dedi ama başka bir şey söylemedi ve ben de ona neden arabamın yanında değil de yatak odasında sohbet ettiğimizi sorma fırsatı bulamadım çünkü konuştuğumuz kişi de bize katılmıştı.

Babasının telefonunu uzatıyordu. "Baba, telefonun çalışıyordu. Ekranda Lucille yazıyordu."

"Sağ ol dostum," diye mırıldandı Riggs ve çenesini bana doğru eğerek pencereye doğru ilerledi, başparmağını paravanın üzerinde gezdirdi ve sonra kulağına dayayıp gözlerini manzaraya dikti.

Ledger bana baktı. "Balık mı tutuyorsun?" Başımı salladım.

"Hayır."

"Kayık mı?"

Başımı daha fazla salladım. "Hayır."

"Koşu parkurları mı?"

"Sadece bir hayalet tarafından kovalandığında." Çocuk gülümsedi.

"*Siktir*" diye fısıldamasıyla ikimiz de Riggs'e döndük.

"Her şey yolunda mı?" Yüzündeki ifadeye bakarak aptalca olduğunu bildiğim bir soru sordum.

"Bir iyilik isteyeceğim," yanıtladı aceleyle.

Bu aciliyet beni etkiledi ve usulca "Her şeyi yaparım" dedim.

"Ledger'ın büyükannesini arayacağım ve gelip ona isteyeceğim. Ama muhtemelen en az yarım saatten önce buraya gelemeyecek. İkinizin yeni tanıştığını biliyorum." Ledger'a baktı. "Üzgünüm dostum." Tekrar bana döndü. "Ama o kadar ona göz kulak olabilir misin? Benim hastaneye gitmem gerek."

"Neden?" Ledger sordu, bu hecede küçük bir çocuğun telaşı dolanıyordu ve bunu duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Riggs ona, "Bubs Amca'ya bir şey olmuş," dedi.

Ledger'ın beti benzi attı, belli ki "Bubs Amca" onun için bir şey ifade ediyordu ve Riggs için de kesinlikle bir şey ifade ediyordu.

Riggs oğluna yaklaştı ve parmaklarını oğlunun omzuna doladı. "Neler olduğunu bilmiyorum. Ama gitmem gerekiyor. Öğrenir sana haber veririm."

"Tamam, baba."

Riggs bana baktı.

"Biz iyiyiz. Gidin," diye ısrar ettim.

Bunun üzerine Riggs yanıma gelip elini başımın arkasına dolayarak alnımdan öpmek için eğildiğinde nefesim kesildi.

Aynı hızla Ledger'a da aynısını yaptı. Sonra da karanlık dehliz merdivenlerinde gözden kayboldu.

Babasının ardından bakan oğluna baktım. Sonra oğlunun yanına gittim ve omzuna dokundum. O da bana baktı.

"Sandviçini bitirdin mi?"

Başını salladı.

"Perili bir kulübe görmek ister misin?"

Gülümsedi, tam olarak kararlı değildi ama gülümsedi.

"Elbette," diye yanıtladı.

"Pekâlâ, hadi gidelim de büyükannen geri dönelim."

Başını salladı ve yolu
gösterdi. Ben de takip ettim.

ON

Devam Et

Nadia

I Geç bir saatti ve elimde bir fincan kahve ile okuma köşesindeydim.

Ledger'ın büyükannesi ve Rigg'in annesi Abigail Riggs'i düşündüğüm için okumadığım bir kitap ve çay.

Beklediğim gibi biri değildi.
ol.

Tacizci bir kocası olduğu için yıkılmamıştı. Evliliklerinden ayrıldıktan sonra bile onu yalnız bırakmadı. Aynı şeylere katlanan, sert ve acımasız bir kadın değildi. Aynı zamanda kendi odununu kesebilen ve kesinlikle kendi bahçesiyle ilgilenen ve kendi domateslerini konserve eden, saçma sapan, açık havada yaşayan bir tip de değildi.

Hayır, zayıf olmasa da ince yapılydı ve güzel bir kot pantolon ile üzerinde işlemeler olan ve yarı kır, yarı güneybatı görünümlü bembeyaz bir bluz giymişti. Kot pantolonunda, ilmiklerin arasından geçirilmiş hoş bir gümüş tokası olan havalı, ince, işlemeli bir kemer vardı.

Ve Abigail için gümüş bir temaydı, çünkü boynunda, bileklerinde, parmaklarında ve kulaklarında çok fazla gümüş vardı.

Ayrıca otuz sekiz yaşında bir oğlu ve dokuz yaşında bir torunu olduğunu söylemeyen harika bir cildi olan çok güzel bir kadındı.

Ve kızıl saçlıydı. Alevli ve arsız ya da çilek rengi ve ağırbaşlı değildi, kumraldı ve muhtemelen boyalıydı, ama öyle görünmüyordu ve zaman onu almadan önce doğal renginin bu olduğundan şüpheleniyordum.

Ayrıca sessizdi ve bana düşünceli ve nazik bir şekilde baktı, bu da bana hastaneye giderken Riggs'in birkaç şey paylaştığını söyledi ve o ve benim Arkadaşlık Bölgesi'nde olmamız bunlardan olmasına rağmen (çünkü bana bakmadı), şeylerin paylaşıldığını biliyordum.

Ledger için adım attığım için minnettardı ve Ledger'ı yanına almadan önce, yakın bir zamanda onunla bir kahve içmek isteyip istemeyeceğimi sordu.

Kabul ettim.

Numaralarımızı değiş tokuş ettik. Ve hepsi bu kadar.

Riggs'in kız kardeşinin nasıl biri olduğunu merak ettim, çünkü anlattığı gibi bir baba ve iyi zaman geçiren, kaba ve hazır, büyük kamyon kullanan, yarı zamanlı motorcu adam havası veren Riggs ile Abigail Riggs bir sürprizdi, bu yüzden kız kardeşinin de aynı olup olmadığını merak ettim.

Bunu duyduğumda aklıma bu geldi.

Dışarıdan iki taşın birbirine çarpması gibi bir ses geliyor.

Hareketsizce oturdum, gözlerim arka kapıya giden koridora dikilmişti. Oturduğum yerden göremediğim bir kapı.

Dışarıdaki peri ışıklarını ve yakmıştım (klima kumandalarını bulduğumda fenerlerin de kumandaları olduğunu keşfettim). Aynı şekilde ön taraftaki fenerler de artık yanıyordu. Hepsini her gece yaktım, çünkü güzellerdi, ama aynı zamanda gece çöktüğünde pencerelere bastıran karanlığı kestikleri için, henüz alışık olmadığım bir şeydi.

Ses tekrar geldi. Daha yüksekti ama daha yakın görünmüyordu.

Görünen o ki, güney tarafından ya da on beş yıl önce yanarak kl olan ahırlara giden patikadan geliyordu.

Tamam, hayaletler .

Ama çeşitli yaban hayatı görmüştüm, aslında birçoğunu. Tavşanlar, sincaplar, geyikler, hatta bir olduğundan şüphelendiğim bir şey. Her yerdeydiler ve belli Weaver Kulübesi'ni devralmama alışkın değillerdi ya da fazla telaşlanmamışlardı, çünkü ben dışarıda değilken ve hatta iskeledeyken bile çekingen davranmıyorlardı.

Bir geyik ya da Kanada geyiği, toynaklarından biriyle bir taşı kolayca yerinden oynatabilir.

mı?

Ses tekrar geldi,  kez, art arda ve bu sesler sanki daha da yaklaşıyor gibiydi.

O gün ikinci kez kalp atışlarım hızlandı, ağzım kurudu ve o karıncalanma hissi tenimi kapladı, sonra ne olduğunu anlayamadığım garip bir fısıltı sesi duydum ve ses uzaklarda kayboldu.

Bilmediğim bir süre orada oturup can kulağıyla dinledikten sonra kapıdan gelen sert bir sesle neredeyse yerimden sırayacaktım.

Kitabı bir kenara bıraktım, ayağa kalktım ve koridordan aşağı bakabilecek kadar hareket ettim.

Riggs'in arka kapıda durduğunu gördüm.

Beni gördüğünde, dün akşam içtiğinin aynısı olan bir şişe şarabı havaya kaldırdı ve "Bu sefer bir teşekkür hediyesi" diye seslendi.

O tarafa doğru ilerledim, kancalı kilidi yuvasından çıkardım ve kapıyı hafifçe iterek açtım.

Riggs kapıyı sonuna kadar açtı ve benim içeri davet edilmemle mutfağa doğru yürümeye başladım.

Ben yüzünü incelerken o da onu takip etti ve şarabı mutfak tezgahının üzerine bıraktı.

Sessizce "Bu iyi değil" demeden önce çok uzun süre incelemem gerekmedi.

"Hayır," diye onayladı. "Durum iyi değil. Arkadaşım Bubbles, şekilde dövüldü. O kadar kötü ki, kafasına o kadar çok darbe aldı ki, beyin şişmesini kontrol altına almak için komaya sokmak zorunda kaldılar."

"Oh, Riggs," diye fısıldadım.

Şarabı dürttü ve dedi ki, "Bunu bana satan o. The Hole'un sahibi. Ya da yerel halk öyle diyor. Resmi adı The Black Hole, şehrin hemen dışında bir bar. Çalışanlarından biri bu sabah gelmiş ve onu depoda baygın halde bulmuş. Onlar müdahale edene kadar bilinci gidip gelmiş ama o kadar kötü durumdaymış ki pek bir şey anlayamamışlar. Ne olduğunu, ne zaman olduğunu, neden olduğunu ya da kimin yaptığını bilmiyorlar. Ama Bubbles söz konusu olduğunda, suçluların listesi bir mil uzunluğunda olabilir."

"Şarabı açmamı ister misin?" Teklif ettim. "Daha sert bir şey var mı?" diye sordu.

"Sana bir cin martini yapabilirim."

"Tamamdır."

"Ledger nerede?" diye sorarken bunu yapmaya koyuldum.

"Bu gece annemle kalıyor."

"Tamam," dedim, martini çalkalayıcısını ve cini bırakıp buzdolabına yöneldim.

"Elmacık kemiği parçalanmış, üç kaburgası kırılmış, bir akciğeri delinmiş," diye devam etti Riggs arkadaşının maruz kaldığı travmaları sıralarken. "Böbreklerine ağır darbeler almış ve genel olarak

Her yeri morarmış ve hırpalanmış. Ayrıca bileği de kırılmış ama kırılma şekline bakılırsa üzerine düştüğünde olduğunu düşünüyorlar."

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedim martini bardağımı alırken.

"Hup."

Ondan gelen bu garip ses üzerine omzumun üzerinden baktığımda Riggs'in başını salladığını gördüm.

Bir an için kafam karıştı.

Sonra aşırı erkeksi, iyi zaman geçiren, sert ve hazır, büyük kamyon kullanan, yarı zamanlı motorcu erkeklerin martini bardaklarından içmediğini fark ettim.

Onu yere bıraktım ve ona eski moda olarak kullanılabilecek pembe bir bardak gösterdim, ancak camdan oluşan soğanlı bir arı yan taraftan dışarı çıkmıştı.

"Bu senin diğer seçeneğın," dedim ona.

Başını tekrar salladı ve "Martini" dedi. Tahmin ettiğim gibi.

Onu aldım ve tezgaha geri dönüp "Zeytinli mi limonlu mu?" diye sordum.

Tek cevabı "Tatlım," oldu.

Tamam, aşırı erkeksi, iyi zaman geçiren, sert ve hazır, büyük kamyon kullanan, yarı zamanlı motorcu erkekler de zeytin ve burgu gibi "hanım hanımcık" şeyler yapmazlardı.

"Anladım," diye mırıldandım ve içkiyi hazırlamaya koyuldum.

Süzgeçten geçirip (teşekkürler, Misted Pines postacısı ve Williams Sonoma online mağazası) ona , bir dikişte mideye indirmesini şaşkın bir sessizlik içinde izledim.

Sonra bardağı bana geri uzattı.

"Yine mi?" Azımsanmayacak bir şaşkınlıkla sordum.

"Evet," diye yanıtladı.

Aynı buzu kullandım ve onu tekrar hazırladım.

Bu sefer sadece bir yudum aldı.

İşini bitirdiğinde bardağı tezgâha bıraktı, parmakları hâlâ sapındaydı ve "Kahretsin Nadia, Bubbles'ın çoğunlukla beceriksiz olmasının onu yakalayacağını bilmeliydim," dedi.

"Ne bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevap verdi.

"Biraz takılmak ister misin?" Ben teklif ettim.

"Yalnız mı içeceğim?" diye sordu.

"Orada seninle olacağım ama bu gece içki içmeyeceğim. Tartışmamıza ve senin barış teklifine kadar kendimi yuvarlıyordum ve bunun çoğuna bir şişe şarap eşlik ediyordu, bu yüzden bir molaya ihtiyacım var."

"Duydum seni." Başını eğdi. "Dışarıda mı?"

Ben de başımı salladım.

Bardağını kaptı ve önden gitti, ben de onu takip ettim ve dün geceki pozisyonumuza geri döndük, ayaklarımız üzerindeydi.

Orada onunla oturmak hoşuma gidiyordu ama dün geceki kadar güzel , o zaman farklı bir yere gideceğine dair bir söz vardı, artık gerçekleşmeyeceğini bildiğim bir söz.

Yine de iyi hissettirdi.

Martini'bir yudum daha aldı, ben de izledim, bardağın gerçekten ona ait fark ettim, ama yine de onu içerken izlemek çekiciydi.

Kimi kandırıyordum ki?

Riggs'le ilgili neredeyse her şey çekiciydi. Evet, Tanrı olsun, pislik gibi davrandığı zamanlarda bile.

Başını çevirdi, gözlerimi yakaladı ve "Angelica" dedi. "Ne?"

"Ledger'ın annesi."

Görünüşe göre artık Bubbles hakkında konuşmak istemiyordu ve ben de nedenini anladım.

Her neyse, Angelica'yla ilgileniyordum çünkü Riggs'le ilgileniyordum.
Dang.

"Doğru. Angelica. Konuş benimle," dedim.

Sözlerim karşısında dudakları gerçek bir eğlenceyle kıpırdayınca rahatladığımı hissettim, sonra göle ve "Aslında onunla The Hole'da tanıştım. Tek gecelik bir ilişkiydi ve yaklaşık altı hafta sonra bana hamile olduğunu ve bebeği doğurmak istediğini söyledi. Görünüşe göre prezervatif kırılmış."

Son dört kelimeyi söyleyiş biçimi daha anlamlıydı, bu yüzden mırıldandım, "Aman Tanrım."

Bana baktı. "Evet. . Baba olmak gibi bir niyetim yoktu, kesinlikle bebek babası olmak gibi bir niyetim yoktu. Yirmi dokuz yaşındaydım ve evcil bir adam değildim."

"Ne büyük *sürpriz*," diye takıldım.

"Ayrıca Angelica'nın Angelica olmasından dolayı, ki bu gölge düşürmek değil, hikaye ilerledikçe beni anlayacaksınız, benim olduğundan emin değildim. Ama hamilelik boyunca yardım ettim ve Ledger doğduktan sonra mümkün olan en kısa sürede DNA testi yaptırdım ama buna gerçekten ihtiyacım yoktu. Ben bebekken tıpkı bana benziyordu."

"Şimdi olduğu gibi," dedim.

"Evet," diye kabul etti ve dikkati tekrar göle döndü. Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Ama DNA beklendiği gibi geri geldi ve Angelica çocuğuma anında aşık olmamdan faydalandı ve beni şans vermeye ikna etti. Evlilik için bastırdı. Ledger'ın iyiliği için olduğunu söyledi ama onunla birlikte, başarabileceğimizi bilmeden hiçbir şeyi yasal hale getirmeyecektim."

Akıllıca bir karar.

"Ben bendim," diye devam etti, "ve o da oydu, bunu başaramadık. Aramızdaki ilişki Ledger'ın hayatının yaklaşık beş ayında sona erdi ve o aylar iyi aylar değildi. Ek yatak odasına taşındım ve o dört yaşına gelene kadar taşınmadım, çoğunlukla bencilce nedenlerden dolayı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemedim. Ayrıca tamamen berbat da değildi, çünkü o Angelica, ama iyi bir anne ve o yıllar ikimiz için de çok daha kolaydı çünkü birbirimizin arkasını kolluyorduk. Yani harika değildi ama ikimiz için de bir şekilde işe yaradı. Daha da önemlisi Ledger için işe yaradı."

"Bunu görebiliyorum," diye belirttim.

"Çocuk ister misin?" diye sormadan önce bir an tereddüt etti. "Eskiden isterdim."

Bir tereddüt daha geçirdikten sonra, "Alkole ara vermediğin bir zamanda bunu yapmaya ne dersin?" diye sordu.

"İyi karar," diye cevap verdim.

"Neyse ki" diyerek bizi bu konudan uzaklaştırdı ve diğer konuya geri döndü, "Ben taşındım ve eğlence o zaman başladı."

"Yüzsüzlük seziyorum," diye belirttim.

"Doğru seziyorsun," diye onayladı.

"Tanrım," diye tekrarladım.

Bir dudak seğirmesiyle kısa bir baş sallama hareketi yaptı ve konuşmaya devam etti.

"Ben Angelica için işe yaradı, çünkü Angelica yarı zamanlı bir iş bulabiliyordu ve oğlumuzu sevmesine ve ona bakmasına rağmen, yatağında ben yokken, ilgilenmesi gereken ihtiyaçları vardı. Anladım. Aynı şey benim için de geçerliydi. Mesele şu ki, ben gittiğimde, oğluma bakmak için her şeyi yapıyordum. Ondan daha fazla kazanıyordum ve onunla birlikteyken onun acı çektiğini görmek istemiyordum. Ama haftada on altı saat çalışsın, bazı zamanlar çocuğumuza baksın, sonra da onu annesine rehin bıraksın diye de yapmayacaktım.

kız kardeşim, annem ve kız kardeşim ya da bir bebek bakıcısı ve geri kalan zamanda da benim paramla parti."

"Yapmaman gerektiği gibi," diye kesin bir dille ifade ettim.

Desteğim karşısında bana minnettar bir gülümseme verdi ve şunları paylaştı: "Neyse ki bir yargıç da aynı şekilde düşündü. Kazanabilirdi. Biz hiç evlenmedik. Birkaç ay dışında bir çift değildik ve sadece Ledger için birlikteydik. Ona bir seçenek sunuldu. Oğlumuzun yetiştirilmesine maddi katkıda bulunarak uygun nafaka ödemeleri yapacaktı ya da velayetten vazgeçecekti ve oğlumuzu yetiştirmenin tüm mali yükünü ben üstlenecektim. Son seçeneği beğenmedi, bu yüzden ilk seçeneği seçti."

İşe geri dönmekten önce bir tereddüt daha.

"Sonra başka bir prezervatif kırıldı."

Onu dinlerken sehpanın üzerindeki ayaklarımıza boş boş bakmaya başlamıştım ki bakışlarım yüzüne kaydı.

"Hayır." kelimeyi çektim.

"Evet," diye cevap verdi. "Para içinde yüzmeyen ama gerçekten iyi para kazanan başka bir adam. Adamı iyi tanımıyorum ama buralardaydı ve bu süre içinde onu gördüm ve tanıştım. Yine de, yaklaşan babalık sürprizinden memnun değildi, hem de çıldırmış bir şekilde değil. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemedi."

"Kahretsin," diye fısıldadım o martinisinden bir yudum daha alırken.

"Evet," diye tekrarladı. "Ona ondan kurtulmasını söyledi. O da . Hamileyken ona destek olmadı ve bebek doğduğunda hemen DNA testi yapılmasını istedi. Çocuk onundu, ancak o zaman devreye girdi. Tam bir pislik değilseniz, bir çocuk sahibi olup o çocuğa aşık olamazsınız ve o tam bir pislik değil, bu yüzden çocuğa aşık oldu. Evliliği zorlamak da dahil olmak üzere, özgür ve rahat yaşamasına yardımcı olması için aynı şeyi denedi. Onun buna sabrı benimkinden daha azdı, benimse hiç sabrım yoktu."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Evet," dedi bir kez daha. "Angelica için işler bir süre zordu ve Ledger'ın taptığı küçük bir erkek kardeşi olduğu için heyecanlandığımı söyleyemem, ama sadece iki haftada bir yanında oluyor. Angelica ve ikinci bebeğinin babasının sık sık kavga etmeleri ve Ledger'ın bazen bunları görmesi ya da duyması da beni heyecanlandırmıyor. Ama inkar edemem, çocuklarını gerçekten seviyor ve adı Storm olan bu adam gerçekten bir pislik değil ve Ledge'den hoşlanıyor. Ledge bana olanları anlattıktan sonra Storm'la konuştum ve Angelica'yla olan ilişkisini oğluma anlatmasını istemediğimi söyledim, da Ledger ve küçük kardeşi Viggo'nun görmemesi için zamanını iyi ayarlayacağına söz verdi."

"Önce," dedim ve yargılayıcı görünmemeye çalıştım ama . "*Fırtına mı?*"

Riggs sırıttı. "Bu bir takma ad. Ben değiştirmeden önce Doc'un olduğu gibi. Gerçek adı James. Lakabını nasıl aldığı çok konuşuluyor. Bazıları bunun kara kara düşünebildiği için olduğunu söylüyor. Diğerleri, çoğunlukla kadınlar, gözlerinin rengiyle ilgili olduğunu söylüyor, ki bana göre gözleri benimki gibi gri."

Riggs'inki fırtınalı değildi. Hem de hiç.

Fırtına hakkında bu kadar yeter.

"İşler yoluna girdi mi?" diye sordum.

Başını salladı ve bir yudum daha aldı.

"Sence mi hamile kaldı?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ve şöyle dedi: "Fırtına ile ipucu yok. Ben hazırlıklı geldim." Bana kurt gibi sırıttı. "Ve ben aktifim."

Gözlerimi devirip "Fark ettim" diye cevap verdim.

"Bu yüzden bunu gizli tutacağımdan eminim ve daha önce ya da o zamandan beri hiç olmadı," diye devam etti. "Aramızdaki ilişkinin nasıl gittiğine bakılırsa, bunu nasıl başarabileceğinden emin değilim. Yine de, bunun iki kez tesadüfen olması insanı duraksatıyor."

Bu bir kadını da duraksattı, o kadın bendim. "Sence bunu tekrar yapacak mı?" diye sordum.

Bu kez başını salladı. "Sanırım Angelica, çocuk bezi, market alışverişi, banyo ve gece yarısı beslenmesine yardım edecek biri olmadığında ve bakması gereken altı yaşında bir çocuk olduğunda dersini aldı. Ama kim bilir? Ayrıca hala The Hole, The Halfway Inn ve The Squirrel's Nest'te sık sık bulunuyor. Belki de değildir."

"Bu kadar çok uzakta olmanın üstesinden nasıl geliyorsun?" Sordum, sonra hemen ekledim. "Bu beni ilgilendirmez, o yüzden-"

Riggs sözümü kesti. "Nadia, arkadaş oluyoruz, haksız mıyım?"

Haklıydı ve yakınımda bir arkadaşım olduğu için mutluydum, özellikle de Riggs gibi, bir şey için üzgün görüldüğümünden endişelendiği için evinden aceleyle çıkan bir arkadaşım.

Ama bir yanımda başka bir şey hissediyordu. Bunu bastırdım ve "Çok haklısın" diye cevap verdim.

"Yani, sorabilirsiniz. Cevabım şu: Şehir dışında iş almaya başladığımda ona daha fazla ödeme yaptım. Çalışma saatlerini azaltmasına yetecek kadar değil ama ben yokken Ledger'ın hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlayacak kadar. Ve bir anlaşmamız var. Onu görebildiğim kadar görüyorum ve bu da çoğunlukla ben evdeyken gelip benimle kalması anlamına geliyor. Ayrıca, Pazar günleri izinli olduğumda, nerede olursam olayım, onunla sadece bir ya da iki saat geçirebilsem bile MP'ye geri dönüyorum. Bu şekilde, babasının onunla vakit geçirmek için canını dişine takacağını biliyor, böylece her hafta babasının o hafta boyunca onu düşündüğünü biliyor. Ve geri döndüğümde, o benim olacak."

"Çok tatlısın." "Baba olmak budur."

Bu beni *çok* etkiledi ve yüzündeki nazik ifadeden bunu benim için hissettiğini anladım ve benimle *olan* geçmişini ve bunu göz önünde bulundurarak

bu yüzden hemen devam etti.

"Neyse ki dört yaşındayken ayrıldım, anne ve babasının birlikte yaşadığını hatırlaması için çok erken bir yaştı, bu yüzden ayrılmak için o yaşı seçtim. Ama aynı zamanda bir şeyleri bir araya getirmeye başladığı zamandı, bu yüzden tüm hayatı ileri geri gidip geliyor. Bildiği şey bu. *Tek* bildiği bu."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Onu şimdi tanıdığımda, bu düşüncelere sahip olduğuma inanmak imkansız, ama inkar edilemez, sahiptim. Çocuk istemiyordum. Bu da onu istemediğim anlamına geliyor. Bu geçmişte kaldı ve belki bir gün yetişkin bir adam olduğunda bunu düşünecek, bir araya getirecek, ama kendini benim yerime koyacak ve aklımın nerede olduğunu bilecek. zamana kadar, umarım onsuz bir hayat düşünemediğimi ve onu ruhum kadar sevdiğimi gösterecek kadar çok çalışırım, böylece bunu anlar ve bu yaralamayacaktır. Tüm bunları söyledikten sonra, uyarıyorum, kabalaşacağım."

Devam etmesi için başımı
salladım. Devam etti.

"Annesi bir afet, senin kadar güzel değil, ama iyi görünümlü bir kadın, ama sadece iyi bir sevişmeydi. Daha fazlası için geri dönmeye hiç niyetim yoktu, çünkü aldığım şey o kadar da iyi değildi. Yani kesinlikle onunla bir ilişki yaşamaya niyetim yoktu. Demek ki neyse o. Hayat böyledir. Baktan şeyler olur, bu süreçte kimseye zarar vermemeye çalışarak elinizden gelenin en iyisini yaparsınız ve karşınıza ne çıkarsa çıksın, devam edersiniz."

"Sen devam et," diye fısıldadım, onun yerine buna odaklandım.
senin yorumladığın kadar muhteşem değil.

Ve odaklanmak için iyi bir şeydi. Doc
Riggs'ten daha fazla bilgelik.

"Evet," fısıldadı.

"Harika bir çocuğun var," dedim ona.

"Biliyorum. Siz ikiniz ne yaptınız?" "Ona kulübeyi gösterdim."

"Daha önce de buraya gelmişti" demeden önce biraz daha martini içti.

"Biliyorum. Harika bir çocuk olduğunu buradan biliyorum. İkimiz de daha önce buraya geldiğini bilmemize rağmen beni kırmadı."

Riggs sıırttı.

Yapabildiğim kadarıyla bundan zevk aldım, yapamadığım kadarıyla da bir yere sıkıştım. Asla kaçmamasını umdum, çünkü bu adamı tanıdıkça beni incitmek için daha fazla güce sahip olacağını biliyordum.

"Ben de anneni seviyorum," diye paylaştım. "O harika biri," diye mırıldandı. "Kız kardeşin de onun gibi mi, yoksa sen mi?"

"Ben neye benziyorum?" diye sorduğunda başını bir kez daha eğdi, bu seferki meraklıydı.

"Gerçekten harika bir adam, ama düzgün ütülenmiş, lekesiz beyaz, pamuklu kır gömlekleri giymeyen, bunun yerine içinde kimsenin engelli olarak yaşamamasının iyi olduğu bir evde yaşayan biri ve bu korkutucu ve fantastik olduğu garip."

Bir kahkaha attı. İşte oradaydı.

Arkadaşı bilinmeyen bir saldırgan tarafından saldırıya uğramıştı ve onu güldürmek için sadece iki martini, biraz tarih paylaşımı ve benim saçma bir espri yapmam gerekti.

Güzel.

Gülmeyi bıraktıktan sonra, "Kız kardeşim Kate, Kate gibidir," diye cevap verdi. "Seattle'da bir bankanın şube müdürü. Yaklaşık bir buçuk yıl önce ortağı terfi alıp o tarafa gitmek zorunda kalınca taşındı."

"Doğru."

"Onu özlüyoruz. Onları. Erkeği iyi bir adam ve liseden beri birlikteler. Uzakta değil ama yolculuğu hayata sığdırmak da kolay değil."

"Eminim."

Bakışları araştırmaya başladı. "Kimmy'nin sana attığı saçmalıklar konusunda iyi misin?"

"Siz gelmeden birkaç dakika önce bazı taşların birbirine çarptığını duydum."

Kaşları uğursuzca birbirine yaklaştı. "Nerede? Burada mı?"

Eskiden ahırların olduğu yönü işaret ettim.

Sonra beklenmedik bir şekilde bacaklarımı kaydırmak zorunda kaldım çünkü anında kalktı, bardağını yere bıraktı ve el fenerini çalıştırmak için telefonunu çıkardı.

O merdivenlerden aşağı doğru koşarken ayağa kalktım ve ışığı yere tutarak eskiden ahırlara giden harap patıkaya doğru ilerledi.

"Bu tarafa kadar geldin mi?" diye sordu, ışığı hâlâ yerdeyken durmuştu.

Evden iskeleye gidip geldim. Keşfetmemiştim. Yakında yapmayı planladığım başka bir şey daha vardı. Hamağı bile sermemiştim.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Ayak izleri var mı?" "Hayır."

Bu rahatlatıcıydı.

Etrafına bakmaya devam etti ve bunu bir süre yaptı, söyleyebileceğim kadarıyla yoldan saptı ve ayrıca gerekli olduğunu düşündüğümde daha uzağa gitti.

Ancak ahırların olduğunu düşündüğüm alana baktıktan sonra - araştırdığımdan değil, sadece oradaki ağaçlar o kadar uzun değildi, bu yüzden daha genç olmalıydılar- geri geldi.

Basamakların tepesine çıkmıştım ve benden sadece bir adım aşağıdayken bile yolundan çekilmedim.

Yapmadım çünkü yüzündeki ifadeden emin değildim.

"Eee?" O bir şey söylemeyince ben sordum. "Görünüşe göre bazı taşlar yeni yerinden oynamış." "Ama ayak izi yok?"

Başını iki yana salladı.

Bu da muhtemelen hayvanların yaptığı anlamına geliyordu.

Ancak o ifade hâlâ yüzündeydi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bu bir şey değil," diye tam olarak cevap vermedi. "Ne bir şey değil?"

"Karanlık. Yarın gün ışıyınca gelip tekrar bakacağım."

.

"*Ne var*, Riggs?"

Bir saniye durdu, tam tekrar soracaktım ki, "Hayvan izi de yok" dedi.

Ona baktım.

Hayvan izi de yok.

Peki bu taşları kim ya da ne *yerinden oynattı*?

Tek bir cevap biliyordum.

Ve bu cevap *harikaydı*.

Harikaydı.

Bizim Yama

Nadia

Iki şeyin sesiyle uyandım.

Biri uzaktan gelen gök gürültüsüydü.

Diğeri okuma köşesinin penceresini tırmalıyordu.

Burnum üşüyordu, yorgan boynuma kadar geliyordu çünkü geceleri çok soğuk , o kadar ki kaloriferi açmayı düşündüm ve ben sadece Chicago'da büyüyen bir kız değildim, aynı zamanda geceleri soğuk olmayı da seviyordum, böylece yorganın içine girip uyuyabiliyordum.

Ve uyudum, ilk gece ve Riggs'in parti gecesi dışında çoğunlukla iyiydim.

Ama o gece gök gürültüsü beni uyandırdı çünkü Riggs'in hayvan izleriyle ilgili açıklamasından sonra uykum kaçmıştı.

Alanıma girmek için son basamağı zorla çıksa ve her iki elini de sıcak ve sıkı bir şekilde boynuma dolasa, başını alnına neredeyse değecek kadar indirse bile (ve kirpiklerini saymanın imkansız olduğunu görebiliyordum, o kadar bollardı ki), bana bir dizi makul açıklama yaptı.

Tüm bunlara rağmen, bunu kabul edemezdim.

Haklıydı. Gün ışığında daha iyi görebiliyordu. Ama sesi duymamıştı.

*Yuvarlanan taşlar değildi. Ya da
yerinden oynamıyordu. Taşlar birbirine
çarpmıyordu.*

Ve sonunda, o ses bana geliyordu. Şimdi de bu.

Orada öylece yatarken Riggs'i ya da polisi aramalı mıydım yoksa kalkıp tüm ışıkları açmalı mıydım diye düşünürken çantalarımı ve eşyalarımın Chicago'ya dönüş yolculuğu için sakladığım kutuları topladım ve oradan uzaklaştım.

Bunu o cehennemî cızırtıyı dinlerken yaptım. Ve gök
gürledi yine.

Tırmalama durdu. Gergin
bir şekilde uzandım.

Tırmalama geri geldi.

Korkunç kararsızlığıma geri döndüm.

Sonunda gökler açıldı ve yağmurun çatıya vurduğunu duydum.

Daha fazla gök geldi, çok daha yakındı ve onunla birlikte bir şimşek çaktı,
ama tırmalama tamamen durdu.

Vay anasını.

İşte o zaman .

Hayaletlere inanmazdım.

Ama eğer yaptıysam, şüphelendiğim bir şey vardı, fırtınayla o
kadar da ilgilenmiyorlardı.

Ama bir ? Bambaşka bir
hikaye.

Bu, birinin benimle uğraştığı anlamına geliyordu.

Pisliğin teki benimle uğraşıyordu.

İşte o zaman yatağa uzandım, öfkelen dim.

Ama o gece doğa yaşamı hakkında bir şey öğrendim.

Ne kadar kızgın olun, ormanda teneke bir çatıya vuran yağmurla
birlikte derin bir uykuya dalmamak imkansızdı.

Bunu öğrendim çünkü ben de tam olarak bunu yaptım.

Ertesi sabah ağır çoraplarım, pijama altlarım, bir başka dar tulumum, kaşmir bornozum ve kar tavşanlarının kulaklarını sıcak tutarken saçlarını göstermek için taktıkları sevimli saç bantlarından biriyle arka verandadaki aşk koltuğuma bağdaş kurup oturduğumda HAVA HALA soğuk ve çiseliyordu.

Kasabada bir vitrinde görmüştüm ve dayanamadım, bu yüzden bir gün önce Kimmy'nin tatil mağazası ile arabama dönüp Misted Pines hakkında rahatsız edici hikayeler okumak arasında satın aldım.

İki elimle yüzüme tuttuğum kahve fincanımın etrafını sarmış, sakın bir göle vuran hafif yağmurun huzur veren görüntüsüne bakıyordum.

Bu sefer kuzeyden gelen sesleri duyduğumda şaşırmadım çünkü dış fırçalama, yüz temizleme ve nemlendirmeden sonra, saat erken olmasına rağmen Riggs'e mesaj atarak kaşınmanın dün gece geri geldiğini ama yağmur yağmaya başlayınca geçtiğini söylemiştim.

Ancak o zaman kahve yapabildim.

Ve işte geldi, üzerinde koyu renk kanvas bir ceket, ıslak, kapüşonu açık, elleri ceplerinde, bacaklarında kot pantolon ve ayaklarında her zamanki kahverengi botları.

Patikadan ayrıldı ve benim bulunduğum yerin karşısında durdu ama verandadan inmedi.

Bana baktı.

"Hangi numaraymış o?" diye sordu, başını kahve fincanıma doğru eğerek ve zorlukla gizlenmiş bir mizahla bakışlarımı içine çekerek.

"Bir," diye .

"Ne kadar ?" diye sordu. "Bir yudum."

"İç, tatlım," diye ısrar etti ve sonra evimin aşağı indi.

O evin yanında ne yapıyorsa ben de söyleneni yaptım. Ve ahır yoluna gitmek için önümden geçişini izlerken bunu yapmaya devam ettim.

Başımı çevirip onun çiseleyen yağmurda etrafta dolaşmasını izlerken bile yudumlamaya devam ettim.

Geri geldi, ama bu kez merdivenlerden çıktı, ceketini silkerek bana onu muhteşem bir balıkçı kazağıyla görme zevkini tattırdı ve hasır sandalyelerden birinin üzerine attı.

Bunu yaptıktan sonra, davet edilmeden evime girdi.

Ondan çok hoşlanmaya başlamıştım, ama içeri girmeden önce botlarını dışarıdaki paspasa iyice sildiği zaman onu daha çok seviyordum, çünkü kulübe o kadar büyük değildi, ama paspaslanacak çok yer vardı.

Elinde bir fincan kahveyle geri geldi ve ben sadece kışını yanımdaki koltuğa sıkıştırabileceği kadar yer açtım. Bu, dizimi kaldırması gerektiği anlamına geliyordu, ama yerleştğinde dizimi indirdi ve dizim kalçasına dayandı.

Kalçası soğuğa rağmen sıcak ve sertti ve bu çok hoşuma gitmişti ama çok kızgındım, hareket edemeyecek kadar deliydim.

Bir yudum aldı ve göle şöyle dedi: "Eğer izler varsa, yağmur onları yıkayıp götürmüştür."

"Anlaşıldı," diye homurdandım ve kendi yudumumu aldım. "Çocuklar aptalca şeyler yapabiliyorlar," diye belirtti.

"Tam olarak düşündüğüm gibi," diye cevap verdim ve öyleydi de, çünkü Riggs benden haberdar olduysa ve Kimmy bu kulübede olduğumu tahmin ettiyse, bu resmileştiği anlamına geliyordu.

Haber .

Şimdi yine göle bakıyordum ama "Ne kadar ?" diye sorduğunda bana bakmak için döndüğünü biliyordum.

Ona bakmak için döndüm. "Bahçemde koşan birinin bir, metal müzik ve göl eğlenceleriyle beni bütün gece uyutmayan birinin on olduğu bir ölçekte, ben iki yüz on yedi civarındayım."

Bana sırtıttı, sonra bir yudum daha aldı. "Bu hiç komik değil, Riggs."

"Hayır," diye kabul etti. "Dave'le bu piçleri yakalayabilmemiz için birkaç kamera yerleştirmesi hakkında konuşacağım ve umarım kendi başıma hareket etmek yerine elde ettiğimiz her türlü videoyu Harry'ye teslim etme havasında olurum, çünkü sanırım birkaç lanet kafayı birbirine vurma havasında daha çok olacağım."

Bunun üzerine anlaşılmaz bir şekilde homurdandım, ama yine de uyumluydu. Ama söylediği bir şey beni etkiledi ve "Harry?" diye sordum.

"Moran. İlçe şerifi ve benim iyi bir arkadaşım." Mükemmel.

Yüksek mevkilerdeki insanları tanımak güzeldi.

"Birazdan çocuğumu almak için yola çıkmalıyım. Yağmur diner, ben ve Ledge bugün balık tutmaya gideceğiz. Gelmek ister misin?" diye teklif etti.

"Şimdi bana tırnaklarımı kökünden söktürme alternatifini sunun ki seçtiğime dair şaşkınlığınızın ve hayretinizin tadını çıkarayım."

Kıkırdadı, göle baktı ve "Balıkçı kadın değil misin?" diye sormadan önce bir yudum daha aldı.

"Ne zaman etin her ne şekilde olursa olsun bana nasıl geldiğini düşünsem, vejetaryenliği düşünürüm. Hatta bu yolu denedim. İki kez. Pastırma kokusu beni hep engelledi. Vazgeçtim ve bir canlının benimkini beslemek için hayatını verdiğini görmezden geldim."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"İyi çekim."

"Ledge balıkçılıkta çok kötü ve kendini ezik hissetmesin diye ben de bu yolu seçiyorum. Bu gece biraz sosis kızartacağım. Yemeğe gelmek ister misin?"

Bu kabul edebileceğim bir davetti, ben de kabul

. "Tabii, çok isterim."

"Gün içinde bir ara Dave'i arayacağım ve kaynak bulur bulmaz o kameraları kuracağım."

"Harika."

"Tatlım?"

Ona döndüm.

Gölü işaret etti. "Bu bizim gölümüz." Parmağını aşağıya doğrulttu. "Burası bizim evimiz. Bizim bölgemizde kimse bizimle uğraşamaz. Benimle misin?"

Birden onun bir pislik olmamasından yakınmaya başladım. Kimse bir hıyara yakın yaşamak istemezdi. Ama güzel, koruyucu olabilen ve çiseleyen yağmurda kulübenize gelip muhtemelen şaka yapan liseli serserilerin ayak izlerini arayan gerçekten harika adamın yanında yaşamanın daha kötü olduğunu fark ediyordum.

Tüm bunların yanı sıra az önce söyledikleri ve söylediklerinde ciddi olduğunu gösteren sözlerinin arkasındaki güçle, Trevor'dan hoşlanan *Dedulya*'nın bu adamı seveceğini biliyordum.

"Seninleyim."

"Buradaki insanlar olarak mahremiyetimizi ciddiye alırız," diye beni bilgilendirdi. "O kadar ki, yakın zamanda belediye meclisi para cezalarını artırdı ve hatta izinsiz girenler için hapis cezası ekledi. Çok az ama yine de güçlü bir caydırıcı. Çitlerim yok ama arazinin her yerinde tabelalar var ve onları gözden kaçıramazsınız. Birini bu pisiği yaparken yakalarsak, bedelini öderler, tatlım. Kelimenin tam anlamıyla."

Başımı sallamamı izledikten sonra kahvesini yudumladı, içeri girdi, kaba ama tatlı bıyıklarını yanağımda gezdirdi, bunun zalimce bir alay olduğunu bilmediği belliydi, geri çekildi ve "İnancını koru" dedi.

"Doğru."

Kahve fincanını yere bıraktı, ayağa kalktı, ıslak gitti, omuzlarını silkti ve çenesini bana doğru kaldırarak ormana doğru yürüdü.

Yağmur bütün gün dinmedi.

Bazen diğerlerinden daha zor geliyordu ama damlaya damlaya da olsa geliyordu.

Riggs'lerin balığa gidemeyecek olmalarına üzüldüm.

Ama o öğleden sonra oraya gelmeden önce aldığım sevimli, pembe yağmurluğu, zaten sahip olduğum ama çok az kullandığım yürüyüş botlarını giyebildiğim için biraz heyecanlandım ve yola çıktım.

Riggs'in daha önce baktığı yerlere, kulübenin yanına, ahır yoluna ve ahır alanının çevresine baktım ama muhtemelen onun gördüğü şeyi gördüm.

Bir avuç toprak pürüzsüzdü, baştan aşağı ıslaktı ve bunu biliyordum çünkü bazı kısımlarda üstündeki su göle doğru hafifçe akıyordu.

Daha sonra Roosevelt'in muhtemelen kestiği, ancak Riggs'in temiz tuttuğu patikadan ilerledim ve ilk kez gölün etrafında yol almaya başladım.

Ormanın derinliklerine indikçe patika açık kalmıyordu. Oradaydı, ancak taş kenar yaklaşık yüz metre derinlikte uzanıyordu ve bazen kaybolduğu için tamamen uzaklaşıyordum, ancak sonunda tekrar bir parça buluyordum.

Onları görmem biraz zaman aldı. Aslında, gördüğümde neredeyse gölün kuzey ucuna varmıştım (ve gölün beklediğimden daha büyük olduğunu, ağaçların etrafında kıvrıldığını ve genişçe açıldığını fark ettim, bu da beni düşündürdü, eğer Riggs bu gölün tamamına ve elli metre yukarısına sahipse, gördüğüm işaretler bir şey ifade ediyorsa, bir ton araziye sahipti).

Ağaçların arasından, arkası parlak bir turuncuya boyanmış olan "*Bunu Kaçırmayın!*" tabelalarına doğru yürüdüm.

Ağaca çivilenmiş tabelalara ulaştığımda, bunların alınmış dandik plastik tabelalar olmadığını, ön tarafı tamamen turuncu olan ve üzerinde siyah yazılar bulunan çelik tabelalar olduğunu gördüm.

Ve üst üste konulmuş üç vardı.

ÖZEL MÜLKİYET
İZINSİZ GİRENLER KOVUŞTURULACAK
AVLANMAK YOK

Uyarı belirsiz değildi.

Patika boyunca ilerlemek için geri döndüğümde, diğerlerini kaçırmadım. Çok sayıda değillerdi ama onlardan kaçınmak zordu. Eğer bölgeden geçiyorsanız, eninde sonunda mutlaka onlardan biriyle karşılaştınız.

Sonunda gölün etrafını dolaştım ve Riggs'in çılgın evini farklı bir açıdan gördüm.

Oturma odasının nasıl toprağın içine inşa edildiğini görebiliyordum, tıpkı evin diğer tarafa doğru uzanan kolu gibi, alt kat (mutfak katı) doğal olarak daha kısaydı çünkü arazinin yapısı onu bu getirmişti.

Bu nedenle, bu seviye yamacı beslemeden önce mutfak onun üzerinde yükseldiğini daha fazla görebiliyordum.

Ayrıca dışarıya doğru çıkıntı yapan dairesel bir oda olduğunu da görebiliyordum ve anladığım kadarıyla bu oda yemek odasıydı.

Mutfak.

Yukarıda, ağaçların derinliklerine doğru kıvrılan başka bir kat vardı, Riggs bir gün önce beni mahremiyete götürürken kullanmadığımız seçenek.

Ve hepsinin üstünde Riggs'in yatak odası vardı, benim gördüğümünden çok daha büyüktü, çünkü şüphesiz incelemeye davet edilmediğim bir banyo ve dolap vardı.

Dolambaçlı merdivenler dışarıdan görülebiliyordu ve yapının içine inşa edilmiş kesik kuleler gibi görünüyordu.

Ayrıca, zemine yerleştirilmiş kirişler ve ağaçlar, çalılıklar ve toprakla kaynaşması için bilinçli olarak seçilmiş boyalarla gizlenmiş gömülü direklerle nasıl stabilize edildiğini de gördüm.

Tamamen çılgınca ve tamamen Riggs'in işiydi. Etkileyici ve davetkâr. Dünyevi ve uhrevi. Anlaşılabilir ve çelişkili.

Bu da beni daha fazla düşünmeye sevk etti ve Lincoln Whitaker'ın bu tasarımda nasıl bir parmağı olduğunu merak etmeme neden oldu. Ve eğer ağır bir eli varsa, Lincoln hakkında ve kulübenin Roosevelt hakkında ne söylediğini (büyük olduğu için çok fazla şey almamıştım, ama aynı zamanda mutfakının, oturma odasının ve yatak odasının büyüklüğünü de gözden kaçırmamıştım).

Son olarak, tüm bunların Sarah hakkında ne söylediği.

Elbette, bir adam ailesi için yer ister, ama Lincoln'ün ailesi aslında orada yaşamıyordu.

Roosevelt, yıl boyunca sadece ihtiyacı olan alanda yaşadı. O

ev ne kadar vahşi olsa da ilginçti ve hoşuma gitmişti.

Kulübemi de sevdim.

Sarah bir şekilde iki adamı da seviyor muydu?

Yoksa basit, karmaşık olmayan bir adamı ve onun her yerden yirmi dakika uzaklıktaki tek odalı bir kulübede sürdürdüğü hayatı mı özlüyordu?

Asla bilemezdim.

Açık havada yaşayan bir kız olmakla ilgili öğrendiğim bir şey daha vardı: Hava soğuk olduğunda hareket etmeyi bırakmıyordunuz.

gitmek için Riggs'in alanından geçmek daha hızlıydı. Ama evde olduklarını düşündüm ve onları rahatsız etmek istemedim,

Ben de geri dönüp adımlarımı takip ettim.

Eve giderken arka cebimdeki telefonum titredi. Kot pantolonumdan çıkardım ve Riggs'ten bir mesaj gördüm. *Brats*. 5:00.

Sonra görüşürüz, geri döndüm ve bunu gülümseyerek yaptım çünkü o gece planlarım vardı ve bu beni mutlu etti. Çünkü bu planlar Riggs ve Ledger ile ilgiliydi ve bu beni daha da mutlu etti. Çünkü aklıma harika bir fikir geldi ve bu beni heyecanlandırdı.

Sonra telefonumu cebime geri soktum ve kararlı adımlarla çiseleyen yağmurun altında eve doğru yürümeye başladım.

Bira Teması

Riggs

Riggs votka prenseslerinin utangaç olabileceğini öğreniyordu. tatlı ve kesinlikle komik. Ve sinir bozucu bir şekilde geç.

Elbette, Nadia mesaj atarak 5:30'dan önce gelemeyeceği için ne kadar üzgün olduğunu paylaşmıştı.

Ama 5:30'da orada değildi.

Saat 5:45'te arabasıyla geldiğini duymuş.

Ve o zamana kadar, o ve oğlu acıkmışlardı.

Bu yüzden kapı keyfi pek yerinde değildi ve Ledger'ın yüzündeki ifadeden oğlunun da olmadığını anladı.

Riggs on dakikadır pişmiş olan sosisleri tavaya bıraktı ve kapıya yöneldi. ve artık kızgın değildi. Azıcık bile değil.

Çünkü Nadia orada duruyordu, saçları büyük bukleler halinde toplanmıştı, harika görünüyordu ve ilk kez makyaj yapmıştı. Belli belirsizdi ama cidden muhteşemdi. Ayrıca geleneksel trençkotundan çıkan yumuşak yeşil balıkçı yakasını da görebiliyordu, bu da ona çok sevdiği zarif bir açık hava havası veriyordu.

Ama dahası da vardı.

Avucunun içinde sapından tuttuğu bir pasta tabağı vardı, üzerinde kalın katmanları olan bitter çikolatalı kek çok nemli görünüyordu, bunun üzerinde kremalı krema girdapları vardı.

Diğer elinde, içinde bir galon dondurma olduğunu anlayabildiği plastik bir market poşeti sallanıyordu ve dışarıda da altı paket bira şişesi vardı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Çılgınca bir saçım var," dedi hızlıca. "Bu bira keki *çalgınca*. *Akşam* için mükemmel. Gölün etrafında yürüyüşe çıktım, sen de bana saati mesaj attın ve aklıma bir fikir geldi ama malzemelerim yoktu, bu yüzden kasabaya koşmak zorunda kaldım. Ayrıca kelepçeli kek kalıbım ya da kek tabağım da yoktu, bu yüzden düşündüğümünden daha fazla koşturmaca oldu. Keki dondurabilmek için soğuma süresini hesaba katmayı unuttum ve bu nedenle her şey oldu."

Ledger'ı arkasında hissetti, bu yüzden pasta tabağını ondan aldı ve artık kızgın olmayan oğluna uzattı, çünkü tüm yüzünü içine sokmak istiyormuş gibi büyük gözlerle pastaya bakıyordu (Angelica'nın bir fırıncı ya da aşçı olmadığı söylenebilirdi).

Artık yağmur yağmıyordu ama hava hâlâ soğuktu, bu yüzden Riggs bira ve dondurmayı ondan almadan önce uzanıp Nadia'yı içeri çekti.

Kız tekrar içeri girdiğinde kapıyı kapatmıştı.

"Bu kadar geç kalmak inanılmaz kabalık. *Tanrım*, çok özür dilerim. Ama pastayı çok beğeneceğinizi düşündüm ve bir kez başladıktan sonra duramadım. Bir şey söylemek istemedim, yoksa sürpriz bozulurdu."

"Tatlım?"

Başını salladı.

"Kapa çeneni. Kızmıştım. Şimdi değilim çünkü pastayı seviyorum ve Ledge daha çok seviyor. Paltonu çıkar ve içeri gel de yiyelim."

Daha önce hiç görmediği kadar rahat ve açık bir şekilde ona gülümsedi ve adam bir an için bu gülümseme karşısında sersemledi.

Ceketini omuz silkerek çıkarıp kapının yanındaki kancalara taktı ve kazağının beline kadar sarkık ve kıvrık olduğunu gösterdi. Ama altta, zaten harika olan kışına inanılmaz şeyler yapan, uzun bacaklarını sergileyen ve kotunun ağını aniden rahatsız eden sivri topuklu botlarla biten dar bir kot pantolon giyiyordu ve bu da meselelere yardımcı olmadı.

Elinden birayı ve çantayı alırken fark etmemiş gibi göründü ve "Bunu buzdolabına koyacağım" diye mırıldandı.

Kışını sallayarak çekip gitti, bu da durumu daha da kötüleştirdi.

Biraz çaba harcadı ama Riggs durumu kavradı ve onu takip etti.

Ledger'a "Bugün balık tutabildin mi?" diye sorarken mutfağa girdi.

"Hayır. Babam ve ben biraz bira içip *The Witcher*'ı izledik."

Gözleri Riggs'e kaydı.

"*Kök* birası," diye düzeltti oğlu için.

"Ah," dedi, bakışlarını Ledger'a çevirdi ve ona göz kırptı.

Bunu yaptıktan sonra dondurucuyu açtı ve dondurmaya içine soktu.

Riggs Ledger'ı izlerken da onu izledi. Sonra oğlu ona baktı ve sırtışı kocaman oldu.

Görünüşe göre Ledger'ın çocuğu için uzun bacaklı bir sarışın, harika bir kalça ve muhteşem bir saç dışında pek bir şey gerekmiyordu. Ama Ledger'ın yaşındayken bile ona zor değildi. Ledge'e göre o aynı zamanda yemek pişirebilen bir kadındı.

ve biranın yanında dondurma getirdi, işler kötüye gittiğinde bir an bile tereddüt etmeden babasını arkasına aldı.

Döndü, ellerini birbirine vurdu ve "Yardım etmek için ne ?" dedi.

Riggs, "Hazırız, kendine bir tabak al," dedikten sonra oğluna dönerek, "Ledge, ona yolu göster," dedi.

Ledger oturduğu tabureden atladı ve tezgâhın etrafından dolanarak Riggs'in koyduğu tabak yığınının yanına gitti. Oğlu bir tane aldı ve diğerini Nadia'ya uzattı.

Hepsi istedikleri malzemelerle birlikte çörekler içinde sosisler, dükkândan alınmış makarna salatası, havayla kızartılmış kıvırcık patates kızartması doldurdular ve Ledge ile Nadia barda otururken Riggs bir tabureyi sürükleyerek önlerine oturdu, böylece sıraya girmediler ve yemek yerken konuşabildiler. Alt dolaplar oradaydı, bu yüzden bacaklarını koyacak bir yeri yoktu. Ama Nadia'yı doğrudan izleyebiliyordu, bu yüzden yemeğini iki büküm yemesi gerektiğine hiç ihtimal vermiyordu.

Nadia Ledger'a "Demek bir *Witcher* hayranısın?" diye sorarak başladı.

Ama cevap veren Riggs oldu. "Bol kılıç dövüşü ve kan içeren her şeyi sever."

Ledger'a "Bu benim tercih bir seyirlik değil," diye itiraf etti. "Neden şaşırmadım ki?" diye espri yaptı oğlu.

Ona sıırttı, büyük bir ısırık aldı, sonra Riggs onun gözlerinin kafasının içine izlediğinde daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti.

Ağzı hâlâ sosisle doluyken, "Bu ne mucize?" diye sordu.

"Biranın içinde yavaş yavaş pişen tava" dedi.

"Aman *Tanrım*. Çok güzel." Yutkundu ve şöyle dedi: "Brenda'nın taco etinden bile daha iyiydi ve o çok iyiydi. Ama bana sırrını söylemeyi reddetti."

"Onu da yavaş pişiriyor, ekstra su ve bir paketten aldığı ekstra baharatla azaltıyor," diye sırrını anlattı Riggs. "Normalde eti kızartmak ve baharat eklemek yaklaşık on dakika sürer. Brenda onunkini yaklaşık kırk beş dakika pişiriyor."

"Bu kadar mı?" Nadia

sordu. Riggs omuz silkti.

Bir büyük ısırik daha almadan önce, "Bunu deneyeceğim," dedi.

Ledger, "Geldiğinde bizi de çağır," dedikten sonra kendi ısırığını aldı. ",
diye mırıldandı ve ardından, "Bu akşam bira teması, sosisler
ale, stout çikolatalı kek." Hay
sikeyim.

Ona bir içki ikram etmeyi unutmuş.

"Bira ister misin?" Riggs teklif etti. "Bir şişe açmamı istersen biraz
şarabım da var."

"Veletlerle şarap içilmez, Riggs," diye azarladı. Sen
içmedin ve o da bunu bilmesine bayıldı.

Ona gülümsedi ve kışını kaldırıp buzdolabına gitti.

Ona bir tane, kendisine de yeni bir tane aldı, kapaklarını açtı ve geri
getirdi.

"Bugün gölün etrafında yürüdün mü?" Ledger ona sordu.

"Evet," diye cevap verdi, birasını yudumlarken.

"Yağmurda mı?" Ledger itti.

"istediğim yeni bir kayganlaştırıcı var. Pembe," dedi ona. "Neden
ben de buna şaşırmadım?" diye sordu Ledger,
Ona sırtarak.

"Ben bir kızım," diye .

"Evet, fark ettim," diye mırıldandı Ledge tabağına doğru.

Riggs oğluna dikkatle baktı.

Lanet olsun.

Oğlu eziyor muydu?

Kızların kız olduğunu ne zaman fark ettiğini ve bu konuda ne hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

Ve evet.

O yaşlardaydı.

"Dün gece öğrendim ki, çatıdaki yağmur başladığında tamamen uyanık olsan bile seni uyutur," diye açıkladı ve Riggs'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ve bugün öğrendim ki, hava soğuksa ve yürüyüşe çıkarsan, soğuktan kurtulana kadar durmazsın. Yani... bana bak. Bir doğa kızı oluyorum."

Yakın bile değil.

Ve onun çevresinde rahat etmesini istiyordu, ama yine de bu bokun hiçbir zaman tam olarak gerçekleşmemesini umuyordu.

Riggs ona gülümserken, "Aferin sana tatlım," diye mırıldandı.

Kadın da gülümsedi, yine sorunsuz ve neşeliydi ve adam yine bu gülümsemeden etkilenmişti.

Telefonunun titrediğini duyduğunda, makarna salatasına çatal atmak için elindeki yumurtalığı bıraktı.

Telefonu çıkardı, baktı, kaşlarını çattı, sonra geri itti, ama hâlâ titrediğini duyabiliyordu, yani mesaj değil, aramaydı.

"Ne olursa olsun bununla başa çıkabilirsin. Riggs'lerin evinde törene önem vermeyiz," dedi ona.

"Evden bir arkadaşım. Onu yarın arayacağım."

Telefonu tekrar çaldı ve yüzündeki neşeli ifade yerini endişeli bir ifadeye bıraktı.

"Al onu, Nadia," diye nazikçe ısrar etti.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı, koltuğundan kaydı ve telefonunu çıkardı.

Telefona cevap verirken oturma odasına doğru ilerledi.

"Selam, Maribeth. Akşam yemeği için komşumdayım, o yüzden-" Durdu, başını eğdi, dinledi ve sonra şöyle dedi: "Dinle, biliyorum. I

öğrendim-"

Sözü yine kesildi.

Biraz daha dinledi ve sonra, "Maribeth, yavaşla ve bir şey söylememe izin ver," dedi. Bir duraksama ve sonra, "*Biliyorum*. Elbette, yeni öğrendim ama-"

Bir kesinti daha ve sonra onlara doğru baktı, bir dakikalık parmak işareti yaptı ve ön kapıdan çıktı.

Riggs ve oğlu bakıştılar, sonra Riggs bir ısırık daha aldı, çiğnedi, yuttu, ona yeterince zaman verdiğine karar verdi, böylece kendi yumurtalığını bıraktı ve onu takip etti.

Adam fırtına kapısından içeri girmiş, gözlerini ön güvertede duran kadına dikmişti ki, kadın dönüp ona çarptı.

"Özür dilerim!" diye bağırdı, adam onu sabitlemek için parmaklarını üst kollarına doladığında.

O sırada kadının telefonunun kapalı olduğunu

fark etti. "Her şey yolunda mı?"

"Arayan arkadaşım Maribeth'ti," diye açıkladı. "Ortaokuldan beri kankayız. *Kuzeybatı Pasifik* iletişiminde *hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuşum* gibi *yapmama* inanmıyordu. Bu yüzden olayları araştırdı ve Ray Andrews ile Richard Sandusky'yi öğrendi."

"Ah," diye mırıldandı, bunun en iyi ya da değil herhangi bir arkadaş için yeterli olacağını düşündü.

Artık ellerini onun üzerinde tutmak için bir nedeni olmadığından, onu bıraktı ve bir adım uzaklaştı.

"Bu yüzden biraz korktu ve ben de onu yarı hayalet gibi görüyordum, bu da onu daha da korkuttu."

"Bu izler," diye not etti.

"Ve artık korkmaktan bıkmıştı ve iyi olduğumdan emin olmak için beni yakalamak üzere buraya bir bilet almak üzereydi. Ben konuştum.

Onu bundan kurtarmak için. Gerçi yakında dışarı çıkmayı planlıyor."

"Bu iyi olacak, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ben sadece..." diye devam

etti. "Sadece ne?"

"Öncelikle, muhtemelen bana oyun oynayan bazı serseri çocuklarım var. İkincisi, perili olduğu bilinen bir kulübede yaşıyorum. Ama en , buraya gelmemi istemedi çünkü burada olmak onun gözetiminden çıkmak demektir. Ancak, ona tüm bu olup bitenler hakkında kafamı için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve bu konuda gerçekten çalışmaya başlamadım."

"Bu senin en iyi kızın mı?" diye

sordu. Kız başını salladı.

"Yani anlayacak, değil mi?"

Beyaz dişleri alt dudağının kenarını ısırarak için dışarı çıktı ve bu ısırtığı etinin her yerinde hissedebiliyordu, bu yüzden ağzına bakmayı bıraktı ve gözlerine geçti.

Çok etkileyiciydiler, çok daha güvenli değildi ama daha güvenliydi.

"Evet," dedi sonunda.

"Peki, şimdi iyi misin?"

Başını salladı.

"Tamam, o zaman içeri girip yemeği bitirelim, böylece pasta yiyebiliriz."

Bu onu gülümsetti ve bu gülümseme öncekiler kadar kaygısız olmayabilirdi ama daha öncekiler gibi ağır da değildi.

O yüzden kabul .

Akla Yatkın Değil

Riggs

Riggs kanepesinde oturmuş, birasını yudumluyor ve Nadia'yı izliyordu Ledger'la birlikte sehpanın iki yanında diz çökmüşlerdi.

Nadia'nın oğluna öğrettiği, kartları üst üste attığınız ve çift olanlara vurduğunuz bir kart oyunu oynuyorlardı. Eğer senin elin önce gelirse, bütün yığını alıyordun. Ama biri ya da diğeri vale atarsa, o zaman üç kartlık bir sıra oluşturuyordunuz ve tüm yığının galibi en yüksek sondaki kart oluyordu.

Ledger rekabetçiydi ve eğitimsiz bir göz için Nadia da öyleydi. Ama

Riggs bir şeyi çıkarmakta iyiydi, bu yüzden ara sıra Ledger'ın elini Nadia'nın elinin üzerine vurmasına izin veren kısa tereddütlerini yakaladı. O oraya varmadan önce kartları.

Bu, Riggs'in oynayabilmeleri için çıkardığı üç destenin çoğunlukla oğlunun elinde olduğu anlamına geliyordu.

Ledger ellerini havaya kaldırıp "Ben kazandım!" diye bağırmadan önce ikisi de Nadia'nın elinde kalan son kart olan dört kartı masaya koydu. *Yine kazandım!"*

Nadia kalçasının üzerine çöktü ve birasına uzanarak, "Şimşek Hızlı Defter, Batı'nın en hızlı eli," diye sahte bir yakınma mırıldandı.

bir nefes çekmeden önce.

"Söylemiştin," diye bağırdı Ledger, elindeki kartları karıştırarak ve "Tekrar mı?" diye sordu.

"Dostum," dedi Riggs alçak sesle.

Geç olmuştu. Sabah okulu vardı.

Çocuğu ona baktı ve omuzları çöktü.

Bunu görmekten nefret ettiği kadar, her ikisi için de eğlenceyi durdurmaktan nefret ediyordu.

Ve Angelica'nın oğluyla kart oyunu oynayan bir anne olmadığını derinlemesine düşünecek zamanı yoktu. O, çocuğunu televizyonun karşısına park eden -ya bir program açıkken ya da elinde bir oyun kumandası varken- böylece her şeyi yapabilen bir anneydi.

Angelica oğlunu sevdi, onu besledi ve giydirdi, okul ödevlerini yapmasını sağladı ve hiçbir veli toplantısını ya da futbol veya beyzbol maçını kaçırmadı.

Ama o gece Nadia'nın öğretmeni ortaya çıktı ve Riggs kıyaslamasının adil olmadığını biliyordu, çünkü sadece bir geceydi, bir işi, yapacak bir sürü çamaşırı ya da bunun gibi bir boku yoktu, ama o tamamen sohbet ve etkileşimle ilgiliydi ve oğlunun zihnini aktif tutarken aynı zamanda ona kurnazca meydan okuyordu.

Mükemmel bir anne olurdu.

Ve bu Riggs'in derinlemesine ya da başka türlü düşünmeyeceği bir şeydi.

"Heyecanlandıysan bir süre okuyabilirsin," dedi oğluna sessizce.

Nadia ayağa kalktı ve işi kolaylaştırarak, "Harika bir geceydi Ledger. Beni üç kez yenmiş olsan da eğlendim. Ama beni ağırladığın için teşekkürler ve taco gecesinde bir rövanş talep ediyorum."

"Pasta için teşekkürler," diye yanıtladı Ledger muzaffer bir sırıtışla. "Harikaydı. Sen de varsın çünkü seni yenmek kolay."

"Benim için zevkti" demeden önce sahte bir göz devirmesi yaptı.

Ledger merdivenlere yöneldi ve Riggs, "Hemen geliyorum dostum," diye seslendi.

"Tamam, baba."

Nadia başparmağıyla kapıyı gösterdiğinde ona baktı ve "Gideyim mi? Ya da siz bu işi hallederken ben de bulaşıklarla uğraşabilirim."

"Bulaşıklara dokunursan, kışına şaplak atarım."

Başını salladı ve bazen gözlerinde yakaladığı, buna aldırmayacağını söyleyen o bakışı da düşünmeyecekti.

"Ve eğer istemiyorsan gitme." Koltuktan kalkarken başıyla neredeyse dolu olan birasını işaret etti. "En azından sen onu bitirene kadar."

Cevap olarak bardağı kaldırdı ve bir yudum aldı.

Ağzının bir tarafının yukarı kalktığını hissetti, sonra çocuğunu takip etti. Ledger'ı banyoda dişlerini fırçalarken buldu.

Riggs, Ledger uyku şortu ve tişörtüyle içeri girene kadar ellerini başının arkasında kavuşturmuş bir halde oğlunun yatağına uzandı.

Riggs yuvarlandı ve Ledger sürünerek içeri girdi.

Oğlu yorganı üzerine çektikten sonra, "Bil diye söylüyorum, onaylıyorum. Güzel, iyi pasta yapıyor ve kart oyunlarını kazanmamı sağlıyor."

Yani Ledger de bunu fark etmişti.

Sürpriz değil, onun çocuğu zekiydi.

Öyle dedi.

"Onaylanacak bir şey yok dostum. Sadece yeni komşumuzu tanımaya çalışıyoruz."

Ledge ona yan gözle baktı ve "Doğru" diye mırıldandı. Lanet olsun.

Ledger bunu yanlış okumuştı.

"Cidden, Ledge. MP'de bazı şeyleri halletmeye çalışıyor. Sonra Chicago'ya geri dönecek. Ama nerede olursa olsun ya da ne kadar süre orada kalırsa kalsın herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır, biz de onun için öyle olacağız."

Ledger bunu anladı ve "Yine de denemelisin, çünkü o güzel, iyi pasta yapıyor ve kart oyunlarında kazanmamı sağlıyor" diye cevap verdi.

"İşler o şekilde yürümüyor, Ledge."

Ledger ona Riggs'in daha önce hiç görmediği bir bakış attı ve şöyle dedi: "Belki de kalması için bu şekilde çalışmalısın, çünkü pastası o kadar güzeldi."

Bu öneri onu huzursuz etti.

"Yapmamız gereken başka bir konuşma mı var evlat?" Riggs sordu.

"Hayır. Sadece sen iyi bir adamsın. Kate Teyze'nin mutlu olduğu gibi sen de mutlu olmalısın."

"Ben mutluyum," diye iddia etti

Riggs. "Kate Teyze'nin mutlu olduğu gibi değil."

Dokuz yaşındaki oğluna bu özel mutluluğa nasıl sahip çıktığını açıklamayacaktı.

Bunun yerine, "Baban olarak işimi yapmama ve sana göz kulak olmama izin versen nasıl olur?" dedi.

"Hazır buradayken bize Brenda'nın tacolarından yapsın."

Riggs ona bir gülümseme attı. "Bunu yapabilirim."

Ledger komodinin üzerindeki kitaba uzandı.

Riggs işaretini aldı, oğlunun saçını karıştırdı ve dışarı çıktı.

Merdivenlerin dibine vardığında yemek odasından gelen "Buradayım" sesini duydu.

Merdiven boşluğunu döndü ve Nadia'nın yemek odasının penceresinde durup dışarı baktığını gördü.

Yağmur gitmişti ama bulutlar kalmıştı ve alacakaranlık çökmeye .

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bira şişesi hâlâ elindeydi ve adam mesafesini korumalıydı.

Ama yapmadı.

Önemsediği insanlara, özellikle de kadınlara karşı gösterişli ve sevecen bir adamdı, ama ona doğru yürümesinin, arkasına geçip kollarıyla göğsünü sarmasının nedeni bu değildi.

Çünkü şüphesiz sarılmaya ihtiyacı vardı. Ve kendini durduramadığı için.

Sertleşmedi ya da geri çekilmedi.

Adamın göğsüne yerleşti.

"İyi mi?" diye sordu.

"Evet. Senden

hoşlanıyor."

"Güzel," diye mırıldandı. Sonra, "Sormaya çekiniyorum ama arkadaşınız hakkında bir şey duydunuz mu?"

Vardı.

"Şişlik iniyor ama bunun dışında bir değişiklik yok. Onu hala ve prognozu hala belirsiz."

Onunla göz göze gelmek için boynunu büktü ve "Üzgünüm Riggs," diye fısıldadı.

Onu sıktı.

Kadın göle doğru baktı, adam da öyle.

"Burnumu ," dedi ona. "Ama yürüyüşüm sırasında gölün karşı tarafından evinizi gördüm, özellikle de bu odayı,

ve merak ettim. İnanılmaz bir şey. Buradan manzara muhteşem. Ve bu masayı nereden buldun bilmiyorum ama mükemmel."

"."

Başı tekrar döndü, bu sefer daha hızlı. "Sen mi yaptın? O masayı sen mi yaptın?"

"Evet. Evin batısında bir atölyem var. Boş zamanlarımda mobilya yapıyor, yeniliyor ve sipariş üzerine başka parçalar üretiyorum. Mesela kulübenizin posta kutusu yapısını yaptım."

Onun gözlerinin izledi.

"canına, çok etkilendim. Bu parça muhteşem."

Onu bir kez daha sıktı, bu kez gülümsedi ve "Teşekkürler" diye mırıldandı.

"Kendi gölünü nasıl karşılayabildiğini şimdi ancak görebiliyorum," diye alay etti. "Bana öyle geliyor ki çalışmadığın zamanlarda bile sürekli çalışıyorsun."

"Bunun için Roosevelt Whitaker'ın hayaletine teşekkür etmeliyiz," diye açıkladı. "Tüm o karmaşa, insanların korkması, mütevellilerin evleri kiralamayı sürdürememesi ve bu ev söz konusu olduğunda vandalların evle dalga geçmesi."

"Vandallar mı?" diye sordu, açıkça şok olmuştu.

Çenesini kaldırdı. "Evet. Grafiti. Kırık camlar. Bir keresinde iskeleyi yıkmışlardı ve biliyorum çünkü müteveli heyeti tamir etmem için beni tuttu. İlk günlerde içeride kiracılar varken camları kırmak için taş bile attıklarını duydum. Bu bir durumdu."

"Ama sen buradayken hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey." Gülümsedi. "Bir... *yuh* bile değil," ve son kelimedede onu aniden sıktı.

Vücudu hafifçe sıçradı, sonra ona sahte bir bakış fırlattı.

Buna karşılık o da sırıttı.

Bakışları onun ağzına düştü, orada hissetti ama ondan sonra onu kaybetti.

"Bu iyi," diye mırıldandı, düşünceleri başka bir şeye kayar gibi oldu.

"Yine de, ben geçilecek bir adam değilim," dedi ona.

Ona geri döndü, gülümsedi ve "Bunu fark ettim" dedi.

"Evet," diye cevap verdi, sonra da söylediklerine geri döndü.

"Kayyumlar da onları veremiyordu ama kimse almıyordu. Tüm bu mülkleri birkaç kez satışa çıkarmayı denediler. Teklifler alıyorlardı ama hiçbirine değerine yakın değildi, bu yüzden alamıyorlardı. Hatta bir keresinde insanlar inşaat yapabilsin diye araziyi parsellemeye bile çalıştılar."

Kadın dehşet içinde nefesini tuttu ve adam kıkırdadı.

"Biliyorum. Ama bu da işe yaramadı. Yıllar geçti, Lincoln'ün yarattığı pisliğin kokusu azalmadı, hala vergilerini ödüyorlardı, tüm yasal işlemlerin onu bahsetmiyorum bile, bir şeyler vermek zorundaydı. Dave ve Brenda kulübenizi bir şarkı karşılığında aldılar. Bunu duydum, buraya iyice baktım, için kaynaklarım ve bilgim vardı, bana siktir olup söyleyeceklerini düşünerek çok düşük bir teklif verdim. İlk teklifimi kabul ettiler."

"Senin için nimet," diye not etti.

"Kasabadaki herkes aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. Ama şimdi oğluma bırakacak bir var, o yüzden gülüyorum."

"Doğru," diye fısıldadı.

Onu bir kez daha sıktı ve gerçekten de çekip gitmeli, oturma odasına taşınmalıydı.

Ama yapmadı.

Tekrar göle baktı ve o da baktığında bunu hissetti. "Ne fark ettim biliyor musun?" diye sordu manzaraya.

"Ne?"

"İki şey var. Dışarıdaki tek alan iskeleniz ve yan taraftaki ağaçlarla, evinizle ve araba yolunuzla çevrili alan. Bu alan göle çok az bakıyor ama ağaçlarınız, eviniz ve araba yolunuz dışında başka bir şey yok."

"Öyle mi?" dedi öncü bir tavırla, çünkü kızın bununla nereye varmak bilmiyordu.

"Bu ev, bu konum, balkon yok, güverte yok, sundurma yok?"

"Öyle mi?" diye tekrarladı aynı tonda, çünkü hâlâ kızın ne demek istediğini anlamamıştı.

"Bu da beni ikinci konuya getiriyor. Evinizin bir sürü penceresi ama anladığım kadarıyla hiçbirinden kulübeyi göremiyorsunuz."

O yöne baktı ve ay ışığında onun iskelesini gördü, ama kadın haklıydı.

Kulübeyi göremiyordu. Ağaçların arasında çok geride kalmıştı. Ve bir sonraki kattaki yatak odasından bile muhtemelen göremezdi.

Bunu yeni fark etmişti ama artık Nadia orada yaşadığı için burayı gerçekten sevmediğini fark etmeyi de ihmal etmemişti.

"Lincoln'ün bu evin tasarımında ne kadar parmağı olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Söylenenlere göre, bunu yaratmak için mimarla yakın işbirliği içinde çalışmış."

"Bu bana, kafasında oraya gitmek üzere olmasa bile, kardeşi ve karısıyla ilgili bir şeyler olduğunu bildiğini söylüyor. Benim bir kardeşim yok, ama bir kardeşime yakın olsaydım, özellikle de duygusal olarak yakın , onların alanını görebilmek isterdim."

O da yapardı.

"Bence Lincoln o ahırlarda bulduklarına görüldüğü kadar şaşırmamıştı," dedi. "Hizmet ettiğini söylemiştin

Yedi yıl mı? İki cinayet için fazla değil."

"İtiraf etti ve adam öldürmekten hüküm giydi."

"Thriller yazarı muhtemelen önceden planlanmış bir cinayetin ona ne kazandıracağını biliyordur," dedi. "Ve adam onları vurduktan sonra polisi arayıp olmadı. Ahırları ateşe vermeden önce bir yangın başlatmadığından emin olmuş. Yani, koca bir binanın etrafındaki araziye ve ağaçları ıslatmak ne kadar zor ki?"

Tanrım.

"Çok," diye homurdandı.

"Mm," diye mırıldandı, "İkiz kardeşini ve karını vurarak öldürdükten sonra aşırı duygusal yüklenme içinde olduğunu görebiliyorum, bu yüzden duyguların içinden geçtin, net düşünemezken garip şeyler yaptın. Ama bu gerçekte ne kadar sürerdi? Yedi yıl uzun bir süre ve bu süre zarfında bir odaya atılıp kimseyle konuşmasına izin verilmiyor. ettiğinde çocuklarına ve ailesine bakmak için işlerini nasıl halledemez? Özellikle de kendi canına kıyacaksa, bu planları yapacağını düşünürsünüz. Ayrıca, bir şişe arseniği ele geçirmek ne kadar kolay? Bunun yerel CVS'ye girip temin edebileceğiniz bir şey olduğunu düşünemiyorum."

"Hayır," diye kabul etti.

"Roosevelt'in yakında öleceğini bilmemesi mümkün değil, ama çok paranız varsa, ayarlamalar yaparsınız. Onun mirası Lincoln'ünkiyle nasıl bağlantılı?"

"Bilmiyorum ve burayı satın aldığımda da sormadım. Ama haklısınız. Bütün bunlar şüpheli."

"Bu soruları daha önce hiç kimse sormadı mı?"

"Yapmadım, çünkü başkalarının pisliği benim değil."

Gerçi artık bunu umursamaya başlamıştı.

Birasından bir nefes çekerken onun göğsüne daha da gömüldü ve sonra mırıldandı, "Bence bu ev Lincoln Whitaker hakkında bir hikâye anlatıyor. Tıpkı kulübenin Roosevelt hakkında anlattığı gibi. Biri karmaşıktı. Zekiydi ama . Diğeri ise basit bir hayattan hoşlanıyordu. Bu şaşırtıcı değil, ikiz olabilirler ama iki farklı adamdılar. Yine de, burada bir şeyler uyuşmuyor."

Bu konuda da haklıydı.

Ertesi gün için planları vardı; çocuğunu okula bırakacak ve günün geri kalanını Nadia'nın kameralarını kurarak, ona satın aldığını söylediği Amerikan bayrağını alarak ve eğer zaman atölyesinde çalışarak geçirecekti.

Ama programında Harry'yi ziyaret etmek de vardı.

Bunu yaptıktan sonra Nadia'yı bir kez daha sıktı ve "Biraz daha kek ister misin?" diye sordu.

Ona bakmak için boynunu tekrar büktü. "Ciddi misin? Bir hafta boyunca yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Canım biraz daha pasta istiyor."

Güneşli gülümsemesi geri geldi, pastasını beğendiğini açıkça belirtti ve hala ona patlatırken, gitmesine izin verdi, ama elini tuttu ve onu mutfığa götürdü ve orada kendine harika pastasından bir parça daha keserken izledi.

Ve o izlemeye devam etti.

Dava Dosyası

Riggs

L ertesi sabah yemek yerken, Riggs kapıdan içeri girdi. Harry ona sohbet etmek için müsait olduğunu söyledikten birkaç dakika sonra şerif departmanına gitti.

Etrafta dolaşan memurlara birkaç kez başıyla selam verdi.

Ama hepsi onu evlerinde ya da ailelerinin evlerinde iş yaptığı, onunla okula gittiği, onunla parti yaptığı, onunla barda içtiği ya da sadece aynı küçük kasabada yaşadıkları için tanıdığından, Harry'nin ofisine geri dönerken kimse onu durdurmadı.

Kapı açıktı ve arkadaşının gözleri masasının arkasında oturduğu yerden ona bakıyordu, ama Cade Bohannan ve Rus Lazarus Harry'nin masasının önündeki iki sandalyede oturdukları için Riggs yine de kapının çerçevesine vurdu.

Bohannan bir MP yerlisi ve emekli FBI profilcisiydi, şimdi danışmanlık yapıyor ve dersler veriyordu.

Lazurus, Fret County Şerifi'nin yeni dedektifiydi. O da eski bir FBI dedektifiydi ve bir yıl önce Kristal Katil'in izini sürmek için kasabaya gelmişti. Bunu yaparken kasabanın yerlilerinden Cin Bonner'a aşık olmuştu ve şimdi onunla birlikte yaşıyordu.

Riggs, Cade'i hayatı boyunca tanımişti, gerçi Cade FBI'dayken yaşamının çoğunu başka yerlerde geçirmişti. Ama Riggs adamı her zaman sevmişti. Yakın dost olduklarını söyleyemezdi ama karşılıklı saygı vardı. Riggs açısından bunun nedeni Cade'in ona her zaman John Riggs'in oğlu değil de Doc Riggs gibi davranmasıydı ve bu Riggs için bir anlam ifade ediyordu, özellikle de dünyaca ünlü bir suçlu profilcisinden.

Öte yandan, Rus'u sadece birkaç aydır tanıyordu ve ona arkadaşım diyordu. Harry'nin evinde maç izlerken birden fazla kez biralarını paylaşmışlardı. Rus iyi bir adamdı, zeki, komik ve Harry'yi daha iyi yapan biriydi, Harry için iyi bir arkadaştı. Harry'nin işte ve Riggs'in hissettiğine göre duygusal olarak arkasını kolluyordu.

Harry kaybettikten sonra, pek fazla insanı içeri almadı. Ama Rus'u içeri aldı.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Riggs sordu.

"Bitirmek üzereyiz," dedi Harry. "Bir sandalye kap ve bize katıl, tabii benimle konuşmak istediğin şey özel değilse."

Riggs içeri girdi, köşedeki küçük konferans masasından bir sandalye kaptı ve oturmadan önce Harry'nin masasına doğru çevirdi.

"Hayır. Aslında bu konuyu konuşurken hepinizin burada olması iyi olur," diye paylaştı.

Diğer adamlar birbirlerine baktılar ve Riggs onları bekletmedi.

"Komşum Nadia," dedi Cade'in onu tanımaması ihtimaline karşı, "onunla yatan biri varmış."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Harry rahatsız bir sesle.

"Evet. Gecenin bir yarısı pencerelerini tırmalıyor ve Whitaker'ın ahırlarının olduğu yerde bazı taşları birbirine vuruyorlardı," diye açıkladı Riggs. "Birkaç gözetleme malzemesi aldım."

Bundan sonra yüklemek için geri döneceğim. Ama bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Onu odadaki diğer ikisinden daha iyi tanıyan Harry, "Biraz video çek, beni ara," diye talepte bulundu.

"O zihin çerçevesinde kalmaya çalışacağım ve bunu yapan her kimse şu anda neler yaşadığını bilmiyor olabilir. Öyle olsa bile, bu boktan bir şey. O bu konuda mutlu değil ve bu tartışılabilir, ama benim daha da az mutlu olduğumu iddia ediyorum."

Harry gözlerini Riggs'ten ayırmıyordu ve Riggs de bunu anlıyordu, çünkü yine adam onu iyi tanıyordu, bu yüzden Riggs'in oğlu, annesi, kız kardeşi ya da iyi bir arkadaşı için kendini kurşunun önüne atacağını biliyordu, ama Nadia'ya karşı olan bu koruyucu çizgi bunu gösteriyordu.

Cade ve Rus sadece bakiştılar.

"Whitaker'ın hayaleti olmadığını nereden biliyorsun?" Cade şaka yaptı.

Riggs onun tarafına baktı. "Yağmur izleri silmiş ama Nadia bana fırtına çıktığında tırmalamanın durduğunu söyledi ve benim tahminim de onunkiyle aynı. Eğer böyle bir şey olsaydı, hayaletler yağmuru hissetmezdi, bu yüzden de umurlarında olmazdı."

"Mükemmel bir gözlem," diye mırıldandı Rus.

Riggs bunu doğrudan Harry'ye yöneltti: "Whitaker soruşturmasını da sormam gerek," dedi.

Arkadaşının kaşları havaya kalktı. "Neden?"

Riggs, "Çünkü o olay olduğunda Leland Dern şerifti ve hepimiz Dern'in boşa kürek çektiğini biliyoruz," dedi.

Harry, "Adam itiraf etti," diye .

"Evet, ahırları hortumla yıkadıktan sonra. Bu, karısını ve kardeşini havaya uçurduktan sonra oldu. Sanırım bu işe yaradı, adam neden ahırları yaktı?"

Harry yine gözlerini Riggs'ten ayırmadı ve Cade ile Rus yine bakiştılar.

"Rus tüm bu saçmalıklardan haberdar mı?" Riggs Harry'ye sordu. Ama cevap veren Rus oldu.

"Evet, Nadia Antonov o kulübeye taşınıyor, Harry beni bilgilendirdi."

"Büyük bir FBI adamı olarak, o sahne hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu Rus'a.

"Dava dosyasını söyleyemem, Doktor," diye cevap verdi Rus. "Sadece Harry'nin bana anlattıklarını biliyorum ve bir adamın itiraf edip olay yerinde teslim olduğunu düşünürsek, olay oldukça açık ve net görünüyor."

Riggs, "Belki de o dosyayı açmalısın," dedi.

"Yine nedenini soracağım," diye araya girdi Harry. "O karmaşaya karışan herkes öldü."

"Nadia dün gece benim evimdeydi..."

Bunun üzerine tüm erkekler bakışlarını değiştirdi. Kahretsin.

"...o benim komşum ve Ledger da evde, yani yeni komşumuzu tanımaya çalışıyorduk," diye açıklamak zorunda hissetti.

Harry hem gözlemci hem de araştırmacı bir tavırla, "Ben de ikinizin kafa kafaya verdiğinizi sanıyordum," dedi.

Riggs sabırsızca, "Bu işi hallettik," diye cevap verdi. "Doğru," diye mırıldandı Harry.

Devam edelim.

"Ve evimin hiçbir penceresinden Roosevelt'in kulübesini göremeyeceğinizi gözlemledim. Lincoln'ün tasarımına yardım ettiği bir ev. Bir sürü penceresi olan bir ev. Ve bu sabah, göle bakan her odaya girdim ve o haklıydı. Üçüncü kattaki en uzak odada bile, evin o kısmı bir tepenin içine inşa edilmiş, kulübeden uzağa doğru açılı, yüzden pencereler gölün diğer tarafına doğru konumlandırılmış. Roosevelt'in iskelesinden başka bir şey göremezsiniz."

Bohannan'dan gelen ruh hali hepsinin ona bakmasına neden oldu.

"Ne?" Harry bastırđı.

"Söylemeliyim ki bu da mükemmel bir gözlem," dedi Cade. "Bütün çocuklarım arazimize yakın oturuyor, ama o kadar da yakın değiller ve hepsinin evini benimkinden görebiliyorum, öyle ki Jace'in evinin etrafındaki ağaçları kaldırttım, böylece o kadar da تنها olmadı. Ben ve Larue casusluk falan yapmıyoruz ama gözünüzü dört açıyorsunuz. Ve Larue ile ikimiz de ağaçlar kaldırılana kadar Jace'in evinden rahatsız olduk. Ayrıca, oğlum kendi başının çaresine bakamıyor değil, bu sadece bir aile meselesi."

Harry, "Kapanmış bir davanın dosyasını almak için oldukça zayıf," dedi.

"Eğer bir profilciysen ve karısını ve tek yumurta ikizi kardeşini öldürmek için aşırıya kaçan bir adam varsa, hayır," diye karşılık verdi Cade. "Bu yeni bilgilerle, itiraf etmeliyim ki, bu çok şüpheli, Harry. Karısı zaten bir şey. Gerçi son okuduğuma göre, kadın cinayetlerinin yüzde sekseni eşleri ya da eski sevgilileri tarafından işleniyor, yani bizim gibi bunu asla yapmayacak erkekler için bu bir şey. Ama tek yumurta ikizi?" Cade başını salladı. "Aralarında bir bağ var. Benim de kendime ait bir çiftim var ve bu konuda çok şey okudum. Bir erkeğin o tetiği çekmesi için çok şey gerekir. Vücudunu yakıp kül etmek için daha da fazlası. Anladığım kadarıyla ve oğullarımla birlikte kendi gözlerimle gördüğüm kadarıyla, bu kendini yok etmeye benzer."

"Bu da onları vurduktan sonra ve ahırların etrafını hortumla yıkayıp ateşe verirken neden bir füğ durumuna girdiğini açıklıyor," diye atıldı Harry.

"Olabilir. Gerçi burada orman yangınlarına pek sık rastlanmıyor," diye karşılık verdi Cade. "Çok ıslak. Bu fazladan yol kat etmek demek ve düşünmek için bazı sinapsların ateşlenmesi gerekiyor, yangın, ağaçlar, az önce karımı ve kardeşimi öldürdüm, ama birkaç dönümlük ormanın yanmasından sorumlu olmak istemiyorum. Eğer sinapslar ateşleniyorsa, füğ durumunda değilsiniz demektir."

"Ve yine, bunu yapan adam suçtan hapis yattıktan sonra öldü. Onu yeniden şarj etmem mümkün değil," dedi Harry. "Hâlâ hayatta olsaydı bunu bile yapamazdım."

Riggs, Harry'nin departmanını ve elindeki kaynakları düşündüğünü ve tembellik etmediğini biliyordu. Bu Harry'nin tarzı değildi.

Yine de Riggs'i başlamıştı.

Rus, "Yine de, eğer hala buralardaysa ve bu adam suçu işlemediyse birini suçlayabilirsiniz," diye söze girdi.

Harry şimdi ilgileniyordu ve Riggs, Rus'un, "Bana bundan bahset," dediğini anladı.

"Burada değildim ama diyelim ki bu adam gerçekten yapmadı. Bir adam işlemediği bir suçu neden itiraf eder ve tüm kanıtları yok edecek bir yangın çıkarır?"

Harry, "Başkasının suçunu üstlenmek," diye cevap verdi.

Rus, "Çok sevdiği biri," diye cevap verdi. "Bu adamın çocuğu var mı?"

"O yaptı. Yanlış hatırlamıyorsam Seattle'daydılar," dedi Harry ona.

"Kaç ?" Rus sordu.

"Hiçbir yok. O olay olduğunda bölümde değildim," diye paylaştı Harry.

"Eski şerif durum yaptı mı?" Rus zorladı.

Harry, "Tekrar söylüyorum, o zamanlar emniyette değildim, ama tahmin edebilirim ve tahminim de kocaman bir hayır olurdu," diye cevap verdi.

"Belki de başka biriydi," diye araya girdi Cade. "Hâlâ buralarda olan başka biri."

"Kahretsin," diye mırıldandı Harry.

"Belki de dava dosyasını almalıyız?" Rus önerdi. "Sadece meraktan bir göz atmak için."

Harry başını salladı.

"Bu solucan kutusunu neden açıyorsun, Doktor?" Cade Riggs'e sordu. Riggs ona baktı.

Riggs, "Bu bok var ve ayrıca her iki Whitaker kardeşin mülklerinin karmaşası da var," dedi. "Bir de Lincoln'ün yedi yıl hapis yatıp çıktıktan *sonra* kendini öldürmesi var. Bunu yapmak için neden beklesin ki? Neden böyle bir şey yapsın ki? Mülkler neden bu kadar karışık? Ve hepimiz hayalet diye bir şey olmadığını biliyoruz, ama o topraklarda kalmaya çalışan herkes bir hayalet hikayesine inanmak için sürünmedi. Baktan şeyler oluyor. Gerçek bok. İnsanları kaçıran türden. Bu bana on beş yıldır birilerinin insanları o kulübeden, evimden ve tüm gölden uzak tutmak için çok çalıştığını söylüyor."

"Oradayken herhangi bir olay meydana geldi mi?" Rus sordu.

Riggs ona döndü. "Bir, hayır. İki, ben bulaşılmaması gereken bir adam olarak tanınırım. Üç, bu hayalet hikayesi saçmalığına inanmayan biri olarak tanınırım. Ve dördüncüsü, o evin içinde olduğumdan daha çok ."

Harry, "Yani, birileri bulamadıkları bir şeyi aradıkları ya da orada kimsenin bulmasını istemedikleri bir şey olduğunu bildikleri için buranın temizlenmesini istiyor olabilir," sonucunu çıkardı. "İki kişiyi öldürüp paçayı kurtarmış biri olabilir."

Riggs, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?" Riggs telefonunun bir aramayla kışında titreştiğini hissederken Harry Cade'e sordu.

Cade, "Duymuştım ama o zamanlar burada yaşamıyordum," diye cevap verince çıkardı.

"Rus ve benimle o dosyanın üzerinden geçecek vaktin var mı?" Riggs telefonunu kontrol edip arayanın Nadia olduğunu görünce Harry Cade'e sordu.

Hemen ve tek kelime etmeden ayağa kalktı, odanın ucuna yürüdü ve telefona cevap verdi.

"Hey. Naber?" diye sordu.

Kadının sesindeki paniği midesi bulandı: "Arabamla senin evine geldim ama sen burada değilsin."

"Neden benim evimdesin?" diye sordu ve kelimelerinden yayılan aciliyet damarı yüzünden odanın karıştığını hissetti.

"nk Aromacobana'yı deneyimlemek için kasabaya gittim, geri döndüğümde biri kulübeye girmişti."

Elini telefona götürdü ve "Biri Nadia'nın evine girmiş," diye anons etti.

Harry, Rus ve Bohannan'ın sandalyelerinden fırlamalarını izlemek için beklemedi.

Kamyonetine doğru gidiyordu.

"Yoldayım," dedi ona.

"Teşekkürler Riggs," diye fısıldadı, sesi hâlâ korkmuş gibiydi. "Yakında orada ol, tatlım."

"Tamam."

Ayrıldı, kamyonetine bindi ve kıını kaldırıp evine gitti.

Desi ve Lucy

Riggs

T Zamanında, Riggs çakıl taşlarının arasında patinaj yaparak durmuştu. Nadia'nın yeşil Range Rover'ının yanında sür.

Kamyonetinden inerken iki şey hissetti; gözleri, hâlâ panik içinde olduğu belli olan cipinden atlayan kadına takılmıştı.

İlki göğsünü ezen bir ağırlıktı.

İkincisi ise kafasının patlamaya hazır olmasıydı.

Uzun adımlarla kamyonunun kaputunu yuvarladı ama kadın ona çarpmadan önce ancak yolun yarısına gelebilmişti.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Kendini ona sardı ama bir eliyle saçlarını okşarken mırıldandı: "Sorun yok tatlım. Sen iyisin."

Başını arkaya eğdi, yüzü bal rengi bronzluğunun altında solgundu. "Aromacobana'nın kahvesi gerçekten çok iyi ve kendime tuzlu karamelli bir kurabiye ısmarladım, çok lezzetliydi."

"Bunu duyduğuma sevindim, gerçi bunu zaten biliyordum. Sadece şu anda bunu benimle neden paylaştığından pek emin değilim," dedi temkinli bir şekilde.

Adamın kollarından çekildi, bir elini yumruk yapıp diğer avucuna vurduktan sonra, "Çünkü hem burada olmak hem de birinin *benimle sevişmesi* hoşuma gidiyor!" diye bağırdı.

Onun daha önce sikiş kelimesinin herhangi bir şeklini söylediğini duyduğundan emin değildi.

Evet, kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Sen aradığında Harry ile birlikteydim," dedi ona. "Buraya gelirken beni aradı ve kulübeye doğru yola çıktıklarını söyledi. Havanın açık olduğunu öğrendiklerinde arayacak ve birlikte oraya gideceğiz."

"Aradığımda şerifle birlikte miydin?"

"Birinin seni becermesi konusunda onu uyarıyordum." Son seferinde ondan bir şeyler saklamayı öğrendiği için, istemediği halde devam etti. "Ben de Whitaker kardeşleri soruyordum."

Kızın ifadesi korkusunun bir kısmını kaybettiğinden ve gözleri ilgiyle parladığından paylaştığına anında memnun oldu.

"Onunla bu konuda konuştun mu?" "Evet."

"Ne dedi?"

"Önce içeri gelip bir kadeh tekila içmek, sonra da evine vardığında ne gördüğünü anlatmak ister misin?" diye teklif etti.

"Tabii, tekila *hariç*. Saat neredeyse on bir, Riggs."

"Doğru," diye mırıldandı, bir kolunu omuzlarına atıp onu içeri götürdü.

Onu doğruca mutfığa götürdü, kışını tabureye oturttu, tezgâhı yuvarladı ve karşısındaki kollarına yaslandı.

"Kahve ya da başka bir şey ister misin?" diye .

"Ben böyle iyiyim."

"Tamam o zaman, söyle bana. Birini gördün mü?"

"Hayır, ön kapıdan girdim ve arka kapının açık olduğunu gördüm. Paravan kapıda bir kesik vardı. Arka kapıyı açık bırakmadım ve

kilidin paravan kapıya takılı olduğundan emin oldum. Açıkçası bunu ön kapıda yapamam."

Her türlü şey için müteahhit fiyatları alması iyiydi, çünkü sadece evinin her tarafına ve eskiden ahırların olduğu yere bakan güvenlik kameraları değil, güvenlik kapıları da alacaktı.

"Ve arka kapıyı kilitledin mi?"

Başını salladı. "Eve geldim ve o tarafa yöneldim ve kendimi ürkmüş hissediyordum Riggs. Bilirsin, garipti ve ne olduğunu ."

"Yine mi, birini mi gördün?" diye sorduğunda kaslarının sertleştiğini hissetti.

"Hayır. Bunu düşünüyordum ve sadece bir . *Sanki* orada gereken biri varmış gibi *hissettim*. Çok uzaklaşmadan kapı çerçevesinin etrafında bazı hasarlar olduğunu gördüm. Sanki biri zorla açmış ya da tekmelemiş gibiydi."

Bunu yapabildiler çünkü kapıyı açabilmek için paravanı kesip kilidi açtılar.

"İşte o zaman arabama koştum ve evinize geldim," diye sözlerini tamamladı.

"İçerisi "

"Tuhaf olan da bu, çünkü arka kapı dışında şey bıraktığım gibiydi."

Evet.

Bu garipti.

"Alınan bir şey fark ettiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Bununla birlikte, iyi bakamadım." "Bir shot tekila istemediğine emin misin?"

Başını salladı.

"Dün gece sana bir şey yapan oldu mu? Kaşımak. Şu taş saçmalığı mı?"

Telefonu cebinde titrerken, "Hiçbir şey duymadım," diye cevap verdi.

çıkardı ve baktı. "Harry," dedi ona.

açtığına Nadia yine başını salladı. "Hey, Harry."

"Buradayız. Burası temiz. Parmak izi falan alabilecek miyiz diye ekibi çağırdım. Ama burası mükemmel görünüyor, sadece birisi içeri girmek için arka kapıyı büyük bir şekilde mahvetmiş."

"Öyle mi?" diye sordu, Harry'yi daha fazlasını vermeye itecek sözleri söylemeden, çünkü Nadia'yı daha fazla incitmek istemiyordu.

Ama Harry onu yakaladı ve daha fazlasını verdi.

"Kim girmek istediye, gerçekten istedi, Riggs. Ve gördüğüm kadarıyla, ne kadar zamanları olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden bir karmaşa yarattılar. Ama bu uyuşmuyor, çünkü burayı yağmalamış gibi görünmüyorlar. Kapı çerçevesi ve evin durumu birbiriyle çelişiyor. Korkarım Nadia'dan geri dönüp etrafa bakmasını istemen gerekecek, böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabiliriz."

"Nadia'yla konuşacağım. Onu geri getiren ben olacağım." "Yakında görüşürüz."

"Evet."

Bağlantıyı kestiler ve Riggs Nadia'ya, "Oradalar ve her şey temiz, ama gelip bir göz atmanı istiyorlar çünkü kayıp bir şey olup olmadığını söyleyemiyorlar. Bunu yapmaya hazır mısın, yoksa Harry'yi arayıp biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylememi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmak için iyiyim."

"Hazır oradayken, bir çanta hazırlamanı istiyorum."

Taburesinden kalkmak üzereydi ama adamın söyledikleri karşısında durdu. "Ne için?" diye sordu.

"Bu gece Ledge ve benimle kalıyorsun. Yarın kapını tamir edeceğim, güvenlik kapılarını takacağım ve kameraları yerleştireceğim. Çerçeveadaki hasara bağlı olarak, tüm bunlar bir günden fazla zamanımı alabilir. O yüzden iki gece için hazırlanın, daha fazla sürmez."

"Bir otele yerleşebilirim."

"Evet. Yapabilirsin. Ve eğer bu şekilde gitmek istiyorsan, karar senin. Ama ben kendimi daha iyi hissederim ve eğer Ledge bunu duyarsa, ki küçük bir kasabada laf çabuk yayılır, o yüzden seni görürsek kendini daha iyi hisseder."

"Bu gerçekten-"

"Misafir odam var, yani kanepede yatacak değilsin. Kendi banyosu var. Otel gibi ama oda servisi berbat."

"Bilmiyorum." demeden önce dudaklarının kenarları kırıştı. Dürüst olmak gerekirse, makarna salatası ilham verici değildi ama yine de lezzetliydi ve sosisler harikaydı."

"Demek istediğim, dün akşam yemeği ben yaptım, bu akşam sen ilgileneceksin. Tatlıyla ben ilgilenirim." Bunun üzerine gülümsedi ve ancak gülümsedikten sonra "Hadi gidelim" dedi.

Kolunu tekrar omuzlarına doladı ve onu kamyonetinin yolcu tarafındaki kapısına doğru götürdü.

Sonra, içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında bunun olmasına şaşırdı, ancak kız tırmanmakta çok zorlandığı için gülmekle savaştıkça zorunda kaldı, ellerini beline koymak ve onu neredeyse koltuğuna kaldırmak zorunda kaldı.

Adam onun yanına bindiğinde, kapısını kapatıp kontağı çalıştırdığında, "Everest Dağı'na tırmanmış gibi hissediyorum" diye şaka yaptı.

Votka prensesleri belli ki tam yüklü, krikolu Rams'lerle dolaşmıyorlardı.

Kamyonu geri vites taktı ve "Ben de oradaydım ve sanki seni zirveye ben taşıdım" dedi.

"Her neyse," diye mırıldandı.
doğru ilerledi.

"Dave ve Brenda'yı arayayım mı?" diye sordu.

"Belki şimdi olmaz. Polisle konuşun. Onları sonra ararız."

"Peki, eğer haber çabuk yayılırsa-"

"Tatlım, onları tanıyorum. Senin için kapı çerçevelerinden daha çok endişelenecekler. Güven bana. Her seferinde bir adım at."

"Tamam. Sana güveniyorum."

Başı artık patlayacakmış gibi hissetmiyordu ama bu ağırlık göğsünü terk etmemişti. Gerçi bunu söylemesi biraz hafiflemesine yardımcı olmuştu.

Kulübesi onun evine arabayla bir dakika uzaklıktaydı; hem onun hem de kendisinin kullandığı şeritleri aştıktan sonra bu mesafe birkaç dakika daha uzuyordu.

Kısa sürede kadının evindeydiler ve Fret County Şerifinin üç aracı vardı, ışıkları hala yanıp sönüyordu, ancak yeni gelmişti, çünkü yardımcılar toplanacak herhangi bir adli tıp olup olmadığını görmek için hazırlık yapıyorlardı.

Kamyonetini kapattıktan sonra ona döndü. "Orada bekle. Seni aşağı indireceğim."

"Dışarı tırmanabilirim
Riggs." Kaşlarını kaldırdı.

"Bekleyeceğim," diye mırıldandı.

Gülümsemesini gizlemek için başını eğdi ve dışarı çıktı.

"Hey, Doktor," diye seslendi yeni gelen yardımcılardan biri olan Wade Dickerson.

"Hey, Wade," diye seslendi aracının etrafında dönerken.

Kapısı açıldı ve kemerini çıkarmıştı ve adam onu denerken fark etme zahmetine girmede. Sadece belinden tutup dışarı çekti ve ayağa kaldırdı.

"Bu çok uygun oldu," dedi. "Pratik yaparız," diye alay etti.

"Beni gezdiriyor musun?"

"Hayır. Kamyonetime binip iniyorsun."

Gözlerini devirdi.

Elini tuttu ve onu kulübeye doğru çekti.

"Pabuçlar." Başka bir şerif yardımcısı olan Sean Stole onları kapıda karşıladı ve her ikisine de kenarları lastikli iki mavi kumaş parçası uzattı.

Kahretsin, bu işi ciddiye alıyorlardı.

Belki de Whitaker'lar hakkındaki konuşmaları Harry'yi etkilemiştir.

Ya da belki Harry de Nadia'yla yatan birini en az Riggs kadar seviyordu.

Nadia'ya, "Onları takarken kendini sabitlemek için bana tutun," diye emretti.

Söyleneni yaptı ve pabuçları bir çift askılı düz sandaletin üzerine çekti.

Her iki bacağının üzerinde dengede durarak onu takip etti.

"Çok , sanırım seni tanımlamak için maço tanımını gerekiyor," dedi bir şikayetmiş gibi.

"Ne?" diye sordu.

"Benim sana yaptığım gibi sen de ayakkabılarını giydiğinde bana tutunamadın mı?"

"İyi bir dengem var."

"Benim de öyle."

"Evime öylece girilmedi, ben de kendimi toparladım."

"On beş dakika önce garaj yolunuzda kayarak durdunuz."

"Çünkü evinize zorla girildiği için sesiniz paniklemiş gibi geldiği için size ulaşmaya niyetliydim."

"Maçoluğunuzun bir başka göstergesi. Webster'ı bilgilendirmem gerekiyor, böylece yeniden tanımlamalarını eksiksiz yapabilirler."

"Gördün mü, olası bir tehlikeye karşı iki farklı tepki veriyorsun. Baş belası olmak ya da ukalalık yapmak," diye karşılık verdi.

Ağız açık kaldı.

Harry, "Desi, Lucy, siz ikiniz içeri gelip etrafa bir göz atmak ister misiniz?" diyerek konuşmalarını böldü.

Nadia kaşlarını çatarak Harry'ye döndü.

Riggs başparmağını ona doğru uzattı. "Bu kış ağrısı versiyonu." Kadın başparmağına yapıştı ve tısladı, "Kes şunu, Riggs."

Ona sırtıttı.

Harry onun dikkatini çekti.

"Bayan Williams, ben Şerif Harry Moran."

"Merhaba. Nadia. Ben Nadia," dedi ve Riggs'i bırakıp Harry'ye elini uzattı.

Harry onu aldı, kısa bir süre sıktı, sonra bıraktı ve içeri girebilmeleri için kenara çekildi.

"Etrafa bir göz atın," diye talimat verdi Harry. "Mümkün olduğunca ayrıntılı, ama lütfen hiçbir şeye dokunmayın. Eğer dokunmanız gerektiğini düşünüyorsanız, bize haber verin, size eldiven getirelim. Yanlış bir şey görürseniz, ne olsun, dikkatimizi çekin."

Başını salladı, Riggs'e bir göz attı ve sonra alanda dolaşmaya başladı.

Riggs kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu izledi. Harry onun yanına yerleşti ve aynısını yaptı.

Kadın bu işi ciddiye alıyordu ve adam, kadının üstünkörü bir göz gezdirmeden sonra doğruca kapısı açık olmayan ama aralık olan dolaba gittiğini fark etti.

Sean yakındaydı ve ondan kendisi için açmasını istedi, o da açtı.

Sean'la birlikte içeri girdi ve dışarı çıkıp "Mücevherlerimi almamışlar" dedi.

"Lütfen bakmaya devam et, Nadia," diye karşılık verdi Harry. Nadia başını salladı ve baktı.

Bir süre sonra, arka kapıya daha yakından baktığında kadının ne kadar solgunlaştığını görünce kafasındaki uğultu geri geldi ve kadın dışarıda, mutfak adasının yanında durdu. Oraya vardığında ellerini kalçalarına götürdü.

Harry ve Riggs yaklaştı.

Yaklaştıklarında Nadia, "Kayıp bir şey görmüyorum. Belli olan arka kapı dışında dokunulmuş bir şey bile görmüyorum."

"Emin misin?" Harry bastırdı.

Gözleriyle bir tarama yaparken başını salladı.

Omzunun üzerinden mutfığa doğru baktığında vücudunun sarsıldığını fark etti.

"Ne?" Riggs sordu.

Başını ona doğru çevirdi ve gözleri irileşti. "Ne var tatlım?" diye itti.

"Riggs, arkadaşından gelen şarap gitmiş." Riggs tamamen hareketsiz durdu.

Dudakları hariç.

"Siktiğimin Bubbles'ı" diye homurdanırdı.

Birini Tanımak İçin Biri Gerekir

Riggs

Riggs boktan bir öğleden sonra geçirmişti.

Bunun bir nedeni de, doktorun Bubbles'ı komadan çıkardıklarını, ama henüz bilincinin yerine gelmediğini söylediğini duyduktan sonra Harry'yle birlikte Bubbles'ın hastane odasının önünde durmasıydı.

Ondan önce Harry'yle birlikte depoya bakmak için Delik'e gitmiş ve kilitli dolapta gördüğü diğer şarap şişelerinin yerinde olmadığını rapor edebilmişti. Yine de tam olarak kaç tane olduğunu söyleyememiş ya da başka bir şeyin kayıp olup olmadığını bildirememişti, çünkü o kadar dikkat etmemişti.

Harry Bubbles'ın birkaç yıl önce Sonoma'da şarabı tattığı ve bir kasa satın aldığı hikayesini de anlatmıştı. Ancak, arkadaşının şarabı nereden aldığı konusunda yalan söylediğine dair şüphelerini paylaşmamıştı. Çoğunlukla paylaşmak zorunda olmadığı için, Harry bunu kendi başına çözmüştü.

Ve Bubbles'ın Candy ve Barbie adlı kadınlardan bahsettiğini söylediğinde kendini bir pislik ve bir ispiyoncu gibi hissetti (ama Nadia bu saçmalığa sürüklendiği çok da fazla değil). Riggs'in de Harry'nin de tanımadığı iki kadındı ve ikisi arasında

Riggs, Misted Pines nüfusunun altıda beşini bildiklerini, ancak Fret County'nin tamamının biraz daha azını bildiklerini tahmin ediyordu.

Bilinci yerine gelirse Bubbles'ı sorgulamak için Harry'yle birlikte hastaneye gitmişti, sadece o herifin söyleyeceklerini duymak istediği için değil, aynı zamanda adamın yalan söyleyip söylemediğini Harry'ye söyleyebileceği için.

Ne yazık ki, o kısmı yapamadılar.

Tüm bunlar olurken Harry, Riggs'e Rus ve bir başka FC yardımcısı Karen Wilkins'in onlar içerideyken Nadia'nın kulübesinin dışında etrafı kolaçan ettiklerini ve görünüşe göre bu her kimse "hayaletler" gibi izlerini kaybettirmek için zaman ayırmadığını bildirdi.

Bu nedenle, önceki gün yağan yağmur toprağı ıslattığından, Nadia'nın arka kapısı da dahil olmak üzere yoldan kulübeye ve kulübenin etrafına uzanan tonlarca iz buldular ve ayrıca bir kamyon veya SUV'nin kenara çekilip park ettiğini gösteren lastik izleri buldular.

Yol üzerinde yaşayan insanları, oraya park etmiş bir araç görüp görmediklerini öğrenmek için yokluyorlardı ve Harry Riggs'ten Nadia'yı arayıp aynı şeyi sormasını istemişti.

Yapmamıştı.

Tarama henüz bitmemişti. Bubbles'ın bardaki güvenlik sistemi çalışmadığı için kamera görüntüsü yoktu ve Bubbles'ın kendi kanı ve parmak izleri ile çalışanların parmak izleri dışında (başka bir kaynaktan gelen kanı tespit etmiş olsalar da henüz bu kaynağı belirleyememişlerdi) bardan topladıkları parmak izi, kan ve diğer örneklerle ilgili olarak Bubbles uyanana kadar ellerinde hiçbir şey yoktu.

Ancak şimdi birilerinin o şarabı gerçekten geri almak istediği gerçeği vardı.

Eğer tanesi beş yüz dolarsa, çarpı on iki (eğer bir kasa varsa), Riggs bunu neredeyse anlayabilirdi.

Ancak on şişeyi ele geçirmişken, on iki şişeden biri için bu kadar çaba sarf etmek, başka bir şeylerin döndüğünü gösteriyordu.

Harry de aynı şeyi hissetmişti. İki şişe alan Riggs olduğuna ve bu işin arkasında kim varsa Nadia'nın şişelerden birini alacağını bildiğine (sadece Bubbles'ın onlara söyleyebileceği bir şeydi bu, dayak sırasında nelerden vazgeçtiğini gösteriyordu) ve sadece bir tanesini ele geçirdiklerine göre, bu da evinin radarlarında olabileceği anlamına geliyordu. Bu nedenle, Riggs Nadia'yı orada bıraktıktan sonra Harry onun garaj yoluna bir şerif yardımcısı park etmişti.

Annesi Ledger'ı okuldan alıp eve götürüyordu, Riggs'in olmak istediği yer de burasıydı, çünkü kahvaltıda bir şişe smoothie içmişti, öğle yemeği yememişti, çok açtı ve çocuğunu görmek istiyordu... ve Nadia'yı.

Harry yaklaştı ve Riggs düşüncelerinden sıyrılıp ona odaklandı. "Sana sadece senin bilmen gereken bir şey söyleyeceğim. Ekibim biliyor, ama eğer Bubbles'la sohbet etme şansın olursa ya da bensiz, bunu aklınızda tutmanızı istiyorum."

"Sana ne dediğini söyleyebilirim." Riggs onun atladığı yeri doldurdu. "Bu pisliğin çözülmesini istemiyor musun?"

Riggs, "Onun bir olduğunu biliyorum ama Bubbles bir arkadaş," diye cevap verdi.

"Nadia'nın eve erken gelip bunu yakalamadığı için şanslı olduğu bir arkadaş-"

"Daha bitirmemiştim," diye homurdandı Riggs, Harry' sözünü kesmesine sinirlenmişti ve içeri giren her kimse Nadia'nın eve gelmesini düşünmek istemiyordu.

Harry çenesini kaldırdı.

"Belli ki ciddi bir pisliğe bulaşmış, Harry," diye hatırlattı Riggs ona. "Ve şu anda ona çok kızgıyım, ama

Birkaç gün önce aldığı darbeyi unutmadım, o kadar kötüydü ki komaya sokmak zorunda kaldılar."

"Ve sen onun için endişeleniyorsun."

Riggs alaycı bir tavırla, "Şey... evet," dedi.

"Bu yüzden ona bunu yapan kişiyi bulmam iyi olur."

"Yine evet. Yaptığın işe gölge düşürmek istemem ama ilk olarak, acele etmemeli ve titiz olmalısın. İkincisi, uymanız gereken kurallar var, bu yüzden işiniz çok zaman alıyor. Üçüncüsü, size söylediğim gibi, Nadia ve ben diğer şeyeyi çoktan içtik ve onun geri dönüşümünü inceleyip görmüş olabilirler ya da hala arıyor olabilirler. Son olarak, çocuğum ve Nadia evimde ve Nadia zaten bu pisliğe olmasını istediğimden daha fazla bulaşmış durumda. Oğlumun yakınında olmasını istemiyorum. Kısacası, bu işin bir an önce bitmesini istiyorum, hem de önemseydiğim başka kimse dayak yemeden ya da çıldırmadan."

"Seni duyuyorum, söyleyeceklerimi söyleyebilir miyim?" Harry sessizce sordu.

Riggs bu kez çenesini kaldırdı.

"Chelan ve Fret ilçelerinde bir dizi soygun olmuş," dedi Harry ona. "Ve bunlardan birinde, kurban beş bin dolar değerinde bir kasa şarabın çalındığını bildirdi."

Riggs nefesini dışarı üfledi.

Sonra da "Daha var mı?" diye sordu.

"Sadece bu çok organize bir iş. Ve bir süredir gözümüz Bubbles'ın üzerindeydi, çünkü bu, yasalara daha az uyan dostlarından biri için çalıntı malları çitle çevirdiği ilk sefer değil."

Evet.

Lanet
olsun.

Bubbles tam bir ahmaktı.

"Ancak," diye devam etti Harry, "sana bir kötölük yapmadığı sürece çitinin ağzını burnunu kırmazsın. Yani burada pek çok senaryo söz konusu olabilir. Ya o şarabı bir nedenle elinde tutması gerekiyordu ve sana birkaç şişe sattığı için kızdılar. Ya da o şaraba sahip olmaması gerekiyordu, belki de onu çalan insanlardan çaldı, ya da büyük adama karşı çıkan insanlar için tutuyordu ve şimdi tüm kışları orada sallanıyor. Ya da burada benim göremediğim başka bir şey var, çünkü bir adamı döverek şarabını almak ve sonra da tek bir şişesine yeniden sahip olmak için birinin evine girmeye çalışmak büyük bir ifade."

"Doğru."

"Konuşmak için Bubbles'a ihtiyacımız var çünkü bilinmeyenin tırmanmanın bir yolu var, Riggs. Ve neredeyse ölene kadar dövülmüş bir adam zaten bunun tırmanmasını istediğimden daha uzak. Bu, güvenliği olacağı anlamına geliyor, yüzden iyi olacak. Bu aynı zamanda son şişeyi ele geçirdiğimizi ve sadece harcanmakla kalmayıp şu anda emniyet güçlerinin elinde olduğunu da duyuracağımız anlamına geliyor."

"Mecburum."

"Ama onunla konuştuğunda, ben orada olsam da olmasam da, işler kızıışmadan önce onu her ne konuda batırdıysa o konuda konuşturmanı istiyorum. Bu işte bir pim istiyorum Riggs ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım var."

"Onu kendime getiremem, Harry. Benim de senin kadar elim kolum bağlı. Ama söylemediğin şey, Bubbles'ın aptalca bir oyununa destek vereceğimi ya da insanların evlerine tecavüz eden bir haydut çetesini korumak için safları sıklaştıracığımı çünkü insanların benim bir hain olduğumu düşünmesini istemediğimi düşünüyorsan, o zaman siktir git."

"Sen baban değilsin, Riggs. Bunu biliyorum. Herkes biliyor."

"O zaman senin sorununun ne olduğundan emin değilim."

"Benim sorunum," diye parmağını Bubbles'ın odasına doğru uzattı. "Bir adamım fena halde dövüldü. Bazı aptallar vatandaşlarımdan biriyle uğraşıyor, onu perili olduğuna ikna etmeye çalışıyor. O vatandaş aynı zamanda yarım milyar dolar değerinde. Ve bu gerçeğe ulaşmak gerçekten zor değil. Ayrıca şu ana kadar on bir ev ve işyerine girip bir milyon doların üzerinde mal çalan organize ve etkili bir hırsız var. Bunun da ötesinde, işlendiği günden bu yana Misted Pines'ı etkisi altına alan on beş yıllık bir cinayeti yeniden açıyor olabilirim ve o dosyayı açtığımda ne göreceğimi şimdiden biliyorum. İtiraf olsun ya da olmasın, benden önce ofisimde çalışan adamın bir pislik olduğunu hatırlatacak kalitesiz bir polis işi olacak. Whitaker cinayetlerinin doğru soruşturulmadığı ve yanlış adamın bu suçtan içeri girdiği ortaya çıkarsa, insanlar başka hangi dosyaların yeniden açılması gerektiğini merak edecekler. Bu da benim boktan bir şovun elebaşı olacağım anlamına gelir. Onun yerine geçtiğimde bu işi zaten bir kez yapmıştım ve geri istemiyorum. Tüm bunlar ulusal çapta dikkat çeken altı cinayetin hemen ardından oldu. Şu anda ayak izleri, lastik izleri ve baygın bir adam var. Bu da pek bir şey sayılmaz. Sana gelince, tek yaptığım bir arkadaşımdan yardım istemek."

Riggs alçak sesle, "Seni duyuyorum, Harry," dedi. "Ve ben bir kez bile seni geri almayacaktım. Ama şunu da belirteyim, o votka prensesi benim için bir anlam ifade etmeye başladı, yani bu senin işin ve işinin senin için çok şey ifade ettiğini anlıyorum, ama bu aynı zamanda benim için de oldukça kişisel."

"Pekâlâ, madem birbirimize karşı dürüst davranıyoruz, tekrar ediyorum, sen baban değilsin."

"Bunu biliyorum," diye Riggs.

"Güzel. Yani bu, senin için her şeyi yaptığı belli olan bir kadınla oynaşmayı bırakacağın anlamına geliyor. Onu tanıyalı uzun zaman olmadı ama hayatımda seni bugün Nadia'yla gördüğüm gibi hiç görmedim. Ne ona için istasyonumdan kışını kaldırışını, ne de kapısının önünde onunla didişmeni. Lanet olsun dostum, sırf ondan bir telefon aldın diye sandalyenden fırladın."

Riggs'in buna verecek bir cevabı yoktu, ama olsaydı bile Harry ona bakmaya devam ettiği için söyleyemezdi.

"Onu dövmeyeceksin Riggs, çünkü sen o adam değilsin. Ondan çalmayacaksın, çünkü onun çok şeyi var, ama zarar vermeyeceksin, *çünkü sen o adam değilsin*. Ve pislik insanlarla pislik işler yaparak onu tehlikeye atmayacaksın."

Riggs araya girdi, aynı zamanda geri kalanını da gömdü, "Doğru, ve o şişeyi Bubbles'tan satın almak onu içine sokmadı mı?"

"Bu Bubbles'ın suçu, senin değil. Elinde pahalı şeylerden anlayan bir kadın olduğunu biliyorsun ve düzgün bir özür dilemek istedin. Bar sahibi bir arkadaşım olsaydı, ona gider ve içki dükkanına gitsem bana bir ton daha pahalıya mal olacak bir şişe şarap için anlaşma yapardım. Mantıklı. İkinci de bu işe soka Bubbles, sen değilsin. Gerçi benim demek istediğimi anlamamışsınız."

"Pekâlâ, Nadia'yla ciddi bir ilişki kurmam konusunu, senin kafanı kışından çıkarıp hayatını boşa harcadığını fark etmenden sonra konuşuruz. Onu sevdim, senin de sevdiğini biliyorum, ama senin kadının uzun zaman önce öldü, Harry. Bunu asla atlatamayacaksın, ama o öldüğünde yaşamayı bıraktığın için sana çok kızardı, nefes almayı bırakmasan bile."

"Sanırım burada işimiz bitti," dediğinde Harry'nin yüzü taş kesilmişti.

"Bu dürüstlüğü duyduğun anda kendini kapatacağını tahmin edebilirdim."

"Bizi oyun alanına geri götürmekten nefret ediyorum, kardeşim, ama birini tanımak için biri gerekir."

Birbirlerine kaşlarını çattılar.

Riggs kızgındı, açtı ve oğlu ile Nadia'nın yanında olmak istiyordu, bu yüzden ilişkiyi bitirdi.

"Bubbles'a karşı bir var, yapacağım," diye ısırdı.

"Minnettarım," diye karşılık verdi Harry.

Riggs oradan siktir olup gitmek için onun yanından geçti.

"Riggs!" Harry seslendi.

Lanet olsun.

Geri döndü.

"Sen onun sana yüklediği yükü silkele, ben de aynısını yapmanın bir yolunu bulmayı düşüneceğim," dedi Harry.

Lanet olsun.

"Chicago'da yaşıyor, dostum."

"Rus Virginia'da yaşıyordu, şimdi burada. Delphine Cali'de yaşıyordu, şimdi burada. Duvarlar örmeyi bırak."

"O benim tipim değil. Birbirimize tamamen zıtız. Kamyonetime zar zor tırmanabiliyor."

"Delphine ödüllü bir yazar, ünlü bir oyuncu ve emekli bir FBI profilcisiyle birlikte. Rus da eski bir FBI ajanı ve burlesk kulübü işleten bir kadınla yaşıyor. Dahası var mı?"

Yapmadı, lanet .

"Siktir git," dedi Riggs, yanından geçen bir hemşirenin pis bakışlarına maruz kalarak. Harry gülümsedi.

Lanet olsun.

Arkadaşına ters ters baktı.

Sonra da oradan siktir olup gitti.

Bir Şerit Seçin

R

Riggs

iggs'in ruh hali önemli ölçüde kötüleşmişti. evine giden yola girdi.

Çünkü hastane şehirden yirmi dakika kadar ama o gece tatlıdan o sorumlu olduğu için, tatlı almak için markete uğramak zorunda kalmıştı.

Şarküteriden bir şeyler alıp yemeliydi ama Nadia akşam yemeği için ne planladıysa iştahını kaçırmak istemedi. Onun spagettisini ve pastasını yemişti, o yüzden ne olursa olsun iyi olacağını biliyordu

Berbat bir gün geçirmişti ve şimdi daha da acıkmıştı çünkü eve dönmesi istediğinden daha uzun sürmüştü.

Evi ruh hali daha da iyiye gitmedi.

Çünkü orada Fret County Şerifinin bir aracı vardı ve aracın dışında, çamurluğa yaslanmış halde Raul Hernandez duruyordu.

Riggs çocuğu iyi tanııyordu, sadece yeni yardımcılardan biri olduğunu ve genç, yani deneyimsiz olduğunu biliyordu.

Riggs, Harry'nin bu çağrısını görebiliyordu, çünkü daha kıdemli yardımcılarının bir hırsızlık olayını araştırmakla uğraşması gerekiyordu.

soygunlar oluyordu, ama yine de bundan hoşlanmıyordu.

Diğer kısmı ise garaj yolunun araçlarla tıkanmış olmasıydı: Nadia'nın Range Rover'ı, annesinin Lexus'u ve Dave ile Brenda'nın kamyoneti.

Arabayı kenara park etti, market poşetini aldı, indi, Hernandez'e bir çene kaldırma hareketi yaptı ve Dave ile Brenda evden çıktıklarında gününün az da olsa iyi geçtiğini gördü.

İkisinden de hoşlanıyordu ama bir kez olsun ev sahibini oynama havasında değildi.

Dave kızgın ve endişeli görünüyordu. Brenda sadece endişeli görünüyordu. Doğruca ona geldiler.

Ve Dave, Dave gibi olduğu için, geçmedi. "Gail kulübeyle senin ilgileneceğini söyledi."

"Evet," diye onayladı Riggs.

Dave, "Bana faturaları gönder," diye emretti.

"Tamamdır."

Dave, "Nadia'nın iyi olup olmadığını görmek için geldik ve siz işleri yoluna koyana kadar bizimle kalmasını teklif ettik," dedi.

Riggs'in boynu sıkıştı.

"Diş fırçasını çoktan paketinden çıkardığını söyledi, bu ne anlama geliyorsa artık. Sadece burada kalacağı anlamına geldiğini biliyorum," diye mırıldandı Dave.

Riggs bir gülümsemeyle savaştı.

"Seninle uğraşmayacağız. Akşam yemeği hazır," dedi Dave, pek konuşkan biri değildi ama konuştuğu zaman da lafını esirgemezdi.

Ve...

Şükürler olsun.

Akşam yemeği

hazırdı.

Brenda, Riggs'i hedef alan bir suçlamayla, "Sırrımı ifşa ettin," diye ekledi.

Riggs ona baktı ve şimdi onun da kızgın görüldüğünü gördü.

"Üzgünüm, Bren," diye mırıldandı, aslında üzgün değildi çünkü tacolar kulağa her zaman harika gelirdi ama şu anda mucizevi geliyorlardı.

Sinirli bir nefes üfledi.

Dave onu omzundan alkışladı ve Brenda ona bir bakış fırlattı, sonra bu bakış eridi ve ona bir parmak işareti yaptı. Daha sonra kamyonetlerine yöneldiler.

Riggs içeri girdi.

İçeri adımını atar atmaz tacoların kokusunu aldı, midesi yine kendini belli etti ve sağa baktı.

Oğlu mutfak barında oturuyordu, Nadia onun karşısında kollarına yaslanmıştı ve annesi barın sonunda, merdivenlere ve ötesinde yemek odasına açılan açık sahanlığın yanındaydı. Elinde bir kadeh beyaz şarap vardı.

İşte o zaman Riggs, Nadia'nın annesi söz konusu olduğunda neden bahsettiğini anladı.

Koyu renk kot pantolon, şık bir bluz giymişti, bolca gümüş rengi vardı, saçları ve makyajı da mükemmeldi. Sırtını dik tutmuş, bacak bacak üstüne atmış, bir kolunu göbeğinde gezdirmiş, diğer dirseğini şarabını tutmak için elinin üzerine koymuştu.

Ve anaerkil bir havası vardı, etrafı inceliyor, gözlüyordu, incelediği her şey teknik olarak kendisine ait olmasa bile, prensip olarak sahiplendiğini açıkça belli ediyordu.

Üzerinde yıllar önce bir Springsteen konserinden aldığı solmuş bir tişört, onun üzerinde bir kot gömlek vardı, bacaklarını örten kotun bir dizinde yırtık vardı ve botları çamur içindeydi.

Abigail Riggs, her şeyin en üst düzeyde olması için yenilediği o süslü mutfağa aitmiş gibi görünüyordu.

Bahçe işlerini yaptıktan sonra bir bardak su içmeye gelmiş gibi görünüyordu.

Bu düşünce ağzının seğirmesine neden oldu, önce annesine gitti, yanağından öptü, sonra oğluna gitti, Ledger saçlarını karıştırırken, gerçekten eğmek istemese de eğmeye çalıştı.

Sonunda barı yuvarladı, poşeti üzerine bıraktı, elini Nadia'nın sırtına koydu ve ovmaya başladı, aynı zamanda Nadia başını çevirip ona baktığı için ona gülümsedi ve o da aynısını yapıyordu.

"?" diye sordu.

Annesi, "Nadia oğlunuzun *kelime* ödevine yardım ediyor," dedi.

Gözlerini önce annesine, sonra oğluna çevirdi, onun suçlu bakışını yakaladı, sonra da hâlâ gülümseyen Nadia'ya baktı.

Kendi alanındaydı, yaptığı için mutluydu. Çocuğuna baktı.

"Çıkıntı," diye uyardı.

Ledger kendini, "Baba, bunu yapmaktan hoşlanıyor," diye savundu.

Nadia doğruldu ve "Ne?" diye sorduğunda elini bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Riggs, "Dördüncü sınıfta ama okuma sınavı yedinci sınıf düzeyinde," diye açıkladı. "Kelime bilgisine geçtiklerinde, çalışmayı bitirmesi yaklaşık bir dakikasını alıyor. Üzgünüm tatlım ama senin yardımına ihtiyacı yok."

Çenesi düştü ve gözleri Ledger'a kaydı.

"Eğleniyordun!" diye bağırdı.

Nadia gülümseyerek, "Serseri," diye karşılık verdi.

Riggs poşetten market kurabiyelerinden oluşan şeffaf plastik kabı çıkardı.

Ledger kurabiyelere bakarak, "Baba, çok eziksin," dedi. "Tatlı olarak artık kek yiyeceğim."

"Bilmiyorum," dedi Nadia, bir yandan da kabı inceliyordu. "Biraz dondurma yumuşatıp kendime dondurmali kurabiye sandviçi yapacağım."

Ledge hemen, "Fikrimi değiştirdim," dedi, "Bunu yiyeceğim." Tanrım, tüm bu yemek muhabbetiyle onu öldürüyorlardı.

"Yakında yemek yiyecek miyiz?" Riggs dikkati ocakta pişmekte olan ete kaymış bir halde sordu. "Sabahtan beri bir şey yemedim."

Nadia hemen atladı ve "Aman Tanrım! Marulları parçalamaya başlayacağım."

"Medeni insanlar gibi yemek yiyoruz," diye duyurdu annesi. "Yemek odasında."

Yani annesi akşam yemeğine kalıyordu. Dudakları tekrar seğirmeye başladı.

"Masayı hazırlamama yardım eder misin?" Nadia Ledger'a sordu.

"Elbette," diye cevap verdi, çalışmasını kaldırmaya başladı. "Servis altlıkların nerede?" Nadia Riggs'e sordu.

"Tatlım," diye cevap verdi.

Bu sefer dudak kırışıklığı yok.

Adamın servis tabağı sahibi bir adam olmadığını itiraf etmesi karşısında gözleri parladı.

"Daha fazla online alışveriş zamanı," diye mırıldandı kendi kendine, sonra odanın geneline sordu, "Neyle çalışıyorum? Burası hazır taco yapan bir aile mi ve onlar da malzemeyi hallediyor mu? Yoksa temelden mi yola çıkıyorsunuz?"

"Üs yukarı," dedi orada bulunan üç Riggs de aynı anda.

Nadia güldü ve Ledger'a emirler yağdırmaya başladı. "Sen ve ben masayı hazırlayacağız, sonra ben marullarla ilgilenirken ve ekmeği ısıtmaya başlarken sen de tüm malzemeleri alabilirsin."

Ledger, "," diye kabul etti.

Tabaklar, çatal bıçak takımları ve kâğıt peçetelerle aceleyle uzaklaşırlarken annesi Riggs'e doğru yürüdü, muhtemelen şarabını doldurmak için buzdolabına doğru bir yörüngede ilerliyordu.

Ama ona doğru durdu.

Yaklaştı.

Ve konuştu.

Sessizce.

"Oğlunuz, komşunuzu kendisine aşık etmek için kendini bayıltıyor.

Aslında ikinizi de."

Bu Riggs'in göğsüne bir ağırlık çökmesine neden olmadı. Sıkı hissettirdi.

"O ve ben sessiz bir an geçirdik, ancak bazı ince araştırmalardan sonra, zaten bildiğimi düşündüğü açık olan şeyi paylaştı. İkiniz onun deyimiyle *arkadaş bölgesindesiniz*," diye devam etti annesi. "Benim izlenimime göre, onu oraya koyan sensin."

Sikeyim.

"Anne-"

"Gördüğüm kadarıyla oğlum baş döndürücü bir dizi karışık mesaj veriyor. Bir şerit seç doktor," diye emretti. "Ama bir uyarı. Bu sefer, diğerlerinin yanından keyifle geçip gidemezsin. Bu sefer ne kadar yavaş gidersen o kadar yavaş git ve yolcunu yanında güvende tutarak gideceğin yere tek parça halinde ulaş."

Tüm dikkati göğsünde oluşan sıkı düğüme kaydığı için cevap vermesine izin vermedi, veremedi de.

Nadia ve Ledger geri döndüğünde buzdolabına yöneldi, Nadia gevezelik ediyordu: "Peynir hazır. Onu alabilirsin tatlım. Ben mısırı süzüp fasulyeleri yakın bir yere koyacağım. Soğumalarını istemeyiz." Bunu Ledger'e söyledi ama ona ve annesine emretti. "Bir sandalyeye oturun. Seni yakaladık."

Riggs önce buzdolabına vurdu ve Nadia'ya "Bu akşam şarap mı bira mı?" diye sordu.

Çenesini tezgâhtaki yarısı dolu şarap kadehine doğru kaydırđı ve ardından bir marul başını kesmeye başladı.

O da annesinden şarabı aldı ve .

Sonra birasını ve Nadia'nın şarabını alıp yemek odasındaki bir sandalyeye oturdu.

Nadia'nın şarap yanındaki koltuğa koydu.

RIGGS oğlunun gece için yerleştikten emin olmak için aşağı indiğinde Nadia'yı kanepesinde, çoraplı ayaklarını sehpanın kenarına koymuş, dizüstü bilgisayarını kalçalarının üzerine koymuş, o yaklaşırken başını omzunun üzerinden izlemek için çevirmiş halde gördü.

Annesi gitmişti.

Hernandez hala dışarıdaydı.

Ve daha sonra Nadia, evinin onu koyabileceği kadar uzaktaki bir yatakta olacaktı ve yine de bu onun huzuru için çok yakındı.

"İyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı.

"Güzel. Buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Merdivenlerden oturma odasına indi ve onun yanına oturdu. Nadia hemen ona yaklaştı ve sonra da yanına sıralandı.

İyi hissettirdi. Rahat hissettirdi. Doğru hissettirdi. Ama lanet olsun.

Onun kafasını karıştırıyordu, bunu biliyordu ama bunu yapmaması gerektiğini bilse bile kendini durduramıyordu ve şimdi her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

Bu düşünceyle bile kolunu aralarından çekip kanepenin arkasına doğru uzattı, ama daha çok onun omuzlarına yakın olduğu için.

Kendisine bunun onu daha da rahatlattığını söyleyebilirdi ve bu doğru olurdu.

Ama bunu yapmasının tek nedeni bu değildi. Birincil neden de değildi.

"Dün gece eve gittiğimde Chicago'da emlak hukuku alanında çalışan bir arkadaşıma e-posta gönderdim. "Ve bana çok ilginç şeyler gönderdi."

Dizüstü bilgisayarında yasal görünen bir belge üzerinde geziniyordu.

"Okumak için çok fazla zamanım olmadı," diye devam etti. "Ama Susan iyilik olsun diye üstünkörü bir araştırmayla başladı, ama sonra kendini kaptırdı, çünkü bana hiç bu kadar tuhaf bir vaka görmediğini söyledi. Bu yüzden bana şimdiye kadar bulduklarını detaylandıran bir özet yazdı ve bir ton malzeme gönderdi."

"Sen neden ?" Riggs sordu.

Başka bir belgeye tıklıyordu ama bunu yapmayı bırakıp başını geriye doğru eğerek adamın gözlerini yakaladı. "Lincoln, Sarah ve Roosevelt Whitaker."

Lanet olsun.

"Şimdiden bir şey mi buldu?" diye sordu.

"Bir sürü şey buldu Riggs," diye cevap verdi. "Hepsi dosyalanmış mahkeme belgeleri aracılığıyla. Öncelikle ilgisini çekti, çünkü mahkemelerin yavaş ilerleyebileceğini ama sekiz yıllık çekişmenin olağandışı olduğunu söyledi."

"Yok ," dedi Riggs.

"Biliyorum, değil mi? O da en baştan başladı ve şunu dinleyin, ortak hesapları vardı."

"Kim?"

Ona doğru bastırdı ve gözlerini büyüttü. "Tüm hesaplar ve *hepsi*. Lincoln, Sarah ve Roosevelt."

"Üçünün de ortak hesabı mı vardı?"

Başını salladı.

"Lanet ," diye mırıldandı.

"*Biliyorum*," diye yanıtladı Nadia. "Lincoln ve Roosevelt telif hakları için bir vakıf kurmuşlardı ve bu vakfın üç mütevellisi vardı, Lincoln, Sarah ve Roosevelt. Ama kardeşlerden biri ya da diğeri öldüğünde, Sarah müteveli heyeti başkanı oluyordu. Şaşırtıcı değil, bazı şartlar vardı ve eğer Lincoln'e bir şey olursa, Sarah hepsini alacaktı. Karısı olduğu için, kendisine ve çocuklarına bakmak için mirası kullanacağını varsayıyordu. Ama *sürpriz*, Roosevelt'e bir şey olursa, yine *hepsini Sarah alacaktı*. Gerçi, tröstte yönetici müteveli olarak adlandırıldığını düşünürsek, zaten her şeye sahipti."

"Doğru," dedi Riggs, kadın konuşmayı bıraktığında.

Tekrar başladı. "Bundan sonra, eğer Sarah'ya bir şey olursa, hem Lincoln hem de Roosevelt hepsini aldı. Ortadan, adil bir paylaşım."

"Sanırım bu kitapları birlikte yazarak para kazandıklarını düşünürsek, bu bir sürpriz değil" dedi.

"Hayır. Ama vakıf kurulduğundan beri iki kez değiştirildi. Çocuklar doğduğunda değil, cinayetlerden beş yıl önce, iki kardeşin tüm mal varlıklarını, paralarını, yatırımlarını, sözleşmelerini, gelecekteki kazançlarını ve mülklerini şemsiye altına almak için. İkincisi cinayetlerden bir buçuk yıl önceydi ve bu da mülkleri tröstten *kurtarmak* içindi, çünkü Lincoln ve Roosevelt bir tapu şirketi aracılığıyla her şeyin, kulübenin, bu evin, gölün ve Sarah ile Lincoln'ün Seattle'daki evinin Sarah'nın adına devredilmesi için çalıştılar."

"Ne oluyor lan?" diye sordu.

"Değil mi?" diye sordu. "Ve daha da garipleşiyor, çünkü Sarah öldükten sonra bile, nedense Lincoln

Sarah'dan miras kaldığı için mülklerin ve diğer her şeyin mülkiyetini almasına rağmen bu güveni *değiştirdi*. Şimdi, anlaşmazlık sadece yönetici mütevellî öldüğü, diğer mütevellîler öldüğü ve başka bir mütevellî listelenmediği veya mirasçı adı verilmediği ve ortada kapışılacak bir sürü para olduğu için başlamadı. Lincoln kızlarını öldürdüğü için değil. Ama Sarah'nın ailesi Lincoln'ü ya da Roosevelt'i hiç sevmediği için. Ben öyle diyorum ama Susan'ın dosyalardan anladığına göre, bu daha çok nefrete benziyordu. Kardeşlerden *nefret* ediyorlardı. Kızlarının Lincoln'le evlenmesini ya da ikisiyle de bir ilgisi olmasını istemiyorlardı. Esasen ölümünden sonra her şey ona miras kaldığı için, ikisi de genç değil, hala hayattalar ve şeye sahip olmaları gerektiğini düşünüyorlar."

"Torunları değil mi?" "Ona geliyorum."

Ona sırtıttı ve .

"Whitaker'ların çocuklarına karşı tutumları ve Sarah'nın her ikisiyle de olan bağlantısı nedeniyle, olay meydana gelmeden önce azımsanmayacak bir yabancılaşma vardı. Belgelere göre, çocuklar da dahil olmak üzere aileden hiç kimse anne tarafından dedelerini on yıl boyunca görmemiş. Ondan önce de işler zaten çirkindi. Dolayısıyla, her ikisi de hayatta olan ikizlerin ebeveynleri, ellerinde bir şey olmaması gerektiğini düşünüyor. Ve Sarah'nın her iki oğullarının da çöküşünün kaynağı olduğuna inandıkları için, Sarah'nın ya da onun soyundan gelenlerin de buna sahip olmaması gerektiğini düşünüyorlar."

Yüce .

"Torunlarını da mı kesip atmak istiyorlar?"

"Biliyorum," diye tekrarladı. "Cidden, bu en yüksek derecede işlev bozukluğu. Ve bu, Sarah'nın kız kardeşi Mary'yi hesaba katmıyor, o da bir davacı, o da her şeyi istiyor, herkesi, kız kardeşinin çocuklarını, ailesini, kesinlikle kayınvalidesini kesip atıyor. Bütün bu

Onlar. O da kendi ailesinden uzakta. Ancak Sarah ile yakın olduklarını ve Sarah'nın vasiyetinde Lincoln ve Roosevelt'e her şeyi verdiğini, Lincoln'ün aslında her şeyi aldığını, çünkü hayatta kalan tek kişi olduğunu söylüyor. Ancak kız kardeş, ikisi de ortadan kaybolduğunda, Sarah'nın her şeye sahip olmasını istediğini söylüyor."

"Kız kardeşinin çocukları üzerinden," dedi ama bu bir soruydu.

Nadia'dan hızlı bir baş sallama ve "İddia ettiği şey bu. Ama işin daha da ilginçleştiği yer burası Riggs, çünkü Susan'ın söylediğine göre, üretebildikleri kanıtların birçoğuna göre, özellikle de yayın sözleşmelerine göre, Lincoln ve Roosevelt amiral gemisi serilerinin fikrini birlikte bulmuş olsalar da ve aileleri ilk üç kitabı kardeşlerin bir ekip olarak yazdığını kabul etse de, ondan sonra Lincoln esasen tükendi. Böylece yirmi bir tanesi amiral gemisi serisinde, beş tanesi başlattıkları yeni seride ve üç tanesi de tek başına olmak üzere yirmi dokuz kitap yayınlanmış. Ve bunların yirmi altısını Roosevelt'in ve sadece Roosevelt'in yazdığını iddia ediyorlar."

"Yani Roosevelt Lincoln'ü mü taşıyordu?"

Başını salladı. "Evet, Lincoln'ü desteklemek, karısını, ailesini geçindirmek ve her ikisi de oldukça etkileyici olan iki yerde iki mülkle geniş yaşamaktan bahsetmiyorum bile. Çünkü bu ev çok güzel, ama aynı zamanda Seattle'da büyük paralar değerinde deniz kenarında bir mülkü vardı."

"Tanrım," diye mırıldandı Riggs.

"Bu da demek oluyor ki, eğer Whitaker ailesi bir yargıcı etkileyebilirse, Sarah'nın ailesi ve en azından kız kardeşi, bu yirmi altı kitaptan elde edilen hiçbir şey üzerinde hak iddia edemezler ki bu da açıkçası tüm muzun büyük bir kısmını oluşturuyor."

Bütün muz. Tanrım,
çok .

"Evet, öyle," diye kabul etti.

"Şunu da belirtmek isterim ki, taraflardan bazıları, yani Whitaker'lar, kardeşlerin filmler konusunda kavga ettiklerini belirttiler. Lincoln daha fazla hak satmak istiyordu. Roosevelt istemedi. Görünüşe göre, bunun kendisine neden olduğu kötü şöhretten hoşlanmamıştı. Ve eğer Lincoln'ün satılan tek haklar olan ilk üç kitaptan sonra hiçbir kitabın yazımında parmağı olmadığı doğruysa, Lincoln'ün kardeşini daha fazla satmaya zorlamak için dayanacak bir ayağı yoktu. Yaşlı Whitaker'lar, kardeşler arasında işlerin doruğa çıktığını ve Roosevelt'in buldukları takma adı değiştirmedini, çünkü o zamana kadar markalaştığını iddia ediyor. Ancak Roosevelt, Lincoln geri adım atmazsa, kardeşinin artık yaratıcı bir şekilde katkıda bulunmadığının bilinmesine izin vereceğini ve kardeşinin onu kesmesi halinde Lincoln için işlerin mali açıdan riskli hale gelebileceğini onlarla paylaşmıştı."

Riggs, "Cinayet sebebi," diye not düştü.

"Önceden planlanmış olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi.

"Ve daha işim bitmedi." "Tanrım, bu bokun sonu var mı?"

"Susan sadece göz gezdirdiğini ve incelemek için yeterli zamanı olmadığını söyledi, o yüzden sanırım bunun cevabı hayır."

"Harika. Gerisini bana ver," diye davet etti.

Ona sokuldu ve işine geri döndü.

"Lincoln ve Sarah'nın üç çocuğu vardı, ikisi erkek biri kız, kız ortada. Ve sadece büyükanne ve büyükbabaları ile teyzelerine karşı değil, aynı zamanda birbirlerine karşı da savaşıyorlar; en büyük oğlan tek başına ve küçük ikisi ona karşı birleşiyor. İlgili tarafların hiçbiri arasında kaybedilmiş bir sevgi yoktur. Birbirine bağlı olanlar sadece iki çocuk ve her iki büyükanne ve büyükbaba seti."

"Çocuklar ne iddia ediyor?" diye sordu.

"En büyükleri mirasın kendisi ve kardeşleri arasında adil bir şekilde paylaştırılmasını istiyor. Küçük ikisi ise en büyüğün mirastan mahrum bırakılmasını istiyor, çünkü ebeveynlerinin de bunu isteyeceğini iddia ediyorlar. Görünüşe göre en büyükleri ne Lincoln ne de Sarah ile aynı fikirdeymiş. Aslında, Roosevelt'e kardeşleri de dahil olmak üzere hepsinden daha yakınmış. Görünüşe göre, kulübede geçirebildiği tüm zamanı amcasıyla geçirmiş. Neredeyse annesi kadar Misted Pines'daymış."

Hafızam beni yanıltmıyorsa, bu doğrudu.

Gerçi Riggs hiçbirini gerçekten tanımıyordu. Lincoln, Sarah ve Roosevelt'i kasabada görmüştü ama çoğunlukla Lincoln ya da Sarah'ydı. Çocuklardan hiçbirini gördüğünü hatırlamıyordu ama Riggs'ten birkaç yaş küçük bir çocuğu Roosevelt'le birlikte birkaç kez görmüştü.

Roosevelt de bölgesine sıkı sıkıya bağlıydı. Söylentilere göre ve Riggs'in kendisinin de fark ettiği kadarıyla, oradan neredeyse hiç ayrılmıyordu ve kilerini dolu tutmak gibi sıradan şeyleri yapmak için bir yardımcısının onunla ilgilendiği biliniyordu, böylece tarlasında kalabiliyordu.

"Anne babaları öldüğünde çocukların kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?" sordu.

"Um..." Tekrar dizüstü bilgisayarına baktı kaydırmaya ve tıklamaya başladı. "Hayır," diye mırıldandı. Sonra, "Hayır, bekle, burada. En büyüğü on yedi yaşındaydı. Küçük ikisi sırasıyla on beş ve on dört yaşındaydı."

"Yani en büyükleri o gece Misted Pines'a gidecek yaşıydı. ailesi çöktü."

Bu onun tekrar dikkatini çekti.

"Bekle...*hayır*," diye nefes aldı "Sence...? Vay canına, evet. Bu çok mantıklı. Büyük çocuk annesinin babasını çok sevdiği amcasıyla aldattığını öğrenir ve kendini kaybeder. Baba durumu öğrenir ve oğlunu korumak için kendini feda etmek de dahil her şeyi yapar."

"Bu bir senaryo," diye izin verdi Riggs. "Yine de, Lincoln'ün kendini öldürdüğünde kıyamet kopsun bunu bilerek ayarlamasıyla uyuşmuyor. Çocuğunuzu korumak için fazladan bir yol kat ederseniz, siz gittiğinizde hepsinin güvence altına alındığından emin olmak için bir avukat tutarsınız."

"Evet," diye fısıldadı ve tekrar dizüstü bilgisayara baktı.

"Sevdiğim iki insanı öldürdükten sonra aklımın nerede olacağına dair hiçbir fikrim yok ve asla da olmayacak, bu yüzden sadece kafayı yemiş olabilir. Ama tüm bunlar Lincoln'ün son de olabilir. İntikam. Çünkü çocuklar dahil hiç kimse gerçekten iyi insanlar gibi görünmüyor."

"Evet," diye tekrarladı şimdi tüm belgeleri kapatmakta olduğu dizüstü bilgisayara doğru.

"Ve bu mülkü ne kadara satın aldığımı düşünürsek ustaca olurdu, çünkü muhtemelen Roosevelt'in on yıllar önce satın aldığı miktarla aynı. Yani bir sırtlan sürüsü olarak bu yatırımdan büyük bir zarar ettiler."

"Evet," dedi tekrar.

"Belki de hepsi iki erkeğin emeğini emmeye o kadar niyetli açgözlü puştlardır ki, altın sütü almak için her şeye sarılırlar, kendilerini bu işe o kadar adanmışlardır ki, o emeği kuruttuklarının farkında değillerdir."

Dizüstü bilgisayarını tokatlayarak kapattı ve ona gülümsedi. "Renkli bir metafor ama aynı zamanda çok olası."

"Ebeveynleri kaç yaşında?" diye sordu.

"Bunu ben de bilmiyorum ama üç müdürün yaşları göz önüne alındığında, tahminimce hepsi en azından yetmişli yaşlarındadır."

"Bu adanmışlıktır," dedi.

"Söyleyeceğim."

Sonra yapmaması gereken başka bir şey yaptı.

Saçından bir tutam yakaladı ve parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Tahmin ettiğinden daha yumuşaktı.

Kahretsin.

"Bugünden sonra iyi misin?" diye sormadan önce bunu yaptı.

"Öyleyim. Elbette, ilk başta bir şoktu. Şimdi sadece sinirliyim. Bir Antonov'u düşürmek için bundan daha fazlası gerekir diyebiliriz."

Hiç şüphesi yoktu.

"Ve Ledger da buralardaydı, bu yüzden öğleden sonranızın tüm özetini vermediniz," diye devam etti. "Bunun nesi var?"

"Bilmiyorum ve Bubbles'ın da henüz bilinci yerinde değil. Sana söyleyebileceğim tek şey zaten bildiğin bir şey. Bunun şarapla bir ilgisi var. Harry de benim kadar şaşkın. Berbat bir durum ama Bubbles uyanana kadar beklemeliyiz. Cevapları bilebilecek tek kişi o." Gerçeğin tamamı değildi, ama ona yeterince yakındı ve Harry paylaştıkları konusunda ona güvenmişti, Nadia için bile olsa bu güveni boşa çıkarmayacaktı.

"Sanırım aradıklarını buldular, bu yüzden geri döneceklerini sanmıyorum," dedi ona. "Ama ben hâlâ kulübede çalışıyorum ve senden benim numaramı ve şerifin ofisinin numarasını favorilerine eklemenı istiyorum, böylece bir şey seni rahatsız ederse bize hızlıca ulaşabilirsin."

"Bunu yapabilirim," diye kabul etti.

"On beş yıllık bir çiftte cinayetin içine dalmanın, kendi ailenizin başına gelen trajediyle yüzleşmekten çok daha kolay olduğunu belirtmek isterim. Ama size hatırlatmak isterim ki, elinizin altında sizi anlayan bir kaynak ve bir danışma kurulu var, bu yüzden bundan yararlanmayı düşünün."

Adam konuşmayı bıraktığında, kız yüzünü adamın omzuna çarptı.

Oh, evet.

Bundan kaçınıyordu.

Saçlarını hareketiyle birlikte bırakmak zorunda kaldı ama yere indiğinde başının arkasını kavradı.

Ayrıca boynunu eğerek yüzünü onun saçlarına dayadı. Olağanüstü kokuyordu.

"Üzgünüm tatlım," diye mırıldandı. "Yine de, derin bir iniş yapman ve bu boka gerektiğini düşünmediğimi paylaşacağım, çünkü sonuçta, bu başkasının boku, senin üstlenmen gerekmiyor. Ancak sizin için sonuçları çok ağır , bundan kaçınmanın da sağlıklı olduğunu düşünmüyorum. Açıkçası, bu tamamen benimle ilgili. Maribeth'in ortaya çıkıp işimde başarısız olduğumu öğrenmesini istemiyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü ve başını kaldırdı.

Ve lanet olsun ona, elini olduğu yerde tuttu.

"Satmaya başlayacağım," diye söz verdi.

"Seni zorlamıyordum, sadece hatırlatıyordum. Ve bunu yaparken, söyleyebileceğim kadarıyla, annem senden hoşlanıyor. Onun da bazı içgörüler olabilir."

"Olanlardan haberi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Eğer istediğin buysa, sorabilirim ve senin söylemene kalmaması için ona söyleyebilirim."

Şaşırmış görünüyordu. "Yani ona söylemedin mi?"

"Ona komşum olduğunu, iyi biri olduğunu, baban bir pislik olduğu için büyük bir sorunla uğraştığını söyledim ve son kısmı düşününce tek ihtiyacı olan buydu."

"Doğru," diye fısıldadı.

"Biraz gevşememiz lazım. Sen *Witcher* izlemiyorsun, peki ne izlemek istersin?"

"Bu hafta sonu şehirde *Sadece Binada Cinayetler* festivali var. Gördünüz mü?"

"Tatlım, nedenini hiç bilmiyorum ama o şov başladığından beri o festivali yapıyorlar. Geçen yıl festival başladığında şehirde olma hatasını yaptım ve omzuna sahte bir kuş takılmış sahte bir kürk giyen ve garip gözlükler takan Kimmy ile karşılaştım ve bana tüm hafta sonu boyunca onu görürsem 'Bunny' diye hitap etmem gerektiğini söyledi. Sonra da bir tepsi dolusu sosu suratıma fırlattı. Gösteriyi izlemedim ama şimdiden travma ."

"Bunu görmelisin" derken bile gülmeye başladı. Çok komik."

"Sen ne istersen," diye mırıldandı.

Ona sırtıttı, sonra dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koymak ve kumandayı almak için öne doğru eğildi.

Kadın arkasına yaslanır yaslanmaz, adam kumandaya el koydu, çünkü onun evinde pek fazla kural yoktu, ama adamın elinde kumanda olması bunlardan biriydi.

O anda koyduğu yepyeni bir kuraldı ama buna sadık kalıyordu.

"Maço adam" diye homurdanarak ona doğru geri çekildi. "Her neyse," diye cevap verdi ve televizyonu açtı.

Kumandanın kendisinde olmasının onun için nasıl daha kolay olacağını görebiliyordu, çünkü ona programın hangi serviste olduğunu söylemesi ve onu bulması için yönlendirmesi gerekiyordu.

Ama değildi.

Ayaklarını sehpaye uzatıp bacaklarını açtığı anda hem kanepeye hem de onun yanına nasıl kıvrıldığını görünce o da anlamadı.

Hoşuna istemedi.

Ama en başından beri onun haklı olduğunu gördü. Gösteri çok komikti.

Yavru Köpek

Riggs

T Sessiz olmaya çalıştı.

Başarısız oldular.

Yine de uykusu o kadar baktandı ki, ertesi sabah Nadia çocuğuna kahvaltı hazırlarken, çocuğu da onu yerken, oturma odasındaki kanepeye uzandığı yerden, silahı sehpanın üzerindeyken Nadia'nın sessizce, "Git dişlerini fırçala tatlım. Bırakalım da baban uysun. Ben seni okula bırakırım."

Riggs oğlunun spor ayakkabılarının merdivenleri tırmandığını duydu ve oturdu

Yukarı.

Koltuğun arkasından ona baktı ve onu yakaladı.
ona cinayet gibi bakıyordu.

Görünüşe göre iki fincan kahve içmemiş.

Ayağa kalktı, tişört vücudundan düştü ve düştüğü yerde kalmasına izin verdi, üzerinde hala dün gecedan kalma kot pantolonu ve Springsteen tişörtü vardı, çorapları ayağındaydı.

Gözlerinden fırlattığı hançerlerle ölümcül bir yara almadan bunu yapmayı başararak doğrudan kahve cezvesine gitti ve kendine bir fincan yaptı.

Döndü, kalçasını tezgaha yasladı ve bir yudum almadan önce hayatını ellerinin arasına alıp sordu: "Kafein seviyesinden mi yoksa uykumda bir şekilde seni bir şey mi yaptım?"

Lavaboda tabakları yıkamayı bıraktı, musluğu kapattı ve adamın suratına kapandı.

Kahretsin, o anda ne kadar kızgın olsa da onu öpememek onu öldürüyordu ve kızın cidden çok kızgın olduğunu görebiliyordu.

Gözleri Ledger'ın işlerini yoluna koyma konusunda ne durumda olduğunu anlamaya çalışır gibi tavana doğru kaydı, sonra tekrar ona döndü.

Başladı. "Öncelikle, dokuz yaşında bir çocukla sehpanın üzerindeki silah birbirine karışmaz Andrew Doc Riggs."

"Silahım her zaman kilitlidir, dün gece hariç. Kilitli olmasaydı bile, ona dokunursa aklımı kaçıracağımı biliyor. Ben de oradaydım ve siz ikiniz aşağıya indiğinizden beri uyanıktım."

Nadia hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Bu da beni iki bölümden oluşan ikinci bölümüme getiriyor, çünkü kalkıp kahvaltıda bize katılmak yerine son yarım saat boyunca uyuyormuş gibi yapmak zorunda kaldığına göre dün gece pek iyi uyuyamadığın açık ve tahmin ediyorum ki bunun kanepede bir ilgisi yok."

Bazen, bu sefer olduğu gibi, o kadar keskin olmasa iyi olurdu.

"Bu da beni ikinci bölüme götürüyor," diye devam etti, "sen hiç kanepeye çıkmadın. Dün gece bana her şeyin yolunda olduğunu ve kötü adamların o şarabı aldıklarında istediklerini aldıklarını söylediğinde benden bir şey mi saklıyordun?"

"Daha bir yudum kahve bile içmedim," diye karşılık verdi. "Yani geri dönüşümün kaç parçası var bilmiyorum ama oğlumu seviyorum, seni önemsiyorum ve biri kapını kırdı, Bubbles'ın kafatasını kırmaktan bahsetmiyorum bile. Yani yalan söylemedim. Şu ana kadar

söyleyebileceğimiz gibi, bu şarapla ilgili. Ama bu işimi şansa bırakacağım anlamına gelmiyor."

"Yani beni hayalet hikayelerinden koruduğun gibi korumak için benden hiçbir şey saklamıyorsun?"

"Öyleyim."

Gözleri kocaman oldu.

"Ama çok fazla değil ve bunu yapıyorum çünkü bu ilçenin şerifi ve iyi arkadaşım bana sır olarak söyledi ve kesin bir şekilde seninle bile paylaşamayacağımı söyledi. Ama endişelenseydim, ya da Harry endişelenseydi, senin dolabından misafir odamdaki dolaba birkaç geceden fazlasını taşıyor olurduk."

Geri çekildi.

Ama madem bu konu açıldı.

"Senin çok para ettiğini biliyorum, Nadia," dedi. "Ve bu bilgiye ulaşmak hiç de zor değil. yüzden söyleyeceğim, o kulübede tek başına olman beni endişelendiriyor."

"Hayatımı nasıl yaşamamı öneriyorsun Riggs?" diye sordu. "Beni takip eden bir güvenlik görevlisi olsun. Köpek mi alayım? Etrafıma yirmi metrelik bir duvar mı inşa edeyim?"

Aklıma bir fikir geldi.

"Sana bir köpek alacağım." Gözlerini kırıştırdı.

"İkinizin kavgası bitti mi?" Ledger seslendi, sesin yankısı ona merdivenlerden geldiğini söylüyordu.

O başlattı, bu yüzden Riggs başını eğdi, sonra düzeltti ve kahvesinden bir yudum aldı.

Tavrını kaybetmişti (ve bu, onu önemseydiğini söylediği zamanlara denk geliyordu, ama o konuya girmeyecekti

-Düşünmesi gerekiyordu ama bunu daha sonra, çocuğuna kahvaltı hazırladıktan sonra tam olmadığı bir zamanda yapacaktı).

Şimdi o tavır geri geldi. "Biz iyiyiz!" diye bağırdı.

Ledger gösterdi.

Ona baktı. "Ve biz kavga etmiyorduk. Tartışıyorduk."

"Silahlar aptalca ve okullarda çocukları öldürmek için kullanılıyorlar. Babamda bir tane var çünkü ıssız bir yerde yaşıyoruz ve ayılar var. Ama o da sevmiyor. Harry almasını sağladı. Çünkü MP'de çok çılgınca şeyler oluyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı nefesinin altında. Bunun üzerine Riggs gülümsemesini bir yudum kahvenin arkasına sakladı.

"Ve siz kavga ediyordunuz," diye karşı çıktı Ledger. "Çocuklara yalan söylememelisiniz. Bu bize yalan söylemeyi öğretir."

Nadia, "Jenny'nin Forrest'a neden aşık olduğunu şimdi anlıyorum," diye yakındı.

Riggs kahvesinde boğuldu.

"Bu ne anlama geliyor?" Ledger sordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Her şeyi aldın mı?"

Kitap çantasını almaya gitti.

Riggs'e döndü. "Sen. Okulu ara ve beni bırakma, alma listesine ekle." Ledger'a döndü. "Sen. Range Rover'a bin."

Ledger selam verdi. ", kaptan."

"Biri beni öldürsün," diye mırıldanarak mutfak tezgahından çantasını kaptı.

Ledger kapıdan çıkmıştı ve Riggs "Tatlım?" diye seslendiğinde o da neredeyse aynı durumdaydı.

Elini kapıya dayayıp ona doğru baktı.

Söyleyecek çok şeyi vardı.

Seçtiği kişi belki listenin başında değildi ama yine de önemliydi.

"Çocuğumu okula götürdüğün için teşekkürler."

"Beni kızdırdıktan sonra tatlı olmayı bırak."

"Nasıl sallarsam sallarım," diye cevap verdi.

"Ugh," diye homurdandı.

Sonra kapıdan çıktı.

YARIM SAAT SONRA, hızlı bir duş alıp üstünü değiştirdikten sonra, hastaneye giderken kamyonetinden Nadia'yı aradı.

Harry telefon etmişti ve Bubbles uyanıktı.

"Tatlı olmaya çalışacaksan, dinlemiyorum," dedi selam verirken.

Bu da ön camına sırtıttığı anlamına geliyordu. "Ağır ol, bu tatlı sayılabilir."

"Ne?" diye sordu, sesi kızgın ya da meraklı değil, sadece normaldi.

"Ben ayrıldığımda kruvazör gitmişti. Muhtemelen sen ve Ledger gittiğinizde gitmiştir. Ben hastaneye gidiyorum. Bubbles uyandı. Harry'ye bir şerif yardımcısının dönmesini istediğimi söyledim, o da ne yapabileceğine bakacak. Ama eve döndüğünde yolda bir devriye arabası görmezsen, kasabaya geri dön ve bir kahve al, sonra da bana birkaç servis altlığı bul."

"Tamam."

"Ve başka ne getirmen gerektiğini düşün. Benim evimde fazladan bir gece geçireceksin."

"Neden?" bu kulağa şüpheli geliyordu.

"Çünkü okulu aradım ve seni listeye ekledim. Ve geri döndüğümde, evinizde çalışmayacağım. Dağlara doğru gidiyoruz. Bir arkadaşımı aradım ve şansımızın değiştiğini öğrendim. Ergenlik çağında bir cane corso'su varmış

iddia etti. Yine de, onunla çalışmak için önümüzdeki hafta boyunca her gün dışarı çıkmanız gerektiğini ve bu eğitimin devam etmesi için bir hafta daha her gün kulübeye gelmesi gerektiğini söyledi."

"zr , anlayamadım."

"Polis ve bekçi işleri için Malinois ve cane corso yetiştiriyor ve eğitiyor. Yerleştirilmeye hazır bir Malinois'i yok. Ama bana uyar. Ben bir cane corso tercih ederim. Malinois çok hırçın olabiliyor ve yabancıları sevmiyorlar. Cane corso daha sevecen ve kabullenici ama çok büyük, görsel olarak daha korkutucu ve ısırma gücü insanı mahvedebilir."

"Riggs-"

"Bir köpek alırsın Nadia, ya da Dave ile evre sensörleri ve hareket dedektörleri de dahil olmak üzere kapsamlı bir güvenlik sistemi kurulması hakkında konuşuruz. Ayrıca sana bir silah almaktan ve onu kullanma eğitimi vermekten de bahsediyoruz."

"Silah almayacağım."

"O zaman bir köpek alıyorsun."

"Belki biraz sohbet edebiliriz-"

Onun sözünü kesti. "Bana bunu yaptırma." "Neyi yaptırma?"

"Bykbabanın o kulübede tek başına olsan ne diyeceğini sor."

Sessizlik.

Ona biraz zaman verdi.

Sonra bunu yapmayı bıraktı.

"Nadia?"

"Bir köpek alacağım," dedi usulca.

"Bana kızgın mısın?"

"Alçak değildi, ama öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Haklısın.
Benim

Dedulya mutlu olmazdı ve bunun akıllıca olduğunu da düşünmezdi.

O kulübeye sadece sen yakınsın, o kadar da yakın değil. Özellikle de tüm bu olanlardan sonra. Annem de çok kızardı."

"Chicago'daki evinde güvenlik var mı?"

"Yüksek bir binada oturuyorum ve evet, çok iyi bir güvenliği var çünkü *Dedulya* benim için aldı."

"Doğru."

"Sanırım bir köpek yavrusu alıyorum," diye mırıldandı.

"Tatlım, bu köpek yavrusu değil."

"Benim için bir köpek
yavrusu olacak." Bunu
ona verebilirdi.

"Seni . Kız gibi servis altlığı yok," diye uyardı. "Sanki,"
diye cevap verdi.

Yine ön camına bakıp sıırıyordu. "Daha
sonra," dedi.

"Hoşça kal Riggs," diye cevap verdi.

Bağlantıyı kesti ve yolun geri kalanını hastaneye kadar sürdü.

Kazanmak

Riggs

H Riggs oraya vardığında Arry, Bubbles'ın kapısının önündeydi. Riggs, "Hey, kardeşim," diye selam verdi ve el ele tutuşup kol kola girdiler.

Hepsi affedildi, çünkü eğer kafanızda bir beyin varsa, iyi niyetle başlamış olsa bile iyi bir arkadaşınızla aranızdaki bir anlaşmazlığı sürdürmezsiniz.

"Bunu nasıl oynayacağız?" Riggs mola verdiklerinde sordu. "Doktor dün gece uyandığını söyledi. Sersemlemiş ama akli başındaymış. Rapora göre bugün akli daha başında. Bazı testler yapacaklar ama duvara takılan ve sigorta şirketinize beş bin dolara mal olan bir şey olmadan yapabildiklerine göre, eğer sigortanız olacak kadar şanslıysanız, durumunun iyi olduğunu söylüyorlar."

"Bunun için şükürler olsun," diye mırıldandı Riggs.

"Evet," diye kabul etti Harry. "Ayrıca onunla konuşmam için bana izin verdiler. Ben de seni bu yüzden aradım. Düşünüyorum da, sen yalnız git. Ona burada olduğumu söylersin. Bana söyleyeceğini söylediği şeyi ona söyleyebilirsin. Ya da benden hiç bahsetmezsin. Sana koçluk yapmayacağım ya da kararları ben vermeyeceğim. Neden saldırıya uğradığını ve ne bildiğini bilmek istiyorum ve şu anda bu bilgiye nasıl ulaşacağım umurumda değil."

Riggs, "Bana söyleyebilir ve daha sonra kayda geçmek istemeyebilir," dedi.

Harry başını salladı. "Umurumda değil, Riggs. Bu soruşturmayı hangi yöne götüreceğimi bilmem gerek."

"Tamam o zaman, bir adamla köpek hakkında bir randevum var, o yüzden bu işin halledilmesi gerekiyor."

"Bir köpek mi?"

Riggs ona, "Hutch bir baston corso hazırladı ve bir hafta içinde Nadia ile birlikte eve gidecek," dedi.

Harry yavaşça gülümsedi. "Her zaman senin bir dahi olduğunu söylerlerdi."

"Yalan söylemediler," diye şaka yaptı Riggs, çenesini yukarı kaldırdı, sonra beş adım atarak Bubbles'ın kapısına gitti ve kapıdan içeri girdi.

Bubbles'ın dikkati tam ona geldi, vücudu yataktan atlamak ister gibi zıpladı, sonra yüzünü buruşturdu. Sonra kocaman gülümsedi ve tekrar irkildi.

Riggs yüzünü buruşturmasını anlıyordu, arkadaşı berbat bir haldeydi, yara bere içindeydi, şişmişti, neredeyse tanınmaz haldeydi. Sol gözünün etrafındaki bandaj olmasa bile.

İsa.

Yatağın yanında ama ayağa daha yakın bir yerde durdu, ayaklarını dikti ve kollarını kavuşturdu.

"Hey, kardeşim!" Bubbles mırıldandı.

"Ölene kadar dövülmediğine sevindiğimi söyleyerek başlayacağım. Birinin bir şeyi almak için komşumun arka kapısını soyduğu haberini paylaşmaya edeceğim. Ona vermem için bana sattığın o şarap şişesi."

Bubbles'ın dudakları yanlara doğru kıvrıldı ve gözleri Riggs'in omzunun üzerinden geçti.

"Gözlerini bana çevir, Bubbles." Biraz zaman alsa da gözlerini açtığında, "Ne oluyor lan?" diye sordu.

"Sana bir işaret borcum vardı," dedi, hâlâ geveleyerek ve Riggs bunun kısmen uyuşturucudan, kısmen de yüzüne aldığı darbeler yüzünden ağzının mahvolmuş olmasından kaynaklandığını düşündü.

"Bubbles-"

"Onlara bunu anlatmaya çalıştım. bile olmadı."

"Bok" kelimesini "bok" gibi söyledi, normalde Riggs onu bu konuda azarlardı.

Riggs'in Bubbles'la dalga geçecek hali yoktu.

"En baştan başlayalım," diye önerdi Riggs.

"Sadece Sonoma'ya gittiğimi söyleyeceğim."

Riggs, "O şarabı oradan almadın," diye tahmin yürüttü.

"İnan bana, tüm söylediklerim senin söylememi istediğin şeyler."

"Çünkü o şarabı her kimden aldıysanız, muhatap olduğunuz normal salaklardan daha kötü."

"Doktor-"

"Evde değildi. Eğer evde olsaydı, şu anda seni uyuşturdukları şeyin verdiği acıyı daha da arttırmak için harekete geçebilirdim."

Bubbles, alçılı olan da dahil olmak üzere iki elini birden havaya kaldırdı. Ve yüzünü buruşturdu.

Sonra dedi ki, "Berbat ettim. Tamam. Büyük haber. Bubbles çuvalladı."

"Bunu yapmayı bırakmanın bir yolu var. Başlar ve biter lanet olsun."

Bubbles'ın gözleri yarıklara dönüştü ve Riggs itiraf etmek zorundaydı, bu onu şaşırtmıştı. Bubbles'ın bu şekilde baktığını hiç görmemişti.

"Herkesin IQ'su iki bin değildir."

Riggs bu noktada böyle bir sayının var olmadığını paylaşmanın hoş olmayacağını düşündü.

Bunun yerine, "Kendimi senden üstün görmüyorum, bunu sen de biliyorsun, o yüzden bana bu saçmalıkları anlatma" dedi.

"Uzun boylu. Yakışıklı. Her odadaki en zeki adam. Lisedeyken benim hayatım boyunca yediğimden daha fazla am yedin."

"Bana hiç satmaman gereken, satmak için sana ait olmadığı belli olan çok önemli bir şişe şarabı bana satman nasıl birdenbire benimle ilgili oldu?"

Sanki hiç konuşmamış gibiydi.

Bubbles, "Bir kaltağı dövün, harika bir çocuk çıkarın," diye yakındı.

"Onunla aramız pek iyi değil ama oğlumun annesine kaltak demenden hoşlanmıyorum."

Bubbles elini uzattı, tekrar yüzünü buruşturdu ve sonra şöyle dedi: "İşte orada. Gerçek mavi Doc Riggs. , kaltağı öyle bir ye ki bütün gün havada yürüsün. İşinin biteceğini bilse bile, Doc Riggs tarafından etiketlendiğiyle övünecek. Sonra gününü, Riggs Contracting'in harika işlerini almaları için *onları* seçtiğin için müşterilerin sana salyalarını akıtırken, elektrik kabloları çekerek, yok pahasına satılan sanat eserleri yaparak geçir. Ve sonra belki bir çocuğu boğulmaktan kurtarırısın. Tek umudu ve hayali gece kalmasına izin verip sabah onu becermek olan başka bir kaltağı becerdikten sonra yatağa gitmek. Sen olmak zor olmalı."

Riggs arkadaşının ağzından çıkan saçmalıklara o kadar şaşırmıştı ki söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bubbles yaptı .

"Yüzüm resmen , beni komaya soktular, komadan çıktım, sen gelip bana bir şişe *şarap* hakkında bok mu atıyorsun? Ne sikim olduğunu sordun, benim de sorum bu dostum." "Güçlü bir şekilde geldim çünkü

senin durumun ve bu

Bu şişeler yüzünden silahım sehpanın üzerinde kanepede, çocuğum üst kattaki yatağında ve komşum da misafir odasında uyumak zorunda kaldı çünkü evi artık güvenli değil."

". İki gündür komadaydım."

"Seni etkilemeye çalıştığım şey, kendini komaya sokmuş olman, Bubs. Ve kalbimde bir yerin vardı, bu yüzden bununla da başa çıkmak zorundaydım. Ve şunu söylemeliyim ki, bu olaydan sonra annen ve Lucille ile hastanede geçirdiğim beş saat hiçbirimiz için iyi geçmedi. Ayrıca bir beni, çocuğumu ve komşumu kim bilir kimi hedef almak için oraya koyduğu anlayışıyla da başa çıkmak zorundayım."

"Şaraplarını geri aldılar. Seni umursamayacaklar." "O ve ben bir şişe içtik."

"O," diye tısladı.

"Evet, o. Yani eğer bu şarap bu kadar önemliyse, bunu geri alamayacakları için bir eksikleri var."

"Görünüşe göre kör olmuşsun, bana bakıp görebildiğine göre, birkaç yüz dolar harcamış olabilirsin, ama o değerli, lanet şişenin parasını *ben* ödedim."

"Gördüğüm kadarıyla daha önceki sözlerimle ilgili bir yorumunuz var ve bu da nasıl çuvallamayacağınızı bilmediğiniz."

"Benim kendi sorunlarım var, Doktor. Komşuna havuz yapmadığım için söylemiştin. Havuz yapmadım. Ödeştik."

"Sandığın kadar zeki , Bubs, çünkü şimdiye kadar . Senin için yaptığım şeyin arkadaşın olduğum için olduğunu söylediğimde buna nasıl takıldın ve orada bitti. Ama sen bu işaret saçmalığına devam ettin ve ben bunu görmedim. Ama şimdi görüyorum. Arkadaş olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun."

Bubbles'ın tekrar irkilmesini izledi ama bu daha çok bir irkilmeydi ve farklı bir acıdan kaynaklanıyordu.

Ama Riggs umursamanın ötesindeydi.

Riggs sözlerine şöyle devam etti: "Bunun uyuşturucudan ve başına gelenleri idrak etmekten ya da o kalın kafandan geçip geçmeyeceğinden emin değilim."

"Nefesimi boşa harcıyor olabilirim ama bu odaya girdiğimde seni önemsliyordum ve senin zararlarını dinledikten sonra, o zarardan geriye yarım santim kaldı. Bu yüzden geri kalanını paylaşarak kullanacağım, bir arkadaş ihtiyacı olan bir arkadaş için bir şey işaret tutmaz. Ayrıca arkadaşının kışını oradan oraya savuracak bir şişe şarap da satmaz. Ona zarar vermeyeceğinden de emin. Bubbles Novak'ın bu versiyonu olmakla ilgili bir sorunun var, bunu bana yükleme. Değişiklik ara. Şimdi seni bununla baş başa bırakıyorum. Umarım iyileşirsin. Gerçekten umuyorum. Dediğim gibi, senin için endişeleniyordum ve seni görünce, cehennemden geçtiğini görebiliyorum. Ama numaramı sil dostum. İşimiz bitti."

"Doktor-" diye seslendi Bubbles.

Ama Riggs oradan çıkmıştı.

Harry botlarını inceliyordu, ama Riggs odadan çıkınca başını kaldırdı ve beklentiyle Riggs'e baktı.

Sonra yüz ifadesi endişeye dönüşmeden önce gözleri bir nanosaniye daraldı.

"Tanrım, orada neler oldu?" Riggs ona doğru durduğunda Harry sordu.

"Muhtemelen daha yumuşak davranmalıydım ama ona geçmiş olsun kartı getirmedığım için özür dilemeye kalksaydım Bubbles bir şeyler olduğunu anlardı. Ama diyebiliriz ki, Bubbles'ın benim hakkımda ne düşündüğünü çok net bir şekilde anladım ve bu çok fazla ve iyi bir şekilde değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kulağa küstahça geliyor ama kıskanç biri."

Harry geriye doğru sallandı ve sessizce, "Bununla ilk kez karşılaşılıyor olamazsın, Doktor," dedi.

"O kadar çirkin değil ve dostum diyebileceğim birinden de değil." Harry, "Şu anda pek iyi bir durumda değil," dedi.

"Ağızından çıkanlarla, o herif ölüm döşğinde bile umurumda değil."

Harry ona uzun, sert bir bakış attıktan sonra, "Kahretsin kardeşim, seni oraya göndermemeliydim," dedi.

"Bilmiyordun."

"Kötü bir karardı."

"Harry, bilmiyordun. Zor yoldan öğrendiğim bir şey var ve bu bir aydınlanma değildi, babam bana bu dersi öğretmek için yaklaşık yirmi üç yılını harcadı, insanlar ne yaparlarsa onu yaparlar. Kendimizle ilgili olmasını isteriz. İlişkimin aslında benimle ilgili olmasını *istiyordum*, çünkü onunla ilgili bir şey benimle ilgili olacaktı. Ama asla seninle ilgili değil. Özellikle de kurtulmak istedikleri bir pislikse. Bu seninle hiç ilgili değil. Bunu üstama bu onların kazanması demektir."

Riggs uzun bir nefes verdi.

Ve sonra bitirdi.

"Bu, sık almadığımı söylüyor. Sonoma'daki şarabı almadığını itiraf etti ve bu konuda bilmek istediğim tek şeyin bu olduğunu söyledi. Ayrıca kendisine bunu yapandan 'onlar' diye bahsetti. Ketum mu davranıyordu yoksa 'onlar' tekil miydi bilmiyorum. Ama onun durumuna bakarak ikimiz de birden fazla kişi olduğunu tahmin edebiliriz. Yani bunun başka bir şey olduğuna ve büyük olduğuna dair önseziniz sanırım doğru. Ama sana söyleyeceklerim bu kadar kardeşim."

"Buraya kadar bana bir iyilik yapmak için geldin ve şu an yüzündeki ifadeyle gidiyor olman beni kahrediyor."

Riggs başını salladı. "Onu da bırak. Keşke bunu lise birinci sınıftayken ve Bubbles'la ilk tanıştığımda öğrenmiş olsaydım. En azından Nadia'arka kapısından ve bir sürü endişeden kurtarırdı. Ama artık biliyorum. Ve bu da bir kazanç."

"Ayarlanmış olduğun kadar berbat durumdasın ve bu berbat durum sadece dün gece konuştuğumuz şeydi."

"Birini tanımak için birini almak gerekir," diye karşılık verdi Riggs. Harry ona sırttı.

Riggs onu kolundan kelep eledi.

Sonra hastaneden çıktı ve o sahneyi ve Bubbles ile olan arkadaşlığını ait olduğu yere koydu.

Taşan hatıra kutusunda.

Yüksek Zaman

Riggs

I Nadir rastlanan bir tesadüfi senkronizasyon anında, eğer Riggs'in ona verecek kafa boşluğu vardı, gerçekten de o kafa boşluğunu vermeliydi, şeridinden bir milden biraz fazla uzakta Nadia'nın Range Rover'ının arkasına geçti.

Kadının trafiğin az olduğu kırsal bir yolda hız sınırının altı mil üzerinde gittiğini fark etti ve bu durum onu gülmekten kıldı geçirdi.

Bubbles'ın başına gelenlerden sonra gülecek durumda olmadığını düşünürsek, onun da kafasını vermesi gereken bir şeydi bu.

Evinin önünde yan yana geçtiler ve adam kornasını çaldı.

Onu anladığını hemen anladı, çünkü ona başıyla işaret etti, döndü, bir şeyler aldı, sonra elinde büyük, kahverengi, saplı bir kese kâğıdı, içinde Aromacobana'nın ikramları olduğunu bildiği küçük, beyaz bir kese kâğıdı, omzunda çantası ve üzerinde resim olan beyaz bir kâğıt kahve fincanıyla arabasından atladı.

Kapıyı açtı ve içeri eğilerek, "İşte, al bunu" diye emretti. Adam kahveyi aldı ve tutucuya koydu.

"Ve bu," diye devam etti.

Fırın poşetini aldı ve koltukların arasına koydu.

Diğer çantayı ayak boşluğuna attı, elini tuttu, ayağını kapının kenarına koydu ve kendini yukarı kaldırdı.

Ve arka ayağının üzerine düştü. Tekrar denedi.

Ve geri düştü.

Üçüncü kez bir saniye havada asılı kaldı. Ve geri düştü.

"Tanrım," dedi kahkahalar arasında. "Benim bir sorunum yok

içe

ri." "Benden on beş santim daha uzunsun," diye tersledi.

"Ledger'in da yok."

"Huh," diye zorladı, sonra elinden geleni yaptı ve koltuğa oturdu.

Ona döndü. "İşte!" diye zaferle haykırdı.

Ona sırtıttı. "Aferin prenses."

Kapıyı çarptı, ayak bölmesindeki çantayı aldı ve "Bak!" diye bağırdı.

Daha sonra ezilmiş deriye benzeyen ve orman yeşili olan bazı yuvarlak servis altlıkları çıkardı.

"Mükemmel değiller mi?" diye sordu.

"Aslında öyleler."

"Şaşırmış gibisin" diyerek onları çantasına geri koydu.

Kamyonu geri vites taktı. "Aletli insanlar için servis altlığı yaptıklarını bilmiyordum. Ve kemer yukarı."

O ulaşıldı için onu EMNİYET KEMERİ ve eğitilmiş, "Onlar herkes için her şeyi yapmak."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı ve doğru ilerledi.

"Şekilde karşılaşacağımızı düşünmemiştim, yoksa sana bir kahve alırdım."

"Ben iyiyim, tatlım. Ama teşekkürler."

"Yine de yol için ikramlarım var."

"Bunu gördüm."

"Arkadaşın nasıl?"

"Artık arkadaşım değil."

O gün ikinci kez onun sessizliğiyle karşılaştı ve gerçekten yanında olduğu için bu sefer ne kadar derin olduğunu hissedebiliyordu.

Kırma sırası .

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu usulca.

"gelenlerden dolayı korktuğunu düşünüyorum. Kesinlikle ağrı için ona ilaç vermişlerdir. Ama yine de biraz hissediyor gibi görünüyor ve bu sadece vücuttan gelen bir şey değil. Öyle bile olsa, geri dönüşü olmayan bir şekilde kendini bıraktı."

"Oh, Riggs," dedi nazikçe. "Ne söyledi?" "Bilmek istemezsin."

"Aslında, eğer seni üzüyorsa, ."

"Doğru o zaman. Lisede hayatı boyunca daha fazla am yediğim için kızgın. Ve görünüşe göre bu onun için bir şey, çünkü günlerimi nasıl geçirdiğimi düşündüğünü paylaşmaya devam etti, onlara daha fazla kedi yiyerek başladım ve ona bundan daha fazlasını vermesem bile bir kadını tatmin ettim. Komisyonlarımdan, sözleşmeli işlerimden ne kadar kazandığımı, sonra bir çocuğu boğulmaktan kurtardığımı ve yatmadan önce başka bir kadını becererek günü bitirdiğim hakkında bazı yorumlar yaptı. Ayrıca Angelica'dan bir sürtük olarak bahsetti."

"Komisyonlarınız alışılmadık derecede pahalı mı?" diye temkinli bir şekilde sordu. "İnsanların onlar için bana ödeyecekleri parayı alıyorum ve düşük hedeflemiyorum." "Yani buna cevabınız evet."

"Hesap yaptığımda, komisyonla çalışarak bir işte çalıştığımdan saatte yaklaşık beş kat daha fazla kazandığımı söyleyebilirim. Ve işlere de düşük teklif vermiyorum."

"Vay canına."

"Evet."

"Neden bir göle sahip olduğunuzu kesinlikle anlıyorum."

"Tatlım," diye alçak sesle uyardı.

"Biliyorum. Özür dilerim. Küstahça davranıyorum çünkü öyle gerçekten, iki kat, süper, ekstra sinirleneceğim."

Yoldan ona doğru baktı. "Ne?"

"Bu kişiyi tanımıyorum ama kanının bir yerlerde yeşile döndüğü anlaşılıyor ve bu yeşil asit olabilir."

"özü bu," diye onayladı.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, Riggs, ne oluyor lan?"

diye sordu. İşte yine lanet diyordu.

"Nadia-"

"Hayır, Riggs." Sesi yükseliyordu. "Ne oluyor *lan*?"

"Tatlım, sakın ol."

"Sakinleşmeyeceğim," diye karşılık verdi. "Bu adam için endişeleniyorsun. Sana kötü bir şişe şarap satıyor, yanında bir silahla kanepende uyumak zorunda kalacağın türden kötü bir şarap ve sen onu ziyarete gidiyorsun ve o sana kötü mü davranıyor?"

Ne demek istiyorsun?

Her türlü şirin.

"O buna değmez," dedi ona. "O

senin arkadaşın mı?"

"Öyleydi. Size bir hikaye anlatacağım ve bu beni iyi göstermeyecek ama Bubbles konusunda uzun zaman önce akıllı davranmam gerektiğini açıklayacak."

"Tamam," dedi sertçe, anlatacağı hikâye hakkında endişelenmiyordu.

Hâlâ kızgındı. Oh,

evet.

Nadia'yla olan duruma biraz kafa yormak için zaman bulması gerekiyordu.

"Bubbles'la lisede tanıştım. Garip bir adamdı. Bir enerji topu. Sürekli hareket halinde. Hem böyle olup hem de nasıl tombul olabiliyor bilmiyorum ama öyle ve bu, kilo taşıyan insanlara gölge düşürmez. Sadece çok fazla enerjisi var. Her zaman ince saçları vardı ve şimdi pek yok ve herkesin arkadaşı olmak istiyordu. Bu yüzden çocuklar, pislik oldukları için, bundan faydalandılar. Zorbalığa uğradı ama bunu bilmiyordu çünkü sadece herkesin onu sevmesini istiyordu, bu yüzden kabul etti. Gerçi belki de biliyordu."

"Sanırım öyle yaptı," diye onayladı.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı, neyse ki mizahının onu daha fazla kızdırma ihtimaline karşı karşısındaki taraftı ve konuşmaya devam etti.

"gibiydi. Müdahale ettim çünkü on iki yaşında ve lise birinci öğrencisi olarak ben de aynı şeyleri hissediyordum. İkimiz de aynı gemideydik ve arkadaş olduk. Kendisinden hoşlanan herkes için her şeyi yapabileceğini çok çabuk öğrendim ve bu onu biraz aptal yapıyordu ama sonuçta herkes için her şeyi yapardı. Ve "her şeyin" birçok çeşidi vardır. Babam öldüğünde iki hafta benim kanepemde yattı ve o zamanlar yatılı bir kız arkadaşı vardı. Manevi desteğe ihtiyacım olmadığından bahsetmiyorum bile ama yine de yaptı. Angelica'nın hamile olduğunu öğrendiğimde, bir şişe Jack ile geldi ve sarhoş olduk. Bu Bubbles'ın her şeyidir."

"Artık onun bacağına tekme atacakmışım gibi hissetmiyorum, yani ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladığında."

"Doğru," diye mırıldandı Riggs, sıradakine geçebilmek için mizahını bastırarak.

Çünkü çok daha zor olacaktı.

"Yaptığı diğer şeyler aptalcaydı. Kendisinden bir şey yapmasını isteyen birine iyilik borcu olduğu bir duruma düştü ve bu kişi gerçekten hoş biri değildi, bu yüzden Bubs'tan yapmasını istediği şey zararsız görünse de muhtemelen değildi. Ama Bubs'ın bu adamın altından kalkması gerekiyordu. Bubbles korkmuştu. Ben de onun adına korkmuştum. Ve benden onunla gitmemi istedi. Bir teslimat yapıyordu ve haklıydık, zararsız değildi. Durum tehlikeliydi ve gerçekten kötü gidebilirdi. Neyse ki teslim ettiğimiz şeyi bizi umursadıklarından daha çok istiyorlardı, bu yüzden onlara yüklendik ve oradan siktir olup gittik. Ne olduğunu bilmiyorum. Fidyeye, uyuşturucu ya da yasadışı ateşli silahlar olabilir. Sadece kız izci kurabiyesi olmadığını biliyorum. Kendimi kirli hissettim ve babam gibi olmaya yaklaştığımı hissettiğim tek andı."

"Riggs," diye fısıldadı.

Bu hissi çok anladı.

"Bubbles bunun bana ne yapacağını biliyordu, bu yüzden kötü insanlar için ve onlarla aptalca şeyler yapmaktan vazgeçmediğini biliyorum, sadece beni bir daha asla buna sürüklemedi."

"Şaraba kadar."

"Bir çeşit," diye izin verdi. "Ama bana bir işaret borçlu olduğunu hissetti ve kafasında, bu bana borcunu ödemesinin bir parçasıydı."

"Sana bir marker borcu vardı ama o şarabı sana satması bir geri ödeme değildi."

Dedulya'sından daha fazla eğitim aldığına şüphe yok.

"Ben kalem tutmadım tatlım, bunu ona milyonlarca kez söyledim. Ama Bubs anlamadı. Arkadaşların birbirinin arkasını kolladığını anlamadı. Bunu görmeliydim ama görmedim. Ta ki bugüne kadar."

"Sadece şunu söylemek istiyorum, şimdi onun bacağına bir tekme daha atmak istiyorum çünkü arkadaşlığınızı kullanarak sizi

kirli hissediyorsun."

"Bu benim seçimimdi."

"Bir arkadaşına göz kulak oluyordun."

"Yine de bu benim seçimimdi."

"Aynı olmadığımızı kabul etmek zorundayız, Riggs, çünkü sonuçta sen haklısın. Bu senin seçimindi. Ama önemsedığımız insanlar için bir şeyler yaparız. Özellikle de iyi bir insansanız. O da bunun üzerine oynadı. Ne kadar aptal olduğunu bilmiyorum. Bir yandan, size bir şişe şarap satarak hastanede kalmasına neden oldu ve bu oldukça aptalca. Diğer yandan, son derece zeki bir adamla uğraşırken oynayabileceği tek şeyi, duygularını ve ona karşı hissettiği duyguları oynadı. Bu da oldukça zekice ve düpedüz edepsizce. O yüzden her kimse Bubbles'ı sikeyim."

Nadia'nın kafasını dinlemesi gerekiyordu.

"Uyarı, Rus ortaya çıkıyor prenses," diye alay etti. "Sen de uyar Riggs, her zaman yüzeye yakındır."

"Bir bok yok mu? Bu sabah silah konusunda yüzüme vurdu."

"Rusya'ya hiç gitmedim," diye açıkladı. "Büyükbabam o kelimeyi söyledikten sonra tükürürdü. Annem bana büyük büyükbabamın da aynı şeyi yaptığını söyledi. Ama yine de özlediğini söylerdi. Bu acı, hayatının her günü çektiği bir diş ağrısı gibiymiş. Sanırım bu tür bir sevgi soydan soya akıyor."

"Hikayesini biliyorum, haberin olsun."

"Bu bir sır değil. Aslında ünlü."

"Evet. Kendim olmakta özgür olmak için sevdiğim ülkeyi terk etmek zorunda kalsaydım da aynı şeyi hissederdim."

"Anlaştık."

"*Dedulya* ne demek? Büyükbaba?"

"Büyükbaba için kullanılan bir tür sevgi sözcüğü. *Dedushka* büyükbabadır. Annem büyükbabasına *deda* derdi. Ben doğduğumda hala hayattaydı, ancak onu çok az hatırlıyorum. İkisini birbirinden ayırmak için bana *dedulya* öğretildi."

"Doğru."

"Gideceğimiz yer ne kadar uzakta?" "Yaklaşık kırk beş dakika."

"Durup sana kahve almalıyız," dedi kendi kahvesine uzanırken.

"Dediğim gibi, ben iyiyim." "Tamam."

Bir süre araba kullandı.

Kahveyi yerine , "Nadia?" diye seslendi. "Nadia?"

"Benim adıma sinirlendiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi usulca.

Uzandı ve dizini sıktı.

İsteddiği gibi onu orada bırakmak yerine, elini tekrar direksiyona koydu.

Kesinlikle.

Nadia'yla nerede anlayacak kafa yapısını bulmanın ve sonra da onun nerede olduğunu keşfetmeye koyulmanın zamanı gelmişti.

Günler önce zamanı gelmişti. Yani şimdi tam zamanıydı.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA geri çekildi ve bir anne ile çocuğun kavuşmasına tanık oldu.

Bu, Hutch ona söylemeden kendini daha az tehdit edici hale getirmek için çömelmiş olan Nadia'ya doğru koşan büyük, mavi bir corso bastonuydu.

Bunu yapmak için köpek Nadia'nın yüzüne salyalarını akıttı.

Bunun üzerine Nadia kollarını korkunç görünümlü hayvanın boynuna doladı ve sevinçle "Yavru köpek!" diye bağırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Hutch, onun yanında durarak. "Hiç bir şey görmemiştim. Ve bunu bir süredir yapıyorum."

Hutch, en az yedi yıldır polis ve bekçi köpekleri yetiştiren ve eğiten eski bir SEAL'dı.

Riggs ona, "Soyu Rus'a dayanıyor," dedi. "Bu her şeyi açıklıyor," diye cevap verdi Hutch.

Nadia Hutch'a döndü ve "Adı ne?" diye seslendi. "Gia," diye seslendi Hutch.

Gia'ya döndü ve , "Aman Tanrım. Gia. Kimmiş bu tatlı kız? Kim güzel bir kız? *Dünyadaki en güzel kız* kim? Gia!" derken, Gia'yı oluşturan doksan kiloluk kas yığını onun etrafında sanki... sikilmiş gibi zıplıyordu.

Bir köpek yavrusu.

"Altı aylık eğitimini iki dakika içinde geri alacak." Hutch yine mırıldanmaya başlamıştı.

Riggs karşılığında, "Benim dünyama hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Ama onun durumunda, bunun otuz sekiz yıl gibi bir süre olduğunu hesapladı.

Bu yaptı

"Y

Riggs

alçaktan gitmeli, düz bir şekilde arkadan vurmalısınız," dedi
Ledger

dedi, sonra havalandı ve tuttuğu taş batmadan önce gölün üzerinde yedi kez
sekti.

Riggs, Nadia'nın dilinin ucunu ısırmasını, Ledger'ın duruşunu taklit
etmeye çalışmasını ve sonra havalanmasını izledi.

Taşı hemen kerplandı.

"Son doğa kızı sınavımdan kalıyorum," dedi göle. *Ve lanet*
olsun, öyleydi.

Bu onun on beşinci taşıydı. Ve Ledger ona en iyilerini veriyordu.

Ledger, "Olimpiyatlarda taş atlama yok, yüzden sorun değil," diyerek onu
yatıştırdı.

Oğluna dönerek, "Pembe bir yağmurluk giyip yağmurun altında yürümek
konusunda çok daha iyiyim," dedi.

Ledger bir kahkaha patlattı.

Riggs gülümsedi.

"Olimpiyatlarda da böyle bir şey yok, ama olmalı," diye devam etti.

Ledger gülmeye devam

etti. Riggs gülümsemeye

devam etti.

Sonra bir arabanın geldiğini duyunca yola döndü. Ve gülümsemeyi bıraktı.

Lucille park edip arabadan inerken, "Siz ikiniz burada kalın," diye emretti.

Nadia'nın Ledge'e "Kim o?" diye sorduğunu duydu.

"Lucille. Bubbles'ın kız arkadaşı," diye Ledger.

Nadia ısrarla, "Burada kal," dedi.

Kahretsin.

Riggs durdu ve kadın iskeleye doğru koşarken neredeyse ona .

"Burada kal," diye tekrarladı kadın ona ulaştığında.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Nadia."

"Hayır."

"Lütfen."

"Kesinlikle hayır."

Bakışmaya başladılar.

"Heya! Doktor?" Lucille

seslendi.

"Lanet olsun," diye homurdandı, oğluna döndü, onu işaret etti ve "Kıpırdama," dedi.

Nadia adımlarını hızlandırarak yokuştan yukarı, Lucille'in durduğu yere doğru yürüdü.

Gözleri onunla Nadia arasında gidip geliyordu ve Riggs ile Nadia onun önünde durduklarında bile durmadılar.

Sonunda Riggs'e baktı, neyse ki kendine bir vuruş yapmadan önce.

"Yemeği böleceğim diye endişelendim," dedi.

"Daha önce yedik. Ne var yok?"

Nadia'ya dikkatle baktı.

"Nadia, bu Lucille. Lucille, bu Nadia, komşum," diye tanıttı.
"Ahhhhhhhhhh..." Lucille alçak sesle ve yavaşça haykırdı.
"Komşunuz." Nadia'nın yanında kaskatı kesildiğini hissetti.
"Ben de öyle dedim," diye yanıtladı Riggs.
"Bubbles *komşunuz* hakkında her şeyi biliyor mu?" Lucille sordu.
"Kabalık etmek istemem, daha yeni tanıştık ama neden böyle söylüyorsun?" Nadia sordu.
"Sevgilim, son zamanlarda aynaya baktın mı?" Lucille sordu. Nadia kısaca, "Evet," diye cevap verdi.
Lucille, "Sadece söylüyorum, Bubs senin Doc'un *komşusu* olduğunu bilseydi şarap konusunda farklı bir karar verirdi," diye cevap verdi.
"Yani şimdi benim suçum-" diye başladı Nadia hararetle. "Tatlım," diye fısıldadı Riggs.
Nadia ağzını kapattı.
Lucille'in gözleri neredeyse fırlayacaktı. Siktir et onu.
Riggs ona, "Lucille, seni görmek istemediğimden değil, ama işin ortasındaydık," dedi.
Kadın onun ötesine, iskeleye doğru baktı. "Neyin ortasındaydınız?"
Nadia, "Ledger bana taş sektirmeyi öğretiyordu," diye cevap verdi.
Lucille'in başı sertçe yana eğildi, sonra içtenlikle gülümseyerek, "Bu gerçekten önemli, o yüzden sizi fazla tutmayacağım, sadece Doktor'la konuşmam gerek," dedi.
Nadia, "O zaman söz ver," diye davet etti. "Bunun özel olabileceğini umuyordum."
Nadia, "Erkek arkadaşın bugün zaten ona kötü davrandı ve biz de güzel bir gece geçiriyorduk, o yüzden gecenin mahvolmaması için etrafta dolaşmamın bir sakıncası yoktur umarım," diye karşılık verdi.

Lucille bunları dinledikten sonra gözlerini Riggs'e çevirdi ve "Bubbles'a bu hatundan kesinlikle bahsetmeliydin," dedi.

Riggs gökyüzüne baktı ve iç çekti.

Lucille'in ses tonu farklıydı ve "Bugün çok ileri gitti, Doktor. O da bunun farkında. Kendini tam bir pislik gibi hissediyor. Bütün gün kendini tekmeleyip durdu."

Nadia'nın bunu söylemesini bekledi, kısmen ne söyleyeceğini merak ettiği için, çoğunlukla da söyleyeceklerini Lucille'e söylemek istemediği için. O iyi bir kadındı.

Alana girdi, ama onun beklediği şekilde değil.

İki elini adamın pazularına doladı ve göğüslerini adama yasladı.

Lucille bunu kaçırmamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse, Lucille'in gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi.

"Lucille, Bubs ve benim aramda olanları Bubs ve benim aramda bırakmaya ne dersin?" diye önerdi.

"Kendini iyi hissetmiyor. Ağrı kesici ilaçların etkisinde-" diye mazeretler sıralamaya başladı.

"Bu Bubs'la benim aramda kalacak bir şey değil," diye uyardı Riggs onu. "Ve söylemeliyim ki, kafam karıştı. Bana ikinizin söylemişti."

"Dayak yedikten sonra affettim sayılır," diye paylaştı Lucille.

Bu yarar.

En azından bu ikisiyle.

Yüz ifadesi yalvaran bir ifadeye dönüştü. "Kötü bir durumda, Doktor. Sen onun tek gerçek arkadaşısın. O da bunun farkında. Bazı şeyler yaşıyor. Sana yüklendi. Yapmamalıydı. O-"

Lucille sözünü kesti, çünkü hepsi arabaya baktıklarında başka bir arabanın geldiğini gördüler.

Lanet olsun.

Soru dolu gözlerle kendisine bakan Nadia'ya baktı.

"Angelica," dedi.

"*Onun* burada ne işi var?" Lucille sordu.

Riggs, "O benim çocuğumun annesi," diyerek zaten bildiği bir şeyi paylaştı.

Lucille aniden paniklemiş gibi görünerek döndüğünde ve hızlıca, "Doktor," dediğinde Riggs hiç de iyi şeyler hissetmemişti.

Ledger koşarken biraz oflayıp puflayarak onlara katıldı ve heyecanla "Annem geldi!" diye anons etti.

Angelica onlara doğru yürüyordu ve evet. Riggs'in bir tipi vardı.

Uzun bacaklı. Büyük raf.

Sakin. Ama esmer.

Yakın zamana kadar.

Riggs o gün çok şey öğreniyordu.

"Hey, anne," diye seslendi Ledger.

"Hey, evlat," diye Angelica.

Yanlarına vardığında Lucille'e bir göz attı ve onu kovdu.

Sonra Nadia'ya çok daha uzun bir tane verdi ve Nadia onu bir adım uzaklaştı.

Angelica ancak o zaman Riggs'e baktı. "Ledger'ın tavlama listesine koyduğun kaltak bu mu?"

Bunun üzerine kaskatı kesilen Riggs oldu. "Anne!" Ledger bağırdı.

Angelica oğluna bir öneride bulunarak, "Belki de içeri girmelisin," dedi.

"Hayır!" Ledger bağırdı ve Riggs'in gözleri ona kaydı. "Eğer yapmayacaksan-"

"Oğlum, annen ne dedi?" diye sordu sessizce.

Ledger ona doğru baktı. "Ama... *Baba!*"

"Bir anlaşmamız var, değil mi? Annene ve bana bakacaksın. Tamam mı? Kabul etmesen bile, sonra konuşuruz. Ama bu olduğunda, ne olacak?"

Spor ayakkabılarına "Benim için değil," dedi.

"Lütfen evlat. İçeri gir. Sonra konuşuruz," bitirdi Riggs.

Ledger'ın yanakları pembeleşti, Nadia'ya baktı, annesine ters ters baktı ve toprağı tekmeledikten sonra eve doğru koşmaya başladı.

"Nasıl olduğunu anlıyorum. Baba oğul gibi, ikisi de ateşli komşunun peşinde," diye alay etti Angelica.

"İğrenç!" Lucille tersledi. "O sadece bir çocuk."

"Büyüyen bir çocuk," diye karşılık verdi Angelica. "Kızların ne olduğunu öğrenirler, bilirsin. Tüm MP'deki en büyük oğlanı becerdiğine göre, bunu bilmen *gerekir*."

Lucille geri çekildi.

"Angelica," diye hırladı Riggs.

Nadia usulca, "Sanırım ben de eve gireceğim," dedi.

Angelica'nın gözleri ona kaydı ama Lucille onun yerine konuşarak, "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsun, ağzından çıkana dikkat et, Angelica," dedi.

Angelica Lucille'e, "Lütfen," diye seslendi. Sonra sıradakini Riggs'e doğrulttu. "Bana haber vermek için oğlumun alma listesine birini eklediğini mi sanıyorsun?"

Riggs, "Hayır, o benim de oğlum ve Ledger onu tanıyor, annem onu tanıyor, o bir öğretmen ve ona güveniyorum, yani bu senin için yeterince iyi olmalı," diye yanıtladı.

"Flaş haber"-Angelica kollarını açtı-"öyle *değil*. Tüm seks arkadaşlarını oğlumuzun alma listesine koyamazsın, Doktor. Koca okulda bu tür şeyleri dosyada tutacak kadar kağıt yok."

Lucille'in nefesi kesildi.

Nadia ondan bir adım daha uzaklaştı. Ve o bunu hissetti.

Derinden.

Ve hissettiği şey, Ledger'ın listesine annesi ve kız kardeşi dışında kimseyi koymamış olmasıyla ilgili değildi.

Bu sadece bir parçasıydı.

Gerisi Nadia'nın ondan uzaklaşmasıyla ilgiliydi. Yani bu kadar.

Nadia'yla olan durumuna kafa yormasına gerek yoktu. O biliyordu.

Ama elimizdeki konuya gelince.

"Bence Lucille haklı ve ağzından çıkana dikkat etmelisin, Angelica," diye homurdandı. "Ayrıca sakınleşmen gerekiyor. Bunu daha farklı bir ruh halindeyken tartışabiliriz."

"Çok iyisin, Doktor," diye karşılık verdi Angelica. "Şikayet etmiyorum çünkü sen olmadığın için çoğu zaman çocuğumuza ben bakmak zorundayım. Ya da gürültülü partilerinden birini verdiğinde ona bakıyorum. Ve ne zaman baba olduğunu hatırlamaya hazır olursan onu sana geri veriyorum."

Riggs tamamen hareketsiz

kaldı. Ama işi bitmemişti.

"Bunu bir hakime götürebilirim ve o da onu bana tam olarak verebilir ve sen de her Pazar birkaç saatini alabilirsin ve toplama listesinde kimin olacağına dair hiçbir söz hakkın olmaz, beni zorlarsın" diye tehdit etti.

Riggs kafasında yine bir uğultu hissetti.

Ama bundan sonra olacaklar kafasını patlatmayacaktı.

Dünyasını sarsacaktı.

Çünkü Lucille'in işi bitmişti. "Evet, o zaman yemin yargıca Doc'un cüzdanını ele geçirmek için Bubbles'la nasıl anlaştığınızı anlatabilirim, böylece o gece 'un lastiklerine delik açabilir.

onu yatağında dolandırdın. Bakalım bir yargıç bu konuda ne hissedecek, ha?" Lucille tersledi. "Stormy için de aynı şey geçerli. Bahse girerim Stormy *tüm bunları* bilmek isterdi. Çocuğunu doğurman ve parasını alman için her şeyi yapardı. Ya da bekle, hayır. Görünüşe göre hafızamda bir hata var."

Riggs'in Angelica'nın anlattıklarını araştırarak hali yoktu.

Gerçi bunu zaten biliyordu.

Ama kadının yüzündeki rengin çekildiğini görünce, sık aramaya gerek duymadı.

Angelica kurtarmaya çalıştı.

Lucille'e, "Bu düpedüz yalan," dedi ama sesi titriyordu.

Ve onun anlattıklarından biri vardı.

Lucille ağzını açtı ama birden Nadia onunla aralarında durdu.

"de gitmesi gerekiyor," diye . "Şimdi."

Lucille o anın sıcaklığıyla söylediği şeyi anlamış gibiydi ve bakışları Riggs'e kaydı. "Zor durumdaydı. Ona para verdi."

"Kapa çeneni, seni aptal sürtük!" Angelica bağırdı.

"*Sen kapa çeneni*, seni açgözlü *amcık!*" Lucille bağırarak karşılık verdi.

"İkiniz de sessiz olun," dedi Nadia, öğretmen sesiyle değil, içinde olduğunu bilmediği bir sesle.

Her iki kadının da dönüp ona bakmasına neden olan bir ses.

Aklı başında olsaydı, ondan ölesiye korktuklarını görürdü.

"Evde bir çocuk var ve sanki onun duyguları olan bir insan olduğunu bilmiyorsunuz, ama Riggs *tam burada* duruyor. Sen zararını verdin. *Git... şimdi.*"

Lucille, Riggs'i hedef alan bitkin ve özür dileyen bir bakışla oradan ayrılmaya başladı.

Ama Angelica geri adım atmadı ve dikkatini doğrudan ona yöneltti.
"Konuşmamız gerek."
Birden onu göremez oldu çünkü Nadia yüzüne bakıyordu. Nadia tek kelime etmedi ama Angelica, "Tamam, seni görüyorum.
Geri , kadın."
"Git," diye fısıldadı Nadia agresif bir sesle.
Angelica ona ters ters baktı.
Sonra Riggs'e baktı.
Sonra döndü ve koşarak arabasına gitti. Lucille çoktan arabadan inmişti.
Ve Nadia onun alanındaydı.
"Neye ihtiyacın var? Yürümeye mi ihtiyacın var? Konuşmaya mı? Koşmaya mı?
İskeleyle bir şişe bir şey getireyim mi?" "Oğluma göz kulak ol," diye .
"Tamam bebeğim," diye fısıldadı.
Riggs botunu garaj yolunun ters yönüne çevirdi ve ormana doğru yürüdü.

Bırak Sürsün

Nadia

I Riggs geldiğinde mutfak barında bir taburede oturuyordu. kapıdan.

Hareket etmedim ama fırtına kapısını kilitlemesini, ana kapıyı kapatmasını, kilitlemesini ve sonra bana dönmesini izledim.

"Ledger?" diye sordu.

"Yatakta," dedim ona. "Üç kez kontrol ettim. Sinirliydi, okumaya çalışıyordu ama son gittiğimde baygındı. Kitabı elinden aldım ve ışığı kapattım. Umarım bu doğrudur."

"Doğruydu," diye yanıtladı ve mutfığa doğru yürüdü.

İlerleyişini takip etmek için taburenin üzerinde döndüm.

Buzdolabına gitti ve bir bira aldı. Açtı. Uzun bir yudum aldı.

Sonra diğer tarafımdaki bara geldi, gözlerimi yakalayamadı, ki bunu endişe verici buldum, ve birayı parmaklarını açmadan tezgâhın koydu.

Telefonunu çıkardı ve başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi.

Sonra kulağına götürdü.

"Evet, benim." Durakla, sonra, "Geç olduğunu biliyorum. Kapa çenenini ve dinle." duraklama daha, sonra, "Angelica, beni bir daha tehdit edersen

oğlumu benden alırsan, onu bir daha göremezsin. İyi dinle çünkü ben.. *Seninle dalga geçmiyorum.* Viggo'yu da göremeyebilirsin. Bu Storm'un kararı. Ama ona yaptığın pisiği öğrenecek çünkü onu ziyaret edeceğim." Durakladıktan sonra, "Kadın, bu kadar yanlış yaptıktan sonra doğru oynamaya başlamıyorsun ve yanlış adamlarla sikiştiğini fark ediyorsun, bu benim suçum değil. Sonuçlar."

Sonra bağlantıyı kesti, telefonu barın üzerine fırlattı ve birayı dudaklarına götürdü.

Tekrar tezgâha koymadan önce üçte birini içti. Sonunda bana baktı.

"Beklemene gerek yoktu."

"Evet, bekledim."

"Geç oldu."

"Gerçekten mi Riggs?" Nazikçe sordum.

Çenesini eğdi, sonra birayı bıraktı ve ben taburemde tekrar döndüm, bu sefer daha ileri, barı iki kez, her iki uçta bir kez yuvarladı ve merdiven boşluğunda kayboldu.

Ne yapacağımı bilmeden uzun bir süre orada oturdum. O kadar uzun ki, muhtemelen yatmıştır diye düşündüm.

Belki de utanmıştır. Gördüğüm şeyden. Bunu öğrendiğinde benim orada olmamdan. Oğlunun annesiyle bu şekilde konuştuğunu duyduğum için (hak ettiği bir şekilde, ama bana fikrimi paylaşma fırsatı vermedi).

Belki de hala çok şey hissediyordu, bunları işlemeye devam etmesi gerekiyordu (gerçi dört saattir ormandaydı, ama o gün daha önce olanlardan sonra yeni öğrendikleri *çok* fazlaydı, doğrusu, sadece en son şeyleri öğrenmek bile *çok* fazla olurdu).

Ben de kalktım ve Riggs'in çok sayıdaki dış ışığını çalıştıran düğmelerin yanına gittim ve beşini de çevirdim (o

dışarıdaydı, geç olmuştu, , hava çok karanlıktı, bu yüzden eve dönüş yolunu aydınlatmam gerekiyordu).

Geri döndüğünde oturma odasında lambaları kapatıyordum.

"Çıktı," diye onayladı.

Doğru.

Tabii ki.

Oğlunu kontrol ediyordu.

Ve nemli botlarını çıkardığını fark ettim.

Doğruca birasına gitti.

Oturma odasındaki son lambayı da söndürdükten sonra mutfağa giden merdivenleri tırmandım.

Tabure almadım.

Barın sonunda, ona yakın bir yerde durdum ve "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Erkeklerin bunu kadınlar gibi kategorize emin değilim. Ama bunu düşünmek için zaman ayırdım ve Bubbles'ın en iyi dostum olduğunu söyleyemem. Bu, şehirdeki Harry'ye giderdi. Ama aslında Murphy'yle üçüncü sınıfta tanıştık ve tanıştığımız andan itibaren çok yakındık. Düğününde onun . Ledger doğduğunda Angelica'yla birlikte olduğum süre boyunca hastanedeydi. Birkaç yıl önce Oakland'a taşındı. Gitmesi çok kötü oldu. Yine de, Rus'u sadece birkaç aydır tanıyor olsam bile, Rus'u Bubbles'ın önüne koyardım, çünkü Rus sağlam bir adam ve beni asla onun arkasını almak için asla olmak istemediğim her şeye karşı çıkmak zorunda kalacağım bir pozisyona sokmazdı. Bubbles ise tam bir karmaşa."

Bunu bana neden söylediğinden tam olarak emin değildim, Bubbles'ın o gün çeşitli nedenlerden dolayı aklının bir köşesinde olduğu aşikârdı ama yine de "Tamam" dedim.

"Bugün Ledger'ı yüzüme fırlattı. Bubbles yaptı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Birini hamile bıraktığımı ve bundan harika bir çocuk sahibi olduğumu söyledim. kötü olduğunu düşünürken benim iyi şanslımdan bahsettiğini sanıyordum, çünkü böyle düşünmek zorunda yoksa durumda olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Ama şimdi emin değilim. Sanırım beni Angelica'yla olduğum yere koymaktan hastalıklı bir heyecan duydu. Ki bu iyi bir yer değildi."

"Onu tanımıyorum, o yüzden bir şey diyemem," diye cevap verdim konuşmayı kestiğinde dikkatlice.

Birasından bir yudum aldı ve sonra şöyle dedi "Onu tanıyorum ve bugünkü saçmalıklarını duydum. Sanırım tökezlememi izlemek istedi. Sanırım düşmemi umuyordu. Bence kıskançlıktan o kadar sapıtmış ki benden bir parça koparmak istedi. Sonra da bir şişe Jack getirdi, sanki iyi arkadaşımış da beni kolluyormuş gibi."

Arkadaşım olarak gördüğüm birinin bana böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdim.

"Bu gerçekten bir durum," diye kabul ettim.

"Evet, yani bugün o saçmalığı söylediğinde, Ledge'i bu işten kurtardığım için kızgın olmasıyla ilgiliydi. Hayatın bana verdiği en iyi şeyi aldım ve onun niyeti bu değildi."

Kulağa eski arkadaşı Bubbles'ın yaptığı gibi geliyordu. "Kahretsin Riggs, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok." Birasından bir yudum daha aldı. "O bir bok parçası. Ve hayatımda beni zorlayan şey de bu. Baktan şeylerle uğraşıyorum."

"Sadece iyi bir arkadaş oluyordun. Sen iyi bir adamsın Riggs."

"Evet."

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu.

"Sormak zorundayım, doğru olduğu oldukça açık görünüyor, ama sen olduğunu ve seni kandırmanın kolay olmadığını düşünürsek, Bubbles cüzdanını gerçekten aldı mı?"

"Garip olduğunu düşünmüştüm ama Angelica'nın üzerimde olduğunu görünce aklım başka şeylerdeydi, yine de o gece Bubbles'ın garsonlarından birinin 'kaybettiğim' cüzdanımı bana geri verdiğini çok net hatırlıyorum. Ne daha önce ne de o zamandan beri böyle bir şey yapmamıştım ve kontrol ettiğimde içinden hiçbir şey alınmamıştı. Bildiğim tek şey, Bubbles'ın bir yankesiciyi bile yankesebileceği."

Lanet olsun.

"Yani, dışarıdayken tek düşündüğün Bubbles mıydı?" Elimden geldiğince nazik bir şekilde sordum.

"Hayır," dedi, *p*'yi patlatarak, eğer bunu incinmiş ve kızgın olduğu için yapmasaydı, Riggs'in yaptığını gördüğüm tek hafif sevimli şey olurdu. "Bebek annemin de ne kadar boktan biri olduğunu çok düşündüm."

Uzandım ve tezgahın üzerindeki elini kendi elimle kapattım.

"Ama Bubbles'ı çıkarabilirim," dedi. "Onunla hayatımın sonuna kadar uğraşmak zorundayım."

"Sence seni dinledi mi? Telefonda söylediklerini yani."

"Ah, evet. Beni dinledi. Altına sıcıyor, çok korkmuş."

"Bunu söylemek bana düşmez, sormadınız ama bilesiniz diye söylüyorum, öyle olması gerektiğine inanıyorum. On yıldır öğretmenlik yapıyorum. Yüzlerce ebeveyn tanıdım ve sen iyi bir babasın Riggs." Parmaklarımı elinin etrafına doladım ve sıktım. "*Gerçekten* iyi bir baba. Çocuklarıyla sürekli aynı evde yaşayan babalar tanıyorum ve Ledger'la senin olduğundan daha az ilgileniyorlar."

"Tatlım, biliyorum." demeden önce geniş omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış gibiydi. Bunu sorgulamıyorum."

"Sevindim."

"Angelica için de endişelenme. Onu hiç böyle görmemiştim, en azından işler girdiğinden beri, ama bu benimle ilgili değildi. Ledger'la ilgiliydi. O bir bakıma dışı Bubbles. Senden benden korktuğundan daha çok korkuyor çünkü güçlü ve zayıf yönlerini biliyor. Çocuklarını seviyor ama rekabetçi ve yine zayıflıklarını biliyor."

"Ledger onu gördüğü için oldukça heyecanlı görünüyordu."

"Annesini seviyor. Ama Angelica'nın Kate ile bir sorunu vardı. Annesini rakip olarak görmüyor. Annesinin erkek arkadaşlarından birini çalamaz ya da ona kendini üstün hissettiren her neyse onu yapamaz. Ama Kate'den nefret ediyordu. Kate'in erkeğinden nefret eder gibi bir hamle yapmaya çalıştı. Bu onu çok kızdırdı ve midesini bulandırdı, o da hemen Kate'e söyledi. Eğlenceli zamanlardı."

İğrenç.

"Tanrım, Riggs, bu korkunç."

Birasının kalanını içti, sonra bana doğru baktı. "Sanırım iyi vakit geçirmeyi sevdiğimi anlamışsındır."

"Evet," dedim, çünkü bunu kesinlikle anladım.

"Ledger'ın tavlama listesine hiç kimseyi koymadım, ama annem, Kate ve şimdi de sen."

"Tamam."

"Kadınlarım oldu. Hem de sürü."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Ama ben bunu hiç yapmadım."

Elini sıktım. "Biliyorum. Biz arkadaşız, değil mi? Senin de dediğin gibi. Ama sana açıklama şansı vermemiş olsa da anlıyorum. Bunu yapmak zorundaydın çünkü son zamanlarda işler biraz karıştı."

"Tepetaklak," diye fısıldadı ağızma bakarak. Ve ağızma bakmaya devam etti.

Um...

Ağızma bakıyordu.

Öyle olduğu için de gözlerimin düşüp onunkilere bakmasına engel olamıyordum.

Çok güzel bir ağız vardı. Bu muydu?

Biz...?

Avuçlarımız birbirine değecek şekilde elini çevirdi ve parmaklarını benimkilere doladı.

Öyleydik.

Değil miydik?

Yemek odasında göle bakarken bana nasıl sarıldığını düşündüm.

Dün gece saçımı parmaklarının arasında döndürmesi.

Hutch's'tan eve dönerken Gia'nın parasını kimin ödeyeceği konusunda yaptığımız yarı tartışma (Gia binlerce dolara mal olmuştu ve benim param vardı! ve bunu geçici bir çıkmaz olarak gördüğüm bir noktada bıraktık, ama Riggs'in kazandığını düşündüğüne inanıyordum).

Bunların hiçbirisi sadece arkadaş olduğumuzu söylemiyordu. Sadece arkadaş değildik.

Barın etrafında dolaştım, yaklaştım ve başını çevirip bana baktığında, onunla olan her şey, benim için yaptığı her şey, bana dönüştüğü şey ve ne kadar güzel olduğu yıkıldı.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar sallandım, ona doğru bastırdım... ve onu öptüm. Ağız sert, yumuşak ve çok kapalıydı.

Ve hareket etmedi. Oh lanet olsun.

Geri , elini bıraktım ve hızlıca, "Tanrım, özür dilerim. Bu çok yanlış. Kişiliğini bu şekilde ihlal etmemeliydim. Durumu okudum... Düşünüyordum..." Başımı salladım. "Bu tamamen yanlış. Durumunuz iyi değil, bundan faydalanmak istememiştim. Biz arkadaşız ve-"

"Nadia."

Ağızındaki ismim bana bir kırbaç gibi çarptı.

Ses tonuyla vücudum sarsıldı, midem bulandı, kalbim çarpmaya başladı ve "Ne?" diye fısıldadım.

"Yatma vakti geldi."

Çılgınca başımı salladım. "Doğru, doğru, haklısın." "Seni merdivenlerden yukarı kadar takip edeceğim..."

.

"...ve onların tepesinde hangi yöne döneceğinize siz karar vereceksiniz." Nefes almayı bıraktım.

"Ama neye bulaştığını bilerek içeri giriyorsun, sola dönüyorsun, tatlım, başlıyor."

"Açık mı?" Dışarı ittim.

"Alacağın tek şey bu prenses. Benimle çarkı döndürürsen, bırak sürsün."

Hiperventilasyondan korkuyordum. "Yatağa git," diye emretti. Amımın kasıldığını hissettim.

"Şimdi tatlım," dedi. Tezgâhın etrafında koşuşturdum.

Mutfakın ışığı söndüğünde bir çığlık attım ve merdiven boşluğunda karanlığa gömüldüm.

Elimi duvara koydum ve yavaşça yukarı doğru sardım, ahşap panellerdeki oluklar elimin altında inip çıkıyordu, bir

Parmaklarımın tüm vücudumu okşadığını hissettim, sanki Riggs evi aracılığıyla bana dokunuyormuş gibi.

Merdivenlere ne zaman girdiğini biliyordum ve tepeye çıktığımda tırmanmakta olduğunu biliyordum.

Ama durdum.

durdu, bir adım aşağıda. Onu hissedemiyordum ama sıcaklığını hissedebiliyordum.

Harika hissettirdi.

Ve nefesi boynumda. Bu daha da iyi hissettirdi.

Sonra yaklaştığını hissettim, saçlarım savruldu, çenesindeki bıyıkların kılları tenimi sıyırdı ve nefesi *boynumdaydı*.

Titredim.

"Hiç adil değil," diye fısıldadım.

"Adil oynadığımı kim söyledi?" diye fısıldadı tenime karşı.

Çark dönüyordu.

Ya sonunda eğlenceli bir yolculuğa çıkacaktım. Ya da hayatımın yolculuğuna.

Riggs için ilk seçenek muhtemelen son seçenekten daha iyiydi.

Yemek odasında göle bakarken bana nasıl sarıldığını düşündüm.

Dün gece saçımı parmaklarının arasında döndürmesi.

Hutch'dan eve dönerken Gia hakkında yaptığımız yarı tartışma.

Güvenli oynamış ve ölmek üzere olan harika bir adama aşık olmuşum.

Doğduğumdan beri bolluk ve ayrıcalık içinde, beni çok seven ve bunu gösteren iyi insanlarla iyi bir hayat yaşamıştım ama onlardan sadece ikisi vardı ve ikisi de ölmüştü.

Artık tek başımaydım.

Tavsiye alabileceğim bir *Dedulya* yoktu.

Benimle her şeyi konuşacak bir annem yoktu.

Hayatımın geri kalanında her şey bendim.

Sadece

ben.

Siktir .

Sola döndüm.

Riggs'in parmakları anında kalçalarımın kapandı. Beni sıkıştırdı ve karanlık koridordan merdivenlere doğru kısa bir yol boyunca itti.

I keçe a Heyecan whoosh aracılığıyla benim göbük gibi I oldu üzerinde bir roller coaster'ın aşağı eğimi.

Muhteşemdi.

Ne olursa olsun, bunu hissettiğimde bir şeyi

biliyordum. Doğru seçimi yapmıştım.

Merdiven boşluğuna geldiğimizde çünkü göremiyordum.

Evini biliyordu, bu yüzden beni yukarı kaldırdı, yolu gösterdi ve yarı yolda bizi çevirdi, böylece o yukarıdaydı, ben aşağıdaydım. Ağzı benimkinin üzerine geldi, dili içeri girdi. Bunu hissettiğimde inledim, zamandır özlemimi çektiğim şeye kavuşmuşum, biranın ve Riggs'in baş döndürücü tadını deneyimlemiştim ve beni yolun geri kalanına kadar sürüklemesi iyi oldu, çünkü bacaklarım çalışmayı bırakmıştı.

Beni tepede bıraktı ve odaya dolan ay ışığı nedeniyle görebilmek için gözlerimi açtım ve sonra kollarım yukarıdaydı ve kazağım başımın üzerinden çekildiği için tekrar kör oldum.

Riggs'in süveterinin patlamasını izlerken saçlarım aşağıya döküldü.

Ay ışığı göğsünün, kollarının ve omuzlarının kaslarını gölgeliyordu. Bacaklarım titriyordu. Elleri tekrar kalçalarımın gitti ve beni yatağa götürdü.

Ben geriye düştüm, o da üzerime düştü ve haklıydı.

Başlamıştı.

Çok fazla öpüşme oldu - *çok fazla* - ama keşfetmem gereken o vücut vardı, onu terden kayganlaşmış bir şekilde bahçeme koşarken gördüğüm ilk andan beri ellerimi tutmak istediğim vücut.

Ben de araştırdım.

Kotumun düğmesini açıp fermuarı indirene ve hemen içeri dalana kadar öyle yaptım.

Hiç .

Bir parmağını klitorisimin üzerinden ıslaklığıma doğru kaydırđı ve içime gömdü.

Başım geri fırladı.

Riggs dudaklarını boğazıma dayadı ve parmağı agresif bir şekilde okşarken hırladı.

Hiç tereddüt etmedim.

Bu benim ve ben sürdüm.

Dudakları boynumun kenarından yukarı çıktı, kulak mememi ısırdı ve "Evet, tatlım" diye fısıldadı.

"Riggs," diye nefes nefese kaldım.

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı ve parmağı da tüm eli gibi gitti, yani belli ki beni doğru duymamıştı.

Sonra kot pantolonum ve külotum sert bir çekişle çekildi ve tamam, belki de beni duydu.

O prezervatife uzanırken ben de kotunun düğmelerine baktım.

Son düğmeyi açtım ve kalçalarının üzerinden çektim, Riggs de onları güçlü bir şekilde yukarı kaldırarak yardım etti.

Bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi. Tanrım, merhamet et.

Aleti dışarı fırladı ve karanlıkta söyleyebildiğim kadarıyla çok hoşuma gitti ve hemen tek eliyle ve ustalıklı bir prezervatif taktı.

Yeterince uzman değil. Neredeyse elini tokatlayacaktım ki o.

Ama sonunda bitti ve bana uzandı, ama yapmadı. ulaşmak zorundayız.

Bir bacağımlı attım, onu tuttum, olması gereken yere yönlendirdim ve .
"Kahretsin, Nadia," diye inledi.

Ona ait olan her şeyi alarak inledim.

Duyusal kanıt, harika bir siki vardı.

Zıpladım. Ve zıpladım. Ve *zıpladım*.

Ellerini başının arkasında kavuşturdu, ay ışığının gölgeleri arasından dişlerinin beyaz gördüm ve "Bana ihtiyacın söyle" diye alay etti.

Ama kalın sesi çok seksiydi.

Gövdemi onunkine yaklaştırdım ve yüzüne doğru tısladım, "Kes şunu, Riggs."

Sonra bizi döndürürken zevkle nefes aldım, böylece sırtımdaydım, o üstteydi ve bunu horozu içimdeki alımını kaybetmeden yapmayı başardı.

Vay canına.

Bir elini saçlarımda dolaştırdı, bacaklarımdan birini kığına doladı, diğerini büküp yukarı kaldırdı, yanına sıkıştırdı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"Hadi işe koyulalım," diye
homurdandı. "Ah evet," diye
nefes aldım.

Başını eğdi ve beni öptü.

Ve sonra Biz var Hem de çok, Hem de çok, *Hem de çok*,
İnanılmaz, muhteşem, görkemli, gülünç, baş döndürücü,
dünyayı sarsacak kadar *meşgul*.

İşin İçine Girmek

Nadia

T ilk tokadı, soğuk vücuduma çarptığında yedim.
örtüler üzerimden çekildi.

Bu beni uyandırdı.

Hemen ardından ikinci tokat geldi, o da kış yanağıma keskin ve lezzetli bir şaplaktı.

Bu beni inletti.

Sonra Riggs kulağıma, "tatlım, bugün yapacak işlerin var," demeden önce yatağın kalçamda ve karşı tarafımda çöktüğünü hissettim.

Gözlerimi zorla açtığımda tam gün ışıyla ve başımı çevirip yatağında çıplak ve yüzükoyun yattığım yerden ona baktım.

Üzerinde ya on beş yaşındayken satın aldığı soluk kırmızı, uzun kollu bir termal vardı ya da benim dün gece sık sık kendimi kalıba soktuğum gibi vücudunun üst kısmını kalıba sokmak için tasarlanmıştı.

Saçları ıslaktı ve tarakla geriye doğru taranmıştı.

Görebildiğim her santim nefisti ve artık gerçekte bunun tartışılmaz bir gerçek olduğunu biliyordum.

"Sen... duş mu aldın?" Mırıldandım.

"Çocuğumu kaldırdım, karnını doyurdum, okula götürdüm, geri geldim ve koşuya çıktım, şimdi de senin tembel kışını yataktan kaldırıyorum."

Bu imkansızdı.

Vücudunun bir harikalar diyarı (klişe olduğunu biliyorum, ama tanım yerindeydi), yatağının tamamının bir eğlence parkı olması ve bana *hayatımda* yaşadığım en iyi orgazmları abartılı bir yaşatması nedeniyle zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım için dün gece nihayet ne zaman sızdığımı bilmiyordum.

Ama bayıldığımda saatin çok geç olduğundan (ya da sabahın çok erken saatleri olduğundan) ve ikinci olarak da Riggs'i öperken bayıldığımdan emindim.

Nasıl kalktı ve...

Taşınmak mı?

Her tarafım hafifçe (güzel bir şekilde) ve bir yerim hafifçe zonkluyordu (muhteşem bir şekilde) ve hareket edebileceğimden emin değildim.

Bunu test ettim ve yorganlara uzandım, onları vücudumun etrafına ve göğsümün üzerine çektim, yatakta bir ön kola kadar itmek için üstün bir çaba harcadım.

"Sen gerçek misin?" diye sordum.

İfadesi temkinli bir hal aldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bütün bunları yaptın ve dün gecedен sonra duş aldın. Sanki bir makine gibisin."

Yüzü aydınlandı ve bana gülümsedi.

"Seni öperken bayıldım mı?" Sorguladım.

Bana yönelttiği gülümseme kurtlaştı ve "Evet. Ama bu gece bunu telafi edebilirsin."

Bu geceye kadar beklemek

zorunda mıydım? Hay aksi.

Yanılmışım. Gülümsemesi biraz çapkınlaşmıştı.

Aklımı okuduğunda, şimdi geniş sırtışı kesinlikle
Kurt gibi.

Buna şahit oldum ve beni yataktan sürükleyerek çıkardığında, hala çarşafı göğsümde tutuyordum ve beni kucağına oturttuğunda sessiz bir çığlık atmadan önce, ezberlemek bir yana, bunu işlemek için ne yazık ki çok kısa bir zamanım vardı.

Oraya vardığımda kollarıyla beni çevreledi ve "Ağrın var mı?" diye sordu. Tanrım, bu utanç verici miydi?

Bu neden utanç vericiydi? Başından beri oradaydı. Aslında, boğaz kısmı tamamen onun suçuydu.

Neden olduğunu bilmiyordum ama cevabım evetti. Utanç vericiydi.

Yüzümü boynunun yan tarafına soktum.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve kaydırıldı, geri dönüp aynısını yaparken, "Sürpriz değil tatlım. Ciddi anlamda sağlam bir sikişi kaldırabilirsin."

Bu anıyı hatırlayınca kollarında titredim.

"Ve birçoğunu," diye devam etti.

Yine titredim.

Kolları sıkılaştı ve göğsünden dudaklarına doğru bir gümbürtü yuvarlandı.

Onun da anıları vardı ve onları seviyordu.

Daha çok ürperdim.

"Bana bak," diye emretti.

Başımı geriye eğdim ve gözlerini yakaladım.

"Yani bu geceyi bekleyeceğiz," diye karar verdi.

"Tamam," diye fısıldadım.

Dudaklarına dokunmak için yaklaştı, sonra geri çekildi. "Evinize gidip o kapıya ulaşmam lazım. Kapattık ama güvenli olmaktan çok uzak. Kıcını kaldırman gerek çünkü

Brenda, Mix'in yerinde. İki kasaba ötede ve bir saat uzaklıkta. Fırtına kapılarını seçerken senin de fikrini almak istiyor. Sonra da Gia ile eğitim için Hutch'a gitmelisin."

"Mix's?"

"Lüks bir ev malzemeleri mağazası. MP'de satılanlara benzer hiçbir şeyimiz yok ve Brenda da işin kolayına kaçacak ya da 'vizyonu'yla' dalga geçecek biri değil."

Brenda hakkında bunu zaten anlamıştım.

"Ah."

"Bu yüzden harekete geçmelisin."

Gözlerim ağzına kaydı ve "Doğru" diye mırıldandım.

Ağzını benimkini yağmalamak için kullanırken görüş alanımı kaybettim. Yani bu geceye kadar beklemek zorunda değildim.

Harika.

Öpücük sıcak ve ağır başladı, bu yüzden o ayağa kalkıp beni ayağa kaldırarak onu kırana kadar daha da sıcak ve ağırlaştı.

Bir an için . Ve mutsuz.

Sonra bir şekilde yanımda tutmayı başardığım çarşafı etrafıma daha sıkı sardım.

"İşe koyul prenses," diye emretti.

Gözlerimi devirip iç geçirdim ve misafir odasına doğru yola çıktım. İşim bittiğinde çarşafı geri getirebilirdim.

"Nadia?" diye seslendi merdiven boşluğunun yarısına geldiğimde, bir yandan çarşafı uğraşırken bir yandan da giysilerimi topluyordum.

Ona dönüp baktım.

"Tatlım, her santimini gördüm, dokundum, tattım ve becerdim," dedi nazikçe. "Ve Ledger burada değil, çarşafı çıkarabilirsin."

Angelica'nın iki bebek doğurduktan sonra bile ince kalçalarını, düz karnını (bebekler için de aynı şey geçerli) ve her yönüyle

İnce yapılı (göğüsleri hariç, ki bu da kaba olabilir ama doğru da olabilir, biraz sahte görünüyordu).

İnce kalçalarım ya da düz bir karnım yoktu.

Yine kafamın içindeydi, hala nazik bir şekilde, "O zamanlar sırtında daha fazla ağırlık vardı. Ben öyle bir adam değilim. Yumuşak severim ve sanırım artık biliyorsun, tutunacak bir şeyim olduğunda boşalıyorum."

Bu adam gerçek miydi?

Öyleydi, çünkü görmemeye çalıştım (ama gördüm... çok fazla), yine de gözden kaçamazdı, Courtney kıvrımlıydı.

Öyle bile olsa.

"Ben bir erkek değilim, Riggs. Bir kereden sonra çıplak dolaşamam."

Kurt gibi sırtışı geri geldi. "Yaptığımız şeyle oldukça ilgiliydim, bu yüzden sayımım yanlış olabilir. Yine de birden fazla kez olduğunu düşünüyorum."

Yüce Tanrım.

Öyle *bir adamdı* ki.

Bir göz devirmesi daha yaptım, kazağımı kaptım ve kasıla kasıla odasından çıktım.

Çarşafı aldım.

O öğleden sonra erkenden Range Rover'ımla kulübenin önünde, Riggs'in kamyonetinin yanında durdum.

Riggs'in evini gerçekten çok sevdim.

Ancak tam o sırada güneş parlarken ve bölgeyi bir başka sıcak hava dalgası vururken (dün akşam yemekte Haziran ayına kadar havaların gerçekten ısınmadığını öğrenmişim ve geldiğimde aldığımız hava sadece yetmişlerin ortasında olsa bile "sıcak hava dalgası" dedikleri şeydi), kulübemi özlediğimi fark ettim.

Çiçekleri sulamam gerektiğini belirterek dışarı çıktım ve ön kapı açıktı. Oradan perdenin arkasını ve ötesini görebiliyordum, Riggs iki testere üzerinde duran arka kapı üzerinde çalışıyordu.

İçeri girdim, çantamı mutfak adasına bıraktım ve Riggs'in dikkatli bakışları altında arka verandaya doğru yürüdüm.

Merdivenlerin tepesinde durdum.

"Fırtına kapıları yarın teslim edilecek, teslimat saati öğlene on var. Sanırım Hutch bana kızgın çünkü Gia benimle oynamakla daha çok ilgileniyordu, ben de Gia ile oynamakla daha çok ilgileniyordum, bu yüzden dikkatimiz çok dağıldı."

Riggs'ten bir gülümseme daha aldım.

Onları tutumlu bir şekilde dağıtacak bir adam değildi. Yine de o gün onu pek görmemiştim ama yapabileceği tek şey bu gibi görünüyordu.

Bunu hissettim.

Dün gece ve bu sabahtan sonra ben de aynı yerdeydim. Onun da öyle olduğunu görmek hoşuma gitti.

Ama çok fazla umutlanmamak için dikkatli olmalıydım.

O gün çok fazla araba kullanmışım ve bunu yaparken düşüncelerimi eğittiğim için, belki de Riggs'in bizi komşu olduğumuz için Arkadaşlık Bölgesi'ne koymak istediği aklıma geldi, ama işler oradan gelişti. Ya da belki de bana olanlardan sonra MP'de başıma gelenlerden işi ağırdan almak istedi.

Dün gece Arkadaş Olmayan Bölge'de bulunmamızın onun istediği şey olduğunu açıkça belirtmişti ve eğer oraya gideceksek bu benim seçimimdi.

Ama gerçek şu ki, barış teklifinden bu yana benden hoşlandığını sık sık paylaşıyordu. Ben sadece onun sevecen bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Öyle olduğunu hissettim.

Yine de benden hoşlandığı çok açıktı.

Bununla birlikte, onu uzun zamandır tanıımıyordum, ama bildiğim şey, bunun muhtemelen tamamen sıradan olduğunu aklımda tutmam ve bunu atlatmam gerektiği idi.

Bunu biliyordum çünkü bana söylediği buydu. Ve ben de bunu atlatmaya çalışıyordum.

Ama bunu yaparken çok mutlu görünmesi hoşuma gidecekti.

"Bu konuda endişelenme," diye cevap verdi. "Hutch bana onun harika bir evcil hayvan olacağını ve ihtiyaç duyulduğunda eğitiminin devreye gireceğini söyledi. *Senin* eğitimin, bir adamın bacağını koparmadan önce onu çağırabilmek olacak."

Yikes!

"Muhtemelen odaklanmalıyım," diye izin verdim. Hâlâ gülümsüyordu.

"Muhtemelen."

"Bir içki ister misin?"

"Biraz su alabilirim."

"Perrier?"

Bana baktı.

Bu beni gülümsetti.

"Filtreleyeceğim," dedim ve kabine geri döndüm.

O içeri girdiğinde bunu halletmeye başlıyordum ve sonra üzerime geldiğinde tezgâha geri dönüyordum.

Hafif terli, işten dolayı kirli ve açık hava kokuyordu, her tarafımdaydı ve aldırmadım, çünkü Riggs'ti ve her olmakta iyiydi.

Bu aynı zamanda onun her yerinde olabileceğim anlamına geliyordu.

Sonunda hava almaya çıktık ama o uzaklaşmadı. "Bu sabah Stormy'yi aradım," diye açıkladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım (ne diyebilirdim ki? Yine her tarafımdaydı).

"Ağır bir konu hakkında özel olarak konuşmak için biraz zaman isteyip istemediğimi sordu. Bunu sorduğumu görünce zaman ayırdı. Şehrin doğu yakasında bir lastik dükkânı var. Beni ofisine çağırdı. Ben de gittim. Ona Angelica ve Bubbles'la ilgili haberleri verdim ve diyebiliriz ki, bu benim dünyamı sarstı, ama ona söylemek daha kötüydü. Bir adama sadece bu bilgiyi vermek değil, aynı zamanda onun aracılığıyla benim tepkimi görmek. Gerçi öğrendiğimde elimde duvara sertçe fırlattığım ve dolu olduğu için etrafındaki her şeyi ıslatan bir kahve fincanı yoktu."

Yüzümü buruşturdum. "Etrafında mıydın?" "Hayır."

"Yani kızgın olduğunu çıkarabilirim." "Bunu çıkarabilirsin, evet."

"Bu Angelica'ya karşı sana geri mi dönecek?"

"Olacağı konusunda onu uyardım, eğer akıllı olsaydı bunu benden önce yapardı."

"Angelica'nın zekâsının daha çok sinsi bir tür olduğunu ," dedim.

"Haklısın," diye kabul etti. "Yine de bunu yapmadan önce düşündüm, buna o da dahil. Bilmesem daha mı iyi olurdu diye düşündüm ve ona bunu verebilirdim. Sonra düşündüm ki, iyi ki biliyorum. Onunla elimde ne olduğunu . Neler yapabileceğini. Ayrıca, eğer durum tersine dönseydi, öğrendiğinde ve bana söylemediğinde nasıl hissedeceğimi de. olarak, o da onunla bir çocuk paylaşıyor. O yüzden bilmesi gerekiyordu."

"Bu doğru."

"Ve endişelenmeyin. Ona ya da bana sorun çıkaracak ayağı yok. Onun bir geçmişi var. Bir geçmiş."

İkimizi de kandırmaktan. Ve bir erkeği kandırıp hamile bırakmak yasadışı değil, bunda parmağımız vardı, seçimler yaptık ve prezervatifler gerçekten kırılıyor. Ama bu boktan şey şaibeli. Neyse ki, çocuklarından intikam alan bir kadın değil. Bize ne yapabileceğinden emin değilim, çünkü ikimizin de onunla sahip olduğu tek önemli şey çocuklarımız."

"İkiniz için de iyi haber, bir seferde bir kadını hamile bırakabiliyorsanız, yüzücülerinizin güçlü olduğu açık."

"Storm ile olan kampanyası daha ısrarcıydı. Ne zaman olduğundan emin değilim ama bana üç kez onunla birlikte olduğunu söyledi. Ve evet, ilk gece cüzdanı kaybolmuştu. Ve evet, bunu The Hole'da yaptı. Diğer ikisinde, her şeyi kendi görme şansı vardı."

"Yani süper güçlü olan sadece yüzücüleriniz."

Bana bir gülümseme daha attı ve ayrıca arkamı sıktı. Bunu tamamen atlattım.

"Ondan haber aldın mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Güzel," diye mırıldandım. Sonra onunla, araba kullanırken benim de aklıma gelen bir şeyi paylaştım. "Brenda ile Whitaker ailesinin durumu hakkında sohbet etme fırsatım oldu ve bana Roosevelt'in bir asistanı olduğunu söyledi. Ve hala kasabada yaşıyor."

"Tatlım," dedi emin olmadığım bir ses tonuyla.

"Ne?"

Bir kolunu belime doladı, bizi tezgâhtan aşağı kaydırды, sonra uzanıp dijital fotoğraf ekranıma dokunduğunda gerildim.

Trevor'la Cornwall'da bir uçurumda, bir korsan koyunda ve arkamızda fırtınalı denizde, rüzgârda çekilmiş gelene kadar ileriye doğru kaydırды.

saçlarımızı karıştırıyor, yüzümüzde gülümsemeler.

"Şimdi," dedi sessizce, "Roosevelt'in asistanını sorguladığımızı belli etmeden sorguya çekmenin bir yolunu bulabiliriz, ikimiz de kadını tanımıyoruz ya da bana kocandan bahsedebilirsin."

"Riggs," diye fısıldadım.

"Hazır değilsin, tamam. Karar senin. Ama bir şeyi gömersen, her zaman seni kışından ısırmanın bir yolunu bulur."

"Uzun zaman önce öldü."

"Bu yüzden tarihle başlıyorum, böylece daha yeni şeylere geçebiliriz."

Önümüzde eğlenceli
zamanlar var, gördüm.

Ugh.

"Tanıştığımızda kanserdi," diye ağızımdan kaçırdım.

"Özür dilerim?" diye sormadan önce gözlerini birkaç kez hızla kırıştırdı.

"Tanıştığımızda kanserdi," diye tekrarladım. "Ama bana söylemedi. Bazı bütünsel tedaviler denedi ama işe yaramadı. Batı tıbbına başladığında da bunu benden sakladı."

"Tanrım," diye .

"Bana evlenme teklif ettiğinde bunu yenebileceğine gerçekten inanıyordu. Doktorlar o kadar emin değildi ama iyimser olmaya çalışıyorlardı. O gençti. Sağlıklıydı. Eğer bunu yapabilecek bir aday varsa, o yapabilirdi. Ama hastalık hızlı ve agresif bir şekilde yayıldı ve sonunda artık saklayamaz hale geldi."

"Sana söylemeliydi," diye homurdandı.

"Biliyorum," diye cevap verdim ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirerek çünkü gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Ve tepkini anlıyorum. Ben de öyle yaptım. Dalgalar halinde, hasta olduğunu öğrendiğimde, bana ne kadar süredir hasta olduğunu itiraf ettiğinde. O gittikten sonra bile bunu hissettim. Ama yirmi sekiz yaşındaki bir adamı, bu kadar uzun süredir hasta olduğu için suçlayamam.

Hayatını yaşamaya ve hayatta kalmaya kararlıydı ve belki de bir olasılığa dönüşen ve kesin olarak yapamayacağı ile sonuçlanan olasılığı inkar ediyordu."

"Onu seviyor muydun?" diye sorarken aslında sevmese de bana bakıyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsememin hüzünlü olduğunu biliyordum. "Evet. Onu çok sevdim." "Ve çocuk istiyordun."

"İkimiz de yaptık."

"Yani bunu senden aldı. Çocuk isteme kısmını." "Hayır, sperm donörü babam aldı."

"Tatlım-"

Ellerimi boynuna götürdüm ve sıkıca tuttum. "Riggs, Trevor'ı sevdim ve onu kaybettim. Her şey güzel değildi, ama o zamanların kısa olacağını biliyorduk, bu yüzden onlara çok şey sığdırdık. Onunla tanıştığıma memnunum. Onunla evlendiğim için mutluyum. Onunla geçirdiğim zaman için şanslıyım. Tüm olurken onun yanında olan, sevdiği kadın olabilmeyi seviyorum. Harika ebeveynleri vardı ve hala görüşüyoruz ama ben ona sahip olması gereken hayatın vaadiyim, bu yüzden artık yakın değiliz. Ama ben de onun sayesinde bunları elde ettim. Ve belki de o sonra tüm bunların içinde yuvarlandım. Kimsenin beni suçlayacağını sanmıyorum. Her şeyi mükemmel oynamamış olabilir ama yaptığı şey anlaşılabilir bir şeydi. O bir yük değil, her ne kadar onu uzun süre bu şekilde taşıdığımı kabul etsem de. Şimdi görüyorum ki o benim hayatımın bir parçası, birini sevmenin ve biri tarafından sevilmenin anıları ve bolca kahkaha. Şu anda Trevor'dan yanımda taşıdığım şey bu ve hiç de ağır değil."

"," diye mırıldandı.

"Tamam," diye

fısıldadım.

Ağzını benimkine dokundurdu.

O uzaklaştığında ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve benimkini onunkine dokundurdum.

"Şimdi Roosevelt'in asistanı hakkında konuşabilir miyiz?" Ben rica ettim.

Bir kahkaha patlattı, beni sıktı ve sonra "Hayır, kapını tamir edeceğim. Ve eğer zamanım olursa, birkaç kamera takacağım. Bana biraz su getireceksin, sonra da öğle yemeği hazırlayacaksın. Henüz bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum."

"Yemek yemeyi çok unutuyorsun."

"Ben yaşıyorum. Uygun olduğunda yemek yiyorum. Mecbur olduğumda çalışıyorum. Muhteşem bir sarışını yatağıma çekecek kadar şanslı olduğumda sevişiyorum."

"Çok ikna etmek gerekti," diye şaka yaptım. "Beni nasıl hâlâ emin değilim."

"Bu gece sana hatırlatırım."

Bu söz ne kadar hoşuma gitse de, araba kullanırken aklıma gelen başka bir düşünceyle kaşlarımı çattım. "Ledger'ı da düşünmeliyiz."

"Evet. Ve senin eşyaların misafir odasındaki dolapta kalacak, ama dış fırçanı ve duş malzemelerini benim odama getireceksin. O bilmeyecek."

Bunu bilmiyordum.

"Ondan saklamak akıllıca mı?"

"Dün gece uzun süre etrafta dolaştım ve aklımda sadece Bubbles ve Angelica yoktu. Sanırım anladın, ama sen de anla diye söylüyorum, şu anda içinde bulunduğumuz durum, iyi bir zamanı güzel bir kışa vererek ya da ondan alarak sonlandırmakla ilgili değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama öyle bir şey değil. Yakınından bile geçmiyor."

Tanrım, bunu bilmek güzeldi.

Devam etti.

"Ama biz her ne olacaksa ona alışırken, Ledger'ı da bizimle birlikte buna alıştırmalıyız. O ve ben bu sabah sohbet ettik."

bazı iyi noktalara değindi. Annesi kaltaklık yapıyordu ve o da yaşlanıyordu. Kendisi için bir anlam ifade etmeye başlayan bir kadına kaltakça davranması konusunda bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Onu Lucille'in ama daha çok senin önünde utandırdım ve bu konuda bana kızgın olduğu anlaşılıyor. annesine cevap vermek için çok genç olduğunu düşünüyorum, özellikle de bu büyükannesine, bana ya da şimdi sana cevap vermekle karışır. Ama şunu söylemeliyim ki, söylediği şey çok etkiledi ve ben de bir alana girmeliyim ki, şu anda kendisini nasıl bir adam yapacağına dair bazı ipuçlarını toplamaya başlıyor ve ben de buna engel olmamaya dikkat etmeliyim."

"Bu noktada, senin gerçekten iyi bir baba olduğun yönündeki iddiamı hatırlatmak isterim Riggs."

O konuşmaya devam etmeden önce bu beni bir kez daha gülümsetti.

"Ama aramızdaki ilişkinin bu şekilde değiştiğini anlayacak yaşta değil. Bizimle yemek yediğin ilk gece de aynı noktada olduğumuzu düşünerek seni onayladığını söylemişti zaten."

"Vay canına, bu çok tatlı," dedim mutlulukla.

"Evet," diye cevap verdi, yine gülümseyerek. "Ona öyle olmadığımı söyledim. Ona gerçekten öyle olduğumuzu söylemek için fazla beklemeyeceğim ama şu anda bana göre çok erken. Özellikle de Gia sana geldiğinde kulübeye geri dönecekken, aniden benim yatağında uyanman, bunun olduğunu bildiği bir şekilde. Kafa karıştırıcı olabilir."

Ben araya girdim. "Yarın döneceğimi sanıyordum."

Beni bir kez daha sıktı ve kararlı bir şekilde, "Gia sana geldiğinde," dedi.

Oh iyi.

Her neyse.

"Tamam, Gia bana geldiğinde."

"Tüm incelikleri anlayacak kadar büyümedi. Bazen Nadia babasının yatağında, uyanık ve onunla kahvaltı ediyor, bazen Nadia değil. Bu konuda nerede durduğunu. Bana sadece yarı zamanlı sahipken birdenbire beni paylaşmak zorunda kalması. Ve yanılma ihtimalime , Angelica'nın ateş altında olması ve çocuklarına bu şekilde davranması, parmağımı onun nabzında tutmalıyım."

"Bunların hiçbirine katılmıyorum."

"Öyle bile olsa, seni yaklaştırdım, misafir odasında uyumayacağın kesin."

"Ben de buna katılmıyorum."

"Öyleyse iyiyiz."

"Biz çok iyiyiz."

"Doğru," diye mırıldandı, sonra tekrar üzerime atladı.

Karnımın gurultusunu duyana kadar hava almaya çıkmadık. Ben de öğle yemeği yememiştim.

"İşe geri dönmeliyim," dedi.

"Hindili ve İsviçreli sandviç?" Ben sordum.

"Bana uyar."

Daldı ve boynumu öptü, sonra kirli sakalını üzerime sürdü. Tüylerim diken diken oldu.

Riggs işine geri döndü.

Ona bir bardak su getirdim. Sonra

öğle yemeği için çalışmaya

başladım.

Yemek yedikten sonra çiçekleri sulamaya başladım. Ve devam ettik.

Göreceğiz

Nadia

I Riggs'in evinde yemek masasını hazırlıyordu.

Abigail üzerindeki mührü kırmıştı ve ben de manzarayı, Riggs'in karmaşık oymalı kaidesi ve güzel damarlı mermer tablasıyla muhteşem, yuvarlak masasını sevdiğimi ve büyük olmasına ve on iki kişilik olmasına rağmen, konuşmak için bir eğri üzerinde oturup birbirimizi görebileceğimizi düşünerek bunu açık tutmuştum.

Ama daha çok, Riggs bacaklarını altına alıp rahatça yemek yiyebilsin diye.

Cuma akşamıydı ve son üç gün mutlu bir şekilde olaysız geçmişti.

Birincisi, "hayalet" yok.

İkincisi, hırsızlık yok.

Riggs kulübenin arka kapısını tamir etmiş, fırtına kapılarını ve kameraları takmıştı (ve yeni bayrağımı monte etmişti, ki haklıydım, ön tarafta harika görünüyordu) ve dizüstü bilgisayarımda evimin her tarafında ve eskiden ahırların olduğu alanda neler olduğunu görebileceğim bir program vardı. Bu yayınlar anında bir buluta gönderiliyordu, böylece gerektiğinde bunları inceleyebiliyorduk.

Ya da bunları kanıt olarak sunun.

Riggs daha sonra boş zamanlarında yapması gereken bir işe koyulurdu. Bazen o bunu yaparken ben de onunla takılırdım, çünkü atölyesi bir atölyeden çok bir erkek mağarasıydı ve orada onunla birlikte olmak hoşuma giderdi.

Elbette, etrafta çok sayıda alet, çalışma tezgahı, testereler ve ekipman vardı.

Ama aynı zamanda eski püskü bir kanepa, daha da eski püskü bir koltuk, devasa bir düz ekran televizyon, bir oyun konsolu ve beni çok güldüren, duvarlarda bir sürü açık saçık kadın posterleri vardı. Ledger'ın göreceği kadar açık saçık değillerdi ama sayıları etkileyiciydi.

Krom ağırlıklı parlak bir motosikleti ve iki ATV'si vardı.

Günlük tutmaya başlamıştım (kuşkusuz bu çoğunlukla Riggs'le), bu yüzden orada onunla birlikte yaptım, o onu incelemek için bolca zaman buldum. Yayıdığı havanın, girdiği yaratıcı alanın hissinin, odaklanmasının yoğunluğunun tadını çıkarıyor ve üzerinde çalıştığı parçanın şekillenmesini izliyordum (ödüllü spa'sı olan Pinetop Lodge adlı yerel lüks otelin dışına kurulacak olan demirden yapılmış karmaşık bir çardak, böylece insanlar altında evlenebilecekti).

Onun yanında kitap okuyamadığım için bazen bunu yapmak için kulübeye geri dönüyordum ve hamağın mührünü kırmıştım (ki bu *cennet* gibi bir şeydi).

Sonra Gia ile vakit geçirmek için her gün yaptığım yolculuklar vardı (evet, ilerleme kaydediyorduk, hayır, Hutch'ın her zamanki ilerlemesini kaydedemiyorduk, evet, yine de onu almama izin verecekti çünkü ben yanında olmadığımda uyukladığını söyledi, bu da elbette bebeğimin mümkün olan en kısa sürede yeni evine gelmesi gerektiği anlamına geliyordu, bu Pazartesi olarak belirlendi).

Ayrıca işlerin nasıl gittiğini arkadaşlarımla daha dürüstçe paylaştım ve evet, buna Maribeth'e Riggs hakkında her şeyi anlatmak da dahildi (Trevor'dan "nihayet" ayrıldığım için sevinçten havalara uçuyordu - ona Riggs'in resmini mesaj attığımda daha çok heyecanlandı).

Riggs ve bana gelince, oturma odasında ateşin önünde oturmak için geçici olarak kullanamadığımız sundurma koltuğumdan vazgeçtik ve annem, büyükbabam ve biraz da Maribeth, Susan ve diğer arkadaşlarım hakkında nazikçe araştırmasına katlandım. Aslında, Chicago'daki tüm hayatım.

Tüm bunların bir ön hazırlık olduğunu biliyordum, böylece sonunda ona büyük şeyleri anlattığımda geçmişe sahip olacak ve oyuncuları tanıyacaktı. Ama o bunu güvenli bir şekilde yaptı ve ben de hayatım hakkında konuşmayı sevdim.

Yine de, evdeyken sahip olduğum her şeyden bahsettiğimde bazen nasıl geri çekildiğini ve hüznlendiğini görmezden gelmeye çalıştım. Bunu yaptım çünkü bu bana geri döneceğim fikrinden hoşlanmadığını gösteriyordu.

Öyle olmayabilir, ama ilişkimizin bu erken döneminde onun bu konudaki düşüncelerini dikkatlice de olsa öğrenmek isteseydim, hiçbir şeyi kolaylaştırmış olmazdım, bu yüzden olurlarına bıraktım.

Bunu yapmaya hazır olduğunda ya da ben hazır olduğumda, bunu tartışırdık.

Ayrıca *Only Murders in the Building'in* birkaç bölümünü daha izledik çünkü her şey her zaman ağır olamazdı.

Her gece Riggs'in yatağında uyurdum ama uykuya dalmadan önce içimde çok zaman geçirdiği için çok mutluydum.

Ve Riggs ve ben, işimi halledebileceğim, misafir odasına geri dönebileceğim, kıyafetlerimi ve o ve ben sabahları Ledger ile başa çıkabileceğimiz bolca zaman içinde uyandık.

Angelica'nın bu fırsatı değerlendirerek beni gösterip vurmasından endişe ettiği için kararlı bir şekilde okul koşuları yaptı. Ayrıca, çünkü

oğluyla daha fazla zaman geçirmesini sağladı.

Ama bu gece Abigail gelmişti, yemek pişiriyorduk ve Riggs bu gece oğluna ve annesine bir şey olduğumuzu söyleyeceğimize karar vermişti (ve ben de kabul ettim).

"Nadia."

Riggs'e aldığım servis altlıklarından birine bıçak koyarken döndüm ve onun merdiven boşluğu sütununun yanında durduğunu gördüm, yemek odası tarafı kapalıydı ama yine de ahşap panellerle kaplıydı, bu yüzden yuvarlak odaya uzanan kısmı bir özellikti.

"Çocukları çağırır mısın?" diye sordu. "Onlara akşam yemeğinin yirmi dakika içinde hazır olacağını haber ver."

"," dedim.

Ortadan kayboldu.

Masayı hazırlamayı bitirdim ve pencereye yöneldim.

Riggs ve Ledger iskeledeydi, muşambayı balıkçı teknesinin bir kenarına çekmişlerdi ve bir şeyler yapıyorlardı.

Pencereler temiz havayı içeri almak için açıktı, ben de perdeden seslendim, "Çocuklar! Akşam yemeği 20 dakika içinde!"

Ledger döndü ve salladı.

Teknenin yanında çömelmiş olan Riggs, bana bakmak için boynunu büktü ve o pozisyonda bile çenesini bana doğru uzatmayı başardı.

Tanrım, tam anlamıyla böyle *bir adamdı*. Ama hoşuma gitti.

Trevor da *bir erkek* olmuştu (Riggs kadar olmasa da).
Ve ondan kesinlikle hoşlandım.

Tam pencereden uzaklaşmak üzereydim ki gözüme bir şey çarptı. Kulübemin biraz aşağısında, gölün güney ucuna yakın ormanda bir parıltı.

Doğrudan görmedim ama sanki güneş bir şeye çarpmış ve yansımaya neden olmuş gibiydi.

Gözlerimi o yöne çevirmeye devam ettim ama bir daha olmadı. Normal şartlarda bunu düşünmezdim.

Bu şartlar altında Riggs'e söylemek için bir not aldım. Muhtemelen önemli bir şey değildi, ama avcılar ya da arazisinde olmaması gereken biri olabilirdi ve bunu bilmeliydi.

Mutfakta Abigail'e tekrar katıldım. Biberiyeli tavuk kızartması, kavrulmuş sarımsaklı patates püresi, sos, yeşil fasulye ve akşam yemeği rulolarından oluşan menüsünü hazırlıyorduk. Riggs'in iki oğlunun da övgüyle bahsettiği kekimden geri kalmamak için rüya gibi görünen ev yapımı bir havuçlu kek getirmişti.

Vücudumda rekabetçi bir kemik yoktu. Ama bir pasta yarışmasına katılabilirdim.

"Patatesler hazır mı?" Ben sordum.

Bıçağın ucuyla onları test etmeyi bıraktı ve bana döndü.

"Sizden peşinen özür dileyeceğim. Bazı arkadaşlarım çok açık sözlü olabildiğimi söylüyor. Ama korkarım ki söz konusu çocuklarımdan biri olduğunda bunu dizginleyemiyorum."

İşte .

Gecikmedi.

"Doktor evinizdeki çalışmalarını tamamladıktan sonra eve döneceğinizi sanıyordum," dedi.

"Öyleydim. Ama Gia'yı almadan geri dönmem konusunda rahat değil. Hutch da onu Pazartesi günü eve getirebileceğimi söyledi."

"Gia?"

"Aldığım bekçi köpeği. O eğitimli bir bekçi köpeği. Ama aynı zamanda çok sevimli, salyalı ve sevimli, bu yüzden bazen bunu unutuyorum, bu yüzden onu kötü etkiliyorum."

Abigail'in dudakları kıvrıldı.

"Bilmen gerekir," diye başladım. "Adım Nadia Williams, ama ben bir Antonov'um, yani Antonov Vodka Antonov. Büyükbabam şirketi sattı ama bunu çok para karşılığında yaptı."

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu da demek oluyor ki yüklüyüm ve bu da Riggs'in o kulübede tek başıma olmam konusunda endişeli olduğu anlamına geliyor, özellikle de haneye tecavüzden sonra. Almaya geldikleri şeyi aldıklarından olabildiğince emin olsak da Riggs benden çok daha az emin."

"Oğlumla ilgili olarak 'biz' kelimesini çok kullanıyorsun."

Bunu batırdığım söylenebilir.

"Um..."

"Dur tahmin edeyim, Doktor yemekte bu konuya girmek istiyor," diye çıkarımda bulundu.

"Tek seferde aldım," diye mırıldandım.

"Umarım sakıncası yoktur ama içeri girdim ve Harry ile birkaç kelime konuştum," dedi. "Ve sizi temin ederim ki, bana söylemesini istediğim şeyi kaynağından keşfetmem için bana rehberlik etmek için elinden geleni yaptı. Gerçi ben önemli bir şey olduğunda hayır cevabını kabul etmeyen bir kadıyım. Bu yüzden senin bir Antonov olduğunu biliyordum."

"Tamam," dedim yavaşça.

Yüzü değişti ve ben de bu değişime karşı kendimi hazırladım.

"Son zamanlarda neler olduğunu ben de biliyorum ve ne kadar üzgün anlatamam," dedi nazikçe.

"Teşekkürler, ama alınma, bu konuda konuşmakta pek iyi değilim," dedim aceleyle.

"Alınma canım, ama bu konuda konuşmayı öğlersen iyi olur, yoksa seni yiyip bitirir."

"Abigail-"

"Arkadaşlarım bana Gail der." Bu güzeldi.

"Gail, bu konuda konuşmakta iyi değilim çünkü henüz tam olarak sindirebilmiş değilim."

"gereken çok şey
var." Kesinlikle
öyleydi.

"Hazır olduğumda Riggs'in bana yardım etmek için hazır olduğunu paylaşacağım," diye itiraf ettim.

"Bu benim oğlum. Küçük yaştan itibaren, babası olmadığını herkese kanıtlamaya o kadar kararlıydı ki, yardımsever olmayı öğrendi. Bunu o kadar çok yaptı ve bu konuda o kadar iyiydi ki, bu onun bir parçası haline geldi. Artık mucizevi bir şekilde çalışan beyni ve kafasındaki siyah saçlar kadar Doc'u Doc yapan şeylerden biri bu."

"Evet," diye kabul ettim.

"Bana size babasından bahsettiğini söyledi."

Başımı salladım.

"Tamam, o zaman çocuklarımızı beslemek için patates ezmeye başlamalıyız."

Bizim çocuklar mı?

etti. "Ama söylemek istediğim ilk şey, John'un nasıl bir adam olduğunu zamanında fark edip bu konuda bir şeyler yapabilseydim ve onu hayatımdan çıkaracak kaynaklara sahip olsaydım, bunu hiç düşünmeden yapardım. Ayrıca onu onlardan uzak tutmak için gelen her şeyi yapardım. Ayrıca çocuklarımin kendilerini yaratan bütünün ikinci yarısının gurur duyabilecekleri harika bir adam olduğunu düşünmeleri için hayali bir hikaye uydururdum."

Görünüşe göre Harry ona epey bir şey anlatmıştı ve ben de kısa bir süre nasıl bildiğini merak ettim.

Başka tarafa baktım.

"Görüyorum ki bunu annen yapmış," dedi.

"Yalan söyledim," dedim tezgâha.

"Bu bir anne sevgisiydi," diye yalanladı.

Bir annenin sevgisi.

Gözlerimden bir anda bir sürü yaş aktı. Ön kapı açıldı.

Otomatik olarak o baktım.

Riggs önce girdi, bana bir kez baktı ve aklını kaçırdı. "*Ne oluyor lan?*" diye patladı.

"Doktor-" diye başladı Abigail.

"Yine ne oluyor lan?" diye sordu, gerçi ilk seferinde ona cevap verme fırsatı vermemişti.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim.

"Ağlıyorsun lan," diye karşılık verdi.

"İyi misin, Nadia?" Ledger endişeyle bana bakarak sordu. Burnumu çektim ve kendimi toparladım. "İyiyim, tatlım."

Riggs şimdi mutfaktaydı. Beni belimden tutup yanına çekti, gözleri annesinin üzerindeydi.

"*Açıkla*," diye bağırdı.

"Aslında sen ve Ledger gidip ellerinizi yıkarsanız iyi olur, böylece Nadia ve ben de tartışmamızı bitirebiliriz. İşimiz bittiğinde sizi ararım," diye cevap verdi.

Ne kadar cesur takdir etsem de, bunun söylenecek doğru şey olmadığını hemen anladım.

Çabucak elimi Riggs'in boğazına koydum ve başı aşağı doğru eğildi.

"Annem hakkında konuşuyorduk bebeğim," dedim sessizce. Rahatladı.

"Ve ben iyiyim. Gerçekten," diye devam ettim. "Ama Ledger'ı bir yere götürüp bunu ona açıklayabilir misin?"

"Tamam," diye mırıldandı, beni sıktı, bıraktı ve oğluna döndü. "Gidelim evlat. Benim banyomda temizleniriz."

"Tamam, baba," diye mırıldandı Ledger, bakışları üzerimde uzaklaşırken. Onları gözden kaybettiğimizde Abigail'e döndüm. "Bunun için üzgünüm."

"Lisede bir çocuk Doc'un duruşmasında Kate'e koca göt dedi ve oğlum bir hafta uzaklaştırma aldı. Ailesini şikayetçi olmamaya ikna etmek için biraz dans etmem gerekti."

"Vay canına," diye fısıldadım, ama gerçekten şaşırمامıştım. Bu saf Riggs'ti.

"Ne yazık ki Kate'im sigara içiyordu. Neyse ki çok uzun süre içmedi. Ancak içmeye başladığında, kardeşiyle birlikte bir bardaydı ve adamın biri ondan sigara almaya çalıştı. Kız reddetmiş, adam da ona aptal sürtük demiş ve neyse ki oğlum daha büyük ve akıllı olduğu için o sefer adamı bardan kovalamış. Bununla birlikte, onu yakalayamaması muhtemelen iyi oldu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve .

"Annen hakkında konuşmaya hazır olmadığını görebiliyorum, sevgilim, bu yüzden susacağım," diye paylaştı.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Ama umarım bana ihtiyacın olursa yanında olduğumu da paylaşmışımdır." "Bunun için de teşekkürler," diye tekrarladım daha içten bir şekilde.

"Anlatmak istediğim bir diğer konu da, oğlumun olağanüstü zekasının babasının istismarının verdiği zararı yakalaması ve sonra da aşması için gerçekten uzun bir süre beklemiş olmamdı."

Tekrar hazırlandım.

Yaptığım iyi oldu. İş bitmemişti.

"Onun görmesine ve hissetmesine izin verdiğim için pişmanlık duyarak mezara gideceğim şeyler gördü ve yaşadı."

"Eminim sen-"

Elini kaldırdı. Ben de sustum.

Elini bıraktı.

"Beni temize çıkarmaya çalışabilirsiniz. Çocuklarım beni temize çıkarmaya çalıştı. Bu bir annenin yüküdür. O kadar aşırı olmasa bile, onları inciten her şeyin sorumluluğunu üstleniriz. Bu bizim işimiz, Nadia. Anneni kaybetmenin yarattığı duyguyu gördüğüm kadarıyla sen de bunu biliyorsun."

Onu kaybettikten sonra Trevor'ın bakım odasından çıktığımda annemin yüzünde acımın derinliğini açıkça gördüğümü dün olmuş gibi hatırlıyorum.

Ve beni rahatsız eden şeylerden biri de sadece yaşam mücadelesi verirken ölmediğini bilmektir, ama bunu sadece onu kaybetmekle kalmayıp babamı öğreneceğimi ve bunu ona onun yaptığını bildiğimi bilerek yaptı. Onu ruhuma kadar tanıyordum, bu yüzden bunların onun son düşünceleri olduğunu biliyordum.

Ve bundan aklımın alamayacağı bir güçle nefret ettim, bu yüzden bunu düşünmekten kaçındım.

Yani
evet.

Oh,
evet.

Bunu
biliyordum.

Başımı
salladım.

"Bu nedenle, sonunda kafasını kışından çıkardığında, bunu senin gibi bir kadınla yaptığı için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Aman Tanrım.

"İşlerin şu anda nasıl olduğunu anladığınızı görüyorum," diye belirttim. "Ama size söylemem gerektiğini hissediyorum, biz çok yeniyiz ve bu işe alışmaya çalışıyoruz ve henüz bunun ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Oğlum bu eve girdiğinde benim yaşadığım şeyi siz de yaşadınız mı?"

Yaptım.

Umut etme, Nadia, etme!

Tekrar başımı salladım.

"Ergenlik çağında bile bir kadınla birkaç haftadan fazla süren bir ilişkisi olmadı ve çocuğunu doğuran kadını saymıyorum."

Aman

Tanrım.

Yapmamış
mıydı?

Abigail devam etti.

"Babası olmaktan her şekilde korkuyor ve beni çok ama çok seviyor. Ve babasının bana, kız kardeşine yaptıklarını düşündükçe içi içini yiyor. Ama ilerleyişini görüyorum. Ledger'la nasıl birlikte olduğunu. Oğlunun ona ne kadar bağlı olduğunu. Babasının yaptığı hataları yapmadığını. Ve şimdi, kendini sana verebileceğini öğrendiğini görüyorum."

"Bu şekilde bir adam olduğundan emin , Gail," diye dikkatlice uyardım.

Riggs'in girdiği kapıya baktı ve bunu bana bakmadan önce dikkatle yaptı.

Sonra da "Göreceğiz." dedi.

GELDİM ve her zamanki gibi sert bir şekilde yaptım, topuklarımı Riggs'in sırtına gömdüm, omurgamı kamburlaştırdım, elimi saçlarına soktum.

Orgazmımın ardından beni yaladı, sonra kasık kıllarımın üstündeki deriyi öpmeden önce bacaklarımı nazikçe omuzlarından çekti, sonra karnımı, göbeğimi, göğüslerimin arasını, boğazımın dibini, son olarak Riggs ve kirli sakalı boynumu işaretledi, bunu yapmaktan hoşlandığı bir şeydi.

Üç gün boyunca her gün hafif sakal yanığı ile uyandım ve bu sadece ağzımın etrafında değildi.

Ayrıca şikayet etmiyordum.

Bizi yuvarladı, böylece o sırt üstü yattı, ben onun yanına sıkıştım ve o daha önce sahip olduğu için (ve ben de ilkimi aldım, Riggs sadece bir

aşırı başarıya güdülenmiş bir adam -yine, şikayet etmiyorum), yorganı üzerimize çekti.

"Sanırım iyi gitti," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevap verdim uykulu bir şekilde. "Az önce bir kadını tatmin ederek daha fazla am yedin. Siktir git, Bubbles."

Kıkırdarken vücudu hareket etti, kolu etrafımda sıkılaştı ve "Anneme ve Ledge'e ikimizden bahsetmekten bahsediyorum" dedi.

Oh.

"Öyle oldu, annene bağırdıktan sonra. Sonra da siz ikiniz burada ellerinizi yıkarken hemen atladınız ve Ledger'a bizden bahsettiniz."

"Fikrimi değiştirdim ve ona söylediğimde bunun sadece o ve ben olması gerektiğine karar verdim," diye başladı. "Bunu yapmak için iyi bir zamandı. Konuşmayı bitirmek ve yemeği bitirmek için sana daha fazla zaman verebilirdik. Daha patatesleri bile çırpmamıştın."

Tanrım, kafa verme konusunda (diğer şeylerin yanı sıra) bu kadar yetenekli olması iyiydi, çünkü o sadece *bir erkek* değildi, o *bir erkekti*.

"Kısım o değildi," diye belirttim.

"Seninle çok konuştuk tatlım ve seni hiç ağlatmadım," diye . "Sert olabiliyor."

"Buna doğrudan denir."

"Seni ağlattığında, bu çok sert oluyor," dedi ve sözleri çelik gibiydi.

Kolumla onu ittim. "Aslında nazik davranıyordu. Annemin, babamın ben bebekken bir uçak kazasında öldüğü konusunda bana neden yalan söylediğini kısa ve öz bir şekilde açıkladı. Bu benim kafamı kurcalayan bir şeydi, şimdi anlıyorum, o yüzden boş ."

"Doğru," diye homurdandı.

"Evet. Doğru," diye onayladım.

Çelik geri geldi. "Devam ediyoruz."

Yani, Andrew Doc Riggs yanılmayı sevmezdi. Not edildi.

Ona izin verdim. Annesine bağırdığında beni korumaya çalışıyordu, ki bu benim için sorun değildi ve annesi ona karşı kötü niyet beslemediği gibi onun böyle olmasından hoşlanıyordu, yani her şey yolundaydı.

"Annen sana böyle mi açıkladı?" diye sordu. "Evet."

"Tatlım," diye fısıldadı nazikçe.

Zaten bir gecede karşılaşabileceğim kadarıyla karşılaşmıştım, bu yüzden bir şey söylemedim.

Riggs neyse ki bu konunun kapanmış olduğunu okudu. "Ledger iyi görünüyordu," diye belirtti.

Büyükannesine zaten bildiği şeyi söylediğinde (Riggs o sırada bildiğini bilmese de, ona söyleme şansım olmamıştı) zaferle "Biliyordum!" diye böbürlenmesi bir gösterge ise, evet, biliyordu.

"Evet," diye kabul ettim "Ama sanırım bir köpek alacağımızı düşünüyor." "Alacağız. Sadece seninle kulübede kalıyor."

Bir kolumun üzerinde doğruldum ve onun gölgeli yüzüne baktım.

"Hayır, yapamazsınız," diye uyardım. "Siz iki Riggs oğlanı tatlı, çekici ve sevecen olup Gia'yı benden çalamazsınız."

"Gördüğüm kadarıyla, her iki da anlık bir bağlılık vardı."

"Yaklaşmadın. Senden iyi bir koku alamadı. O bir kız. Duyarlı."

"Köpeğinizi sizden çalmamaya çalışacağız" dediğinde sesine eğlence karışıyordu.

Ona doğru yığıldım, çünkü iki büyük orgazm, duygu ve büyük bir yemek (iki dilim pasta, düşününce kötü bir fikir olduğunu anladım) beni tamamen tüketmişti ve "Takdir ettim" diye mırıldandım.

Saçımı döndürmeye başladı.

"Annen gibi misin?" diye sorarken sesi gerçekten de şefkatliydi.

Tamam, belki Riggs beni okumadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Sonra ona söyledim. "Hayır. O senin annen gibiydi, bin kere. Çok sert biriydi. Onun ve büyükbabamın sevgisinin ve korumasının kozasında büyüdüm, böylece... yani *kendim* olabildim."

"Ona borçluyum, çok büyük."

Tanrım.

Çok tatlısın.

Yüzümü çevirdim ve göğüs kafesine soktum.

Riggs omzumu kavradı ve sıktı. "Bunun hakkında konuşmayı bırakacağız."

Nefes aldım, yanağımı tenine dayadım ve fısıldadım, "Keşke seninle tanışabilseydi. Senden hoşlanırdı. *Dedulya*'m da sana bayılırdı. Sırayla köşelere işeyebilir, kumanda için kavga edebilir, pin-up kız posterlerine bakabilir, sabahın ilk ışıklarına kadar Malinois'e karşı cane corso'yu tartışabilir ve kim daha geniş erkeklik yapacak yarışması yapabilirdiniz. Hayatının en güzel zamanını geçirirdi."

"Manspread mi?" diye sorduğunda ses tonunda daha fazla eğlence vardı.

"Bilirsiniz, oturduğunuzda ve aile mücevherlerini uygun bir şekilde muhafaza etmediğinizde ya da çevrenizdeki tüm diğer erkek türlerine erkeklik organlarınızın onlarıkinden daha büyük olduğunu ilan etmek istediğinizde. Bunu neden yaptığınızı bilmiyorum. Ama bunu

Bacaklarınızı iyice açın, uçağın orta koltuğunda falan oturuyor olsanız bile."

"Orta koltukta oturan biriyle çok tecrüben var mı?" Yakınından bile geçmedim. İmkânlarım vardı, yani sonuna kadar birinci sınıftım.

"Hayır," diye izin verdim.

"Kendi uçağınız mı var?"

Cevap vermedim.

Beni sarstı ve "Nadya?" diye sordu. "*Dedulya* sattı," diye mırıldandım.

Gülmekten kendini alamadı çünkü "dışarıdaydık" ama gece uyku düzenimizi hâlâ Ledger'dan saklıyorduk.

Neşesini kontrol altına aldığıında, "Erkeklik organını ben mi yapacağım?" diye sordu.

"Fark ettiğim kadarıyla hayır. Ama pek dışarı çıkmadık, birlikte bir kulübede oturmak gibi bir şey."

"Bunu yarın halledeceğiz. Annem biliyor. Ledge biliyor. Annemin hemen eve gidip Kate'i aradığını biliyorum, yani Kate . Bütün MP de biliyor olabilir. Buna hazır mısınız?"

Sadece birkaç gün olmuştu, bu yüzden çılgıncaydı, ama yine de çok daha fazlası için hazırdım.

"Elbette," diye cevap verdim.

"Kahvaltı için Double D'ye falan gideriz. Ledge'in yarın Dustin'lerde yatıya kalacağı için sevişip kulübede uyuyacağız."

Lordum.

Bir fantezi gerçek oldu.

"Senin için iyi mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"O yatakta beni düşünerek kendini boşaltıyor musun?" diye sordu hemen.

Bu kocaman bir *evetti*.

"Um..."

"Kesinlikle bu yatak, seni düşünüyorum," diye paylaştı. "Ayrıca, duş."

Tekrar tahrik olmaya

başlamıştım. "Um..."

"Utangaç olman çok tatlı," diye mırıldandı, bana doğru döndü, böylece yüz yüze geldik, bacaklarımızı birbirine doladı ve bu dondurmanın üzerindeki kiraz, beni kollarında yakınlaştırdı.

Evet, Riggs'in doğuştan sevecen olduğunu öğrenmiştim ve bu, televizyon izlerken, ateşin önünde takılırken, kesinlikle seks sonrası çok fazla sarılmayı içeriyordu. Gece ayrılıp kendi yolumuza gidebilirdik ama her zaman böyle bir uykuya daldık.

Ve bunu yaptığından beri uyumaya hazır olduğunu biliyordum. Ve Tanrı biliyor ya, ben de hazırdım.

Uykulu bir şekilde, neredeyse bayıldıktan sonra ona bir şey söylemeyi unuttuğumu fark ettim.

"Riggs?" Mırıldandım.

"Tam burada, prenses."

"Gölün doğu yakasının güney ucunu kontrol etmek isteyebilirsin." Hâlâ mırıldanıyordum. "Yemekten önce ormanda bir parıltı gördüm. Güneşin bir aynaya vurması gibi. Sanırım avcılar olabilir."

Sonra dışarıdaydım.

Çok uykulu olduğum ve sonra uyuduğum için, Riggs'in vücudunun söylediğim her kelimeyle daha da sıkışmasını özledim.

Kaos Teorisi

Nadia

Riggs tarafından sarsılarak uyandırıldı.

Gözlerimi açtım.

Güneş çoktan tepedeydi ama yazın bu kadar kuzeyde şafak erken söküyordu.

Ancak, erken kalkan biri olduğum için (Riggs makul bir saatte uyumama izin verirse (şikâyetçi değilim), ki dün gece vermişti) saatin normalden erken olduğunu söyleyebilirdim ve hâlâ ölü gibi uyuyordum.

Bu yüzden yanımdaki yatakta giyinik bir şekilde oturan Riggs'e göz kırptım. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Kahvaltı için kasabaya gidiyoruz. Yatağına dönebilirsin ama hazırlanmak için bolca zaman isteyebileceğini düşündüm. Yine de birkaç saat içinde Ledger'ı uyandırmanı isteyeceğim, böylece duş alıp hazır olabilir."

Bir kolumu kaldırdım. "Bir yere mi gidiyorsun?" "Gölün güney tarafını kontrol edeceğim."

"Ne? Şimdi mi?"

"Tatlım."

Tüm söylediği buydu ama şeklinden hoşlanmamıştım. "Ne?" Fısıldadım.

"Avcılar bir şey yansımamasına dikkat ederler. Geldiğinizi haber verirsiniz bir geyiği vurmak kolay değildir."

Lanet olsun.

"Silahını... alacak mısın?"

"Hayır, aşağıda beni bekleyen Harry'yi alacağım ve silahı da yanında. O yüzden gitmeliyim."

"Oh."

"Öp beni."

Onu ittim ve öptüm, ikimiz de dillerimizi kullandık ama bitiren Riggs oldu ve bunu çok erken yaptı.

"dönerim," diye söz verdi. Başımı salladım.

Eğildi, başımın üstünü öptü ve sonra gitti.

Çocuklarla o kadar zaman geçirdim ki, sadece bir tanesinden bir şey saklamakta iyi olacağımı düşünebilirsiniz.

Ama belki de bu konuda kötü olduğumdan değil, Ledger'ın sadece görünüş olarak değil, beyin kapasitesi olarak da babasına çekmiş olmasından kaynaklanıyordu (ve ben bir profesyoneldim, ondan testlere girmesini isteyebilirdim, ama okumadan çok daha fazlasında ileri düzeyde olduğunu zaten biliyordum).

Bu nedenle, ondan bir şeyler saklama konusunda berbat olduğumu öğrenmek üzereydim.

"Kulübede yine bir hırsızlık falan mı oldu?" diye sordu. "Babam orada mı?"

Kahve içiyordum.

Kendini dışlanmış hissetmesin diye ona bir fincan kakao yaptım. Böylece, babasının eve gelip bizi kahvaltıya götürmesini beklerken mutfak barında bir kupayı paylaşan iki arkadaş olabilirdik.

Riggs'in her konuda ođluyla birlikte olduđunu ama onunla aynı yatakta uyuduđumuzu dűşűndűm ve "Dűn ormanda bir Őey gűrdűm. O ve Harry kontrol ediyorlar."

"Tamam," diye cevap verdi Ledger, babasının dűnyanın tűm gizemlerini ve hastalıklarını gűrme gűcű bűyleydi, sonra kakaosundan bir yudum aldı ve kakao bıyıđı bıraktı.

Hangi...gerçekten?

Onun tepkisi beni çok daha iyi hissettirdi, çünkü Doc Riggs'in dűnyanın pek çok gizemini ve hastalıđını gűrme gűcűne sahip olduđunu da fark ediyordum.

Ledger yutkunmayı bitirdiđinde, "Bir Őey sűylemek istiyorum" dedi.

"Bana her Őeyi sűyleyebilirsin," dedim ona.

"Tamam. O zaman seni ađlatmak falan istemiyorum, sadece annen űldűđű için ne kadar űzgűn olduđumu bilmeni istiyorum" diyerek baŐlayacađım.

Resmi olarak.

Bu ocuğa aşık oluyordum.

"TeŐekkűr tatlım," diye cevap verdim.

BaŐını salladı ve Őűyle devam etti: "Bu, bir sonraki sűyleyeceđimi sűylememi zorlaŐtırıyor. Ama sűylemem gerek. Annem geçen gűn sana pislik gibi davrandı, onun adına űzűr dileyeceđim."

Riggs'in oğlunun ağzından bu sıfatla çıkan "sik" kelimesi konusunda nerede durduğundan emin .

Ledger'la birlikte epey zaman geirdiđimizden emindim, ama hűlű onu uyarabileceđimi hissettiđim bir yerde deđildik, űnkű dokuz yaŐının "sik" kelimesini kullanmak için çok kűűk olduđunu dűŐűnűyordum.

Ayrıca o kadar içten ve tatlı davranıyordu ki, o anı renklendirmek istemedim.

Bu nedenle, bunu bir kenara bıraktım ve söylediklerinin tatlı kısmına odaklandım. " değil," diye cevap verdim. "Ama özrün için minnettarım."

"Hayır, değil," diye karşılık verdi. "Babamla birlikteyken kardeşimi ama Stormy takılmamız için beni çağırma ya da Viggo'yu buraya getirme konusunda sorun çıkarmıyor."

Bu bir haberdi.

"Sadece üç yaşında ama onun da beni özlediğini biliyorum," diye devam etti Ledger. "Ama babam tekrar gittiğinde, anneme dönmek yerine seninle ya da b y kannemle kalıp kalamayacağımı soracağım."

Lanet olsun.

"Bunu neden soruyorsun, tatlım?" Dikkatlice sorguladım.

"  nk  babam bana yaptığın her şeyin bir sonucu olduğunu öğretti. Buna sivrisinek etkisi deniyor."

" zg n m Ledge, sanırım bu kelebek etkisi." "Oh, bu daha mantıklı," diye mırıldandı.

Nasıl yapacağımdan emin değildim ama yeni yetişen bir dahi de değildim.

"Her neyse," diye devam etti, "teneffüste bir kıza güzel olduğunu söylersin ve gömleği yeşil olur, güzel olduğunu söylediğin için kendini iyi hisseder ve hayatının geri kalanında yeşil rengi sever."

Kelebek etkisinin tam olarak nasıl işlediğinden de emin değildim ama kaos teorisi  ğrencisi değildim.

Ne olursa olsun, başka bir şeyle ilgileniyordum.

"Güzel olduğunu düşündüğün bir kız var mı?"

"Evet. Madeline Yamada," diye gelişigüzel atıldı. "Ama onun hakkında konuşmuyorum. Sadece söylüyorum. Annem, babamın evine gelip bir pislik gibi davranamayacağını ve bunun bir etkisi olmayacağını öğrenmeli. Anlıyor musun?"

Biliyordum.

"Yaşına göre çok akıllı ve olgunsun," dedim dürüstçe. Daha dik oturdu.

"Ama bence babanla bu konuda uzun uzun konuşmalısın."

"Önemli bir şey değil," dedi bana. "Ben yazın izinli olduğumda, o çok uzun işler almıyor. Ekibi de böyle olmasını seviyor. Kanoya, kampa ve bunun gibi şeylere gidebiliyorlar. Kışın çok çalışıyorlar ama Haziran'dan Ağustos'a kadar çoğu zaman evdeler. Bir sonraki işi sadece iki hafta sürecek. Sonra da altı hafta izinli olacak."

Hallelujah!

"Yani sonuçlarına sadece iki hafta katlanmak zorunda," bitirdi sözlerini kapı açılırken.

Matematiği tam olarak , çünkü babası geri dönecekti, bu yüzden etkisini iki ay boyunca hissedecekti.

Kapıya doğru baktığı için onu düzeltmedim. Ben de o tarafa döndüm.

Önce Riggs girdi, üniformasız Harry de onun ardından girdi. "Harry!"

Ledger bağırdı, taburesinden atladı ve aşağı koştu.

ön sahanlıkta Harry'ye ulaşmak için.

Burada havalı bir çocuk yok, kollarını adama doladı.

Harry'nin bir elini Ledger'ın başına, diğer elini omzuna koyup gülümsemesi (adamı zaten seviyordum ve yakışıklı olduğunu fark etmişim, ama onu çok daha fazla sevdim) ve Ledger'a bakarken yüzündeki o tatlı ifade, onun güzelliğin sınırında olduğunu düşünmeme neden oldu.

Yüzük takmıyordu ama umarım özel biriyle birlikteydi ve umarım çocukları da vardı.

"Seni son gördüğümden beri ne kadar uzadın? Bir metre mi?" Harry sordu.

Ledger geri döndü. "Beni geçen hafta gördün."

"Soru hâlâ geçerli."

Ledger bana döndü. "O bir aptal."

Riggs bana ulaştığında, "Bana oldukça harika görünüyor," dedim.

"Öyle mi?" Riggs nefesinin altında sordu.

Ona baktım. "Riggs Boys'tan sonra üçüncü sırada."

Dudakları kıvrıldı.

"Her şey mi?" diye sordum.

"Sonra konuşuruz," diye

mırıldandı.

Harika.

"Gitmem gerek," diye açıkladı Harry. "Selam ve hoşça kal, Nadia. Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de Harry. Umarım sivil giysiler bugün izinli olduğun anlamına geliyordur."

"Hiç izin günüm olmuyor," diye cevap verdi, sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi. "Doktor," dedi ve yere baktı. "Çıkıntı. Sonra görüşürüz." Dudakları yukarı kalktı. "Ve çikolata bıyığın var."

Ledger'ın kolu hemen ovalamak için havaya kalktı ve bana doğru döndü.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu kolunu indirdikten sonra.

"Kaos teorisinden bahsediyorduk, konsantre olmam gerekiyordu," diye yarı yalan söyledim. Gerçek: Ona söylememiştim çünkü çok tatlıydı.

Harry, "Ben yokum," diye araya girdi. Ledger ona doğru döndü.

"Görüşürüz, Harry," dedi.

"İçin teşekkürler dostum," dedi Riggs.

Harry çıktı ve Riggs seslendiğinde daha kapıdan yeni çıkmıştı, "Evlat, defol. Dışarıda yapacak bir şeyler bul. Nadia ve ben bir dakika içinde çıkacağız ve kahvaltı için Double D'ye gideceğiz."

"İzinsiz girenlerden bir şey buldunuz mu?" Ledger sordu.

Riggs önce bana sonra da oğluna baktı "Hayır, onunla sevişmek istiyorum" dedi.

"Barf!" Ledger bağırdı ve kapıdan dışarı fırladı.

Riggs tekrar bana baktı ve bu sefer yapmaya devam etti. "Bu işe yaradı," dedim.

"Evet."

"Öpüşecek miyiz?" "Evet."

Sırıttım.

"Ama bir dakika içinde," dedi. Kaşlarımı çattım.

Bu sırttığı anlamına geliyordu.

Sonra açıkladım, "Ona gördüğüm bir şeyi kontrol ettiğini . Yapacağın şeyin bu olduğunu düşündüm. Telaşlanmış görünmüyordu."

"Ben olsam öyle yapardım."

"Ayrıca bana bir şey söyledi ve aramızdaki bağın gelişmesi için bunun ne olduğunu sana söylemeyeceğim. Kötü bir şey değil. Sadece onunla sohbet etmek için zaman ayırmak isteyebilirsin."

"değil mi?"

"Hayır. Sizi dinliyor ve söylediklerinizi yaşının ötesinde derin bir şekilde işliyor. Bir şeyi değerlendirdi ve konuda bir karar verdi. Nasıl olsa konuyu size açacaktır, sadece sizi uyarmak istedim."

"Doğru. Bunun kaos teorisiyle bir ilgisi var mı?" "Evet, aslında."

Eğlenerek başını salladı.

"Tamam o zaman, şimdi öpüşebilir miyiz?" diye sordum. Tekrar gülümsedi. "Henüz değil."

"Ugh. Evet,yok Bu gecikme içinde yapmak dışarı ortalama sen Bir şey buldun mu?"

"Biraz aramak gerekti ama evet. Çok ayak izi bulduk. İki kişi. Biri ya küçük ayaklı ve fazla ağırlık olmayan bir adam ya da bir kadın. Diğer ise kesinlikle bir erkek ya da doping yaparken yakalanmaktan korkmayan kadın gülleci."

Gölmeye
başladım.
Konuşmaya
devam etti.

"Söylediğiniz yer civarından geldiler, epeyce dolaştılar, arabalarını park ettikleri ana yoldan eski ve artık kullanılmayan bir bağlantı yoluna geri döndüler. Ne yaptıklarına dair bir ipucu yok ama avlanmıyorlardı ya da kamp ."

"Birinin orada olması için başka bir neden var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yakacak odun için ağaç gelenlere arazimden çıkmalarını söylemek zorunda kaldım. Çok sık değil ama birkaç kez oldu. Bunlardan bir grup, Noel ağacı kesmek için ayak izlerinin yanından geçtikleri tabelaları görmezden gelebileceklerini düşünen yabancılardı."

"Ezikler," diye mırıldandım.

"Katılıyorum. Avcılar alıyorum. Tuzakçılar da var ama artık çok fazla değil çünkü o piçleri yakalıyorum, el koyuyorum ve işimde kullanmak için eritiyorum ve bazı şeyler pahalı olabiliyor."

"Sanırım sen bir avcı değilsin."

"Babam bir avcıydı."

"Ah."

"Ben burada büyüdüm, bu yüzden bunun geleneğin bir parçası ve hatta bir yaşam biçimi olduğunu anlıyorum."

"Bu konudaki görüşünüzün tamamının bu olmadığını hissediyorum," diye belirttim.

Bu sefer sırtıttı. Çok
sıcaktı.

"Haklısın," diye onayladı. "Mesele, hayvanları tüketim için hassas bir şekilde yetiştirmenin ve kesmenin yollarını keşfetmeyi başardığımız gerçeğine dayanıyor ve bir canlıyı öldürmek amacıyla doğal yaşam alanında takip etmeyi aklım almıyor. Bir canlının canını almayı içermeyen, zorlayıcı ve cesaretli olduğunuzu kanıtlayan bir dizi şey biliyorum. Eğer sizin için acil bir tehdit oluşturunca, tamam. Eğer kafasını duvarınıza asmak için hayatına son vermek amacıyla dışarı çıkıyorsanız, kesinlikle olmaz."

Ben de aynı
fikirdeydim. Ama işi
bitmemiştir.

"Et yediğim için avlanmaya karşı olamayacağım argümanına da inanmıyorum. Bir mezbahada ya da çiftlikte çalışmıyorum ve avcıların büyük çoğunluğu da çalışmıyor. Kendi sebzelerimi de yetiştirmiyorum ve onları yiyorum. Kendi şampuanımı kendim yapmıyorum ve o boku kullanıyorum. Görünüşe göre insanlar etrafta yokken hayvanlar kendi nüfuslarını kontrol etmenin bir yolunu bulmuşlar. Arazilerini işgal eden insanlar, tavuklarını ya da sığırlarını öldürmelerinden hoşlanmıyorlardı. Yatırımlarını yırtıcılardan korumak paraya mal oluyordu. İnsanlar paralarını korumak ister. Benim , bu işte olmak için ödediğiniz bir bedel. Elbette bu bedel tüketiciye yansıyacak, bu da onları daha fazla sebze yemeye yöneltecektir ve buna izin veremezler. Yani iş açgözlülüğe dayanıyor. Kurtları ve dağ aslanlarını ortadan kaldırmadığınız için kışın açlıktan ölecek kadar çok geyiğiniz var, bu yüzden için av sezonu açmanız gerekiyor."

"Korkarım avcılık karşıtı bir lobici olarak görevinizi yerine getirememişsiniz." Bir sırtıma daha, sonra, "Öte yandan, çoğunluk Amerikan vatandaşları avlanmanın iğrenç olduğuna karar verir, bu yasal bir faaliyettir, bu yüzden bu benim görüşüm olsa ve birinin neden avlandığını anlamasam bile, neden ara sıra zevk aldığımı anlamayabilirler.

bir esrar. Onlar benim işime karışmıyor, ben de onlarınkine karışmıyorum, ikimiz de yasal bir şekilde devam ediyoruz, bunun benimle bir ilgisi yok. Tabii bunu benim arazimde yapmazsanız. İşte benim yasalarım burada devreye giriyor."

"Yasanızı sevdim. Arazinize izinsiz giren insanları tuzağa düşürmek Doc Riggs'in yasası olabilir mi?"

Vücudu kahkahalarla hareket , ancak tek kelimesi kahkahalarla sarsılsa da duyulmuyordu.

"Hayır."

"Yazık."

Ciddileşmeden önce bir süre gülmeye devam etti. "Bakmam gereken çok alan var ama ne Harry ne de ben o izlerden hoşlandık. Neden orada olduklarını anlayamadık ama bir şey arıyorlarmış gibi görünüyordu. Ve kesinlikle arabalarının ana yolda görünmediğinden emin oldular, ki bu şüpheli. Bu da demek oluyor ki, sadece etrafta dolaşan biri mi yoksa bir sorunum mu var diye görmek için biraz zaman geçirmeli ve etrafa bakmalıyım."

"Seninle yürüyebilirim," diye teklif ettim. "Bu iyi olur," dedi.

"Artık öpüşebilir miyiz?" Ben sordum.

Buna geniş bir gülümseme ile karşılık verdi. "Henüz değil. Harry'nin benimle paylaştığı bir şeyi sana söylemem gerek."

Ona eğildim ve yalvardım, "Lütfen bana kurşunu gömdüğünü ve şarap hırsızını bulduklarını söyle."

"Hayır. Bu hâlâ açık bir dava. Bubbles'la üç kez konuştu ve o pislik, Harry'yle paylaştığı şey konusunda Sonoma'ya bir gezi yaptım hikayesine bağlı kalıyor. Yani bu konuda bir hareket yok."

"Bluh," arkama yaslanarak.

"Whitaker dava dosyasına bakacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Ona doğru yaslandım ve gözlerimi büyüttüm.

Bir başka gülümseme ve "Ayrıca Lincoln Whitaker'ın cesedinin bulunması ve işlenmesiyle ilgilenen Seattle'daki istasyonu da aradı."

Bu beklenmedik bir şeydi.

"Ve?"

"Harry, olay yerine çağrılan dedektifi telefona bağladığında ve ona neden aradığını söylediğinde, adamın ilk sözleri 'Sonunda biri bu pisliği araştırıyor' oldu."

Elimi hafifçe göğsüne vurdum. "Ne?" Başını salladı.

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü bu Seattle polisi her zaman bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünmüştür. O güne kadar Lincoln Whitaker'ın öldürüldüğünü düşünüyordu."

Oh.

Benim.

Tanrım.

Obua

Nadia

B Çok kalabalık bir Double D'ye geldiğimizde Riggs'in ruh hali büyük bir darbe almıştı, çünkü bunu saklamıyordu.

Bunun nedeni, beş blok ötede, ana caddenin dışında, MP'yi besleyen konut bölümüne park etmek zorunda olmamızdı.

Çünkü Double D'ye ulaşmak için çok sayıda Charles-Haden Savages, Olivers, Mabel, Cindas, Howards, Bunnys, Tim Konos ve batık kapüşonlular arasından geçmemiz gerekti.

Hayatımda hiç bu kadar sahte turuncu kürk görmemiştim ve hava da yetmişlerin altındaydı.

Riggs'in boktan bir ruh halinde olmasına üzüldüm ama bence histerikti.

Double D'nin kapısından içeri girebilmek için bile Arconia sakinleriyle mücadele etmek zorunda kaldığımızda ve saniyeler içinde yoldan geçen bir garsonun "Bekleme en az yarım saat. Muhtemelen daha fazla. Bir liste hazırladık. Adınızı yazınmasamız hazır olduğunda bağırırız. İlk çağrıda gelmezseniz, sıradaki isme veririz."

Daha sonra dolu kollarını at nalı barın kıvrımındaki tezgâhın üzerinde duran bir doğru salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Kimin fikriydi bu?" Riggs homurdandı.
Ona bunun onun fikri olduğunu
hatırlatacak değildim. "Hey, Doktor!" diye
bağırdığını duyduk.

Tam Ledger "Jace! Jess!" diye bağırırken sağa baktım. Jess!" diye
bağırdı ve kalabalık alanın içinden geçerek... *aman Tanrım...* içinde
Delphine Larue'nin oturduğu büyük, dairesel köşe kabine doğru koştu.

Yanında Riggs türünden çok yakışıklı bir adam olduğunu fark
ettim, ancak adam daha yaşlıydı ve İyi Zamanlar Adamı'ndan çok
Dışarıdaki Adam havası vardı.

Yanlarında onun soyundan geldikleri belli olan iki adam daha
vardı. Ve tek yumurta ikiziydiler.

Riggs elini sırtıma koydu ve bizi o tarafa doğru götürmeye başladı,
ben nefesimin altında, "Bu Delphine Larue mu?" dedim.

"Evet."

"Seminal sitcom'un yıldızı *O Yıllar*?" "Mm-
hmm."

"en büyük kitaplarından biri olan *Kordonu Koparıyoruz*'un yazarı?"

"Evet" demesinde artık bir mizah vardı.

"*Aman Tanrım*," diye nefes aldım.

"Hey, Doktor," diye selamladı Delphine'in yanındaki adam masalarına
vardığımızda. "Bizimle otur. Yerimiz var."

Ve tekrar edeceğim.

Aman Tanrım!

Delphine Larue ile kahvaltı yapacaktım!

İkizlerden biri dışarı çıktı, böylece Ledger onların arasına oturabildi ve
diğerleri de içeri girdi, böylece ben Delphine Larue'nin adamının yanına
oturdum ve Riggs de yanıma kaydı.

Sıkı bir uyumdu ama işe yaradı ve yemek için otuz dakikadan fazla
beklemekten çok iyiydi.

Açlıktan ölüyordum.

"Nadia, bu Cade Bohannan. Delphine'i tanıyorsun. Bunlar da Cade'in oğulları Jess ve Jace," diye tanıttı Riggs.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

"Ve sen de Nadia'sın," dedi Delphine gülümseyerek.

"Özür dilerim," dedim ona. "Seni uyarıyorum, fena halde fangirl havası yayacağım. Ama geçecek, söz veriyorum. Sadece dizinizi seviyorum ama kitabınız da en sevdiğim ilk beş kitap arasında." Bunu düşündüm. "Hayır, ilk üçte."

"arkadaşlık ediyorum?" diye sordu. "*Rebecca ve A Confederacy of Dunces*," diye yanıtladım. "Bu yüce bir arkadaşlık," diye cevap verdi.

Çalışmalarının hak ettiği bir yer.

Sular önümüze bırakıldı ve isim etiketinde adının Betty olduğu yazan, ancak aslında öyle olmadığından şüphelendiğim garson, Cade'e baktı ve "Yeni gelenler anlayana kadar sipariş vermek için bekleyeceksiniz sanırım?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Cade.

"Ugh," diye cevap verdi ve sonra koşarak uzaklaştı.

"Buraya yeni gelmedik," diye açıkladı Jess. "Ama işler yavaş ilerliyor."

"İşte bir menü," diye teklif etti Cade, Riggs öne doğru eğilip telefonunu çıkardı.

Ekranını kontrol ederken bakmadım, sonra telefonu yüz üstü masaya bıraktı.

Menüleri incelerken, suyu yudumlarken, ardından getirilen kahveyi içerken, nihayet sipariş verirken, sohbet ederken, servis yapılırken ve yemek yerken, dördünün de Ledger'la çok iyi anlaştığını fark ettim. Riggs'i çok seviyor ve saygı duyuyorlardı ve bunu gösteriyorlardı. Tüm erkekler yakışıklı, havalı, kendine güvenen tiplerdi ve hepsi de Delphine'e kendi tarzlarında bağlıydı ve bunu da gösteriyorlardı. Sonuç olarak,

İlginç, komik, nazik insanlardı ve sadece Delphine Larue ile aynı sofrayı paylaşmak için değil, kahvaltı etmek için de onlara sevindim.

Oh.

Ayrıca Riggs'in telefon ekranının masanın üzerinde çok fazla parladığını fark ettim.

Bu bana iki şeyi düşündürdü.

İlk olarak, Misted Pines'taki zamanım yalnız ve yavaş başlamış olabilir, ancak Riggs'in barış teklifinden bu yana, çok hareketli ve iyi insanlarla tanışmak ve onları tanımakla dolu geçti (Angelica dahil değil).

Bu, günlük tutmam gereken bir konuydu çünkü sevgili annemin beş ay kadar önce dövülerek öldürüldüğü gerçeği göz önünde bulundurulduğunda kesinlikle düşünülmesi gereken bir ve itiraf etmeliyim ki, bu kasvet hiç geçmese ve beklenmedik zamanlarda görünmez bir darbe gibi sık sık yüzüme çarpsa da, çoğunlukla mutluydum.

Hayır.

Çoğunlukla, Trevor teşhisini benimle paylaştığından beri en mutlu olduğum zamandaydım.

Düşündüğüm ikinci şey, birinin Riggs'i gerçekten ele geçirmek istediği ve hem kim olduğunu merak ediyordum hem de ona daha fazla keder vermek için gerçekten Angelica olmamasını umuyordum.

İşimiz bitmişti ve Riggs, Cade, Jace ve Jess fatura hakkında dörtlü bir erkek tartışması yapıyorlardı, ben de bir yandan Delphine ile Pinetop Lodge'daki spa'nın ne kadar harika olduğu hakkında sohbet ediyordum.

Tam bu sırada, Noel kıyafetleri yerine, obua taşımasını saymazsak normal bir kıyafet giyen Kimmy masamıza geldi.

Ve dikkati bana yöneldi.

Riggs kocaman bir iç çekti ve eğer diğerlerini onunkinden duymakta haklıysam, Cade de öyle yaptı. Yine de Jess ve Jace gülümsüyorlardı.

"Hey, Kimmy," diye selamladı Delphine.

"Evet, ," diye cevap verdi Kimmy ona küçümseyici bir el sallayarak, ama dikkati benim üzerimdeydi. "Fazla zamanım yok. Geri dönmem lazım. Dükânım insanlarla dolu. Az önce son Rafta Elf'im için bir Uma ile kavga eden Dedektif Williams'ı ayırdım. Ama burada olduğunu duydum. Gören var mı?"

"Hayır," diye cevap verdim.

İki elini havaya kaldırdı, obua havada yükseldi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. "En az üç haftadır oradasın."

"Hayalet diye bir şey olmadığı gerçeği mi?" Riggs önerdi. "Argh!" diye bağırdı, sonra iki kişinin sırtına çarparak fırladı.

obuasıyla sandalyelere .

O sandalyelerdeki insanlar gözlerini bile kırpmadılar.

Delphine bana, "Görüyorum ki Kimmy ile tanışmışsın,"

dedi. "Gerçekten de öyle," diye cevap verdim.

Gözleri parlıyordu.

"Obua hakkında bir şey bilmek istiyor muyum?" Riggs sordu.

Ona baktım. "Gösteride o kadar ileri gidemedik ama bu yıl o bir Jan."

"Her neyse" diye mırıldandığında ilgisini kaybettiğini anladım.

Aynı masada oturan ve hesabı ödeyen dört *erkeğin* değişken bataklığından geçtik. Daha sonra kaldırıma çıktık ve ben Delphine ile sohbet ediyor, ona pervasızca bakan ya da telefonlarıyla fotoğrafını çeken insanları görmezden gelme konusunda ne kadar usta olduğunu izliyordum. Jace ve Jess Ledger'la takılıyordu. Cade ve Riggs de bir araya toplanmışlardı.

Ayrıldılar, Riggs geldi ve beni aldı, ama Riggs "Hemen arkanda olacağız" diye seslendiği için vedalaşmadım. Evinde görüşürüz." diye seslendi Cade'e.

Bunu söyledikten sonra beni kaldırımdan aşağı çevirdi ve Ledger, Jace ve Jess'in arasında diğer yöne doğru koşturaya başladı.

"Bir şey mi oldu?" Ben sordum.

"İstediğim gibi sakın bir gün geçiremeyeceğiz," diye cevap verdi.

"Neler oluyor?"

"Cade'in benimle paylaşmak istediği bir şey var. Onların evine gidiyoruz." "Bir şey mi?"

"O bir FBI profilcisi, ya da öyleydi. Emekli oldu. Söylentiye göre, sahip oldukları en iyilerden biriymiş."

"Vay canına," dedim. Sonra biraz şaşırarak sordum, çünkü eğer en iyisiyse, bu onun ilgisini hak edecek bir şey değildi. "Bu şarap hırsızlarıyla mı ilgili?"

"Hayır. Whitaker'larla ilgili." İlginç!

Yürümeye devam ederken birdenbire adımlarım hızlandı.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Riggs.

"Ne?"

"Storm buraya gelip gelemeyeceğini ya da onunkine vurup vuramayacağını sordu. Bir karar vermiş ve bunun Ledger'ı etkileyeceğini düşünerek ne olduğunu bilmemi istiyor."

"Tanrım."

"Evet."

"Telefonundaki tüm hareketlilik bununla mı ilgiliydi?"

"Bir kısmı. Diğerleri ise bu akşam benim evimde bir araya gelip gelemeyeceğimizi soran arkadaşlardı. Onlara daha sonra mesaj atacağım, böyle bir şey olmayacak." Yürümeye devam ettik, ben onun kolunun altındaydım, benimki de onunkinin yanında.

Başparmağını kemerinin diğer tarafındaki halkasına sokmuş, bana bakıyordu. "Gelecek Cumartesi buna var mısın? Annem Ledge'i alabilir ve biz de onu patlatabiliriz."

Bir yandan, onun tanışmak istiyordum. Diğer ,
ben bir partici değildim.

"Maribeth burada olacak. Çarşamba günü gelecek ve hafta sonu burada kalacak," diyerek ona daha önce söylediğim bir şeyi hatırlattım.

"daha iyi," diye cevap verdi.

Maribeth'e gelince, artık evli ve iki çocuklu bir kadın olsa da, bir partici olduğu için öyleydi.

"Murphy de çıkıyor," diye paylaştı. "Aldığım mesajlardan bir diğeri de bu. Görünüşe göre annem ona da ve seni kontrol etmekle vakit kaybetmeyecek."

Bunun beni sevindirdiğini mi yoksa korkuttuğunu mu bilmiyordum.

Riggs beni kendi tarafına daha sıkı çekti. "Seni sevecek."

Eğer o da Riggs gibiyse ve diğer kadınlar sütyenlerini çamlara atarken ben bir sandalyede oturup cin martini yudumluyorsam, bundan emin değildim.

"Saçının tek telini bile değiştirmek istemiyorum, tatlım," dedi Riggs. "Ama sana onu nasıl bırakacağını öğretmek istiyorum. Senin kızın ve benim oğlan şehirde, bu parti demek."

O haklıydı.

Öyle oldu.

"Tamam. ."

Bana kocaman, mutlu bir
gülümseme attı. İşte ancak o
zaman kendimi gerçekten
kaptırmıştım.

"Soğuk bir gün değil ama ilginç gün," diye not ettim.

"Oğlumu saat dörtte Dustin'e bırakmadan önce seninle ve çocuğumla takılmak, sonra da günün geri kalanını senin yatağında geçirmek istedim.

Kulübeye. Şimdi, bu Cade ve Stormy kısmı yüzünden, Jace ve Jess onu bir şeyler yapmaya götürecekler, bu yüzden Ledger kısmını kaybettim."

"Anlaşırız, sonra da işimize bakarız," diye hatırlattım ona.

Bana baktı. "Evet, tatlım. Ve bir hatırlatma daha, diğer önemli cephelerde bunu pek yapmıyorsun."

Hmm.

Riggs'in benim gibi duygusal bir saatli bombanın üzerinde oturduğunu düşündüğü aklıma geliyordu.

Gerçek.

Öyleydi.

Yani haklıydı.

Bununla başa çıkmak zorundaydım.

Ama önce nasıl parti yapılacağını öğrenmem gerekiyordu.

Sonsuzluk

Nadia

T Riggs'lerin bir gölü vardı.

Bohannan'lar göl kenarında iyi niyetli bir yerleşkede yaşıyorlardı.

Onların gölü muhtemelen Riggs'inkinin on katıydı. Çok büyüktü ve sahibi onlar değildi.

Ancak bir ucunda bazı etkileyici mülklerde .

Arabayla giderken Riggs bana ana evde Delphine ve Cade'in oturduğunu söyledi. Cade'in kızı Celeste (o sabah saat altıda başlayan *OMitB*'nin birinci sezonunun ilk maraton gösterimindeydi) ana eve yakın daha küçük bir evde yaşıyordu. Jace ve Jess ise gölün her iki yakasında karşılıklı kulübelerde kalıyordu.

İçeri girdiğimde, Riggs'in evi kadar ilginç ve eksantrik olmasa da, Cade ve Delphine'in evinin içinin etkileyici ve çekici olduğunu keşfettim.

Yine de göl manzarası muhteşemdi.

Cade bizi ofisine götürürken Delphine bize kahve yapmak için harekete geçti.

O da etkileyiciydi. Ve evin muhteşem ama cinsiyet açısından nötr olan geri kalanının aksine, bu alan tamamen erkeksiydi.

Riggs'in evinin tamamını gezme fırsatım olmuştu ve onun da bir ofisi vardı.

Ancak, diğerlerinin aksine (burayı işler, komisyonlar, Ledger'a sahip olmak ve iyi vakit geçirmek arasında sadece üç yıl içinde bir şekilde mucizevi ve özenli bir şekilde yenilediğini öğrenmiştim), ofisi mutfak ve yemek odasının bulunduğu katın arkasında küçük, karanlık, sıkışık, düzensiz bir odaydı.

Üstündeki kat kuzey batıya ve yamaca doğru açılıyordu. Burada Ledger'ın üç çeyrek banyosu olan odası bulunuyordu.

Ya da Lincoln'ün burayı nasıl yaptığını bilsaydım, kızının odası olurdu.

Bunu tahmin ettim çünkü tam karşısında Jack ve Jill süitini (Lincoln'ün çocukları için) paylaşan iki küçük yatak odası vardı.

Ve doğal yamacın toprağının derinliklerine doğru ilerlerken, resmi olarak hala işgal , ancak gayri resmi olarak sadece kısa bir süre işgal ettiğim en-suite banyolu misafir odası.

Mutfak/yemek odası katı yamacın derinliklerine kadar inmiyordu ama aynı zamanda bilardo masası ve çok süslü, eksiksiz bir ıslak barı barındıran çok büyük bir odayı da içeriyordu.

Riggs'in yatak odası çoğunlukla kendi başına bir kattı. Bir kısmı oturma odasının üzerine inşa edilmiş olsa da, çoğu evin göl tarafına çıkıntı yapıyordu.

Yani,

evet.

Eksantrik.

Cade'in ofisine yerleştik ve Cade'in söyleyeceklerini Delphine'le çoktan paylaştığını düşündüm çünkü Delphine elinde kahveyle dönmeden hemen konuya .

Elini masasının üzerinde duran ve en az on santim uzunluğunda olması gereken devasa bir kağıt ve klasör yığınının üzerine başladı, "Harry bana çekebildiği her şeyin kopyasını verdi.

Yerel ve Seattle'daki dava dosyaları, mahkeme belgeleri ve ifadeler de dahil olmak üzere tüm Whitaker karmaşası hakkında. Ve son dört günümü bunları okuyarak geçirdim."

Aman Tanrım.

Çok fazla iş vardı.

Cade elini yığından çekti. "Şimdi, ikizlerle ilgili deneyimim olduğunu tahmin edebilirsiniz ve kendi ikizlerim olduğu ve yaptığım işi yaptığım için onlarla ilgili çeşitli fenomenleri araştırdım. Ama bu yeni bir araştırma değil ve bu konuya tekrar dalecek vaktim olmadı."

Cade durakladığında Riggs, "Doğru," dedi.

"Bunu söyleyerek," diye devam etti Cade, "paylaştıkları bağ hakkında ilk elden bilgi sahibi oldum. Bizim yapamadığımız şekilde sezgisel olarak iletişim kuruyorlar. Tekinsiz bir senkronizasyonları var. Ayrıca birbirlerinin duygularını ve hatta bazen fiziksel acılarını hissediyorlar. Son olarak, büyük yaşam olaylarında, diğeriyle birlikte deneyimlemedikçe ya da diğeriyle bunun olduğunu paylaşmadıkça, onlar için tam olarak deneyimlemiş gibi hissetmedikleri bir yakınlıkları var."

Riggs ve ben başımızı salladık.

Bu sonuncusu hariç, ikizlerin ortak bilgisiydi, ki bunu ilgi çekici buldum.

Cade, "Bununla birlikte, her biri kendi düşünceleri, görüşleri ve kişilikleriyle kendi başlarına birer erkek," diye paylaştı. "İkiye bölünmüş tek bir kişi değiller. Onlar aynı görünen iki farklı insan."

Riggs değil, ben daha çok başımı salladım. Cade devam etti.

"kadarıyla Roosevelt ve Lincoln için de durum aynıydı. Ancak yetiştirilme tarzları Roosevelt'in ikisinden de baskın olmasını sağladı."

"Bu ne anlama geliyor?" Riggs sordu.

"Bu, onun ebeveynlerinin açık bir favorisi olduğu anlamına geliyor. Carpenters'ın deneyimi gibi."

Şimdi beni kaybetmişti.

Neyse ki konuşmaya devam etti.

"Carpenter ailesi Richard'ın dahi olduğunu düşünüyordu. Bu nedenle, ailenin tamamı tüm dikkatlerini Richard'a yöneltti. Tek yeteneğin Karen'da olduğu ortaya çıkınca, buna uyum sağlayamadılar."

Oh.

Karen'ın olağanüstü sesinin önderlik ettiği, Richard'ın o kadar da olağanüstü olmayan ama yine de klavyedeki yeteneğiyle desteklediği Carpenters müzik grubundan bahsediyordu.

Yine onu takip ediyordum.

"Bu durum ailede bazı işlev bozukluklarına neden oldu, ancak Roosevelt ve Lincoln'de Roosevelt aslında bir dahiydi. İkizler olarak, bu bir tahmin, Roosevelt favori olarak gösterilmeye tahammül edemedi çünkü bu garipliği hissetmek gibi çifte bir sorunu vardı, aynı zamanda kardeşinin aynı olmamaktan duyduğu acıyı da hissediyordu. Ve Lincoln için de bunun tam tersi olduğunu söylemek isterim. Tahminimce Roosevelt'in Seattle'daki evinden mümkün olan en kısa sürede ayrılmasının ve kendi yolunu çizmek için MP'ye gelmesinin başlıca nedeni buydu. Aynı zamanda kardeşine pek çok şekilde bakmasının ve kardeşiyle olan bağı dışında yalnız ve ilgiden hoşlanmayan bir adam olmasının nedeni de buydu."

Yine, bu izlendi.

Delphine, parmaklarına tehlikeli bir şekilde asılmış dört kahve fincanıyla içeri girdi ve bunu gören Cade hemen ayağa kalkarak fincanları dağıtmasına yardım etti.

Kupalarımızı aldıktan sonra, masanın yan tarafına, adamın sandalyesinde oturduğu yerin yanına oturdu ve adam boş boş parmaklarını onunkilere doladı

Uyluk.

Birlikte çok sevimliydiler. Cade ona geri döndü.

"Bunun tamamen teorik olduğunu paylaşacağım, ancak Roosevelt ve Lincoln'ün büyüme şekli ve Roosevelt'in kardeşine olan koruyuculuğu ile bunun alışılmadık bir bağ oluşturduğunu düşünüyorum. Özellikle de Sarah hayatlarına girdiğinde."

Şimdi iyi şeylere geliyorduk. Cade devam etti.

"Whitaker ailesi ifadelerinde Roosevelt'in her zaman yazmaya meraklı olduğunu belirtmiştir. Ve ellerinde bu yönde kanıtlar vardı. Adam on üç yaşında denemeler ve kısa öyküler yazmaya başlamış ve on yedi yaşında ilk kitabını bitirmişti. Bu, neden bu kadar genç yaşta yayınladıklarının bir açıklamasıdır. Zanaatını geliştirmek için yıllarını harcamıştı bile."

Öldüğünde bu kadar çok kitabının yayınlanmış olması için ne kadar genç olması gerektiğini , ama bu olduğunda sadece kırk üç yaşındaydı.

Yani bu şaşırtıcıydı.

Cade sözlerine şöyle devam etti: "Farklı editörlerden alınan ifadelerde, ilk üç kitapta kesinlikle birlikte çalıştıkları paylaşıldı. Roosevelt aksiyon odaklı anlatıyı planladı ve yazdı. Lincoln ise hızlı diyaloglardan ve kişiler arası ilişkilerden sorumluydu. Ancak, iki şey oldu. Birincisi, seri ilişkileriyle değil aksiyonuyla popüler oldu. İkincisi, Roosevelt ilerledikçe Lincoln'ün yaptığı şeyleri nasıl ele alacağını öğrendi. Sonraki kitaplar daha çok aksiyona odaklandı ve editörler Lincoln'ün, Roosevelt kitabı yazdıktan sonra son bir geçiş yapmak ve ince ayarlar yapmak dışında hepsine çok az katkıda bulunduğunu söyledi. Dördüncü kitaptan itibaren bir yazar değil, daha çok bir editör olarak hareket etti."

Riggs ve ben birbirimize baktık çünkü bunu zaten duymuştuk, ancak doğrulanması çok etkileyiciydi.

Cade konuşmaya devam etti.

"Sarah olay yerine geliyor ve ailesinin ifadesinde kardeşler ve Sarah ile ilgili her şeyde kardeşlerden çoğul olarak bahsediliyor. *Onlarla* tanıştı. *Onlarla* ilişkiye girdi. Kız kardeşi Sarah'nın aslında önce Roosevelt'le tanıştığını ama Roosevelt'in onu hemen kardeşiyle tanıştırdığını söyledi."

"Bu anlamlı mı?" İkiz olduklarını, yüzden önemli olmayacağını düşünerek sordum.

Cade, "Eğer teorim doğruysa öyle, Sarah ve Lincoln'ün açık bir evlilikleri vardı ve bu durumun üçüncü üyesi Roosevelt'ti," diye cevap verdi.

"Siktir," diye homurdandı Riggs.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Delphine kahvesinden bir yudum almadan önce, "Ah evet," diye mırıldandı.

"Yani Lincoln'ün onları bildiğini mi söylüyorsun?" Riggs sorguladı.

"Biliyordum. Ve dışarıdan onayladı," dedi Cade.

"Dışarıdan mı?" Riggs bastırdı.

"Kardeşinin kulübesini göremeyeceği bir ev inşa etti. Bu bana bilmek istemediğini söylüyor. Bu mantıklı. Aynı zamanda değil. Çünkü satır aralarını okuyacak olursam, bu açık bir evlilikten ziyade kardeş-koca anlaşması gibi bir şeydi. Hepsi tek bir aileydi. Ortak banka hesapları vardı. Tek bir birimmiş gibi mal varlıklarını kapsayan bir güven oluşturmuşlar. Sık sık birlikte vakit geçiriyorlardı. Çocuklar dahil olmak üzere tüm tatilleri birlikte geçirdiler. Ve üçüncü kitap setinin yayın sözleşmeleri göz önüne alındığında, bu yedinci kitap ve sonrası, artık

Lincoln'ün adı da dahil olmak üzere, Roosevelt tüm ailesinin geçimini sağlıyordu. Kardeşi ve karısı değil. *Onun ailesi.*"

"Bu tamamen çılgınca ve aynı zamanda çok da mantıklı," dedim. Cade bana küçük bir gülümseme gönderdi.

"Şimdi, bu teoriyi zora sokan bazı şeyler var," diye izin verdi. "Roosevelt'in sakın bir hayat ve parasını sağa savurmaması ile başlayalım. Lincoln ise tam tersiydi. Roosevelt milletvekili olarak kaldı. Lincoln ve Sarah bir ileri bir geri gittiler. Bu tür şeyler bazı sürtüşmelere neden olabilir ve birbiriyle bağlantılı değildir. Ama bütün ailelerde sürtüşme olur. Bence bu biraz zorlama, çünkü kardeşiniz şehir hayatını seviyor, onunla paylaştığınız kadını alıyor, siz bundan bıkiyorsunuz, yüzüne vuruyorsunuz ve o da cinayet işliyor. Roosevelt'in ilk üç kitap için bile sinema filmi haklarını satmak istemediğinin açık olması bence daha da abartılı, çünkü eğer sinema filmi çekilirse, yazının duvarda asılı olduğunu ve hayatında istemediği bir etki yaratacağını biliyordu, bu yüzden Lincoln onu ve karısını öldürdü çünkü buna sinirlenmişti. Bence ailelerde bu tür farklılıklar ve anlaşmazlıklar var. Bence bunları da aşıyorlar ya da bir uzlaşma yolu buluyorlar. Ama her iki durumda da, eğer kardeşinize kırgınsanız, kardeşinizi öldürürsünüz. Karınızı da öldürmezsiniz."

"Nadia'nın Chicago'daki arkadaşı bunların okudu ve Whitaker ailesi son bölümün hararetle geçtiğini söylüyor," diye belirtti Riggs.

"Söyledikleri bu. Ve evet, yemin altındaydı. Ancak Roosevelt ailesiyle, onların teşvikiyle bolca iletişim kurdu, çünkü yine favori oydu. Bunların çoğu e-posta yoluyla olmuş ve iddialarının çoğu hakkında sunabilecekleri çok sayıda kanıtları var ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir şey yok. Bu ifadeye yemin ettiler ama bence yalan söylüyorlar ya da bazı şeyleri kendi lehlerine çarpıtacak şekilde okuyorlar."

"Yani Roosevelt ve Lincoln Sarah'yı en başından beri paylaşıyorlardı ve kitaplar konusunda bir anlaşmazlık yok, bu da Lincoln'ün onları öldürmek için bir nedeni olmadığı anlamına geliyor," diye açıkladı Riggs.

Cade başıyla onayladı. "Aynen öyle."

"Peki onları kim öldürdü?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi Cade. "Ve bu sorunun yanıtı çeşitli dikenli yolların sonunda yatıyor. Dini açıdan son derece muhafazakâr olan ailesinden başlayarak. Eğer bu durumdan haberdar olsalardı, ki kardeşlerden bahsetme biçimlerinden anladığım kadarıyla öyle olduklarına bahse girerim, bir sebepleri . Zayıf bir ihtimal ama kız kardeş olabilir, çünkü Whitaker'lar sadece zengin ve yetenekli değil, aynı zamanda iyi ve güvenilir adamlar olarak biliniyorlardı, yakışıklı ve formdaydılar ve bu bir kardeş rekabeti işi olabilir. Bilinmeyen biri de olabilir ama bu Lincoln'ün neden onların suçunu üstlendiğini açıklamaz."

Bir nefes aldı ve şüpheliler listesini bitirdi.

"İki nedenden dolayı çocuklardan biri de olabilir. Birincisi, bu durumdan haberdarlarsa ve haberdar olan sadece onlar değilse ve okulda bu konuda dalga geçilmiş ya da zorbalığa maruz kalmışlarsa. Gerçi binlerce sayfalık raporlarda, dilekçelerde ve dosyalarda bu durum hiç gün ışığına çıkarılmadı ama benim teorim bu. Ya da daha büyük olasılıkla iki, çünkü hepsi Lincoln'ün soyundan gelmiyor."

"!" Ağladım.

"Evet," diye tekrarladı Delphine.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Riggs sorguladı.

"Eğer bu konuda bir rapor sunmaya , en büyük oğlun Roosevelt'in, küçük ikisinin Lincoln'ün olduğu, bu çocukların bunu bildiği ve küçük ikisinin bir tür savunmasızlık ya da yanlış yönlendirilmiş sadakat hissettiği, çünkü Roosevelt'in evin geçimini sağlayan kişi olduğu ve hatta Sarah'nın onu Lincoln'e tercih ettiği gerçeğine dayanırdım."

"Sarah Roosevelt'i *mi* tercih etti?" Delphine, Cade'in ona bu kısmı anlatmadığını göstererek sordu.

Ona baktı. "Benim teorim bir ayak yüksekliğindeki kağıt yığnında bile ima edilmedi, ancak satır aralarını okuduğumda durumun böyle olduğu görülüyor. Her iki küçük çocuk da fırsat buldukça annelerinin 'her zaman' amcalarıyla takıldığını söylüyor, bu da Lincoln'ün sözde eylemlerinin altını çiziyor. Bununla birlikte, büyük çocuk bile buna itiraz etmiyor, aksine bunu doğruluyor."

Riggs, "Bu bir cinayet nedeni olabilir," diye yorum yaptı.

"Evet, olabilir," diye kabul etti Cade. "Lincoln'ün bunu destekleyen şey karısının sözde tercihi ve evinizin konumu, ya da çok yanılıyorsam ve sadece aldatıyorlarsa. Yine de onlara sadece mahremiyet sağlıyor olabilir, çünkü evi böyleyse, kulübe de öyledir. Bu bir anlaşma olabilir. Kardeşler Sarah ile yaşam alanlarında birbirlerine mahremiyet sağlıyorlar. Benim takıldığım nokta ateşin aşırıya kaçması, özellikle de etrafındaki alanın ıslatılması. Dern'in dosyasında fazla bir şey olmamasına rağmen, yine de çarpık görünüyordu."

"Çarpık mı?" Ben sordum.

Cade bana, "Fotoğraflara bakılırsa her yerde su izleri var ama özellikle ahırla kulübe arasında," dedi. "Orası sırlı sıkılamdı. Kulübenin alev almasını gerçekten istememiş gibi. Ve orası Roosevelt'in yeri, yani Lincoln Roosevelt'i bir anlık kıskançlık öfkesiyle öldürdüyse, bu hiç mantıklı değil."

Gerçekten olmadı.

"Ama genel olarak," diye devam etti Cade, "yangının aşırıya kaçması için hiçbir neden yoktu. İnsanların yüksek bir duygusal durumdayken her türlü şekilde davrandıkları pek çok olay vardır ve bunlar

durumlar uzun sürebilir, hatta aşırı durumlarda günler bile sürebilir. Ancak yüksek bir duygusal durumdaysanız, gelişigüzel nedenlerle bir ahır ateşe verebilirsiniz. Yangının yayılmasına karşı önlem almazsınız. Bunun için düşünmek, dikkate almak, sonuçları anlamak ve bunları önlemek için takip etmek gerekir."

Cade başını salladı ve etti.

"Hakkında okuduklarıma göre, Lincoln hayatı boyunca bir kez bile bariz bir şekilde mantıksız sayılabilecek bir davranışta bulunmamış. Üç çocuğu da onu çok sevdiklerini ifade ediyor. İyi huylu ve sosyal biri olduğu söyleniyor. Çok sayıda arkadaşı vardı. Çok sevilirdi. İkilinin yüzüydü, kitap turlarına çıkar, binlerce kişiye konuşur ve binlerce kitap imzalırdı. Evet, karısını ikiz kardeşiyle yakaladığında çılgına döndüğünü görebiliyordum. Ve evet, kendine geldiğinde pişmanlık duyup teslim olacağını da görebiliyordum. Ama yangın? Bu yarım yamalak."

"Tamam, eğer Lincoln'ün çocuklarıysa, Seattle'daydılar ve MP'ye kendi başlarına gidecek kadar büyük değillerdi," diye belirttim.

"Bu işte öğrendiğim bir şey var," diye yanıtladı Cade. "Eğer bir istek varsa, bir yol da vardır."

"Yani on beş ve on dört yaşlarında bir çocuğun annelerini ve amcalarını öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" Riggs sordu.

"Bence bu bir olasılık. Ama bence yardıma ihtiyaçları var ve bunu yapan büyük çocuk değil. Büyükanne ve büyükbabası olabilir ama onlarla araları açık. Teyze olabilir, ama o olsaydı, oldukça çekişmeli bir davaya karıştığı için, şimdiye kadar birilerinin birilerini ihbar etmiş olacağını ya da, eğer yanılmıyorsam, en azından evliliğin doğasını ortaya çıkaracağını düşünürdüm. Kızın on yedi yaşındaki erkek arkadaşı olabilir."

"Erkek arkadaşına ne oldu?" Ben sordum.

Cade başını salladı. "Bilmiyorum. Roosevelt'in ailesine gönderdiği e-postalarda ondan bahsediliyordu ve Roosevelt onu severdi. Sağlam bir adam olduğunu düşünmüş. Ve ölümünden iki gün önce ailesine gönderdiği son e-postada, en büyükleri onları hafta sonu dışarı çıkardığında erkek arkadaşının diğer çocuklarla birlikte olacağı belirtilmişti. Ondan sonrası hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçi kız evli değil ve şu anda bir olduğundan bahsedilmiyor, aynı şekilde en küçük çocuk için de. Yine de bu durumda bir önemi yok."

"Harry sana bu sabah bulduğumuz şeyden bahsetti mi?" Riggs sordu. Cade başını sallarken kendi kupasından bir yudum aldı.

"Dün akşam birisi gölümün güneydoğu ucunda geziniyordu. Kamp yapmıyordu. Avlanmıyordu. Sadece büyük ama geniş olmayan bir yerde dolaşıyorlardı. Bir erkek ve bir kadın olduğunu düşünüyoruz," dedi Riggs.

"Küçük erkek ve kız kardeşler mi?" Cade sorguladı.

Vay be!

Ne?

Neden onlar olsun ki?

"Hiçbir fikrim yok. Ama eğer haklıysan, olabilir," dedi Riggs. "Her kimse, hala orada olan, ancak çoğunlukla büyümüş olan bir erişim yolunu biliyordu ve orada olduğunu bilmediğiniz sürece orada olduğunu bilemezsiniz. Anladığım kadarıyla Roosevelt, o bölgedeki ormanı seyreltmenin ve yakacak odun bulmanın zamanı geldiğini düşündüğünde ya da o ormanda toynakla dolaşmak istemediğinde o yolu kullanıyordu. Ama ölümünden beri kullanılmıyor."

"Bir şey mi arıyorsunuz?" Cade sordu. "Av tüfeği bulundu mu?" Riggs sordu.

Cade ona, "İlk müdahale ekipleri geldiğinde Lincoln'ün yanındaydı," dedi.

"O zaman bilmiyorum," dedi Riggs.

"Tüm paranın hesabı mu?" Delphine sordu.

"Gün geçtikçe azalıyor, çünkü bu noktada bir yargıç çocukların ve okullarının kullanılmasına izin verdi ve en büyük oğlan artık bir tıp doktoru ve diğer yaşam ihtiyaçları, yani avukatlık ücretleri için de kullanıyorlar ve bildiğiniz gibi bu aşırı derecede tartışmalı ve düzenli olarak dilekçeler veriliyor. Ama sonuç olarak, evet," diye yanıtladı Cade.

"Yani gömülü bir hazine gibi değil," dedi.

Cade'in dudakları bunun özel bir şaka olduğunu düşündüğüm bir şekilde kıpırdadı ve "Roosevelt geniş ailenin hayatta kalan üyelerinden bir şey saklamıyorsa, hayır" diye cevap verdi.

Bu da henüz sorma fırsatı bulamadığım bir soruyu akla getirdi.

Birisi orada ne olabilirdi?

"Harry sana Seattle dedektifinin ne söylediğini anlattı mı?" Riggs araştırdı.

"Evet," diye yanıtladı Cade.

"Teorinizi göz önünde bulundurarak bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Evet," diye tekrarladı Cade, sonra söze girdi. "Lincoln'un hayattaki güzel şeylerden zevk alan bir adam olduğu iyi bilinirdi. Kendini, karısını ve çocuklarını şımartırdı. Ve sonuncusunun sonuçlarını görüyoruz. Eğer yanılmıyorsa, balık avından eve döndüğünde en küçük iki çocuğunun kardeşini ve karısını öldürdüğünü gördü ve onların suçunu üstlenmeye karar verdi, bu kararı düşünmek için yedi uzun yılı vardı. Şimdi, eğer ben kendi ailemin üyelerine karşı ancak idamla suçlanabilecek bir cinayet işleyecek kadar kafadan kontak bir çocuk, babamın hapishanenin dehşetiyle yüzleşmesi, ölen karısı ve ikiz kardeşi üzerine düşünecek zamanı olması, bunu önünü göremeden yapması, bunu benim için yapması ve ne yaptığımı bilmesi beni biraz tedirgin ederdi."

"Yani onu öldürdüklerini düşünüyorsun," dedim.

Cade başını salladı. "Bence o çocukları önceki günlerde görmüş olması tesadüf değil. Ve tüm çocuklarını bir arada görmedi. Büyük oğlunu üniversitede, küçük ikisini de birlikte ziyaret etti, kardeşinin mirasını heba ettikleri her yerde onlarla buluştu. Bence bu ziyaret sırasında olanlar onları çok korkutmuş ve taşınmışlar. Bununla birlikte, bu boku boğazına bir şişe arsenik sokarak yaptılar, bu yüzden babamın dışarı çıkmasına ve hangi yöne sallandığını görmeye hazır olduklarına da inanıyorum."

Cade elini Delphine'in bacağından çekti, öne doğru oturdu ve kollarını masasına dayadı.

"O polis, Lincoln'ün otel odasının bir boğuşmadan sonra düzeltilmiş olduğunu hissettiğini söyledi. Yatakta huzur içinde yatarken bulundu. Arsenik zehirlenmesinden ölmek hoş bir şey değildir ve nöbetleri de içerir ama yine de yatak örtüleri bozulmamıştı. Dedektif bunun dışında bir şey söyleyemiyordu ve elinde kanıt da yoktu ama içinden bir ses o odanın yanlış görüldüğünü söylüyordu. Ayrıca adamın çenesinde, birinin zorla tutup başını geriye itmesiyle uyumlu bir morluk fark etti. Son olarak, olay yeriyile ilgili olarak, intihar notu yoktu."

İlginç.

Cade etti.

"Vücudunda alkol ve hafif bir yatıştırıcı izleri buldular. Ancak olay yerinde şüpheli bir parmak izi ya da DNA bulunmadı, sadece arsenik şişesinde parmak izi vardı. Adli tabibin çenesindeki morluk için bir açıklaması yoktu ama kaval kemiğindeki küçük bir ezik dışında vücudunda boğuşmaya işaret eden başka bir şey yoktu. Her ne kadar adamın üzerinde sakinleştirici ya da anksiyetesini yatıştırmak için kullanabileceği bir ilaç olduğuna dair bir kanıt bulamamış olsalar da, adamın hayatının başına gelenlerle başa çıkmak için biraz içkiye ve hapa ihtiyacı olduğunu düşünmek çok da saçma değil. Öyle de denebilir,

Bir barda içki içebilirsiniz ama sakinleştiriciler için aynı şeyi söyleyemezsiniz. Ve testler, adamın Rohypnol verilerek sakinleştirildiğini, önemli ölçüde olmasa da kesin gösteriyor. Peki otel odanızda nasıl iki ya da üç hap alırsınız ve paketi almazsınız?"

Hem de nasıl.

Tanrım, bu karmaşık bir ağıdı.

"Cade sözlerine şöyle devam etti: "Bu dedektif olayı gerçekten araştırarak kadar ilgiliydi ve çocukların üçünün, kız kardeşin ve ebeveynlerin hepsinin mazeretleri vardı. Sadece iki küçük çocuğun mazeretleri birbirleriydi. Bununla birlikte, müfettiş kaynakları hak etmiyor gibi görünen bir davayı kapatma baskısı altındaydı, bu yüzden üstlerinin istediği gibi yaptı ve davayı kapattı."

Tanrım, bu işte çok iyiydi.

Paylaşılması gereken bir
duygu.

"Bu işte çok iyisin," diye duyurdum.

Cade'den bir gülümseme daha.

"Ray Andrews'a ne kadar benzediğini görmeliydiniz," diye belirtti Delphine.

Cade yoluna devam etmeden önce o anki gülümsemesini Delphine'e yöneltti.

"Dikkat çeken nokta, Lincoln'ün hapisteyken dile getirdiği istekleri, üçünün de mal varlıklarının nasıl dağıtılacağına dair olan tek söz, yargıcın paraların okul ve yaşam masrafları için kullanılmasını emretmesinin nedeni. Ve içlerinden üniversiteye giden sadece ilkiydi. Dikkat çeken bir diğer husus da, en yaşlı olanın tüm bu akbabalar arasında en az çekişmeli olanı olması. Sadece çocuklar arasında adil bir paylaşım istiyor. Annesinin, babasının ve amcasının -belki dedebabasının da bunu istediğini defalarca söyledi. Ancak bu süreçten giderek daha fazla yorulduğunu da saklamıyor.

geri çekilmedi. Dahası, babasının hapisten çıkmasından çok öncesinden beri erkek ve kız kardeşleriyle pek bir ilişkisi olmamış. Ölümünden bir yıl sonra üniversiteye gittiğinde, çalışmalarına takıldı ve resmi olarak olmasa da esasen hepsiyle bağlarını kopardı."

"Dern'ün dava dosyası nasıl görünüyordu?" Riggs sordu.

"Lincoln'ün sabıka fotoğrafı, parmak izleri, yazılı itirafı, tam olarak üç paragraf uzunluğunda bir rapor, yanmış bir binanın bir sürü resmi, av tüfeğinin bir resmi ve adli tabipten çok daha kapsamlı bir raporun kopyası vardı. Hepsi bu kadar," diye bilgilendirdi Cade onu.

"Yani Lincoln'e atış artığı testi yapmadılar mı?" Riggs sordu. "Bunu neden yapsın ki?" Cade alaycı bir şekilde sordu. "Onun bir itiraf, muhtemelen bir bira ve geri için bir oyun."

"Bu, eğer ortaya çıkarsa Harry'nin boğazına kadar boka batacağı anlamına mı geliyor?" Riggs itti.

Cade başını salladı. "Harry, Harry olduğu için, Polly'den Dern'in üzerinde çalıştığı büyük davaları bir denetime tabi tutmasını istedi bile, böylece bu ortaya çıktığında gafil avlanmayacak. Yine de bir sorun olabilir. Tek avantajı, adamın itiraf etmesi ve hiç sızlanmadan teslim olması. Dern kesinlikle daha fazlasını yapmalıydı. Adama ilk soruyu sormadıkları gibi sorgulama notları bile yok. Ve kesinlikle başka kimseyle görüşmemişler. Eğer tersine dönecek bir dava varsa, o da budur."

Cade bir yudum daha aldıktan sonra kendi sorusunu sordu. "O ayak izleri için endişeleniyor musun?"

"Nadia ve ben kendimiz etrafta dolaşmaya başlayacağız."

"Ben bu konuda yardımcı olacağım, Jace ve Jess de görevde değiller, bu yüzden onların da yardımcı olacaklarını biliyorum. Öneride bulunmamın sakıncası yoksa, bize dörtgenler verin, ama biz evinizin, kulübenin, gölün doğu yakasının etrafında, izinsiz girenlere dair kanıtların olduğu yere odaklanalım. Eğer Roosevelt bir şey sakladıysa, o bir

açık hava adamı, gölün daha uzak bir tarafına koymasını beklemezdim. Ama çabalarımızı yoğunlaştırıp sonra genişletmek daha iyi olur."

"Yardımanız için minnettar oluruz. Ama Cade, eğer birisi gerçekten bir şey arıyorsa, her neyse onu bulmak için on beş yılı vardı ve belli ki bulunamamış," dedi Riggs.

"Ve Roosevelt Whitaker zeki bir gerilim yazarıydı," diye karşılık verdi Cade. "Eğer istemediği bir şey varsa, onu bulmak muhtemelen sonsuza kadar sürecektir."

Bu, arayan her kimse bulunması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve eğer Riggs ve Cade'in ne hakkında konuştuğunu anladıysam, "her kimse" on beş yıldır arıyorlardı, bulamamışlardı, ama kesinlikle aramaya devam edeceklerdi.

Pekala

.

Lanet
olsun.

Uçak Kiralama

Nadia

"

Storm'un evine giderken bir teorim var" dedim.

Bohannan'lardan ayrıldıktan sonra.

"Sock it to me," diye davet etti Riggs.

"Cade ile konuştuklarımızdan, ikinizin konuştuklarından ve bu sabah bulduklarınızdan anladığım kadarıyla, Whitaker fiyaskosunda bir şeyler arayan bu kişi, insanları mülkten kovan 'hayaletler' de olabilir. Demek istediğim, eğer bu her neyse, önemli bir şeyse, para ediyorsa, mülkün sahibi her kimse, o her neyse artık onun sahibidir. Ve siz satın almadan önce, her kimse, her neyse ona sahip olması gereken kişi olmayabilir. Bu da demek oluyor ki, ararken etraflarında fazla insan bulunduramazlar."

"Üzgünüm tatlım, ama Harry'yi dosyayı açmaya ikna ettiğimde bu teoriyi zaten bulmuştuk."

"Oh."

Konuşmalarının ana fikrinin bu olmasına şaşmamalı.

"Bundan bahsetmeyi unutmuşum," dedi.

" değil."

Sürmeye devam etti.

Aklımda olan başka bir şeyin peşinden gittim.

"Harry'nin bir ortağı var mı?"

"Şerif normalde bir ortakla çalışmaz." "Hayır, hayattan bahsediyorum."

Cevabı açıkça temkinliydi. "Neden sordunuz?"

Ona baktım. "Bu bir sır mı? Eşcinsel falan mı ve etrafta bunu sorun edecek boktan homofobikler mi var?"

"Hayır. Ama daha önce onun harika olduğunu söyledin ve şimdi bir ortağı olup olmadığını soruyorsun ve dün gece, önceki gece ve daha fazlası, beni beceriyordun, bu yüzden Harry'ye olan ilginin nedenini merak etmeliyim."

Şimdi ona bakıyordum.

"Riggs, şu anda sadece kıcımla gülmüyorum çünkü bunun saçma olduğunu düşünerek takdir edeceğini sanmıyorum" demeden önce bir süre bunu yaptım.

"Yakışıklı bir adam."

"Senin kadar yakışıklı değil. Ve senin kadar iyi veletler yetiştirdiğinden de şüpheliyim, çünkü anladığım kadarıyla kimse yapamaz. Baba olup olmadığını bilmiyorum ama senden daha iyi bir baba olmak için kıyasıya bir rekabet içinde olacaktır. Ve seni güldürmeyi sevdiğim kadar onu güldürebilmekten hoşlanmam, çünkü kimseyi güldürmeyi senin için bunu yapmayı sevdiğim kadar sevmem. Ölen kocamı da çok seviyorum, bu konuda kötü değildi ama yatakta senin kadar iyi değildi. Devam etmeme gerek var mı?"

"Hayır," diye .

"Bu bir maço erkek kıskançlığı mı?" Üsteledim.

Cevap vermedi.

Annesinin söyledikleri, onun söylediklerinden bahsetmiyorum bile, beni bir kurşun gibi vurdu.

"Riggs, sen ," dedim sessizce.

"Tamam," dedi hızla.

"Gerçekten öylesin."

Riggs yorum yapmadı.

Aklıma başka bir şey geldi.

Ben de peşinden gittim. "İlk yaptığımızın ertesi günü sana gerçek olup olmadığını sordum ve sen de buna garip bir tepki verdin. Ne sorduğumu sandın?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sanırım biliyorsun."

"Öyle mi?" diye alay etti.

Hoş bir şakaydı ve benimle dalga geçmesi hoşuma gidiyordu. Hoşuma gitmeyen şey ise benden kaçmasıydı.

"Seks yaptık, çiftleştik, zina yaptık, ne dersiniz deyin." "Prenses, bu tam bir altın sikişiydi."

Şimdi ve alaycı davranıyordu, ki eğer bunu engellemezsem işe yarayacaktı.

"Konuyu saptırmayı bırak," diye uyardım.

İçini çekti ve "Hafızam beni yanıltmıyorsa, o zaman bahsettiğinizi bilmiyordum ve sonra sordum" dedi.

"Sadece bu muydu?"

"Tatlım."

Söyleyeceği tek şey buydu. "Konuş benimle Riggs," diye ısrar ettim.

"Doğru, bir kadınla uyanıyorum, onu yoluna itiyorum. Ona diş fırçasını benim banyoma koymasını söylemem."

"Tamam," dedim temkinli bir şekilde.

"Sanırım bunu biliyorsunuz. Bunu söyleyerek, ben bir oyuncu değilim. Ama kendime biraz buluyorum. Sadece aldığım kadınlar bunun peşinde olduğumu biliyor."

"Bunu biliyorum."

" yüzden aramzdeki iliŖkiyi tek seferlik bir olarak görmediğimi bildiğin için nasıl davranacağından emin değildim."

"yle olduğunu dŖneceđimi mi sandn?"

"Bilmiyordum. Senin için garip bir soru gibi geldi."

"Herhangi bir motor beceriye sahip olmana ŖaŖırdım sadece. Elimden geleni yapmama rağmen, iŖin çoğunu sen yaptn ve ben yine de paramparça oldum."

Bu onu gülümsetti.

"Riggs, senden hoŖlanıyorum,"

dedim usulca. "Bunu anlıyorum,"

dedi kaba bir Ŗekilde.

Tamam, bu onu rahatsız ediyordu. Bırakmalıydım. Öyle dedi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, eğer ciddi bir ilgim olmasaydı komŖumla iliŖkiye girmezdim. Özellikle de bir oğlu olduğunu öğrendikten sonra. Ve bu sizin Ledger'a sahip olmanla ve benim bunun uđraŖmak istemediğim bir yük olduğunu dŖnmemle ilgili değil. KarıŖıma baŖka bir insanın girmesiyle ilgili. Bu yüzden verdiğim kararı dŖndm ve çoğunlukla, tekrar edeceğim, senden hoŖlandıđım için verdim ve senden gerçekten hoŖlandıđım için verdim."

Uzandı, dizimi sıktı, elini tekrar direksiyona koydu ve "Ben de senden gerçekten hoŖlanıyorum tatlım" diye mırıldandı.

"Güzel."

"Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, Harry eŖcinsel değil. Harry gerçekten harika bir kadınla evliydi, ona sırlsıklam aŖıktı, o da aynısını hissediyordu, ama evlendikten bir yıl sonra atı onu fırlattı. Boynunu krdı, hayatını kaybedeceği türden bir kırılma."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Hâlâ ahrları var ama atlarından kurtuldu ve bunu yaptığında bir parçası öldü. Bu olaydan beri tek bir randevusu olduğunu sanmıyorum ve bu yıllar önceydi."

Zavallı, yakışıklı, Ledger'la iyi geçinen, Riggs'le iyi arkadaş olan Harry.

"Bunu anlıyorum," dedim. Yine de ara sıra kendime (onun) biraz alıyordum.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı.

Trevor için üzüldüğümü düşünmesini istemediğimden, "Yani biliyorsun. Bazı ihtiyaçlarını karşıladım. Birileriyle çıktım falan. Sadece zaman tam olarak içine girmedim."

"Tamam," dedi nazikçe, elini tekrar direksiyona koymadan önce dizime uzanıp dokunma hareketini tekrar yaptı. Sonra da, "Alyansını fark etmemenize şaşırdım. Çetele tutmuyorum ama hâlâ taktığını biliyorum."

"Bugün onu giymiyordu."

Yüzünü izledim. Böylece yüzüne yayılan yavaş gülümsemeye tanık oldum.

"Ne?" Ben sordum.

"Son zamanlarda birbirimize girme fırsatımız oldu ve ona etrafta dolaşmayı bırakıp hayatına devam etmesini söylediğimde pek de ince davranmamış olabilirim. Görünüşe göre dinlemiş."

Umarım öyledir.

Yolun geri kalanını rahat bir sessizlik içinde sürdük, bu hoşuma giden bir şeydi, bazı garip konuşmalarımız olmuştu ve sonra Riggs bunu aştı.

Ve Angelica'nın ya bir tipi olduğunu ya da yaratmak istediği çocuk türünü ortaya çıkarmak için bebek babalarını araştırdığını anladım, çünkü Storm da bir dağ evinde yaşıyordu, onunki Riggs'inki kadar تنها olmasa da (etrafta başka evler vardı, yakın değildi, ama Riggs'inki benimki kadar da uzak değildi) ve göl yoktu.

Ama dağınık, rustik ve çekiciydi.

Riggs parlak, gümüş rengi, büyük (ama o kadar da uzun olmayan) kamyonetinin yanına park ettikten sonra ön kapıdan çıkan uzun boylu, fit, siyah saçlı, dolgun ve biraz uzun sakallı, ekose fanila, kot pantolon ve bot giyen adam Storm'sa o da öyleydi.

İndik, yürüyüşüne çıktık ve sıkıca el sıkıştılar, ayrılmadan önce alçak sesle "Heys" dediler ve Storm fırtınalı gözlerini bana çevirdi (oh evet, takma adını buradan almıştı - gözleri olağanüstü karamsar bir kalaydı, daha önce gördüğüm hiçbir renge benzemiyordu (ama kesinlikle Riggs'in gümüşü bakışları kadar eşsizdi), bronz teni ve kömür karası saçlarıyla yarattığı etki harikaydı - yine de bu fırtınalı takma ad onun kupa fırlatan bir adam olmasıyla da ilgili olabilir).

"Storm, bu Nadia, benim kadını. Nadia, bu Storm, Viggo'nun babası," diye tanıttı Riggs.

Ama durmadı ve küçük bir mucize eseri benden "onun kadını" diye bahsettikten sonra söylediklerini takip etmeyi başardım.

"Ve dostum, bil diye söylüyorum, Lucille döküldüğünde o da yanımdaydı. Senin için yaptığımdan daha iyi atlatmama yardım etti, böylece hiç kupa kırmadım ve Ledge ile yakınlaşıyorlar. Bu da demek oluyor ki Viggo'nun etrafında olacak. Ve senin ne söyleyeceğini bilmesine de razıyım."

"Kamyonda oturup telefon oyunları da oynayabilirim," diye teklif ettim. "İçeri gel," diye davet etti Storm. "Bunu kimin bildiği umurumda değil. Ve

Kulağa kısa geldiğini biliyorum ama aslında bilmiyorum." Başımı salladım.

Riggs elimi tuttu ve bizi üç yaşında bir oğlu olan bir adamın evine götürdü. Bir köşede duran büyük bir sandıktan taşan bol miktarda oyuncak ve mutfak masasında daha büyük bir çocuğun içine emekleyerek oturabileceği ayaklı bir yükseltici sandalye vardı.

Ve bunlar açık bir şekilde sergileniyordu, saklanmıyor ya da kolayca gizlenmiyordu.

Başka bir deyişle, Storm'un kadın ziyaretçileri varsa, gururlu bir baba olduğunu bilerek içeri giriyorlardı ve eğer bir şeyler kıvılcımlanırsa, bir paket olarak geliyordu.

Bundan sonra adamı seveceğime karar verdim.

Bunun dışında, dekoru "Parası Olan Bekar Dağ Adamı" gibiydi. Mobilyalar rahat ama çekiciydi. Duvardaki resimler erkeksi bir kişiliğe sahipti; bir duvarda kayak yapmayı, kamp kurmayı, beyaz su raftingini yapmayı sevdiğini ve kendisi gibi bronz tenli ve sık sık bira içerken gülümseyen birkaç arkadaşı olduğunu paylaşan bir resim montajı vardı.

"Oturun. Bira ister misiniz? Soda?" diye teklif etti.

Riggs, "Ben böyle iyiyim," dedi.

"Ben de," diye araya .

Birlikte kanepeye oturduk.

Storm yan taraftaki bir koltuğa oturdu.

"Viggo burada mı?" Riggs sordu.

," dedi Storm ona. Çok yazık.

Onunla tanışmak isterdim.

Storm, "Cumartesi gününüzü daha fazla mahvetmemek ve benimkine geldiğiniz için teşekkür etmek için keseceğim," diye söze başladı.

Riggs, "Dışarıdaydık, sorun değil," diye cevap verdi.

"Yine de. Sana minnettarım," diye mırıldandı Storm. Ardından, "Avukatımla çoktan konuştum. Viggo'nun tam velayetini talep edeceğim. Ve avukatıma olanları anlattığımda, zaten olanları göz önünde bulundurarak, bunu elde etmek için iyi bir şansımız olduğunu söyledi. İtiraf etmeliyim ki, bir süredir bu konu üzerinde düşünüyordum, yani bazı temeller atıldı. Onu takip eden bir dedektifim var.

Oldukça can sıkıcı bilgiler var. Bekar bir anne eğlenmemeli değil ama sık sık içki dükkanına gidiyor, sık sık dışarı çıkıp birilerini bağlıyor, etrafta çok fazla sikişiyor, çocuklar oradayken eve erkek getiriyor, bu da çok fazla bebek bakıcısı tuttuğu anlamına geliyor."

Çocuklar oradayken Angelica eve erkek mi getirdi?

Riggs buna tahmin ettiğim gibi tepki vermedi, yani yığınının havaya uçurdu.

Basitçe, "Seni anlıyorum" dedi. Sonra bana döndü ve sessizce, "Üzgünüm, bu gece seninle bu konuya girmek istiyordum, ama buradayız ve onunla olanlardan sonra, bunun seni şaşırtacağını sanmıyorum" dedi. Storm'a döndü. "Easton'ı ustabaşılığa terfi ettirme kararı aldım. Eğer ona daha fazla sorumluluk vermezsem, kaçıp kendi işini kendi bulacak. kadar çok komisyon aldım ki, bekleme listesi sekiz ayı buldu ve ben her şeyi çeviriyorum. Bir şantiyeye gidip çocukların ne yaptığına bakabilirim ama evde kalacağım. Bu, bu değişikliği yansıtacak bir karar almak ve ortak velayete sahip olmak için onu mahkemeye geri götüreceğim anlamına geliyor. Eğer destek kesileceği için karşı çıkarsa, bu talebi de tam destek olarak değiştireceğim."

Bu beni neşelendirse de sessiz kaldım.

Angelica'nın her iki oğluyla da çok fazla zaman kaybetmesi söz konusu değildi.

Çünkü Riggs çoğu zaman evde olacaktı.

Storm bana kısa bir süre baktı, bunu Riggs'in karar alma mekanizmasının bir parçası olduğumu düşündüğü şeklinde tercüme ettim ve Riggs'e "Seni duyuyorum" dedi.

"İtiraf etmeliyim ki bundan daha fazlası var," diye devam etti Riggs. "Ledge artık yaşlandığını ve yanında daha sık bir erkeğe ihtiyacı olduğunu bana hissettirdi. O adam ben olacağım."

"Bunu ben de duydum," diye yanıtladı Storm. "Bu yüzden seni istedim. Yine de, için sana şunu vereceğim. Avukatım, ortak davacı olursak benim davamın daha da güçleneceğini söylüyor. Bu da seninkinin de öyle olacağı anlamına geliyor. Bu sana bağlı. Ve size hatırlatırım, o kendini kaybedecek, çünkü benim tüm desteğimi kaybedecek ve en peşinde olduğu şey de buydu. Sonuç olarak, Viggo'nun benimle birlikte olması iyi görünüyor, bu yüzden düzenli olarak bir şeyler yapmalıyız ki çocuklarımız birlikte vakit geçirebilsin. Viggo'nun kardeşini tanımadan büyümesini istemiyorum."

Tamam, resmileşti.

Bu adamı severdim.

"Aynen," dedi Riggs. "Eğer doluysanız, hafta sonlarını dönüşümlü olarak kullanabilir miyiz?"

Storm başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Ve düzenli yatıya kalmalar. Beni Ledger'ın bırakma ve alma listesine koy. Viggo okula başladığında ben de aynısını yapacağım. Belki arada bir yemeğe çıkarız ya da onları kampa falan götürürüz."

"Bana uyar," diye onayladı Riggs.

"O zaman anlaştık," dedi Storm.

Uzandılar ve el sıkıştılar.

Telefonumu ekranı bıçaklıyormuş gibi yaptım.

Gümüş ve kalaylı gözler bana geldi.

"Bana aldırmayın. Bir uçak kirliyorum, böylece ikinizi DC'ye uçurabilirim, böylece Kongre ile birlikte çalışma konusunda bir eğitim seansı yapabilirsiniz," diye yaptım.

İkisi de kahkahayı patlattı.

Storm gülmeyi bıraktıktan sonra, "Bira ve güvertede oturup ateş etmek istemiyorsan, bir şeyim yok," dedi.

"gerekten bir şey daha var," diye yanıtladı Riggs.

"Vur bana," diye davet etti Storm.

"Onunla telefonda konuşsam ve o kaltağın çocuklarımız oradayken eve erkek getirmesi yüzünden aklımı kaçırsam oyununu siker miyim?"

Annnnnnnnnnd...

İşte oradaydı.

Storm şaşırmış görünüyordu. "Bilmiyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Ledge sana söylemedi

mi?" Aman Tanrım.

Riggs başını salladı.

Storm mırıldanarak, "Onu koruyor," sonucunu çıkardı.

"Muhtemelen," diye onayladı Riggs.

"Sana söylemeliyim, bu konudaki fikrimi zaten paylaştım ve o da bana sikini yalamamı söyledi." Bana baktı. "Kullandığım dil için özür dilerim, Nadia."

Omuz silktim ve alınmadığımı belirtmek için gülümsedim.

Riggs, "Yani senin bildiğini biliyor ve konuştuğumuzu da biliyor, bu yüzden bu konuda hislerimi açıkça belirtiyorum," dedi.

"Bilmiyorum, kardeşim," dedi Storm, sözel olarak bize vermeden önce gözle görülür bir çiğneyerek. "Belki de onu mahkemeye çıkarıp hakimın önüne koymadan önce bu konuyu onunla tartışmış olarak kayıtlara geçmek iyi bir şeydir. Belki de değildir. Onunla her görüşmemde bir özet yazıp avukatıma gönderiyorum ki kayıtlara geçsin. Ama hayatını istediği gibi yaşamakta özgür. Yasal olarak ikimize de bağlı değil."

"Bu ne sıklıkla oluyor?" Riggs sordu.

"Adamlardan birkaçını tanıyorum ve pislik değiller ama kızın bir ünü var." İkisine de ne yaptığını göstermek için bir elini aralarında gezdirdi.

"Yani çoğunu tanımıyorum.

ve tahminimce onlar da bizi tanımıyor. Ama ikimiz de anlıyoruz ki o, değerini kaç sik yalayabildiğiyle ölçen bir kadın." Yine bana, "Özrümü tekrarlayacağım."

"Lütfen, gerçekçi olun. Bu çok önemli. Bana aldırmayın," diye cevap verdim. Çenesini yukarı kaldırdı.

Evet.

Dağ adamı.

"Son olarak, benim sorunum onun kendine bir şeyler bulması değil. Ve erkeklerin onun evine gelmesinin normal olduğunu düşünmüyorum, ama oluyor. Benim sorunum, çocuğumla ya da Ledge'le evde yabancı bir adamın olması beni ürpertiyor. Ama aynı zamanda o bir anne ve evde çocuklarıyla birlikte olması gerekiyor, her saniye değil ama neredeyse her gece barda. Eğer hayatını engelsiz yaşamak istiyorsa, çocuklarından vazgeçebilir, böylece yanlarında bir ebeveynleri olabilir. Oğlumun, benimle birlikte olmadığı zamanlarda, benim de seçme şansım olmayan bir bakıcı tarafından büyütülmesini istemiyorum," diye sözlerini tamamladı Storm.

"Düşüncelerimi onun üzerine yıkarsam sana haber vermemi ister misin?"

Storm başını salladı. "Sen bilirsin. Onu mahkemeye götürdüğümüzde ekip olmaya karar verirsek, daha yakından paylaşmaya başlayacağız."

Riggs ayağa kalkarken, "Bu benim için de geçerli," dedi. Elini tekrar uzattı ve Storm ayağa kalkıp elini tutarken Riggs, "Bira teklifin için teşekkürler. Ama gidip oğlumu almam gerek, böylece Dustin'e gitmek için kendine çeki düzen verebilir."

Storm bizi kapıya kadar takip ederek, "Tamam," diye cevap verdi. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Uyarı için teşekkürler."

"Nadia, tanıştığımıza sevindim."

Ona elimi uzattım, o da elimi ama elimi sıkıca kavradıktan sonra diğer elini üzerine koydu. Bu kısa sürdü ama

güzel olduğunu düşündüğüm jestine sıcaklık kattı.

Bu adamı çok sevdim.

Ayrıldığıımızda "Umarım tekrar görüşürüz" dedi.

"Önümüzdeki Cumartesi günü benim evimde bir araya geliyoruz. Gelmek istersen, hoş geldin," diye davet etti Riggs.

"Viggo, Angelica'yla birlikte dönmüş, o yüzden birkaç dakikalığına gelebilir." "Harika."

"Dört gözle bekliyorum."

"Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal Storm," dedim ve Riggs kolunu omuzlarıma atarak beni kamyonu doğru götürdü.

"Adamların buraya gelmesine ne kadar kızgınsın?" diye sorduğumda Ledger'ın Jace ve Jess ile birlikte olduğu yere doğru gidiyorduk.

"Biri sen oluyorsun, saçların seksi yatak başıyla şirin oluyorsun, gürültülü bir parti verdiğim için bana bulaşıyorsun ve on tanesi arkadaşımın bebeğimin annesinin beni baba olmam için tuzağa düşürdüğünü öğreniyorsun, iki bin elli üçteyim."

"Mm," diye mırıldandım.

"Sen bir kadınsın ve kendimi aştığımı söyleyemem ama şovenist bir pislik olmamak için elimden geleni yapıyorum. Storm ve ben bu konuda anlaşamadık mı?"

"Bir yandan iyi bir anne olduğunu ve çocuklarını sevdiğini söylüyorsunuz, bu yüzden eve tehlikeli birini getirmeyeceğini umuyorum. Öte yandan, onunla sadece bir kez etkileşimim oldu ve iyi değildi, bu da onun hakkındaki fikrimi önemli ölçüde çarpıtıyor, bu yüzden bu konuda herhangi bir fikir sahibi olmak için kendimi yetersiz hissediyorum."

"Eğer bir çocuğun olsaydı, ne yapardın?"

Cevap vermeme sırası bendeydi.

"Tatlım, bu çok önemli," dedi. Ateş et.

"Öncelikle, Storm için sorun bu değilmiş gibi görünse de, onun hayatını bir keşiş gibi yaşadığından şüpheliyim ve sizin de yaşamadığınızı biliyorum, sağlıklı bir cinsel yaşamı olduğu için ikinizden birinin saldırıya geçmesini büyük bir hakaret olarak kabul edeceğimi tüm hemcinslerim adına resmileştirmek isterim."

"Sizi bu hakareten kurtarmak ve doğrulamak için söylüyorum, kiminle umurumda değil. Oğlumu ve Viggo'yu etkilerse umurumda olur."

Bildiğim iyi oldu.

"Tamam o zaman, devam edelim," diye devam ettim. "Bence bu durumda şunu belirtmek önemli, her ne kadar bu kısmı sormamış olsanız da, ben bir öğretmenim ve Storm'un haklı olduğunu yakından biliyorum. Ebeveynler çocuklarına ebeveynlik yapmak için evde olmalıdır. Bu yaşlarda erken yatarlar ama bunu çoğunlukla, ihtiyaç duyduklarında annelerinin evde güvenerek yapmalıdırlar."

"Evet," diye homurdandı.

"Sorunuza geri dönecek olursak, iyi tanımadığım, birlikte uzun süre vakit geçirmediğim ve çocuğumun yanında olmasında bir sakınca görmediğim bir erkeği asla evime almazdım. Ve bu ancak onunla bir ilişki içindeysem ve o da ben de bu ilişkinin bir yere gittiğini anladıysak gerçekleşirdi."

"Ve bunu bana söylemekte tereddüt ettiniz çünkü...?"

"Çünkü bir, ben Angelica değilim. İkincisi, Angelica'yı tanımıyorum ve sen haklısın. Bu önemli bir konu. Bu yüzden Angelica'yı hayatında aldığı kararlar için yargılamaktan rahatsızım. Ve son olarak, senin yatağında uyuyorum ve bu bir aydır görüştüğümüz ve birkaç kez derin, içten konuşmalar yaptığımız anlamına gelmiyor.

Ledger'ı da içeren bir geleceğimiz olduğu fikrini ne zaman ortaya atacağımıza karar veremedik. Ledger'a da bu olasılığa alışması için çok uzun süre vermedik."

"Bunun hafifletici sebepleri vardı."

"Angelica bunu bu şekilde görür müydü?"

"İstedğini anladım," diye mırıldandı.

"Önce akşam yemeği için geldim. Annen buralardaydı. Ve Ledger'a birlikte olduğumuzu haber verdiğinde onu güvenli bir alana koymak için biraz büyük bir şey yaptın, böylece kulübeye geri dönüp komşunuz olarak devam etmemin ötesinde hayatının bir parçası olacağımı anlayacaktı. Ve evet, hafifletici sebepler vardı. Ve Angelica'nın bizim gibi bu adamlarla yattığını sakladığından şüpheliyim, benim görüşüme göre, onun yaşındaki bir çocuğu geceleri aynı yatağı paylaşan iki yetişkinin samimiyetine maruz bırakmak hassas bir konu. Muhtemelen orada ne olduğunu anlamasa bile. Ve bu adamlarla ilişkisi olmadığı da açık. Ama ona haber vermeden beni de alınacaklar listesine koyduğunuzu belirtmek isterim."

"O gece yürürken bunu düşündüm ve itiraf etmek beni utandırıyor, bu konudaki endişelerini iletme şeklini pek iyi idare edemedi, ama şu tavlama listesi olayında çuvalladım."

Etrafındaki koşullara rağmen görebilmesi ve itiraf edebilmesi hoşuma gitti.

"Ledger sana söylemediği için üzgün müsün?" diye sordum.

"Bu beni kahrediyor ama sanırım bu, ileride nasıl bir adam olacağını öğrenmesine izin vermem gereken şeylerden biri. Ayrıca çocuğuma güvenmeliyim. Eğer bu adamlardan birinin şüpheli olduğunu düşünseydi, bana söylerdi. Bundan eminim. Ve iyi içgüdüleri var. Bana söylememesi tamamen annesine kızmamı istememesinden kaynaklanıyor."

"Tamam."

"Tanrım, Nadia,"-sıkıntılı bir nefes verdi-"bu benim hayatım." Bunun üzerine uzanıp bacağını sıkan bendim.
Ama bunu yaptığımda elimi kendi eliyle kapattı.
Ben de orada bıraktım.

Bizim Gibi İnsanlar

Nadia

I kulübemdeki verandamdaki koltuğa geri dönmeyi çok sevdim Riggs ile.

Ve bu sefer orada öpüşüyor olmamız daha da hoşuma gitti.

Akşamın geç saatleriydi, yemekten sonra.

Ledger'ı Dustin'in evine bıraktıktan sonraki zamanımızı kulübedeki yatağında geçirmemiştik, çünkü Dustin'in ailesi Riggs'in iyi arkadaşlarıydı. Özellikle de Dustin'in babası Kirk, okulda Riggs'ten bir sınıf gerideydi ama birbirlerini beri tanıyorlardı ve anlatılanlara bakılırsa tanıştıklarından beri birlikte koşturup durmuşlardı (ve çocukken başlarını belaya sokmuşlardı).

Bizden bir içki ve biraz cips ve guacamole istediler ve ikimiz de acıkmıştık, bu yüzden kabul ettik.

Daha sonra markete gittik, çünkü Riggs akşam yemeği için hamburger kızartmak istiyordu ve ikimizin de evinde kıyma yoktu.

Geri döndük ve birlikte akşam yemeği yaptık, çok keyif aldığım bir etkinlikti.

Trevor'ın işi ve bu işi yapmak için harcadığı saatler, ardından sağlığının durumu ve bu nedenle bazı şeylerle ilgilenmenin aciliyeti göz önüne alındığında, yaşlarımızdan ve

Çoğu zaman dışarıda ya da arkadaşlarıyla birlikte olduğu için, o ve ben mutfakta nasıl ortaklık yapılacağını öğrenmeyi de içeren bir tür ev mutluluğuna alışma şansına sahip olamadık.

Ama Riggs'le bunu başarmanın berbat olmaktan çok uzak olduğunu gördüm.

Ayrıca Riggs'in herkesi, herkesin de Riggs'i nasıl tanıdığını düşünme fırsatım da olmuştu.

Ben hiç küçük bir kasabada yaşamamıştım, o ise hayatı boyunca MP'de yaşamıştı, dolayısıyla doğal olarak bir sürü insan tanıyordu.

Gerçekten hoşuma giden bir yanı vardı.

Sanki her zaman ailenizle karşılaşıyormuşsunuz gibiydi. Lokantada kalabalık olduğunda onlarla birlikte köşedeki kabine kayardınız. Biraz guacamole yiyor ve ayaküstü hikayeler anlatıyordunuz. Vaktiniz varsa bira içmeye ve ateş etmeye davet edilirdiniz.

İyi kız değildim çünkü cesurdu, annem taşaklıydı ve aileme uyum sağlamak için oynamam gereken rol buydu. Sadece bendim. Yemeğe çıkmayı severdim. Arkadaşlarımla bir içki paylaşmayı. Sinemaya gitmeyi. Sosyal biriydim.

Ama çoğunlukla evcimen biriydim ve ailemin zenginliği ve şöhreti nedeniyle -ve şimdi görebiliyordum, babamın nasıl bir adam olduğunu ve annemin bundan dersleri- insanlarla bağlantı kurarken son derece dikkatli ve akıllı olmam öğretilmişti.

Bu da bir anlamda hayatımı biraz daralttı.

Riggs içine kapalı bir hayat yaşamıyordu ve onun aracılığıyla bu olguyu deneyimlemek, kendimi güvende hissettiğim, sanki hayatıma dokunacak insanları incelemiş gibi, hoşuma gitti.

Hem de çok.

Bunlar kesinlikle hakkında günlük tutulacak konulardı.

Bolca.

Artık akşam yemeği yenmiş, bulaşıklar bitmiş (onları da birlikte yaptık), akşam karanlığı çöküyordu.

Ve meşgul olma zamanı gelmişti.

Riggs de aynı şeyi düşünmüştü, beni öpmeyi bırakmayıp kucağına oturtmak için beni üzerine çektiğinde anladım.

Sonra yemek hazırlarken daha rahat etmek için giydiğim küçük örgü elbisenin eteğini kaldırdı. Ardından, külotumun alt kenarından doğrudan içeri daldı ve kıcıımın her iki yanağını da öyle bir kavradı ki, o anda biraz zihinsel keskinliğim olsaydı, kıcıımın gerçekten onun olup olmadığını düşünmek için duraklamama neden olurdu.

Yine de fiziksel anlamda bunu işledim ve bu işlem beni onun elinde titretti.

Ben onun sert kasıklarına sürtünürken parmaklarının uçları içeri girdi.

Aniden öpüşmeyi kesmek için başını geriye attı.

Bunu yapması ya da nasıl yaptığı beni heyecanlandırmamıştı.

"Bebeğim?" Ben .

"Araba," dedi.

Tam o sırada bir araba kapısının çarptığını duydum, hemen ardından bir başkası geldi.

Yüce

Tanrım.

şimdi ne

olacak?

İkimiz de orada sessizce oturduk ve bir milim bile kıpırdamadık.

Ön kapım açıktı, fırtına kapısı kapalı ve kilitliydi ve arka kapı da aynıydı, ancak o kapı kilitli değildi.

Ön fırtına kapısının yüksek sesle çalındığını duyduk.

Bunu doğrulayacak tek bir kelime etmeden aynı fikirdeydik, yine de hareket etmedik.

Başka bir vuruş.

Riggs gözlerime takıldı. Onunki kuşatılmıştı. Benimkilerin de aynı olduğunu hissettim.

Evet, bir sürü insan tanınması ve hepsinin aile gibi hissetmesi harikaydı.

Ama bu saçma olmaya başlamıştı.

Evin yan tarafından gelen bir hareket ve hışırtı duyduğumuzda bu his daha da ortaya çıktı.

Riggs içini çekti, başını koltuğun arkasına yasladı ve ellerini külotumdan çıkarıp eteğimi indirirken gözlerini kapattı ama beni hareket ettirmedi. Sadece ellerini eteğimin üzerinden popoma dayadı.

Böylece, kollarım boynunda ve elleri kıcımda ona sarılmıştım ki ikimiz de başımızı çevirdiğimizde Lucille'in durup "Oh!" diye bağırdığını gördük.

Ancak, yalnız değildi.

Yanında kendisinden belki birkaç santim daha uzun (ve benim boyum beş yedi civarındaydı) bir adam vardı ve sanki biri onu kıyma makinesinden geçirdikten sonra (kötü bir şekilde) tekrar şekillendirmeye çalışmış gibi görünüyordu.

Baloncuklar.

Görüşüm bulanıklaştı, tansiyonum fırladı ve Riggs, "Biri kapıyı açmıyor, bir şeyin ortasındalar," diye söylenirken felç geçirmemeye odaklandım.

Bubbles, Riggs'le şakalaşmaya hâlâ hakkı varmış gibi, "Ve her zamanki gibi çok çalışıyor, ya da sadece çok çalışıyor," diye şaka yaptı.

Tüm vücudum taşa döndü, Riggs'in de hissettiği bir his, yüz ifadesinin de aynı olduğunu düşünürsek.

Sonra havaya kalktım ve Riggs beni oraya koyduktan sonra yanıma doğru ilerledi ve koltukta kıcımın üzerine çöktüm.

yol.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu sessiz, korkunç, alçak bir sesle, ben ayağa fırlarken.

Adam Riggs'e doğru bir elini kaldırdı, başı verandanın yanında yerde durduğu yerden geriye doğru eğilmişti, gözleri Riggs'e yapışmıştı.

"Şimdi, Doktor-"

"Eğer benimle taşak geçtiğini onaylamayacaksan siktir git gözümün önünden, söyleyeceklerini dinleyecek vaktim yok," homurdandı sırtına yaklaştığımda.

Lucille, "Lütfen onu dinleyin," diye yalvardı.

Riggs dikkatini ona çevirdi. "Sen iyi bir kadınsın Lucille, bu yüzden bunu belirtmek canımı sıkıyor, ama çok ciddiym, yeterince zarar vermedin mi?"

Yüzü buruşup düştüğünde onun için üzüldüm. Ama Riggs haklıydı.

"Aıklamam gerekiyor," diye karar verdi Bubbles.

Riggs'in bakışları tekrar ona yöneldi. "Neye ihtiyacın olduğu sikimde bile değil."

"Doktor, kafamın olduğu yere gitmelisin." İşte o zaman Riggs kendini kaybetti.

Gerçekten mi?

Son zamanlarda o kadar çok darbe alıyordu ki, bu kadar uzun sürmesi beni etkiledi.

Bubbles'a doğru eğildi ve kükredi, "Tanrım! Kafanın nerede olduğunu *hiç siklemediğimi* anlamıyor musun!"

"Anlaşmanın sonu kötü bitmiş gibi değil!" Bubbles bağırarak karşılık verdi. "Ledger'ı aldın!"

"O zamanlar beni düşürdüğün yeri anlamamış gibi davranmaya alışma, Bubbles. Bence insanların senin aptal olduğunu düşünmesini istiyorsun, ama ben

olmadığını biliyorum," diye karşılık verdi Riggs.

"Buraya açıklamaya geldim," diye bildirdi Bubbles. "Buraya özür dilemeye geldim. Buraya benden dayak yemenin bir uyanış çağrısı olduğunu ve her zaman böyle bir pislik olmamak için çalışacağımı söylemek için geldim."

"Tebrikler," diye karşılık verdi Riggs. "Ve şimdi her şeyi *yaptın* yapmak istediğin buysa, siktir git buradan." İşte o zaman Bubbles kendini kaybetti.

"Tanrım, kardeşim, anlamıyor musun?" diye bağırdı. "Bütün kasaba senin seçilmiş evlat olduğunu düşünüyor. Seni Cade Bohannan'dan bile daha çok düşünüyorlar ve o adam *katilleri öldürmekten* alıkoyuyor. Benimse elimde sadece Lucille, annem ve *sen* varsın."

"Bubbles, ben senin kardeşin değilim. Artık değilim," diye ilan etti Riggs, Bubbles'ın acıyla sallanan kafasına. "Durum bu olduğuna göre, tekrar ... artık bana sahip değilsin. Ve son olarak, hepimizin üstesinden gelmemiz gereken kendi hasarlarımız var. Benimkini biliyorsun ama de bu saçmalığı yüzüme vuruyorsun. Benimkini ben kazanmadım, Bubbles. Ama aynı şey senin için söylenemez."

Bubbles gövdesini geriye doğru salladı ve kendini göstermek için kolunu havaya kaldırdı. "Bana bak dostum. Ben bir şakayım. Tek yapman gereken sokakta yürümek ve seni gören her kadın külotunu kremliyor."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama artık on dört yaşında değiliz. Erkekliğimin kaç kadınla birlikte olabileceğime bağlı olduğunu sanmıyorum, sen de sanmamalısın. Büyü artık," diye cevap verdi Riggs.

"Tabii ki ," diye mırıldandı Bubbles. "Asla anlamayacaksın o."

"Evet dostum, anlıyorum," diye karşılık verdi Riggs. "Duymadığını anlıyorum
Çünkü her şey seninle ilgili. Ama buraya geldiğinde anladım ve benim evime gittiğini biliyordum,

ve bu işten istediğini almaya o kadar kararlıydın ki, beni Nadia'nın evinde buldun ve sonra lanet olası kapıya gelmediğim gerçeğini görmezden geldin. Anladığım kadarıyla, kötü çocukların sana fırlattığı tüm saçmalıkları sineye çekmişsin ve pislik olanın sen değil onlar olduğunu görmüşsün. Ve anladığım son şey, bana cidden pis bir şey yaptın ve hala kafan o kadar kıcında ki, olduğun yerde durmanın senin için ne kadar çizginin dışında olduğunu anlamıyorsun. Bana yaptığın şeyden harika bir şey çıkarmış olmam önemli değil. Seninle benim aramda önemli olan, beni geri dönemeyeceğin bir şekilde kirlletmiş olman. Asla, Bubbles. Beni dinle. Bunu asla geri alamazsın."

Bubbles ağzını açtı. Ama

Riggs daha bitirmemişti.

"şimdi, sizin için yapacağım son şey, muhtemelen mahkeme celbi alacağınız konusunda sizi uyarmak olacak, de." Lucille'i de buna dahil etti. "Storm çok kızgın ve harekete geçecek. Ben onun kadar ileri gitmiyorum ama ben de kızgınım. şimdi, yemin altında yalan söyleyebilir ve yalancı şahitlikten seni ne ile suçlarlarsa suçlasınlar riske atabilirsin ya da büyük bir yanlış düzeltmek için bu kadar az çaba sarf edebilirsin. Bu senin sorumluluğunda."

"Yargıca ne yaptığımı söyleyeceğim," dedi Bubbles.

"Müthiş," diye ısırdı Riggs.

Bubbles hareket etmedi.

Riggs de hareket etmedi.

Lucille Bubbles'a dirsek

attı. "Kahretsin," diye

mırıldandı.

Riggs aşırı sabırsız bir ses tonuyla, " aşkına," dedi.

Bu bir uyarıydı.

Ona yaklaştım.

"Ben de Harry ile şarap hakkında konuşacağım," dedi Bubbles, sanki her kelime zorla ağzından çıkıyormuş gibi.

"Hasar çoktan verilmişken bana bir iyilik mi yapıyorsun?" diye sordu Riggs. "O şişeyi Nadia'ya vermenin güvenli olduğunu söyledin, oysa öyle olmadığı açıktı."

Bubbles, "Bu beni oraya doğru savuracak, Doktor," diye açıkladı.

"Umurumda *olmadığı* gerçeğini gözden kaçırıyorsun," diye verdi Riggs. "Bunu benim için bir iyilik olarak algılama, Bubbles, bir kez olsun doğru olanı yapıyorsun. Seni bir kurşundan korumak için bir arkadaşını kullanamazsın, sonra yüksek bir yere çekilip bir kalenin duvarlarının arkasından kötü adama bir taş atarak arkadaşına 'Seni yakaladım' diye bağıramazsın. Bu işler yürümez."

Yaptığı benzetme biraz komikti ama kimse gülmüyordu. Bubbles'ın dikkati bana geldi ve mırıldandı, "Tabii ki, o bir nakavt."

Bunun üzerine Riggs kurnazca davranmayı bıraktı ve açık bir uyarıda bulundu. "Seninle ilgilenmesi için bana şerifi aratma. Kısmen sen ve uğraştığın insanlar yüzünden çok meşgul."

Bubbles Riggs'e sertçe baktı.

Ve sonra, eğer ondan yoğun bir şekilde nefret etmeseydim, yüzünde beliren ifade karşısında onun için üzülürdüm.

"Seni bununla bırakacağım. Seni seviyorum dostum," dedi.

"Ve seni bununla baş başa bırakacağım. Eskiden ben de seni severdim," diye karşılık verdi Riggs.

Bir an için Bubbles'ın ağlayabileceğini düşündüm, eğer vahşileşmiş yüzünün çökmeye başlaması bir gösterge olsaydı.

Belki Riggs'in bunu görmesini istemedi, belki de ben .

Ama adımlarında küçük bir aksaklıkla topallayarak, acı çekiyormuş gibi görünerek gözden kayboldu.

Lucille fısıltıyla, "Seni rahatsız etmemeliydik," dedi.

Riggs onu onaylamadı ya da daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey söylemedi. Sessizdi.

Ben de öyleydim.

Bubbles'ı takip etti.

O sırada bana döndü ve ben arkasında olduğum için yüzünü göremedim.

Ama perişan ifadeye tanık olmak? Şey...

o zaman kaybettim.

Ben de hızla geçip verandadan atladım ve çıplak ayaklarımla çam ağaçları arasında zikzaklar çizerken "Nadia!" diye seslendiğini duydum.

Arabaya binmeden önce yakaladım. İkisi de dondu kaldı, şaşkın gözlerini bana çevirdiler.

Durdum ve Bubbles'a "Eğer onu gerçekten seviyorsan, uzak dur" dedim.

"Alınma kadın," diye başladı Bubbles temkinli bir şekilde, "ama uzun zamandır buralarda değilsin-"

"Kapa çeneni," diye araya girdim. "Bunu çözmek istiyorsan, dikkatle dinle, sana nereden başlayacağını söyleyeceğim. Eğer onu gerçekten seviyorsan, ne kadar acı verirse versin, neye mal olursa olsun, *uzak duracaksın*."

Riggs'in geldiğini hissettim ama yaklaştığını biliyordum çünkü Bubbles ve Lucille ona doğru bakıyorlardı.

Lucille bana döndü. "Artık ikinizi de rahatsız etmeyeceğiz, Nadia."

"Sen," diye ittim Bubbles'ı. "Bunu senden duymak istiyorum."

Riggs bir kolunu arkadan karnıma doladı ve "Nadia, benimle geri gel," diye mırıldandı.

"Aşk bencillik değildir," dedim Bubbles'a. "Ve kesinlikle acıya neden olmuyor. Karmaşıklılaşabilir ve çarpıtılabilir ve

ama eğer doğruysa, asla bencilce değildir. Eğer onu seviyorsanız, sizi çağırmadığı sürece uzak duracağınıza söz verin."

Bubbles bir bana, bir Riggs'e, bir bana, bir Riggs'e, uzun bir süre tekrar bana, sonra daha uzun bir süre tekrar Riggs'e baktı.

Riggs'e "Uzak duracağım." dedi.

Lucille ona nazikçe, "Arabaya bin, tatlım," dedi. Bubbles kımıldamadı. Gözlerini Riggs'e dikti.

Bakmadım ama Riggs'in bana baktığını hissediyordum.

Sonunda, çaba sarf ederek ve gözle görülür bir acıyla, Bubbles arabanın içine katlandı.

Lucille onun yanına binmeden önce bize doğru üzgün bir bakış fırlattı, arabayı çalıştırdı ve Riggs ile ben olduğumuz yerde durup uzaklaşmalarını izledik.

Aniden Riggs'in kollarına girdiğimde arka lambaları uzaktaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken bir elimi otomatik olarak omuzlarına attım.

"Yalınayaksın."

Beni arka verandaya taşıdı ve koltuğun önüne oturttu.

Sonra da "Martini yapıyorum." dedi.

Her şey o zaman oldu, ama neden o zaman olduğunu bilmiyordum. Daha sonra bu konuda günlük tuttum ve daha fazla dayanamayacağını bildiğim gerçeğinde karar kıldım.

Almak, bakmak, endişelenmek zorunda olduğu hiçbir şeyin parçası olamayacağımı da biliyordum.

Ayrıca, onunla bir hafta daha ya da elli yıl daha geçirseydim, bana göz kulak olmak için belini kıracak ve ruhunu satacak bir adam olduğunu biliyordum, bu yüzden onu bundan kurtarmak için gerçek bir gücüm yoktu.

Ama bunu benden geri alacaktı.

Bu yüzden, berbat bir zamanlamayla, "Polisin suç mahallerini temizlemediğini biliyor musun?" diye sordum.

çıkmadan önce uzun bedeninin hareketsiz kalışını izledim, elleri çenemi kavrıyordu, yüzü benimkinin içindeydi.

"Tatlım."

"Maribeth'le tanışmadan önce bilmelisiniz ki, biyoremediasyon uzmanlarının ne olduğunu keşfeden kişi oydu. Ve onları işe alan da o. Parayı ödeyen de o, ben zengin olsam bile o da zengin. Ve son olarak, onlar gelmeden önce benimle gelen oydu, çünkü görmem gerekiyordu. Ve gördüm bebeğim. Her şeyi gördüm."

İfadesi daha önce harap olmuşsa, şimdi de harap olmuştu.

Tamamen berbat bir zamanlama.

Parmaklarını tekrar saçlarımin arasına soktu, başımı kavradı, biri diğerinin üzerine geldi ve yüzümü göğsüne bastırdı.

Sesim boğuk çıkıyordu ve tişörtünün altında boğuluyordu, "Daha fazla almanıza izin veremem. artık. Sen her şeyle başa çıkmak zorunda kalırken endişelendiğin duygusal saatli bomba olmak istemiyorum. Bu yüzden sana söyleyeyim, bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse bunun çirkinliğini nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Bir cehennem kedisi gibi savaştığı gerçeğine iniyorum. Ve bunu yaptığı için çok gururluyum. Bunu düşünmenin bencillik olmadığını biliyorum, o sadece benim annem. Ölmek istemeden öldüğüne eminim. Yaşayacak daha çok hayatı olduğunu bilerek. Ama aynı zamanda ölmeden önce, ölümünün bana ne yapacağını bilerek öldü. Hayatta kalmak için bu kadar çok mücadele etmesinin bir nedeni de buydu. Kesinlikle onun içindi ama aynı zamanda benim içindi. Ve bu benim için her şey demek."

Başımı bıraktı ve kollarını omuzlarıma doladı, beni öyle güçlü bir şekilde kendine çekti ki yüzüm göğsüne gömüldü,

Nefes alabilmek için yanağımı ona çevirmek zorunda kaldım.

"Sanırım-" Durdum ve tekrar başladım. "Sanırım kelimelerle konuşmama gerek yok. Anlamak için acımı paylaşmaya. Bunu asla işleyemeyeceğim, Riggs. Onu tanımıyorum, hiç tanımadım, hiç tanımayacağım ve bundan memnunum. O sadece düşünmeye dayanmıyor, bunu hak etmiyor. Kim olduğunun ara sıra beni rahatsız edeceğini biliyorum ama sonuçta o bir hiç. Onun bir önemi yok. Annem o zamanlar haklıydı. Gerçek babam bir uçak kazasında öldü ve benim ne olduğum o ve *Dedulya* ile ilgiliydi. O adamın benim oluşumda gerçek bir rolü yoktu."

"Evet," diye homurdandı.

"Ve konuda ne kadar düşünürsem düşüneyim ya da konuşursam konuşayım, sonuçta bir insanın diğerine bunu nasıl yapabildiğini asla anlayamayacağım. Hele de aynı çocuğu paylaşıyorlarsa. Asla. Bu yüzden denemek zaman, çaba ve duygu kaybı olacak. Onu nasıl kaybettiğimi asla kabullenemeyeceğim. Çünkü sonuçta o gitti. Onu kaybettim. Ölene kadar onu özleyeceğim. Yani mesele sadece zaman ve zamanı onunla yaşamayı öğrenmek için kullanmak."

"Evet," diye homurdandı yine.

"Benim için endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim."

"Tamam prenses," diye mırıldandı, sesi sertti.

Başımı arkaya eğip ona baktım ve hiç kaçamak cevap vermedi, o güzel, gümüşi gözlerinin kenarları kızarmış bir şekilde bana baktı. Ağlamıyordu, ama muhtemelen benim için güçlü olabilmek (ve maço erkek kabadayılığını sürdürebilmek) için bununla mücadele ediyordu.

Ve eğer kendime itiraf etmeseydim, ona aşık olmakla savaştığımı inkar ediyordum.

Bu beni korkutmadı.

Yaşadığımız şey sadece bir hafta sürmüş olsa bile benim için sorun değildi.

Çünkü ben, annem, Trevor, Lincoln, Roosevelt ve Sarah Whitaker ve bizim gibi insanlar ne kadar zamanımız olduğunu asla bilemedik ve Riggs ve ben şu anki biz olmaya başladığımızda Riggs haklıydı.

Sizi becerenleri becermenin en iyi yolu, hayattan olabildiğince çok şey almak, olabildiğince mutlu olmak ve olabildiğince çok zevk şeyleri yapmaktır.

Ben de bunu yapacaktım, şimdi ve sonsuza dek.

Riggs ile başlayarak.

"Martini hakkında bir şey mi dedin?" Ben sordum. Bir an için şaşkınlıkla boş boş baktı.

Sonra dudakları kıpırdadı.

Ondan sonra gülümsedi.

Buz Gibi Soğuk

Nadia

I yatak şiddetle sallandığında uyandı.

Riggs'in aceleyle bıraktığı için böyle olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Bunu biliyordum çünkü Riggs perdeleri indirdiğinden beri hava çok karanlıktı ama yine de daha da karanlık olan gölgesi yatağın yanındaydı ve kot pantolonunu giyyormuş gibi hareket ediyordu.

Ancak o zaman camdaki tırmalama sesini duydum.

Doğrudum ve konuşmak için ağzımı açtığımda sanki bir kedinin vizyonuna sahipmiş gibi parmağı dudaklarımın üzerindeydi.

"Sus prenses. Ve üzerine bir şeyler giy," diye sessizce emretti.

Çıplaktım, martininin ortasında tekrar meşgul olduğumuzu ve çalışacak duygularımız olduğu için bu meşguliyetin *meşgul* olduğunu .

Şimdi dediğini yapmaya başladım, ama okuma köşesinin yanındaki pencereden gelen tırmalama sesi kesilince ikimiz de donup kaldık, ama hemen yatağın yan tarafındaki, banyonun aşağısındaki pencereden gelmeye başladı.

Bu yeniydi.

Ve daha da ürkütücü.

Onlardan iki tane mi vardı?

Olmak zorundaydı. Başka bir açıklaması yok. Kimse kulübenin etrafından bu kadar çabuk geçemez.

Riggs telefonumu şarj cihazından aldı, bileğimi buldu ve parmaklarımı etrafına sararak avucuma sıkıştırdı. Sonra geri dönmek ve botlarını giymek için yatağın kenarına oturmak üzere uzaklaştı.

Önce şerifin ofisini mi arasam yoksa giyinsem mi diye düşünürken, banyonun yanındaki pencereden gelen tırmalama sesi oturma odasından da gelmeye başladı.

Lanet olsun.

Üç tane mi vardı? Yoksa ilki başka bir yere mi taşınmıştı?

Yataktan kayarak çıktım, ayak parmaklarımla kıyafetlerimi yokladım ve elbiseme koştum.

Eğildim ve .

Riggs alçak bir ıslık çaldı ve ben de ona doğru baktım.

"Ara. Fısılda," diye kendi fısıltısıyla emretti.

Sonra durdum, gölgesi doğru ilerlerken panikle sabitlendim, içeri girdi ve inanılmaz bir hızla dışarı çıktı.

Panik kısmı arka koridora yöneldiğinde geldi.

Yeniden takmıştı, bu yüzden kapı ses çıkarmadan açıldı, ama de açtığını biliyordum.

Kahretsin!

Çılgınca giysilerimi aradım, külotuma koştum, çekiştirdim, oturma odasındaki koltuğun arkasında sutyenimi buldum (Riggs ondan gerçekten kurtulmak istiyor gibiydi, çünkü onu uzun bir yola atmıştı). Zorlukla içine girdim, sonra yatağın üzerine attığım elbiseme geri döndüm. Hiç vakit kaybetmeden başıma geçirdim.

Ondan sonra yatağın yanına çöktüm, yorganı başımın üzerine çektim (bir şekilde içeriyi görebilirler diye, görmedim

ekranımın aydınlandığını görmelerini istiyorum) ve telefonu etkinleştirdim.

Sık kullanılanlara gittim, numarayı tuşladım ve kulağıma götürdüm.

Mutfağın yanındaki dış duvarda bir gümbürtü duyduğumda sıçradım.

"Fret County şerif Ofisi," diye cevap verdi bir adam.

"Merhaba, ben Nadia Antonov," diye fısıldadım. "Otuzuncu İlçe Yolu'ndaki Weaver Kulübesi'ndeyim. Pencerelerimi tırmalayan izinsiz girenler var. Doc'la birlikteyim" -bir gümbürtü daha, Tanrım- "Riggs, onlarla ilgilenmek için dışarı çıktı."

"şimdi size bir kruvazör gönderiyorum. Güvende misiniz?"

"Evet..."-ön verandaya ağır bir şey çarptı-"ama bence acele etmelisiniz."

". İçeride kalın. Güvende kalın."

"Um...tamam. Artık konuşabileceğimi sanmıyorum. Gizlenmeye çalışıyor."

Gerçi öyle başladığına dair bir his vardı içimde ama artık o kadar da değil.

"Peki, ama lütfen hatta kalın," dedi adam.

"Tamam," diye cevap verdim, tam o sırada ön verandada bir koşuşturma duydum.

Bu ses sonunda kesildi, otuz saniye geçti, bir dakika, iki, beş, sonsuzluk. şerif yardımcısı "Orada mısınız?" diye sorduğunda çığlık atacağımdan ya da kusacağımdan oldukça emindim.

"Evet," diye fısıldadım.

"Tamam, birim yolda. Tahmini varış süresi on dakika." "Tamam," diye fısıldamaya devam ettim.

Ön verandadan çözemediğim daha fazla ses duydum, Riggs olduğunu düşündüğüm biri konuşuyordu, ama o kadar alçaktı ki anlayamadım. Ama bir adamdı.

Ondan sonra, hiçbir şey.

Ta ki yorganın altından içerideki ışıkların yandığını görene kadar.

Onu ittim, ayağa fırladım ve Riggs'in arka salondan Clash tişörtünün yatağın yanında yerde durduğu yere doğru gömleksiz bir şekilde yürüdüğünü görmek için döndüm (görünüşe göre, onun fırlatma gücüne sahip değildim, çünkü ondan da gerçekten kurtulmak istemiştim).

Çekiştirirken şerif yardımcısına normal sesimle "Riggs içeri girdi ve durumu iyi" dedim.

"Durum nedir?" diye sordu.

Riggs önümde durup elini uzatırken, "Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Sana söyleyecektir."

Telefonu ona verdim.

Kulağına götürdü ve tekrar hareket etmeye, ışıkları açmaya ve konuşmaya başladı. "Bu kim?" Sonra, "Hey, Raul. Ön verandamda bağlı iki serseri var. Bir ekip gönderiyor musun? Suç duyurusunda bulunacağız." Durakladıktan sonra, "Tamam. Teşekkürler."

Telefonumdan bip sesi çıkardı ve kanepenin üzerine düşmesi için fırlattı. "Bağladın mı?" diye sordum.

"Dijital kablo yakaladım," dedi bana, kapının yanındaki kancadan anahtarları kaparken (Brenda'ya kesin talimatlar vermişti, bu yüzden onun fırtınalarının aksine, benimki sadece bir anahtarla içeriden ve dışarıdan açılabilirdi).

Kablo olayı dahiceydi.

Ön kapının kilidini açıp fırtına kilidini açtı ve ön ışıkları yaktı.

Sonra dışarı çıktı.

Arka salona koştum, Birkenstock ayakkabılarımı giydim, sonra ön kapıya .

Paravanın ve süslü ferforje parşömenin arasından baktım (Brendanın bir gözü vardı) ve muhtemelen on altı yaşlarında, biri uzun boylu ve sıska, hala erkekten çok çocuk gibi görünen iki çocuk gördüm.

yetişirse, sevimli olurdu. Diğerleri çok daha kısaydı, zaten yapılıydı ve zaten sevimliydi.

Her ikisi de arka arkaya kışlarının üzerine oturmuşlardı ve beyaz bilgisayar kabloları arkalarında duran bileklerine ve ayak bileklerine sıkıca sarılmıştı.

Dave ve Brenda'nın Wi-Fi kurulumuna pek dikkat ettiğimi söyleyemem, ancak konumlandırma seçeneklerine sahip olmak için ultra uzun kablolar aldıkları açıktı, çünkü, yeesh. Çok fazla kablo vardı.

"Sorun yok tatlım. Bu bok çuvalları hiçbir yere gitmiyor," diye seslendi Riggs.

Verandaya çıktım.

Ne yazık ki bu kargaşada Brenda'nın saksılarından dördü devrilmiş, biri de verandadan düşmüştü. Saksı toprağı ve çiçekler her yere saçılmıştı.

Yarın onlarla elimden geleni yaparım.

Riggs'in çocukların başında durduğu yere gittim. Oraya vardığımda bir kolunu belime doladı ve beni yanına çekti.

"Sanırım Dave router'ını nereye koyacağı konusunda seçim yapmak istedi," diye not ettim.

Riggs'in saygısını hissettim ve ona baktım.

"Ne?" diye sordum.

"Prenses, geçen hafta evinize beş kamera bağladım. Dave parasını ödemekte ısrar ettiği için deponuzda bıraktım."

"Oh."

Sessizce gülmeye başladı.

"Nasıl kestini?" diye sordum.

"Ordu bıçağı taşıyorum."

"Oh," diye tekrarladım.

Hala sessizce gülmeye devam ediyordu.

Her iki çocuk da korkmuş ve kızgın bir halde spor ayakkabılarına bakıyorlardı (gerçi daha çok korkmuşlardı ama yine de biri Riggs olmak üzere iki kişiydiler ve şu anda bağlı olan ve bundan sonra olacaklarla yüzleşen onlardı).

Riggs'ten uzaklaştım ama kısa olana yaklaşıp eteğim nedeniyle dikkatlice çömeldiğimde beni engelledi.

"Merhaba, ben Nadia."

Bakışlarını kaçırmaya devam etti ama kırmızılık boynundan yanaklarına doğru süzülüyordu.

Mm-hmm.

Kiminle yüzleşmediğinizde serseri olmak kolay.

Onun orada olması daha zor.

"Ormana gidip tanımadığınız bir kadını tek başına korkutmanın eğlenceli görünebileceğini anlıyorum ama şunu söylemek isterim ki annem beş ay önce öldürüldü ve onu çok seviyordum."

Bakışları bana kaydı, genişti ve rengi anında tüm yüzünü kızarttı.

"Yaşlandıkça ve olgunlaştıkça," diye devam ettim, "umarım yaptığın şeyin normalde ne kadar zalimce olduğunu öğrenirsin. Ama belki şu anda başkalarının hayatlarında neler yaşadıkları hakkında hiçbir fikre sahip olamayacağını , bu yüzden tam bir pislik olmak asla iyi değildir, oğlunla takılırken, Washington kırsalındaki hayatın sıkıcı olduğunu düşünürken ve bir heyecan ararken ne kadar eğlenceli görünse de."

Utancını bir kenara bırakıp içindeki serseriye bulması bir saniyesini aldı ve acı bir sesle "Suç duyurusunda bulunacak mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Buralarda izinsiz girmenin cezasının oldukça ağır olduğunu ve hapis cezası gerektirdiğini duydum, bu yüzden umarım Pazartesi günü vermeniz gereken bir ödeviniz yoktur. Ve umarım ailen

muhtemelen senin saçmalıklarla uğraşmak için birikimlerine el atmak zorunda kalacakları için çok da kızgın değiller."

Yüzündeki daha da arttı.

Evet, ailesi çok kızacaktı.

İşim bitmişti, ayağa kalktım ve Riggs'e döndüm.

"Buz gibi," diye mırıldandı, dudakları onaylarcasına yukarı kalkmıştı.

Gülümsememin ölümcül olduğunu düşünmek istedim ama muhtemelen normaldi.

"Ben içeri giriyorum," diye paylaştım. "Burası çok soğuk. Sana atacak bir şey getirmemi ister misin?"

"Ben iyiyim," diye yanıtladı.

"Biraz daha kıyafet giyeceğim. Bir saniye içinde geri döneceğim."

", tatlım."

Dudaklarımı onunkilere değdirmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar yuvarlandım.

Sonra kıyafetlerimi değiştirmek için sevimli Birks'lerimle içeri girdim, Roosevelt Whitaker'ın (ya da Sarah'nın) hayaletinin nihayet huzura kavuşmuş olmasından çok memnundum.

Bin Parçalı Bulmaca

Riggs

It oldu Salı günü, erken Akşam, ve Defter oldu dışarı Ormanda yerde, Gia'ya araziyi gösteriyordu.

Riggs ve Nadia mutfakta yemek hazırlıyorlardı.

Ve ona sormamıştı ama ikisinin de hiçbir sinir bozucu şeyin yaşanmadığı üç günün dalgasını yaşadıklarını biliyordu.

Pazar günü seviştikten, kahvaltı hazırladıktan ve yedikten sonra, soğuk ve tehdit edici ıslaklığın içine girerek kulübenin etrafında izinsiz girenlere dair kanıt aramaya başladılar.

Hiçbir şey bulamadılar ve Riggs ağaçları işaretledi, böylece eski topraklarda dolaşarak zaman kaybetmeyeceklerdi.

Bir gün önce Angelica hakkında yaptıkları konuşmayı göz önünde bulundurarak Nadia'yla bir anlaşma yaptılar ve Kirk'ün Ledger'ı yatıya kaldığı yerden geri getirdiği saatlerde o da tek başına evine döndü.

Her zaman sadece Nadia olmasın diye oğlunu biraz vakit geçirmesi için tekneye götürdü ama yağmur başlayınca içeri girmek zorunda kaldılar. Riggs öğleden sonra annesinden onları akşam yemeğine davet eden bir telefon alana kadar televizyonun karşısında takıldılar.

Nadia'yı aradı ve onunla gelip gelmemesi konusunda sohbet etti, çünkü annesi onu davet etmişti ve Riggs de için baskı yapıyordu. Ertesi gün kulübeye geri taşınacaktı,

Ledge okuldayken gün içinde iletişim kurmak için bolca zamanları olsa da, geceleri yatağında onu kaybedecekti ve birden fazla nedenden ötürü bunu dört gözle beklemiyordu.

Emin değildi ama pes edip yanına gitti ve her gibi Ledger onu görür görmez ne kadar heyecanlı olduğunu gösterdi.

Bunun üzerine Riggs kaşlarını kaldırarak ona baktı, çünkü ona geri çekilmesini ve Riggs'in adamlarına biraz zaman tanınmasını öneren oydu. Buna karşılık o da gözlerini devirmişti.

Ve annesine gittiler.

Pazartesi günü, Gia'yı teslim alabilmek için Hutch'la kulübede buluştular ve Hutch bu fırsatı biraz daha eğitim yapmak için kullandı.

Bu, Riggs'in o iki kadının bu konuda ne kadar umutsuz olduğunu görmesi anlamına geliyordu.

"Otur, "yat, "kal", "kapan", "buraya" ve topukla" komutları hazırды.

Ancak "git" ile başlayan her şeyde berbatlılar, çünkü gitmek Gia'nın Nadia ile birlikte olamayacağı anlamına geliyordu ve Riggs iyi eğitimli olduğu için bunun bir kısmının Nadia'nın köpeğinin gitmesini istemediği için komuta bağlı kalmaması olduğunu düşündü.

Yani "içeri gir", "devam et" ve "dışarı çık "ın hepsi fiyaskoydu, ancak köpek, Nadia'yı Hutch'ın yanında bırakıyor olsa bile, Hutch için hepsini tereddüt etmeden yaptı.

Öğleden sonra Riggs, Ledger'ı okuldan almak için ondan ayrılmak zorunda kaldı ve oğlunu Nadia'dan uzak tutmaya tekrar karar verdiler. Bu, Ledger Gia'yla tanışmak için can atsa da dün geceyi geçirdikleri anlamına geliyordu. Riggs ona birbirlerini tanımak ve Gia'nın buraları tanınması için biraz yalnız gerektiğini söylemişti.

Ertesi sabah Ledger beklemekten sıkılmıştı ve okuldan eve döndüğünde "yeni" köpekleriyle tanışmak istediğini söyledi.

Riggs'in de Nadia'nın olmamasıyla işi bitmişti.

Artık bu konuda kafası karışık değildi. Lucille döküldükten sonra onun nasıl olduğunu düşünmek zorunda değildi. Bubbles ortaya çıktığında onu önce sözlü, sonra da fiili olarak nasıl arkasına aldığı. Storm'la konuştuktan sonra komik bir şekilde sahte bir uçak kiralaması. Kekinin ne kadar olduğunu. Ledger'la arasının ne kadar iyi olduğu. Annesinin onu ne kadar sevdiğini. Onunla uğraşan iki aptala karşı ne kadar soğukkanlı ve buz gibiydi. Annesinin ölümüyle nasıl başa çıktığı konusunda ne kadar gerçekçiydi. Yakın yürüdüklerinde başparmağını onun kemerine nasıl bağladığını. Yatakta ne kadar akıl almaz derecede olağanüstü olduğunu.

Oradaydı. Orada olduğunu saklamadı.

Ama bu konuyu konuşmaları gerekiyordu, çünkü geri dönmesi gereken bir hayatı, hoşlandığı açıktı ve geride bırakacağı pek çok insan vardı. Ama onun Misted Pines'da bırakamayacağı bir hayatı vardı çünkü bir oğlu vardı.

Onun nerede olduğunu, gelecekleri için ne istediğini, yani birlikte bir geleceğe sahip olmak için ciddi bir şekilde çalışmayı düşündüklerini bilmesi gerekiyordu ve bunun üzerinde düşünmesi gerekiyordu, çünkü eğer o var olursa, büyük fedakarlıkları yapacak olan oydu.

O gün onunla tartışmadı.

Bunun yerine, sabah oraya gitmiş ve onu becermek için kulübeye geri götürmeden önce izinsiz girenlere dair kanıt aramak için bir saat daha geçirmişlerdi.

Daha sonra onun atölyesine gitmişler, o çalışırken kız da onunla takılmış, günlüğüne bir şeyler karalamış ve eve yürüyerek dönmüştü.

Riggs'in oğlunu okuldan almaya gitmesinden yaklaşık bir saat önce daha fazla eğitim için Hutch ile buluştu.

Bu da onu şimdiye getirdi.

Bunun dışında kayda değer tek şey, Cade, Jess ve Jace'e göndermeden önce dörtgenleri çizmek için zaman ayırmış olmasıydı. Son ikisi hiç oyalanmamış ve mesajını aldıktan sonra yarım saat içinde yola çıktıklarını bildirmişlerdi. Ayrıca Rus da iletişime geçmiş, aramayı duyduğunu ve yardım etmek istediğini söylemişti, bu yüzden Riggs'in ona yamasının ayrıntılarını göndermesi gerekiyordu, o da bunu yaptı ve yardım ettiği için minnettarlığını ilettili.

Riggs bu saçmalıkla vakit geçirmek zorunda kaldığı için çok kızgındı.

Ama eğer teorileri doğruysa ve bu sadece yıllar boyunca parlak fikirler edinen pislik çocuklar değilse, bunun yerine bir şey arayan biriydi ve belki de bu kişi zaten iki ve muhtemelen üç kişiyi öldüren biriydi, oğlu ve kadını o topraklardaydı.

Neyle bilmesi gerekiyordu.

Arabanın yanaştığını Nadia'dan önce duymuştu ama Nadia'nın gözlerinin ön kapıya gitmesi ve sonra ona gelmesi uzun sürmedi.

Başını iki yana salladı, patatesleri dilimlediği yerden lavaboya geçip ellerini yıkadı ve kurulamak için mutfak havlusunu da yanına alarak ön kapıya doğru yürüdü.

Harry'nin arabası ön tarafa park edilmişti ve Harry'nin kendisi de yürüyüşe çıkıyordu.

Riggs fırtına kapısını itti ve "Hey, kardeşim" diye seslendi. "Hey, Doktor. Yemeği bölmüyorum, değil mi?"

"Hayır. Yapmanın ortasındayız."

"Kısa bir bilgilendirme için birkaç dakikan var mı?"

"Elbette. Ama biraz daha kalıp bizimle yemek yemek ister misin?" Riggs teklif etti. "Bizde çok var."

Harry eve ve tekrar Riggs'e baktı. "Ne yiyorsun?"

"Ev yapımı, turşu ile salamura edilmiş kızarmış tavuklu sandviçler, lahana salatası ve kızarmış patates dilimleri."

Harry hiç tereddüt etmeden, "Kalmak istiyorum," dedi.

Riggs sırtıttı, başını kapıya doğru salladı ve içeri girdi, Harry de onu takip etti.

"Selam Harry," diye seslendi Nadia lahana salatasını karıştırdığı yerden. Harry, "Selam Nadia," diye karşılık verdi.

Riggs ona "Akşam yemeğine kalıyor," dedi.

"Mükemmel," dedi. Sonra Harry'ye sordu, "Görevde değil misin? Bira ister misin?"

Harry ona, "Bir birayı öldürebilirim," dedi.

Başı seğirdi, ona bir bakış attı, sonra buzdolabına gitti.

O yaptıktan sonra, Riggs arkadaşına kendi bakışını verdi ve yapmaya devam etti

O.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Aslında evet, ama öte yandan, hiçbir zaman gerçekten değildir," dedi Harry

cevap verdi.

Daha doğru bir söz söylenemezdi.

"Bir tabure kap," diye teklif etti. "Ledger dışarıda bir yerde Gia'yla birlikte, dikkatli ol. Burada olduğunuzu anlarsa, dokuz yaşında bir çocuk ve doksan kiloluk bir köpek her an kolunuzu koparabilir."

Arkadaşının gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve bir tabure aldı.

Nadia onun önüne açık bir şişe bira koydu.

Riggs havluyu bir kenara atıp patatesleri kesmeye devam etti.

Harry önlüğünü giyen Nadia'yı, ona verdiği birayı, patatesleri, Riggs'i gözünün önüne getirdi ve ağzını açtı.

Riggs oraya ondan önce varmıştı. "Siktir git."

Nadia'nın ona baktığını hissetti, ama Harry gülümsemesini birasından çektiği bir nefesin arkasına sakladı.

"Ne var yok?" Riggs sordu.

"Sizinle ilgili," diye söze başladı Harry, "Evan Pugh'un ailesi sizin ve Nadia'nın onun buraya gelmesinde bir sakınca görüp görmediğinizi öğrenmek istiyor, böylece bir pislik olduğu için resmen özür dileyebilecek."

Pugh, Nadia'yla yatan çocuklardan biriydi, onun buz markasını indirdiği kısa boylu olan.

Riggs Nadia'ya baktı.

Omuz silkti.

Tekrar Harry'ye döndü. "Gerekli değil, ama ailesi gerekli olduğunu düşünüyorsa, bunu halledebiliriz."

"Harika. Onlara söyleyeceğim. Sırada Casey Grimes var. Kendini pislik olarak kalmaya adanmış. Oğlunu hücrelerimde tuttuğum ve gitmesine izin vermediğim için kızgın ve kesilen para cezasına da tepkili. Eğer oğluna karşı suçlamaları düşürmezseniz, size sivil mahkemede saldırı davası açacağını söylememi istedi."

Bryce Grimes diğer çocuktan ve Harry'nin çocukları karakola götürdükten sonra öğrendiği elebaşı, Cumartesi gecesi Pugh'u da işin içine çekene kadar her şeyi kendi başına yapmıştı.

Ve evet.

Babası pisiğin tekiydi. Ciddi pasta yapardı. Seattle'da bir tıbbi ekipman şirketinde büyük bir işi vardı, kalp krizi ya da anjina ya da başka bir şeyle ilgili tasarlanmasına yardım ettiği cihaz hakkında susmadığı için herkesin bildiği bir şeydi. Ama kendini bir dağ adamı olarak gördüğü için Misted Pines'daki evinde çalışıyordu. Ve elinden geldiğince, MP'nin etrafında sikini sallıyor ve parasını gösteriyordu.

Avlanırdı, sadece söylüyorum, ve bu bir aile geleneği değildi ve bir yaşam biçimine yakın bile değildi.

"Belki biraz hırpalanmış olabilirler ama ikisinde de iz yok, Harry," diye hatırlattı Riggs onlara.

"Biliyorum. Bana gönderdiğin videoyu ona göstererek Bryce'ı öldürdüğünü görsel olarak da vurguladım. Davetsiz olarak senin bölgendeydi ve onu vurmuş olsan bile yürüyecektin, ki bunun olmadığına şükretmesi gerektiğini de vurguladım, çünkü bu bölgelerde bu bir olasılık. Bu yüzden büyük olasılıkla sadece kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda yargıç zamanını boşa harcadığı için çok kızacak, yargıç ona mahkeme masraflarını ve avukatınızın ücretlerini ödetecek. Yakacak parası için umurunda değil. Oğluna el kaldırdığınızı ve sadece bir çocuk olduğunu söylüyor ve bu değil."

"Çocuğu 1.80 boyunda, on yedi yaşında ve benim burada olduğumu bilmeden sabahın üçünde, on dokuzunda tek başına bir kadınla seviştiğini sanarak buraya gelmiş. O bir çocuk ama çocuk değil ve daha iyisini bilecek kadar büyük," diye karşılık verdi Riggs. "Yine de, ona bu dersi vermeyen babası gibi bir babayla, neden öğretmediğini anlayabiliyorum."

"Bunu ben de paylaştım. O bunun prensip meselesi olduğunu söylüyor. Ve sanırım ikimiz de onun ilkeleriyle bizimkilerin uyuşmadığı konusunda hemfikiriz."

Riggs cevap vermeden önce Nadia söze girdi.

"Benim de yakacak param ve bir avukat ekibine erişimim var, Harry. Kızlık soyadımı onunla paylaşmak isteyebilirsin ve eğer adım atmazsa aniden travma sonrası stres yaşayacağımı, flashbackler ve zihinsel travma geçireceğimi söyleyebilirsin. Dolayısıyla, önümüzdeki on yıl boyunca davalarla uğraşmak istemiyorsa, ki bu süre zarfında Fret County'nin izinsiz girenlere uyguladığı para cezasından çok daha fazlasını talep edebilirim, hemen defolup gitmeyi ciddi bir şekilde düşünebilir."

Harry'nin kaşları ellili yıllardan kalma kız önlüğüyle Nadia'nın sözlerini dinlerken havaya kalktı, sonra da kahkahayı bastı.

Ama Riggs ona bakmak için başını çevirmişti, çünkü o anda, alışılmadık derecede yavaş bir şekilde, onunla bir gelecek inşa etmek için çalışmak istemesinin nedeninin ona aşık olması olduğunu fark etti.

Tanrım.

Eğer böyle bir şey olursa, ödünün kopacağını düşünüyordu.

Ama
olmadı.

Harika
hissettirdi.

Onun gözlerini yakaladı. "Çok mu fazla?"

"Hayır tatlım, sen asla çok fazla değilsin," dedi sessizce.

Kadının kaşları onun ses tonuyla aşağıya indi ama ne yazık ki sadece onlara ait olmayan bu andan onları kurtarmak ve yine de bunu bir an haline getirmek için ona doğru eğildi ve onu usulca öptü.

Dikkatini Harry'ye geri verdi. "Ne dedi?"

Harry yüzünde öyle memnun bir ifadeyle Riggs'e bakıyordu ki, Riggs'in ilk içgüdüğü babasının ona öğrettiği birkaç şeyden birine eğilmek oldu ve diğerleri gibi bu da işe yaramadı. Bu, arkadaşının yüzündeki o bakışı silmek ve bir siki olduğunu paylaşmak için pislik içinde bir şey söylemekti, onu duyguları olduğu ve onları gösterecek kadar zayıf olduğu konusunda yanlış anlamayın.

Bunun yerine Harry'nin bakışlarını sabit tuttu, çünkü o bir pislik değildi, Nadia'ya karşı hisleri vardı ve onun da bu hislere karşılık vermesinden gurur duyuyordu, ayrıca eğer Harry Riggs'in ne kadar iyi olduğunu hatırlarsa, belki Harry de buna geri dönmenin yolunu bulabilirdi.

"O iki pislikle işiniz bitti mi?" Riggs sordu. Harry
başını salladı.

Sonra dedi ki, "Başka bir haber. Bubbles dün karakola geldi. Birden o şarabı Sonoma'dan satın almadığını, bunun yerine birisinin ona şarabı verdiğini ve ondan kurtulmak için ev kırmızısı olarak satmasını söylediğini hatırladı. Şarap hakkında araştırma yapmış, değerini öğrenmiş ve kendisine söyleneni yapmamış, çünkü şarabı satıp kadeh başına yedi dolardan çok daha fazlasını kazanmayı umuyormuş. Her nasılsa, ona bu malı veren kişinin kulağına gitmiş ve söz verdiği gibi yapmadığı için hiç de memnun olmamışlar."

Riggs yavaş bir nefes aldı.

Tanrım.

Baloncuklar.

Harry, "Burası onun saçmalıklarının sertleştiği ve tartışmasız bir şekilde komikleştiği yer," dedi.

Riggs omuzlarının gerildiğini hissetti.

"Ne?" diye sordu.

"Görünüşe göre, ABD Polis Teşkilatı'nın Wenatchee'deki WITSEC'e yerleştirdiği bilge bir muhbir var. Açıkçası, burnunu temiz tutması gerekiyordu. Bunun yerine canı sıkılmış, yerel bir ekip toplamış ve iki ilçede makul büyüklükte vurgunlar yapmaya başlamış. Bunlardan biri bir ilçe yargıcının eviydi ve bu adam için sadece bir eğlence olması gerekiyordu. Kendilerine geri dönecek bir şey olmadığından emin olmak için, büyük bir olay olduğu açıkça belli olan bir kasa şarap da dahil olmak üzere ondan aldıkları her şeyi attılar. Benim tahminim, Bubbles'ın o şarabı sana sattığını söylediği kişi hakkında şüpheleri var, başka bir deyişle, onu emekli olması gereken bir mafya adamına kimin ispiyonladığı konusunda. Ancak Bubbles'ın gitmeye hazır olduğu yer bir yere kadardı, çünkü bana bunun kim olduğunu söylemedi. Sonunda, Bubbles'ın emirlerini yerine getirmemesinden hoşnut olmadığı mesajını iletmek için birkaç adamıyla birlikte gelen büyük adamın ta kendisiydi."

Riggs bunları dinlerken hareket etmeyi bırakmıştı ve Nadia'nın da onun yanında aynı şeyi yaptığını hissetti.

Bu yüzden Harry, "Biliyorum. Sadece Bubbles tanık koruma programındaki eski bir mafya üyesiyle olabilir."

Evet.

Sadece
Bubbles.

Ama...

Mafya mı?

Harry devam etti.

"Dün gece Chelan İlçe Şerifi, polisler ve eğlence olsun diye araya karışan birkaç FBI görevlisiyle birlikte, aralarında ifade vermiş olan mafya tanığının da bulunduğu bu ekibi yakaladı. Dokunulmazlık anlaşmasının şartlarını ihlal ettiği için şimdi Vegas'a geri dönüyor. Bir yargıçla uğraştığından bahsetmiyorum bile, onlar bu işi çok ciddiye alırlar."

"Mafya mı?" Riggs sonunda boğazında garip bir şey hissederek sordu.

Nadia daha yakına kaydı.

"Eğer Bubbles için endişeleniyorsan, kardeşim, endişelenme," diye öğüt verdi Harry. "adamın endişelenmesi gereken pek çok şey var, en azından onu oraya kimin saldığını bulmak. Öncelikle, nerede olduğunu bildikleri ve ona ulaşmanın yollarını bulabilecekleri bir bölgeye geri döndüğüne göre hayatta kalmak. Bundan kurtulursa, onu ifade vermeye zorlamak için uydurdukları suçlamalara cevap vermek zorunda kalacak, çünkü artık dokunulmazlığı yok ve bir hakimi sikmek de dahil olmak üzere burada pisliklerle uğraşmak zorunda. Hapis cezasına çarptırılacak ve sonra da bir muhbir ve mafyayı ispiyonlayan bir muhbir olarak hapisanede hayatta kalmak zorunda kalacak ve bu konuda şansı hiç de iyi değil."

Harry konuşmayı bıraktıktan sonra Riggs hiçbir şey söylemeyince, tekrar başladı.

"Kimse Bubbles'ın konuştuğunu bilmiyor, Doktor. Bubbles'ın iyi bir üne sahip olduğu tek şey ispiyoncu olmamasıdır, yeni ispiyoncu olmuş olsa bile. Öyle olsa bile, ona oldukça açık bir mesaj ilettiler, bu yüzden muhtemelen onu kimin sızdırdığına dair baş şüpheli olarak görmeyeceklerdir. Bubbles'a o şarabı emanet eden beyin, Bubbles'ın bize verdiği isimlerden biri, o ekibin zayıf halkasıydı ve bunu biliyoruz çünkü biz daha adama yuh diyemeden ekibinin her üyesine neredeyse bir kuruş bıraktı."

Riggs, Harry'nin ikna olmadığını gördüğünü biliyordu, çünkü Harry devam etti.

"Bu WITSEC adamının artık pek arkadaşı yok, Doktor, onları ispiyonladığına ve muhtemelen onlarla birlikte hapis yatacağına göre, eğer o kadar ileri gidebilirse. Ve eğer onu oraya koyanın Bubbles olduğunu bilselerdi, muhtemelen ona o şaraptan bir kasa daha gönderirlerdi."

"Emin misin?" Riggs itti.

"O hayatları yaşayan insanların nasıl davranacaklarından asla emin olamam. Ama inandırıcı bir tehdit olduğunu düşünseydim Bubbles'ı kurtarmak için elimdeki tüm işaretleri kullanırdım," diye yanıtladı Harry. "Adam yapmamasını dilediğim pek çok kötü seçim yapıyor, ama onu göllerimizden birinin dibinde istemiyorum."

"Ve tüm mürettebatı aldığınızdan emin misiniz?" Riggs bastırdı.

"Kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacaksa, sorgu kasetini izlemenize izin vereceğim. Sadece şunu söyleyeyim, temiz bir çift hapisane iç çamaşırımız vardı çünkü orada bir süre riskliydi. Bu ekip kurnazdı, ama üyelerden biri bu adamın kardeşi idi ve beyni küçük kardeşine bir şans vermeye ikna etti. Ve adam kardeşine para bile verdi."

Riggs rahatlamıştı, çünkü o şey soğukkanlı bir korkaktı.

Harry birasından bir yudum daha alırken, "Bekleyen başka bir şey var mı?" diye sordu.

Harry'nin gözleri Nadia'ya kaydı ve "Bu odadan çıkmıyor," dedi.

Nadia hemen, "Söz," diye cevap verdi.

Riggs gülümsedi, çünkü ciddiydi, o da bu içindeydi.

"Tek kelime bile etmeyecek," dedi Harry'ye, Riggs söz konusu olduğunda zaten bildiği bir şeyi söyledi.

Harry başıyla onayladı. "Wade'in aklına harika bir fikir geldi, madem sessiz bir denetim yapıyoruz, Dern'ün işinde berbat olduğu bilindiğine göre bunu sessiz yapmamak. Bunun yerine, tüm l'ların noktalı ve T'lerin çapraz olduğundan emin olduğumuzu ince bir şekilde ortaya koyduk çünkü yeni şerif bu şekilde titiz."

Bunun üzerine Riggs sırtıttı ve patatesleri bekleyen süzgece itti.

Harry devam etti.

"Bunu bir kılıf olarak kullanarak, Whitaker meselesinde eski noktaların üzerinden geçebiliriz, ki itiraf ettiği düşünülürse insanlar bunun güvenli olduğunu düşünecektir. Roosevelt'in bazı eski arkadaşları ve asistanıyla görüştük. Cade sana teorisini anlattı mı?"

"Evet," dedi Nadia, yine hemen. Ciddi ciddi.

Riggs kıkırdadı ve "Evet" diye cevap verdi.

"Şunu söyleyebiliriz ki, şehirdeki herkes beceriksiz bir kolluk kuvveti denetiminden sonra sadece durum tespiti yaptığımızı düşünmeyecektir."

Lahana salatasını bitiren Nadia, karıştırmakta olduğu un kaplamasını bir kenara itti, Harry'ye yaklaşmak için kollarına yaslandı ve "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Harry. "Kimse açıkça bir şey söylemedi, ama bazıları rahatsızdı, bazıları da ketumdu, hepsinin söylemek istediği bir şey varmış gibi görünüyordu, ama . Rus ve benim genel kanaatimiz Lincoln'ün yaptığını düşünmedikleri yönünde. Ve bunun bir nedeni var, normal bir insanın sevdiği iki insanı delik deşik edip sonra da yakıp etmeyeceği bir neden değil."

"Yani kardeş-koca teorisinin bir ağırlığı var," diye üsteledi Nadia. "Öyle demediler ama bir şey var. O da Büyük bir şey oldu ve olaya karışan herkes öldü. Hiçbirinin bunu kimin yaptığını bildiğini sanmıyorum. Bildiğim bir şey , o aileyle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmamak için artık bir neden yok, yani konuşmamanız için çok fazla neden yok. Ancak bunlardan biri sadakattir ve bu meselede sadakat, insanların saçma olduğunu düşünebileceği şeyleri söylememek ve bu üçünün, özellikle de iki kardeşin, şöhretleri göz önüne alındığında ellerinde kalan tek şeye zarar vermemek şeklinde olabilir. Bu da onların itibarlarıdır."

"Bu mantıklı," dedi Nadia.

"Bunu bastırmanın bir yolu var mı?" Riggs sordu.

Harry başını salladı ama, "Rus ve ben, bunun idari bir saçmalık olduğunu gizlemek için, keşke zorunda kalmasaydık diyerek asistanı terk ettik. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. O diğerlerinden daha fazla şey biliyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Birinin benim arazimde ne arıyor olabileceği gibi mi?" Riggs itti.

"Belki, kardeşim, bilmiyorum," diye yanıtladı Harry. "Beş yıl boyunca Roosevelt için çalıştı. Hem Rus hem de ben, ona karşı karşılıksız kalan hisleri olduğunu hissettik, ama hala oradalar. Bizi içeri davet etti ve başlangıç olarak, hiç evlenmemiş, bu yüzden elinde tuttuğu meşale

kalıcı olabilir. Ayrıca ikisinin birlikte çekilmiş fotoğrafları da var, birden fazla ama ürkütücü olacak kadar değil. Yine de, son patronum Dern'di, bu yüzden açıkçası oturma odamı süsleyen ikimizin fotoğrafları yok. Ama bunun bir norm olduğunu sanmıyorum."

Riggs, "Tüm ekibime dostlarım derdim ve onların da benim fotoğraflarımın olduğunu sanmıyorum" dedi.

Harry'nin ağzının bir kenarı yukarı kalktı ve "Elimizi serbest bırakabilecek tek şey Seattle'daki o dedektif. Artık etrafı kokladığımızı bildiğine göre, davayı yeniden açacak güçlerin peşinde. Bunu yaparsa bize bir fırsat vermiş olur ki bu da iyi bir şey. Dezavantajı ise, ona söz verdirdim, eğer aklanırsa bana söyleyecek. Sadece kapağı açabilmemiz için değil, bunu her kim yaptıysa yanına kâr kalmadığını düşünürse çaresiz hamleler yapabilir. Özellikle de biz haklıysak ve bu topraklara geri dönenler onlarsa. Aradıkları şeyi bulmak için aşırı çaba sarf edebilirler."

Harika.

Harry, "Söz veriyorum Doktor, bileceksin ki önlem alabilesin, ben de alabileyim, iyi olduğundan emin olmak için," diye söz verdi.

Riggs çenesini kaldırdı.

Harry ani bir kahkaha attı ve yoluna devam etti.

"Ve kardeşim, bilmelisin ki Rus'un yılını güzelleştirdin. Cin ve Maddy'nin evine gittiğini düşünürsek, sakın bir hayata alışacak gibi görünmüyor. Ama bu davanın her yerinde. Tam onun işi. Sanırım Cin geçen hafta Delphine'i üç kez arayıp onu eve göndermek zorunda kaldı ve kadın kulüpte geç saatlere kadar çalışıyor. Cade'in de kemikli bir köpek olmadığını söyleyemem."

Riggs, "Dört gün içinde bitirdiği kağıt yığını gördüm," dedi.

Harry çenesini ve ağzının kenarlarını kaldırdı. "Bin parçalı bir yapbozu olan çocuklar gibiler. Son parçayı da yerine oturtana kadar masadan kalkmayacaklar."

Riggs, "Pugh, Grimes ve Bubbles gibi pisliklerle uğraşmak zorunda olmasaydınız orada olmayacaktıysınız gibi davranmayın," diye alay etti.

"Değilim," diye karşılık verdi Harry. "Bu da demek oluyor ki, Weaver Kulübesi'nin Laneti ve Kayıp Süslü Üzüm Suyu Gizemi'nin çözülmesine sevindim, böylece ben de işe koyulabilirim."

Üçü de buna güldü.

Bunu yaparken Ledger'ın arkadan gelip "Yemek ne zaman?" diye bağırdığını duymuşlar. Burada ölüyorum!" Arka salondan çıkınca durdu, sonra da "Hey, Harry!" diye bağırdı.

Riggs'in Gia'yla ilgili olarak daha önce tanık olduğu ikinci anne-çocuk buluşması -bu kez Ledger çocuktı- tam o anda kendini gösterdi; Gia, Harry'ye koşarken ona engel oldu ve neredeyse Riggs'in oğlunu deviriyordu.

Sonra onun önünde pozisyon aldı, Harry'ye üç kez vahşice havladı ve Harry'ye doğru korkunç bir hırıltıya dönüştü.

"Sanırım çalışıyor," diye şaka yaptı Harry.

"Gia! Arkadaş!" Nadia, Hutch onlarla çalışırken hiç kullanmadığı bir ses tonuyla emretti.

Gia hemen duruşunu gevşetti, mızımızlandı, sonra kuyruğunu sallayarak Harry'nin yanına gitti, onun için alçakta tutmak üzere taburesine eğdiği elini yalamadan önce kokladı.

Harry onun başını okşadı.

Ledger onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, "O çok harika" dedi ve onu tam ortasından kucakladı.

Bu Gia'nın kafasını karıştırdı çünkü aynı anda hem Harry'nin çiziklerini alıp hem de oğlunun yüzünü yalayamıyordu.

Karar vermek için fazla zaman harcamadı.
Boynunu büktü ve oğlunun yüzüne salyalarını akıttı.

Bluetooth

Riggs

Riggs mobilyanın üzerindeki minderlere kambur bir şekilde oturdu. Dışarıdaki oturma alanı için kütüklerden inşa ettiği alçak masanın üzerinde ayaklarını uzatmış, ağaçların arasından göle doğru bakıyor ve bir karar veriyordu, çünkü Nadia haklıydı.

Yeterli açık alanı yoktu ve hiçbiri manzaranın tadını çıkarmak için en iyi perspektifi vermiyordu.

Böylece o yaz, komisyonlar arasında, bir güverte inşa edecekti.

Pencerelerden görünen manzarayı bozmaması için birkaç basamak aşağıya yerleştirmeyi, bunu da mutfakı gören ve oturma odasını yemek odasından ayıran sahanlıktaki ölü alanın dış duvarına bir delikten yapmayı planlıyordu. Daha sonra iskeleye inen bir yürüyüş yolu ile devasa bir güverteye açılan Fransız kapılar kuracaktı.

Gelecek yıl, yatak odasının önüne bir balkon ve belki misafir odasının önüne de daha küçük bir güverte inşa edecekti.

Bu iş bittiğinde, pedi mükemmel olacaktı. Cuma günüydü, akşamın erken saatleriydi.

Maribeth Çarşamba günü uçakla gelmişti ve Nadia onu almak için Seattle'a gitmişti.

Riggs ve Ledger, kızlarla geçirdikleri zaman ve spa randevuları nedeniyle Nadia'nın arkadaşıyla Perşembe gecesine kadar tanışamadılar.

O ve oğlu akşam yemeğine gelmişlerdi ve Riggs, Maribeth'in tıpkı Nadia gibi olduğunu öğrenmişti; minyon, ince, siyah ve bir mirasçı gibi değil de bir doğa kızı gibi giyinmeye çalışan (ve bazen başarısız olan) Nadia'nın aksine, Maribeth'in açıkça parası vardı ve bunu yüzüne vurmasa da saklamıyordu.

Aynı zamanda dışa dönük, çok zeki, çok komik, ona karşı biraz minnettarlık da duyduğunu hissettiği bir şekilde soğukkanlı ve Ledger ile harikaydı.

Gerçi o Nadia'dan daha dışa dönük biriydi ve Riggs bunun tek sebebinin Nadia'nın aldığı son darbeler olduğunu düşünüyordu. O bok yüzünden kararmış olan içindeki parlaklığa dair bir şeyler yakalamıştı.

Annesinin olmadığı bir hayata alıştığında, kendine gelecektir.

Bunu görecekti.

Güzel bir akşam yemeği yemişler, Riggs Ledger'i Gia'dan koparmak için çaba harcamış ve eve dönmüşlerdi.

O gün Murphy gelmişti ve Nadia ile Maribeth erkek erkeğe vakit geçirmek için erkekleri yalnız bıraktılar. Kadınlar yakında bir şeyler içmeye ve akşam yemeğine geleceklerdi.

Riggs Gia'yı, onun Harry'yle nasıl birlikte olduğunu ve bunun ona nasıl huzur verdiğini düşündü.

Ayrıca Nadia'nın Hutch'tan bir fatura alacağını sandığını ama almadığını, çünkü Riggs'in köpeğin ve eğitimin parasını çoktan ödediğini de biliyordu.

Bunu , eğlenceli olacaktı.

Bu düşünce üzerine, bira ağzına götürüp bir yudum almadan önce gülümsedi.

Buzun hışırtısını duydu ve Murphy'nin aralarında duran soğutucudan yeni bir tane çıkardığını görmek için yana baktı, ama gözleri Riggs'teydi.

"Emma'yı geri taşınmaya ikna etmeliyim," diye açıkladı Murph. "Onunla tanıştığımda ve onun içinde kaybolduğumda başıma ördüğün çorapları, Cali'de olursam geri getiremem. Tanışmak üzere olduğum bu kadın senin aletinin sahibi kardeşim ve ben de kendiminkini geri almalıyım."

"O zamanlar götlük yapıyordum, hadi bakalım. Bunu hak ediyorum," diye davet etti Riggs.

Murphy, "Em'in benimle gelmesini engellemek için şeyimi harcadım, böylece Ehlileştirilemez Doc Riggs'i ehlileştiren bu Harika Kadın'ı görebilecekti," diye azarladı.

Riggs birasını bir kez daha çekmeden önce, "Her zaman gelebilir," diye karşılık verdi.

"Evet, bunu hissediyorum Riggs," diye cevap verdi Murphy. "Beni acımasızca azarlamanı hiç umursamadığımı hatırlıyorum. Emma'ya geri döneceğimi biliyordum, o yüzden neden umursuyordum ki?"

Riggs, "Senin derinin altına giremememin neden bu kadar sinir bozucu olduğunu şimdi anlıyorum," dedi.

"İşte bu yüzden seni bu işten " diye açıkladı Murph. "Çünkü bu kadınla tanıştığımda onu onaylarsam, seni o kadar kötü beceren o kaltağa katlanmak zorunda kaldıktan sonra, sonunda hayatında iyi bir kadın olduğu ve onu elde ettiğin için mutlu ."

Murph'le birbirlerini söylemek yeterli.

Murphy sadece Nadia hakkında her şeyi bilmekle kalmıyor, Angelica, Bubbles, Weaver Kulübesinin Hayaleti, Gizemli

Süslü Üzüm Suyu'nun kaybolması ve Whitaker Ailesi hakkında olup bitenler ya da teoriler.

Riggs birasının ağzını arkadaşına uzattı ve Ledger çocuklar dışarıdayken ve yetişkinlerle takılmıyorken ne yapıyorlarsa onu yapmak için yanlarına koşarken Murphy birasını tokuşturdu.

Viggo birkaç yıl daha çalışsa iyi olurdu. Ledger her zaman kardeşinden çok daha yaşlı olacaktı, ama en azından Viggo Riggs'deyken birlikte takılabileceği bir cümleyi bir araya getirebilen biri olacaktı.

Ledge, Murphy'nin sandalyesine yakın durdu ve ona doğru eğildi, böylece Murphy bir kolunu oğlunun etrafına rahatça sardı.

Riggs bunu görmekten hoşlanıyordu. Yakındılar. Dostu uzaklaştığında bunu hissetmek zorundaydı ama aynı zamanda Ledger'ın da bundan hissetmeliydi.

"Nadia ve Maribeth patikadan yukarı geliyorlar. Ve *Gia!*" Ledger sevinçle duyurdu.

Murphy, "Bir beyefendi hanımlara partiye kadar eşlik ediyor," .

Ledge'ın daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Murphy'nin hafif tutuşundan kurtuldu ve patikaya doğru havalandı.

Gözlerini izlere diken Murphy, "Bu köpekle mi yoksa kadınla mı ilgili?" diye sordu.

"Şu anda köpek. Ama o ve Nadia yakınlaşıyorlar. Onu daha uzun süredir tanıyor."

"Hmm," diye mırıldandı Murphy.

Parti görüldüğünde iki adam da ayağa kalktı, Nadia Gia'nın ipini tutuyor, Gia da onun yanında duruyordu ama köpeğin dikkati doğrudan Murphy'ye yönelmişti.

Murphy, "Lanet , tam bir çürük adam," diye mırıldandı.

Olabilirdi, bunu açıkça belirtmişti.

Ama Nadia seni sahiplendiyse, o kaslı bir aşk bombasıydı.

Hutch, Gia'nın kulaklarını kesmek ya da kuyruğunu kesmek gibi bir yola başvurmamıştı çünkü her ikisi de Gia'nın zor durumda kalması halinde ona zarar verebilecek şeyler olsa da, Hutch yaptığı işi sadece para kazanmak için yapmıyordu. O bir hayvanseverdi ve bu uygulamaları barbarca buluyordu. Bunun da ötesinde, Riggs'e köpeklerin hem insanlarla hem de diğer köpeklerle kulakları ve kuyruklarıyla iletişim kurduğunu açıklamıştı. Hayvanlarını birbirleriyle senkronize çalışacak şekilde eğittiğinden ve sahipleriyle iletişim kilit önem taşıdığından, işlerini yapma becerilerinin içine etmişti.

Yaklaştıklarında, işe yarayan tonu keşfeden ve kullanmaya devam eden Nadia (bu yüzden Hutch her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için birkaç kez daha geleceğini söyledi, ancak Nadia, Maribeth orada olmasına rağmen eğitime devam etti ve o gün Riggs'e mesaj atarak aslında "mezun olduklarını" söyledi), böylece Nadia "arkadaş" komutunu tekrar gözden geçirdi.

Tanışmalar yapıldı ve Riggs, Nadia'nın kendi alanına girmesini, elini karın kaslarına koymasını ve ona yumuşak bir öpücük vermek için yuvarlanmasını sağladı.

Riggs soğutucudan açık ama tıpalı roze şişesini ve getirdiği iki kadehi aldı ve kadınlara birer kadeh şarap doldururken Nadia Gia'nın tasmaını bıraktı, "Git," diye emretti, Ledger onu çağırıp elini bacağına vurdu.

Gia oğluna doğru koştu ve yola koyuldular. Kadınlar masada erkeklerin karşısında duran iki sandalyeye yerleşti ve Riggs o yaz sete uygun bir koltuk yapmak için zaman ayırmaya karar verdi.

"Murphy güncel mi?" Nadia ona sordu.

"Evet," diye yanıtladı Riggs.

Hemen konuya girdi. "Yani, Maribeth asistanın düşünüyor."

Maribeth öne doğru eğildi, güzel yüzü hareketlendi ve Riggs, evet, bu ikisinin bir elmanın iki yarısı olduğunu gördü.

"İki kelime. Hor görülen kadın" diye ilan etti. Ve evet.

İkisi de sevimli olabilir.

"Üzgünüm, Maribeth. Lincoln'ün onu korumak için neden bu kadar ileri gittiğini açıklamıyor," dedi Riggs.

"Belli ki bir süredir buralarda olduğu için," diye karşılık verdi Maribeth. "Muhtemelen tüm bu kardeş-koca olayını biliyordu ve Roosevelt denen adam onu kardeş-eş olarak kabul etmediğinde çok sinirlendi. Onları samanlıkta bulup ortaya çıkaran oydu ve çok uzak olmayan bir yerden gelen özleminden bıkmıştı, bu yüzden işi halletti. Lincoln bunu fark etti ve eğer aşağı inerse sırlarını paylaşacağını söyledi. Yani, kardeşini, karısını ve belki de imtiyazlarını korumak için, çünkü, evet, çoğu insan bu anlaşmanın iğrenç olduğunu düşünecekti, ama insanlar iğrençlikten hoşlanıyor, bu yüzden kitap satacak, tıpkı insanların karısını ve kardeşini öldürdüğünü düşünmesi gibi. Ama sonuçta her iki şekilde de mirasları mahvoldu. O da suçu üstlenmeye karar verdi."

Bunun üzerine Maribeth arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı.

"O zaman Lincoln'ü Seattle'da neden öldürdü?" Riggs sordu.

"Çünkü Lincoln'ün yapmadığı bir şeyin bedelini ödediğini düşünecek kadar zamanı vardı," diye cevapladı Maribeth. "Hiçbir fikrim yok ama hapisane fikri, ne kadar kötü olursa olsun, gerçekten hapiste *olmaktan* çok daha iyidir. O zamana kadar, kızın döküp dökmemesi umurunda değildi ve belki de adını temize çıkarmak istiyordu, diyelim ki çocukları da onun yaptığını düşünüyordu ve böyle düşünmelerini istemiyordu. Bu yüzden hepsiyle sohbet etti ve sonra bu kadını arayıp ona destek olmasını söyledi," diye yanıtladı Maribeth.

"Mantıklı, Riggs," diye araya girdi Nadia. "Çünkü o çocukların hepsi çok küçüktü. Çocuklar da çılgınca şeyler yapabilirler ama bu çok çılgınca. Ve o çocukların hiçbirisi daha sonra buraya geri gelmedi, değil mi? Malikâne bu mülkleri kiralamaya çalıştı, o yüzden yapamadılar. Ama o hep Misted Pines'da yaşadı. "Hayaletleri" görmek için erişimi vardı."

"Tamam, diyelim ki böyle oldu, o zaman çocuklar neden öldükten sonra Lincoln'ün masum olduğuna dair bir şey söylemediler?" Murphy sordu.

Maribeth ona, "Çünkü hepsinin ailesini öldürdü," dedi. "Sırada benim ya da kardeşlerimden birinin olduğunu düşünseydim çenemi kapalı tutabilirdim."

"Eğer durum buysa, burada ne arıyor?" Riggs sordu. "Ne kadar süredir burada olduklarını kontrol edecek cesetleri yoktu. Lincoln ya da belki de yardımcısı onları yaktığına göre ölmüşlerdir," dedi Maribeth. "Bölgeyi hortumla yıkmak için zaman ayırdı, belki de kendisinin yapmadığını kanıtlayan bazı delilleri saklamak için zamanı vardı."

Riggs, "Tüfeği ," diye .

"Ama GSR için test yapmadılar," diye verdi Maribeth. "Şimdi yapamazlar, ama o zaman da yapmamışlardı, bu yüzden Lincoln'ün üzerinde olduğunu da kanıtlayamazlar."

GSR.

Kurşun izi.

Bu kadınların o gün ya da belki Maribeth geldiğinden beri neyin peşinde olduklarını biliyordu.

"Roosevelt'e mektup yazmış olabilir," dedi Nadia. "Ya da Sarah'ya saklayabileceği bir şekilde bazı tehditlerde bulunmuş olabilir. Eğer Lincoln polisle kendisinin ve kardeşinin bir bakıma Sarah ile evli olduğunu ve bunu sorun etmediğini paylaşırsa, gerekçesi ortadan kalkar. Ama eğer bu kadının kardeşine karşı bir şeyler hissettiğini ya da tehditler savurduğunu kanıtlayabilirse, o zaman kadının gerekçesi şekillenir."

Murphy, "Bu teoride haklılık payı var," dedi.

Öyle oldu.

Bazı boşluklar vardı ama Harry onun hakkında bir şeyler hissettiğini söylemişti.

Harry'ye haber verecek ve ne düşündüğünü öğrenecekti. Riggs birasından bir yudum aldı.

"Yemek yiyecek miyiz?" Ledger yamacın aşağısından bağırdı. "Yoksa oğlunu aç mı bırakacaksın?"

"Luigi'den sipariş veriyoruz çünkü Murph'ün düzeltmeye ihtiyacı var!" Riggs bağırarak karşılık verdi. "Ne istiyorsunuz?"

"Duh! Pepperoni ve sosis calzone!" Ledge bağırdı. "Ve bomboloni'yi unutma. Pasta kremasıyla doldurulmuş bir tane istiyorum!"

Riggs öne doğru eğilerek telefonunu çıkardı ve "Cep telefonlarınızdan menüyü açın hanımlar, böylece çocuğumun süresi dolmadan siparişimizi verebilirim" dedi.

"Bakmama gerek yok. Ne istediğimi biliyorum. Altı tane pasta kremalı bomboloni," diye açıkladı Maribeth.

Nadia ona baktı.

"Ne?" Maribeth Nadia'ya sordu. "Caleb'i dünyaya getirmek için on sekiz saat doğum sancısı çektiğimden beri ilk kez uzun bir hafta sonu geçiriyorum." Murphy'ye baktı. "Bu benim ilk çocuğum. O beş yaşında. Benim iki tane var. Layla üç yaşında." Nadia'ya geri döndü. "Ve Carter benim de onun gibi tam zamanlı bir işim varken çoğunlukla yaptığım şeyi yaparak tek bir gün hayatta kaldı, sonra da annesini arayıp ben yokken eve taşınmasını istedi. Sadece tatilde olduğum için gevşemiyorum, kutlama yapıyorum çünkü Carter sonunda . Evet, anlaması tam olarak iki hafta sürecektir, sonra Caleb'i anaokulundan almam için beni arayacak çünkü grip olduğu için boya kalemalarının üzerine kusuyor. Ama o iki hafta mutluluk içinde geçecek. Eve döndüğümde karbonhidratlardan kaçınma angaryasına geri dönebilirim."

Nadia bunu dinledikten sonra doğrudan Riggs'e baktı. "Lütfen ona da bir calzone sipariş et, bebeğim. Pepperoni ve siyah zeytinli. Ve biraz da salata, çünkü kasaba çok uzakta ve kulübemde müşil yok."

"Anladım" dediğinde gülüyordu.

Murphy, "Söylemene gerek yok, benim için çalışıyor kardeşim," diyerek siparişini verdi.

Riggs Nadia'nın siparişini aldı, telefon etti, teslimat saatini öğrendi (Luigi's'ten sipariş vermek için başka bir neden, sadece harika değil, buraya kadar teslimat yapan birkaç yerden biriydi), sonra telefonunu cebine koydu, birasını dudaklarına götürdü ve işi bitirdi.

Bir tane daha açtı ve gözlerini sandalyesine kıvrılmış, Maribeth'e dönmüş ve onun söylediği bir şeye gülümseyen Nadia'ya dikti.

Göğsü genişledi.

Arkadaşının gözlerini üzerinde hissederek başını çevirdi.

Murph'ün yüzünde Riggs'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı ama bunu görünce göğsü daha da genişledi.

Sonra Murph birasının dibini Riggs'e doğru eğdi ve kadınlara bakarak Maribeth'e, "Çocuklarımızın fotoğraflarını takas edin," dedi.

İkisi de telefonlarını çıkardılar.

Nadia, Riggs'e usulca, "Müzik işimize yarayabilir, bebeğim," dedi. Bunun üzerine Riggs "Oğlum! Git Bluetooth'u getir!" "Getiriyorum baba!" Ledger da karşılık olarak bağırdı.

Riggs geri yerleşti. Ve hayat güzeldi.

She Shed

Riggs

T Ertesi gün Murphy şehirdeydi, bazı arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Nadia ortaya çıktığında Riggs atölyesinde iş yapıyordu.

Maskesinin arkasından ona baktı, kaynak makinesini söndürdü, bir kenara koydu, eldivenlerini fırlattı ve maskesini çıkardı, sonra da ona doğru yönelmeden önce tezgahın üzerine bıraktı.

"Her şey mi?" diye sordu.

"Murphy şehirde mi?"

Onun önünde durdu. "Evet." "Ledger, Kirk ve Dustin'le balığa mı çıktı?" "Bu sabah ilk iş ayrıldılar."

"Maribeth duşta." Riggs hareketsiz kaldı.

Salı gününden beri sevişmemişlerdi.

"Uzun duşlar alıyor," dedi Nadia ona. Riggs onun üzerine atladı.

Onu kanepeye doğru iterken öpüştüler ve elleştiler.

Adam onları kollarında durdurdu, kadın gülünç Birks'lerini çıkardı ve adam da kot pantolonuyla külotunu halletti.

Sonra ona doğru eğildi ve ikisi de kanepenin koluna doğru gittiler.
Tişörtünü yukarı itti, sütyeninin kabını aşağı çekti ve bir meme ucunu sertçe emdi.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve onun adını inledi.

Tekrar ağzını almak için hareket etti, bir elini bacaklarının arasına daldırdı ve onun tatlı, sıcak ıslaklığıyla karşılaştı.

Kot pantolonunun düğmelerini takip etti.

Onu dışarı çekmişti ve okşuyordu, sıkı ve sert, aynı zamanda onu parmakla beceriyordu, o zaman ona çarptı.

Öpüşmelerini kesti.

"Kahretsin tatlım, cüzdanım evde." "Temiz misin?" diye nefes aldı.

"Kesinlikle."

"Emin misin?" Sesi hâlâ titrekti çünkü adam hâlâ onu parmaklıyordu ve kadın da hâlâ onu beceriyordu.

"Ben aktifim Nadia, bu yüzden önlemler alıyorum ve test yaptırıyorum. Yani evet, eminim."

"Ben de öyleyim. Chicago'dan ayrılmadan önce jinekoloğumla yıllık muayenemi oldum.

Ve bir implantım var."

Harika.

"Sevilmiyor musun?" diye sordu.

Elini adamın aletinden aşağı kaydırды, onu sıkıca tuttu ve...*siktir*. Bu iyi hissettirdi.

"Bu sana bağlı," diye fısıldadı. Adam onun mavi gözlerinin içine baktı.

Gözlerini onun gözlerine dikti.

Sonra parmağını dışarı kaydırды ve kot pantolonunu kışının üzerine çekti. "Bacaklar," diye homurdandı.

Adamın sikini bıraktı ve bacaklarıyla onu çevreledi.

Onu yönlendirmek için elini kullandı, yakaladı ve içeri kayd, her sıcaklığı ve etrafındaki sıkı kapanışı gibi ilk kez ıslak olduğunu hissetti.

İsa.

Muhteşem.

Alnını onunkine yaklaştırdı ve gözlerindeki yaşları gördü.

O da hissetti. Her şeyi. Bunun ne kadar önemli olduğunu. Başına gelenlerden sonra ona verdiği güven. Bunun ikisi için de ne anlama geldiğini.

Sonra başını eğdi, onu öptü ve becerdi.

İkisinin de icabına baktıktan sonra, devam edecek ya da öpüşüp koklaştıktan sonra fazla bir şey yapacak zamanları kalmamıştı. Arkadaşının yanına dönmek zorundaydı.

Onun altından kayarak çıktı.

Kıçına doğru yuvarlandı ve kot pantolonunu çekip düğmelerini iliklerken oturmaya devam etti, külotunu kotundan çıkarıp yukarı çekerken gözleri Nadia'yı izliyordu.

Onun için acıkmıştı.

Muhtemelen on beş, yirmi dakikası vardı ve bunu onunla geçirmek için kıçını kaldırıp yola koyulmuştu.

Zamanı gelmişti.

"Sana aşık oluyorum prenses," diye ilan etti.

Başı bir an ona doğru kayd, bir an sonra kucağına oturmuş, dilini boğazına sokmak için elinden geleni yapıyordu.

İki eliyle kıçını kavradı ve onu geri öptü, ama bunu gülerken yaptığını fark edince öpüşmeyi bitirdi.

"Umarım bu mutlu bir kahkahadır," diye uyardı.

"Başka ne olabilir ki? Gırtlığımla doğrudan iletişim kurmak için dilini kullandığına göre sen de aynı şeyi hissediyorsun," diye cevap verdi.

Kolunu tokatladı ve "Kes şunu, Riggs" diye emretti.

Kıçının yanaklarını sıktı ve gecikmeli olarak, "Evet, bu mutlu kahkaha," diye cevap verdi.

"Güzel," diye mırıldandı, gözleri onu içine çekiyormuş gibi yüzünün her yerinde geziniyordu.

"Yanımda ne kadar sevindiğimi anlatamam Nadia, ama bu işin karmaşık olduğu da gözümünden kaçmıyor," diye uyardı.

"Bir kadının yapabileceği en aptalca şey bir erkek için hayatını mahvetmektir," diye cevap verdi.

Tüm vücudu gerildi.

"Ama çoğu kadının hemen her yerde iş bulabileceği bir mesleği ve işler ters giderse başvurabileceği büyük bir banka hesabı yok," diye devam etti ve bir elini onun yanağına koydu. "Bu kararı vermek için çok erken ama bilmeni isterim ki ben de sana aşık oluyorum. Ledger'a çoktan aşık oldum. Gia dairemi bu gölü sevdiği kadar sevmeyecek ve Ledger onu kendisinden uzaklaştırdığım için beni asla affetmeyebilir. Misted Pines'ı da sevdim, Kimmy'den emin değilim ama zararsız görünüyor. Bu yüzden bilmelisiniz ki, bunu zaten düşünüyordum."

Bu onu kanepeye sırt üstü yatırdı, böylece onu öpebildi ve elleyebildi.

Hava almak için ara verdiklerinde fısıldadı, "Bundan nefret ediyorum ama geri dönmem gerek. Maribeth'e nereye gittiğimi söyleyen bir not bıraktım ve buraya neden geldiğimi şüpheleniyorum, ama o benimle birlikte olmak için ülkeyi uçarak geçti, ben erkek arkadaşımınla meşgulken yalnız takılmak için değil."

"Evet," diye homurdandı.

Ona hızlı bir öpücük verdi ve tekrar altından kaydı.

Kot pantolonunu ve Birks'ünü giymişti ve hızlı bir öpücüğün ardından kapıya doğru ilerliyordu ki geri dönüp sordu: "Sence Dave ve Brenda kulübeyi bana teklif etmeyi düşünürler mi?"

değer mi? Güzel bir misafir evi ve misafirimiz olmadığında da muhteşem bir kulübe olur."

Sadece Nadia, kulübesi için bin metrekarelik bir kulübe seçeneğini değerlendirebilirdi.

"Sanırım satın aldıklarından beri onlar için çoğunlukla bir güçlük ve para kaybı oldu, yani evet. Ama bunu kesin olarak söyleyemem."

Ona neşeli bir gülümseme fırlattı. "Bahse onlarla konuşabilirim." O da aynısına bahse girerdi.

"Akşam görüşürüz," diye teklif etti. "Parti hazırlıklarına yardım etmek için erken geleceğiz."

Hazırlıklar cips poşetlerinin açılması, dip sos kutuları, soğutucuların doldurulması ve ızgaraya sosisli sandviçlerin atılması şeklindeydi. Tüm bunlar o ve Murphy'nin yarım saatini aldı.

Bunu ona söylemedi çünkü erken gelmesini istiyordu. "Sonra, tatlım." dedi.

Bir başka parlak gülümseme ve Riggs onun büyük ahır kapılarından geçmesini izledi.

Evet, annesinin olmadığı bir dünyaya alıştığında, tamamen kendine gelecektir.

Çünkü bu şekilde başaracaktı. Bu düşünceyle işine geri döndü.

Aile

Riggs

T Riggs o gece yerde bir battaniyenin üzerinde uzanıyordu. Murphy'yle birlikte yaktıkları ateşin yanındaki battaniye kaplı kütüğe sırtını dayayan Nadia, bükülmüş bacaklarının arasından göğsüne doğru sarktı.

Bir saatini bir çalma listesi hazırlamak için harcamıştı ve havayı hazırlamıştı.

Şu anda "Year of the Cat" duyulacak kadar yüksek ama insanların birbirine bağlamak zorunda kalmayacağı kadar alçak sesle çalışıyordu ve Riggs daha önce arkadaşlarının hiçbirinin müziğin geceyi sakinleştirdiğini umursamadığını fark etmişti. Cips, köpek, bira, tekila ve esrar eşliğinde gürültülü ve şamatalı bir şekilde eğlenmek kadar cips, köpek, bira, tekila ve esrar eşliğinde sakinleşmek konusunda da iyidiler.

Aslında, Easton'ın ateşin karşısında Courtney ve Nadia ile ateşli bir şekilde öpüştüğünü düşünürsek, belki daha da fazla. Dostu Jaeger ateşin batı tarafındaki battaniyenin üzerinde Ashley ile yakın oturmuş derin bir sohbeta dalmıştı. Riggs'in de aynı şeyi yapma konusunda yeterince deneyimi vardı, Storm'un başarılı bir şekilde Lynne'in yanında bir kütüğün üzerinde oturduğunu gördü.

Tahminine göre, bu ikisi yakında ayrılacaktı.

Harry'nin arkasında, mobilyalarının üzerinde Rus'la konuştuğunu biliyordu, bu her gün iş yerinde yapabileceği bir şeydi ama Murphy'nin de yapabileceği bir şeydi,

yapamayacağı bir şey.

Harry'nin Lynne'le konuşmasını tercih ederdi, Riggs iyi bir kadın olan Lynne'in iyi vakit geçirmekten fazlasını aradığını sezmişti, Lynne'le her zaman sadece arkadaş olmalarının bir nedeni de buydu. Ama Storm iyi ve terbiyeli bir adamdı, belki bu da işe yarar ve Viggo da Ledger gibi hayatında iyi bir kadına sahip olurdu.

Ama Harry'nin orada olması bile küçük bir zaferdi.

Birinci adım, alyansını çıkarmıştı.

İkinci adım, Riggs'in partisinde görünmek.

Ve Riggs üçüncü adımın iyi şeylere yol açacağını umuyordu.

Maribeth solunda, çalışma ekibinden bir grupla birlikte durmuş, gülmekten iki büklüm olmuşlardı; bu yüzden, bir iş üzerindeyken nasıl detaycı bir sert adam olabileceğine dair hikâyelerle onu eğlendirdiklerinden şüpheleniyordu.

Gia'nın bu duruma nasıl tepki vereceğini sormak için Hutch'ı aramıştı ve Hutch onu otuz kişiyle ve Riggs'in gölündeki bir partiyle tanıştırmak için çok erken olduğunu düşündü. Bu yüzden kulübeye hapsedilmişti.

Gürültüyü azaltmak için bir neden daha. Duyarsa hoşuna gitmeyebilirdi ve Nadia'nın yanında olmadığını düşünürlerse buna nasıl tepki vereceğini de bilmiyorlardı.

"Kardeşim, paylaş," duydu yukarıdan.

Kafasını kaldırdığında Murphy'nin elini uzatmış, işaret parmağının ucunu başparmağına bastırmış olduğunu gördü.

Riggs parmaklarının arasına sıkıştırdığı esrarı çıkardı ve dostuna uzattı.

O dumanı derinlerde tuttu.

Murphy, "Her zaman bir ot domuzuydum," diye homurdandı ve .

Nadia kıkırdadı.

Riggs nefes verdi.

Adam baskı yapmamıştı ama teklif etmişti ve kız da tereddüt etmeden kabul etmişti. Adam sormuş, o da ilk kez ot içmediğini ve Maribeth'in de içmediğini söylemişti.

Riggs ikisi arasında derilerinin rengi dışında bir fark olduğunu fark etmişti.

Maribeth kafayı buldu. Ama Nadia sakinleşti.

"Year of the Cat", Riggs onu göğsüne çekip öperken "Steal Away "e dönüştü.

Adam konuşmayı bitirdiğinde kadın fısıldadı: "Murphy az önce marihuananı çaldı."

"O da öyle. Her şeyi benim aldığımı söylüyor ama bunu beleşçi olmak için bir bahane olarak kullanıyor."

Yine kıkırdadı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu usulca.

Kollarını ona dolayarak hafifçe salladı. "İyi arkadaşların var."

"Evet."

"Murphy'den gerçekten hoşlanıyorum," dedi. Adam sırtıttı.

"Ben de öyle."

"Ve seni gerçekten seviyor."

Sırtışı kayboldu ama kötü nedenlerle değil, en iyi nedenlerle.

"Evet."

"Ortamı bozmak istemem ama bilmelisin ki, sen ve Ledger dışında Misted Pines'ı düşünmemin bir diğer nedeni de büyük bir ailen olması. Nereye dönseniz karşınıza çıkıyorlar."

duydu ve anladı.

Sonuncusunu beş ay önce kaybetmişti.

Parmağını şakağından kulağının arkasına doğru kaydırarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra parmaklarını doladı. "Maribeth

iyi bir ailedir."

Başını salladı ve başını onun dokunuşuna doğru çevirdi. "Kesinlikle öyle. Ama Chicago büyük bir şehir. Büyük bir şehirde her zaman biraz yalnızsındır. İçinde kaybolabilirsin. Ve olanlardan sonra, kaybolmanın sağlıklı olmadığını biliyordum. Belki de bunu yaparken fark etmemiştim ama kaybolmamak Misted Pines gibi bir yer seçmiştim. Ama buraya geldim ve nasıl bulunacağımı bilmiyordum." Onu bir kez daha salladı. "Ta ki sen beni bulana kadar."

"Prenses," diye mırıldandı, parmaklarını başının etrafında doladı ve söylediklerinin göğsünü çok hoşuna gidecek şekilde ısıttığını hissetti.

"Teşekkür , Riggs."

tekrar kendine çekti ve öptü.

"Steal Away" şarkısı "Make It with You" şarkısına dönüştüğünde sevişmeye başlamışlardı.

O şarkının çalmasını bekliyordu ve tam orada, oldukları gibi durdukları sırada çok sevindi.

Yanağını onunkine dayadı ve kulağına, "Bunu sadece senin için seçtim," dedi.

Şarkıyı dinleyerek sustu.

Bunu yaparken ateş ışığında yüzünü izleyebilmek için başını geriye çekti ve şarkı sözleri ona çarptığında başparmağını elmacık kemiği ve dudakları boyunca gezdirdi ve bunu sert bir şekilde yaptılar.

Ama bu da kötü bir şey değildi.

Hayır, Tanrı'ya şükür, gerçekten iyi olduğunu görebiliyordu.

"Keşke o şarabı çalmasalardı" dediğinde şarkı "You Make Lovin' Fun" a geçti.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü o şeyi sonsuza dek saklamak istemem için bir neden olabileceğini düşünüyorum."

Bu onun da göğsünü ısıttı ve tam cevap verecekti ki, keskin bir "Doktor. *Hup*," diye bir ses duydu.

O tarafa baktığında Jaeger'ın gözlerinin üzerinde olduğunu ve adamın ayaklarını tuttuğunu gördü.

Aslında, herkes öyleydi.

Ve hepsinin dikkati aynı yöne, onun arkasında olan bir şeye yönelmişti.

Nadia'yı da yanına alarak ayağa kalktı ve omzunun üzerinden bakmak için döndü.

Ve Angelica'nın onlara doğru geldiğini gördü, açıkça gitmek için can atıyordu.

Bir arabanın yanaştığını duymamıştı, arabanın geçtiği yolda ve şeritte sıralanan araçlarla fazla yer yoktu ama bir başkasının yaklaştığını duymayacak kadar geride de değillerdi. Ve iskeleyi aydınlatan ışıklar dışında, sadece birkaç dağınık kamp feneri ve ateş alanı aydınlatıyordu, bu yüzden onun farlarını da görmemişti.

Bu da muhtemelen bunu yapabilmek için yola park edip toynakla gittiği anlamına geliyordu.

Onları habersiz al.

Nadia'yı da yanına alarak ayağa kalktı ama Murphy'nin Angelica'yı uzaklaştırmaya çalışmasını izlerken onu sırtına aldı.

Yanından geçerken bilerek omzunu ona çarptı ve "Siktir git Murphy," diye çıkıştı. Riggs'in birkaç adım önünde durdu, bakışları ondan Nadia'ya, Storm'a ve tekrar Riggs'e kaydı, sonra da şöyle dedi: "Siz ikiniz, yılın babaları, çok kibirli ve güçlüsünüz. Siz kafayı bulup sevişirken benim çocuğum nerede doktor?"

Storm onun yanına geldi. "Benimki nerede, Angelica?"

"Kıçımı öp," diye çıkıştı Storm'a.

"Teşekkürler, hayır," diye karşılık verdi Storm. "Neden üç kez geri döndüğüm hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. İlki en iyi ihtimalle katlanılabilirdi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, tırnaklarını göstererek kendini ona doğru fırlattı.

Riggs müdahale etmek için hamle yaptı ama Harry önce davranıp onu belinden ve uzaklaştırdı.

İşte o zaman Rus, Harry'nin arkasından içeri girdi.

"Bırak beni, Harry!" diye bağırdı, onun tutuşuna karşı koyarak.

"Ya şimdi sakinleşirsin ya da yaparsın," diye uyardı Harry, onun gitmesine izin vermeyerek.

Dövüşmeyi bıraktı ve bakışlarını Storm'a yöneltti, sonra da Riggs'e çevirdi. "Bubbles boktan bir yalancı. Bunu herkes biliyor."

"Bu burada olmuyor ve şimdi de olmayacağı kesin. Evine git, Angelica," diye karşılık verdi Riggs.

"Kendi işime bakıyordum, Halfway'de bir şeyler içiyordum-" diye başladı.

"Bu da beni soruma geri götürüyor," diye araya girdi Storm. "Oğlum nerede, Angelica?"

Onu görmezden geldi ve gözlerini Riggs'e dikerek devam etti.

"-ve Kimmy geldi. Bir şeyi ikiye bölüp ateşe veriyormuş gibi yaptı ve 'O senin kardeş kulübüne üyelik kartındı' dedi. Ve çekip gitti. Keyfime böyle saçmalıklara ihtiyacım , Doktor."

Görünüşe göre haber . Hiç
şaşırmadım.

MP'nin yolu buydu.

Ve cidden, Storm sinirlenmişti. Riggs'in tek
söylediği "Yatağın," oldu.

"Geçen gün Aromacobana'daydım ve insanlar gerçekten de beni işaret ediyordu" diye söze başladı.

başlamıştı... yine.

Riggs, "Neden burada bana bu saçmalıkları anlattığından emin değilim," diye karşılık verdi.

Ona doğru eğildi ve bağırdı, "Çünkü ben senin oğlunun

Anne!"

Riggs iç geçirdi, ot, Nadia ve ateş ışığından ısıramayacak kadar yumuşaktı ve tekrarladı, "Evine git, Angelica."

Murphy, "Davetli değilsiniz, yani izinsiz giriyorsunuz," diye araya girdi.

Harry onun gitmesine izin verdi ama Angelica, Storm ve Riggs'in arasına girmek için harekete geçti.

Murphy onun yanına, Easton diğer yanına geçti ve Jaeger yaklaşıyordu.

"O haklı. Akıllı olman gerek Angie," dedi Harry sakince.

Kolunu dikleştirerek Riggs ve Storm'a doğru işaret etti ve "İniyorlar, sonuçları olacak" diye bağırdı - başparmağını kendine doğru salladı - "ve *ben* kötü adam mıyım?"

"Tam olarak öyle olmadı, kadın," diye hırladı Easton. "Ve sen bunu çok iyi biliyorsun." Öldürücü vuruşunu sona bıraktı. "Adını Audrey olarak değiştirmelisin."

Oh, evet.

Haber .

O bölgelerde, ne pahasına olursa olsun (ki bu pahanın çok yüksek olduğu ortaya çıkmıştı) bir erkek bulmaya kararlı olduğu bilinen bir kadının adını duyunca Angelica'nın ağzı açık kaldı.

Kapıyı kapattı, ama bir şey söylemek için hemen yeniden açtı, ama arkasından biri, bir kadın, Lynne olduğunu düşündü, "Ssss" diye tısladı.

"Sss," diye katıldı diğer kadınlardan biri.

"Sss," daha fazlası katıldı.

Ve hareket ediyorlardı, hâlâ tıslıyorlardı, Angelica'ya yaklaşıyorlardı.

Easton onlara yer açmak için geri çekildi, Murphy de öyle yaptı ama Harry yerinde kaldı. Rus yana kayarak Riggs ve Storm'u korurken, Angelica da geri geri gitmeye başladı.

Harry sonunda kadınların arasından sıyrılıp ona yaklaştı ve "Seninle arabaya kadar yürüyeyim," dediğinde tıslamayı kestiler.

"Kendi arabama kadar yürüyebilirim, Harry."

Harry, "Geç oldu, hava karanlık, seninle oraya kadar yürüyebilirim ya da seni takip edip güvenli bir şekilde oraya ulaşmanı sağlayabilirim," diye karşılık verdi. "Bana yarım düzine ve altı."

Angelica ona ters ters baktı, bunu Riggs ve Storm'a yöneltti, sonra da dönüp hışımla gitti.

Harry onu takip etmeden önce başını iki yana eğdi.

Tanrım, Riggs her gün bununla nasıl yüzleştiğini bilmiyordu. Bir cumartesi gecesi bile işlerini halletmek zorunda kalmadan arkadaşlarıyla takılamıyordu. Arkadaşı dünyanın en kötü işine sahipti.

Rus, Harry'yi gölgelemek için harekete geçti.

Easton Riggs'e, "Havanı bozmasına izin verme, dostum," diye seslendi. "Bu iyi bir gece. Hadi işimize dönelim."

Riggs başıyla onu onayladı ama Storm'a baktı. "Avukatın onunla temasa geçti mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Storm. "Ona ortalığı karıştırmamasını söyledim. Muhtemelen seni uyarmam gerekirdi. Bunun için üzgünüm."

"Bizimle her seviştiğinde ya da bizi onunla sevişmeye zorladığında paylaşmalıyız, senin ve Viggo'nun taşınmasına izin vermeliyim, böylece her beş dakikada bir ekranımda adınıza basmak zorunda kalmam."

Storm derin bir nefes alarak, "Bu lanet olası yolu," dedi.

Lynne yaklaştı ve onun elini tuttu. "Hadi, Stormy. Bir bira daha alalım."

Storm ve Riggs birbirlerine tacizkâr bakışlar fırlattıktan sonra Storm kolunu Lynne'in omuzlarına atarak onu soğutucuya götürdü.

Riggs Nadia'ya döndü.

"Artık Kimmy konusunda kararsız değilim," diye ilan etti.

Gülmekten kırıldı.

İşini bitirdiğinde, "Aile" diye fısıldadı, sonra onun alanına girdi ve kollarını ona doladı.

Başını eğdi ve yüzünü onun saçlarına dayadı, saçlarının güzelliğini kokladı ve anında kendini daha iyi hissetti.

Murphy oradaydı.

"Zulani bana ver, bir tane daha sarayım. Çünkü bu kadınla her zaman olduğu gibi...*lanet olsun.*"

Riggs yine Nadia'yı yanına alarak yana doğru eğildi ve otlarını ve kâğıtlarını koyduğu teneke kutuyu battaniyenin üzerinden aldı.

Murphy'ye uzattı.

Murphy onunla birlikte sandalyesine geri döndü.

"Angelica'nın kaltaklık yapmasını marihuanalarınızı çalmak için mi kullandı?" Nadia gözlerini onun ötesine, Murphy'ye dikerek sordu.

"Muhtemelen."

Kıkırdayarak adamın göğsüne yığıldı.

"Tanrım, Riggs." Maribeth artık oradaydı. "Nadia haklıydı. Misted Pines'da bir günde, Windy City'de bir haftada olandan daha fazla şey oluyor."

Bu doğru değildi ama yine de ona gülümsedi.

Karşılığında sırttı ve "'Make It with You'" diyerek açıkladı. Güzel."

İşte o zaman Riggs tekrar gülmeye başladı.

Nadia ve Maribeth onunla birlikte yaptılar, ama Nadia daha iyi yaptı, çünkü onu kollarıyla sıkıyordu.

"Yo! MB! Yeni bir tane buldum!" Murphy aradı.

"Sonrazzzzzzz," Maribeth dedi için onlar ve aldı kapalı
Murphy'ye doğru.

Evet.

Aile.

Bizim Topraklarımız

Riggs

T Ertesi gece, Riggs ortasında uyandı.
bir şeyler doğru değildi.

Gözlerini açtığında ve odasının pencerelerinden yanıp sönen polis ışıklarını gördüğünde vücudu kaskatı kesildi.

Evet.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Sikeyim.

Yorganı arkaya attı ve yataktan fırladı, sandalyesinden bir kot pantolon kaptı ve hareket halindeyken onu yukarı çekti.

Yolda düğmelerini de ilikledi, kalbi boğazında, ayakları hızlı hızlı hareket ediyordu.

Ön kapıya varıp çekerek açtı ve Wade Dickerson'ın üniformasıyla güverteye çıktığını, başını telefonuna eğdiğini, muhtemelen Riggs'i aramak için kapı zilini çalıp Ledger'ı uyandırmadığını, dolayısıyla alarma geçirmedeğini gördü.

Wade kapıyı açtığında kafasını kaldırdı ve "Selam dostum. Her şey yolunda. O iyi."

O.

Midesi bulandı.

Riggs paravan kapının kilidini açtı ve iterek açtı.

Wade içeri girdi ve Riggs'le birlikte sahanlıkta durduğunda Riggs, "Konuş benimle," dedi.

"Birileri yine Nadia'yla uğraşıyor ve bu saçmalığı tırmandırıyorlar."

Lanet olsun.

"Neden beni aramadı?" Riggs, Wade'in bir cevabı olmadığını varsaydığı bir soru mırıldandı, giyinmeyi bitirmek için merdivenlerine geri dönmek üzereydi.

Ama Wade'in bir cevabı vardı.

"Harry'ye rahatsız edilmeni istemediğini söyledi. Sana yarın söyleyeceğini söyledi. Murphy bugün gitti ve senin Ledger'la burada olduğunu biliyordu, onu bırakamazdın, yanında getiremezdin. Ama Harry sana söylemezse kendini kaybedeceğini bildiği için, sen oraya gidebilesin diye beni Ledge'le kalmam için buraya gönderdi."

Riggs o zaman taşındı ve şöyle dedi: "Kahve yapmayı biliyorsun dostum. İstersen biraz yap, başka ne istersen senindir."

Merdivenleri tek seferde iki kişiyi alacak şekilde , ama lanet olsun, onları bu şekilde aldı.

Odasına gitti, bir tişört giydi, koşu ayakkabılarını çekti ve sonra koşarak dışarı çıktı.

Wade mutfak barında bir taburede oturmuş telefonuyla bir şeyler yapıyordu ve Riggs, "Sana borçluyum. Sonra görüşürüz," dedi ve hızla kapıdan çıktı.

Kamyonetine bindiğinde, çalıştırdığında ve kulübeye doğru yol aldığı anda, oraya koşabilirdi, o da öyle yaptı.

Riggs, kulübesi görünene kadar sadece hafıza ve ay ışığı ona yol göstererek patikadan aşağıya doğru koştu.

Ve her yer aydınlanmıştı, bir fener gibi parlıyordu. İçerideki ve dışarıdaki tüm ışıklar yanıyor gibiydi.

Yaklaştığında arka kapının açık olduğunu gördü ve oraya doğru ilerledi.

Nadia'nın arka verandasının halini görünce kendini tutma çabası daha da zayıfladı.

Verandada iki büyük taş vardı, yaklaşık birkaç beyzbol topu büyüklüğünde, biri hasır sandalyelerden birinin koltuğunda, Brenda'nın iki saksısı iki taşla daha parçalanmıştı, her yerde toprak ve çiçekler vardı.

İçeride iki kadın, gecenin bir yarısı, verandaya çarpan o büyük taşlar, dehşete düşmüş olmalılar.

fkeden kafası bulanıktı, arka güvenlik kapısına vurdu, içeri girdi ve üç şey yüzünden ortamın ne kadar gergin olduğunu biliyordu.

Bir, Gia onun kim olduğunu anlamadan önce ona hırladı. Ancak o zaman inledi ve yaklaştı.

İki, Maribeth çok görünüyordu.

Ve , Harry kızgın görünüyordu, ama Riggs onu bunun endişesini gizlediğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Riggs'in bunu anlaması biraz zaman aldı, çünkü iki kadın da hâlâ pijamalarının içindeydi;adia bornozunu, Maribeth de kazağını çekiştiriyordu ama hayattaydılar ve zarar görmemişlerdi.

Bu yüzden Gia'ya masaj yapmak için eğildi ve Maribeth'in yarına kadar gitmeyeceğini düşündü. İyi zamanlar, iyi arkadaşlar ve diğer gerçekten iyi şeylerle yeterince uzun bir dönem geçirmişlerdi, Riggs yarın sabah uyandığında Nadia ve Maribeth'in saat dokuz gibi Aromacobana'ya gidip kahve içeceklerini, sonra da Maribeth'i Seattle'daki havaalanına götürmek için yola çıkacaklarını biliyordu.

Bu da Riggs'in öğleden sonraki planlarının Nadia'yla saat iki civarında kulübede buluşmak olduğu anlamına geliyordu ki bu da hızlı bir sevişme için bolca zaman demekti. Riggs'in Nadia'ya bu işi yapacağını söylemesi için yeterli zaman vardı.

Ledger'ı oturtup Nadia'nın haftada birkaç kez (Riggs beş, belki de altı kez diyecekti) geceyi babasının yatağında geçirmesinin sorun olup olmadığını sormadan bir hafta önce.

Murphy dün gece Maribeth'i kulübeye kadar götürmüş, Nadia ise Ledge büyükannesinde olduğu için Riggs'le kalmıştı.

Ama bu gece yine yalnızdı ve bu yalnız uyuma saçmalığından bıkmıştı ve bunun nedeni oyunun o anki durumu değildi.

Bu program Nadia'ya, onu öpmek ve oğlunu okuldan almak zorunda kalmadan önce oğluyla konuşma planlarını çürütmek için sıfır zaman bırakacaktı.

Şimdi, iyi dönemleri boka sarmıştı.

Ama planları öyle değildi çünkü bu saçmalık sona ermezse haftada altı gece evinde geçirdiği gece sayısı yediye çıkacaktı.

Nadia yanına geldi.

"Harry'ye sana söylememesini söylemiştim," dedi ona yaklaşıp ellerini göğsüne koyduğunda. "Ben iyiyim. Bu iyi bir şey. Yarın seni arayacaktım."

Şu anda bunu konuşacak durumda değildi.

"Ne oldu?" diye dişlerinin arasından sordu ve Nadia'ya sormadı.

Harry'ye sordu.

Ama Nadia cevap verdi. "Riggs, sorun yok. Sadece çocuklar yine pislik yapıyor."

Ona baktı. "Gia'yı onların üzerine mi saldın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Çünkü onlar *sadece çocuk*. Onlara zarar vermiş olabilir."

"Riggs, konuşabilir miyiz?" dedi Harry sıkıca. Çoktan Riggs'in yolunda yürümeye başlamıştı.

Riggs cevap vermeden onun yanından geçti ama durdu, arkasına baktı ve Nadia'ya sert bir bakış fırlattı. "Lütfen bizi takip etmeyin."

"Gel Burada, abla," Maribeth aradı. "Ben gidiyor için Karışım Biz bir kokteyl."

Harry'yi arka kapıdan çıkarken takip ederken Nadia'nın dikkatinin üzerinde olduğunu hissetti.

Harry verandadan çıkıp temizlenmiş arka alana ve güney tarafına doğru ilerledi.

Riggs de onu takip etti ve arkadaşının yerde, kulübeden oldukça uzakta durdu.

"nedir?" Riggs arkadaşını dikkatle izleyerek sordu.

"Size birazdan anlaşılmayı göstereceğim, ama önce kadınımla bir konuşun. Olağanüstü eğitilmiş bir bekçi köpeği var. Eğer bölgesinde olmaması gereken insanlar varsa, Greta Thunberg'in bir protesto için yer araması umurumda değil, o... hayvanı... *dışarı çıkarır*."

"Tamam. Gevşek bir tutuşum var, Harry, ve sen yardım etmiyorsun."

"Gia havlamaya onlar taş atmaya başlamadan çok önce başlamıştı, havlama o kadınları uyandırdı," diye açıkladı Harry. "Nadia bunun onu aldığından beri olduğunu, çünkü Gia'nın yeni alanına ve geceleri etrafta dolaşan tüm yaratıklara alışmadığını söyledi ve bu mantıklı. Hutch'ın senden daha tenha bir yerde yaşadığı ve köpeğin yavruyken şimdi her gece, bütün gün ve bütün gece etrafta dolaşan hayvanları duyarak büyüdüğü gerçeği dışında."

Yüce .

Nadia, bebeğini emziriyor.

Sikeyim.

Harry etti.

"Maribeth, Gia'nın sonunda kendini kaybetmeye başladığını söylüyor. Nadia'nın önünde yüksek sesle söylemediği şey, köpeğin açık bir şekilde

Uyarıcı şeyler oluyordu ve daha iyiye gitmeyecekti ve Nadia hâlâ onun dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Belli ki konuşmuşlar, çünkü Maribeth Gia'nın işini yapmasına izin vermesini istemiş ama Nadia buna karşı çıkmış. Sonunda Nadia merkezimi aradı ama Gia'yı serbest bırakmadı."

"Sence Bryce ödeşmek mi istiyor?" Riggs sordu.

"Hayır," diye zorladı Harry. "Şimdi sana söyleyeceğim, senin üç kameranı fiziksel olarak söktüler. Güney tarafı, arka taraf ve bu tarafa doğru eğitilmiş olanı."

"Allah ," diye Riggs.

"Ama yayınları kontrol ettik ve Maribeth görüntülediğimiz şeylerin zamanlamasını bildirdi ve Gia havlamaya başlamadan yaklaşık on dakika önce yayınların hepsi durağanlaştı."

Riggs'in çenesi boynuna gömüldü. "Sıkıştı mı?"

"Evet," diye onayladı Harry. "Yani bu sefer görüntü alamadık."

Riggs ona, "Grimes geçen seferki videoyu gördü," diye hatırlattı. "Kameralar olduğunu biliyor. Neden o olduğunu düşünmüyorsun?"

"Rus ve Karen buradalar. Wade izleri gördü ve son yarım saatlerini onları takip ederek geçirdiler."

"Nereye gidiyorlar?"

Harry onunla göz göze geldi. "Bağlantı yoluna."

"Lanet olsun," diye hırladı Riggs.

"Toparlan kardeşim, benimle gel," dedi Harry.

Sonra eskiden ahırların olduğu yöne doğru ilerledi ve Riggs bundan hoşlanmadı ama onu takip etti.

Riggs'in ahırların olduğu yerin ortasında olduğunu düşündüğü yerde durdu, Maglite'ını açtı ve yüksekte ama yere doğru tuttu.

Riggs o tarafa baktı ve kan dolaşımına bir ürperti girdiğini hissetti. Taşlar kelimeler oluşturmak için yere dizilmişti.

KALKIŞ
BİZİM TOPRAKLARIMIZ

"Kullanılmayan bir erişim yolunun kullanımı," diye başladı Harry. "İzler gördüğümüzle aynı, erkek ve kadın. Kaynaklara erişim, Wi-Fi bozucu. Ve 'bizim' kelimesi. Bu araziden 'bizim' diye bahseden hayatta sadece üç kişi var ve hepsi de üç cinayetin şüphelileri."

Sikeyim.

"Hiç sormadım, çünkü hepsinin saçmalık olduğunu düşündüm, ama diğer insanları bu mülkten kovmak için ne tür bir saçmalık oldu?" Riggs sorguladı. "Tırmalama olayını biliyorum, başka bir şey var mı?"

"Pencerelerin dışında fısıltılar ve pencerelerde tırmalama sesleri duydum. Kayaların doğal olmayan bir şekilde birbirine çarpması gibi sesler. Şu anda bulunduğumuz bu bölgede geceleri hayvanların hareketi olmayan yüksek hareket sesleri. Yakınlarda at olmaması gerekirken kişneyen atların sesi. Ve bu taşta yazılmış ilk mesaj da değil."

Lanet olsun.

Harry'nin işi bitmemişti.

"Aynı bölgede yakılan en az bir küçük ateş olduğunu biliyorum, bu kulübedeki insanlar ateşi yakmadılar ama ateşin ışığı pencerelerinden içeri girince uyandılar. Sundurma mobilyaları gece boyunca hareket etmiş. Ön camlara sabunla yazılmış mesajlar, buna çok benziyor, ancak 'bizim topraklarımız' yeni. Daha çok 'defolun gidin', 'terk edin' ve 'hoş karşılanmıyorsunuz' şeklindeydi. Dern'e bildirilen ve denetim sırasında ortaya çıkardığımız bir olay, arka verandanın merdivenlerine dökülen bir ton kandı. Domuz kanı olduğu ortaya çıktı, ancak kiracıların ödünü kopardığı anlaşıyor.

Dışarı çıktıklarının ertesi günü verandalarında bunu görünce kira kontratlarını bozdular. Bildiğim kadarıyla birkaç kez de bir kadın çığılı ve ardından pompalı tüfek patladı."

Lanet olsun.

Neyse ki Nadia'ya böyle bir şey yapmamışlardı. Harry'nin işi hâlâ bitmemişti.

"Her iki seferde de silah bir değil, iki kez ateşlendi. Eminim gecenin bir yarısı bir çığılık ve birkaç tüfek patlamasının ben dahil herkesin ödünü koparacağını tahmin edersiniz. Ve bu sadece kulübede olanlar. Evinizi ele geçirmeden önce başınıza gelenlerin listesi de bir o kadar uzun. Açıkçası, taşındığınızda çekincelerim vardı çünkü bu saçmalıklar çok acımasızdı. Bildiğiniz gibi o zamandan beri sizi rahat bıraktılar ama Brenda ve Dave'in bu kulübeye yerleştirmeye çalıştığı kiracılar için aynı şeyi yapmadılar."

Sikeyim.

Sorusunu daha önce sormalıydı. Bu sadece çocukların şakalaşması değildi.

Bu, insanları bu topraklardan korkutmaya oldukça kararlı olan biriydi.

Nadia ona taş seslerinden söz etmişti ve bu sesler gecenin bir yarısı gelmiyordu. Uyanırken, yalnızken ve kaçırması mümkün değilken oluyordu. Ama kulübeye yaklaştığında sesler kesildi.

Yani o Bryce değildi.

Kim olurlarsa olsunlar, bu pisliklerdi.

Harry, "Bulutunuzdaki tüm görüntüleri istiyorum," diye devam etti. "Eğer uğraşmaları gereken kameralar olduğunu biliyorlarsa, yakın zamanda burayı gözetlemişler demektir. Belki de kameralardan biri onları bunu yaparken yakalamıştır."

"Bulduklarımız dışında etrafta olmaması gereken birinin olduğuna dair herhangi bir belirti fark etmedim ve Nadia ve ben bu kulübenin her tarafını aradık. Cade, Jace, Jess ve Rus da arıyorlardı. Hepsi yamalarını bitirdi. Hiçbir şey yok. Jace ve Jess yarın gölün diğer tarafına gideceklerdi."

"Sharon Swindell onları uyardıysa, şüphelendiğimiz konusunda uyarı almış olabilirler. Şimdi izlerini kapatıyorlar. Daha dikkatli davranıyorlar."

"Sharon Swindell de kim?"

"Roosevelt'in asistanı. Dün gece bana Maribeth'in yeni teorisinden bahsettin ve bu teorinin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bunu göz ardı etmeyeceğimden eminim."

Riggs burnundan sakinleştirici bir nefes çekti. Bu onu sakinleştirmede.

Sonra sordu, "Şu Seattle polisi etrafta dolanıyor muydu? Olayları tırmandırmalarının sebebi bu mu?"

"Beni uyarmadı ama sabah ilk arayacağım kişi o olacak. Yine de Swindell işin içindeyse, Rus ve benim onu ziyaretim onlara ayar vermek için yeterli olacaktır."

Riggs, "Yani, tüm bu saçmalıklar var ve Gia'nın havladığı ve belki de Nadia'yı burada birinin olduğu konusunda uyardığı ve bunu günlerdir yaptığı gerçeği var," diye konuyu açtı.

"Elimizde olan bu," diye onayladı Harry.

Riggs sakinleştirici bir nefes daha aldı. Bu da onu sakinleştirmeyi başaramadı.

"Nadia bu mesajı biliyor mu?" Riggs başını sallayarak yeri göstererek sordu.

"Hayır. Üzgünüm. Onları bulabildiğim yere , yani bu senin işin olacak."

Harika.

"Bana vereceğin bu kadar mı?" diye sordu Harry. "Şimdilik. Bana şu yemekleri getir. İlk iş olarak."

Riggs başıyla onayladıktan sonra döndü ve kulübeye doğru koşmaya başladı.

Ana odaya geçtiğinde, mutfak adasında oturmuş martini kadehlerini yudumlayan kadınlara, "Toparlanın. Gecenin geri kalanını bende geçireceksiniz."

Maribeth rahatlamış görünüyordu ve hemen içkisini bırakıp dolaba doğru ilerledi.

"Harry ne dedi?" Nadia Riggs'e sordu.

"Kıçını korumak için on beş bin dolar ödediğim kaynağı kullanmadığın için sana kızgın."

Maribeth'in dolaptan gelen soluk sesini duydu. "Ödemeyi yaptın mı?" Nadia talep etti.

"Nadia," dedi yavaşça, sonra yumruğunu göğsüne iki kez vurdu. "Haklısın tatlım. Ama Tanrım, şu anda hiç havamda değilim."

Maribeth başını dolaptan çıkardı. "Ona sen söyle, kardeşim." Başı kayboldu.

"Yardımanın için teşekkürler!" Nadia dolaba doğru bağırdı. Hayır.

Hiç havasında değildi.

Ve bu durumda, onunla aynı ruh halinde olması gerekiyordu.

Riggs ona, "Dışarıda, toprakta senin için bir mesaj var," dedi. Kadın tekrar ona baktı. "Ne yazıyor?"

"*Topraklarımızdan defolun.*"

Yüzünün rengi soldu. "Evet, prenses. Şimdi... *toparlan.*"

Koşarak dolaba gitti. Gia kıçını onun yanına oturttu.

Köpeğe baktı.

Nefes nefese ona baktı ama elini yalamak için ağzını açmadan önce yutkunmak için ağzını kapattı.

Bir süre onun başını kaşıdı ve çok geçmeden Nadia'nın Range Rover'ının sürücü koltuğunu uzun bacaklarına göre ayarladı ve üç dişiyi evine götürürken Gia'nın koklaması için arkada bir cam açtı.

Daha Mutlu

Riggs
Riggs bunu yapmak istemedi.

Ama bunu yapmak zorundaydı.

Ertesi sabah oğlu kahvaltısını yaparken (iki kadın da yukarıda yola çıkmaya hazırlanıyordu), oğlunun karşısındaki tezgâhta kollarına yaslandı.

Riggs ona, "Seni uyandırdığımda Nadia'nın dün gece kulübesinde başka bir durum olduğunu söylemiştim," diye hatırlattı.

"Biliyorum," dedi Ledge, çırpılmış yumurtaları ağzına tıktırırken. Belki iki kez çiğnedi, yutkundu, sonra babasına baktı "Bu yüzden MB misafir odasında ve Nadia seninle birlikte. Gia da burada."

Çocuğu gözlerini, Gia'nın oğlunun yanında taburenin dibinde yattığı yere dikti.

Ledger daha sonra yemeye devam etti.

Riggs ona, "Bütün bunlarla birlikte halletmemiz gereken bazı şeyler var," dedi.

"Pekâlâ. Ve gölge etme baba, ama Nadia'nın yumurtaları seninkilerden daha iyi. İçine peynir koyuyor."

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "O notu alacağım. Şimdi sana gerek, anneni arayıp Harry kulübede neler olduğunu anlayana kadar seni almasını isteyeceğim."

Ledger iki omzunu da kaldırdı. "Sadece etrafta dolaşan ve aptallık eden insanlar."

Lanet olsun.

"Ledge, biz öyle olduğunu düşünmüyoruz. Daha fazlası olduğunu ve tehlikeli olabileceğini düşünüyoruz."

Ledger'in gözleri onunkilere kaydı.

Oğlunun yüzünü öyle görünce, Harry'nin bu pislikleri yakalamasını umdu ama aynı zamanda yakalamadı çünkü onları ilk yakalayan olmak istiyordu.

"Bu yüzden annenle kalmanı istiyorum," diye bitirdi Riggs.

"Hayır," diye yanıtladı Ledger, şımarıkça değil, sakın ama kararlı bir şekilde.

Riggs kollarını kaldırdı ve alçak sesle, "Çıkıntı," dedi.

"Önemli bir şey düşündüğümde beni dinleyeceğine söz vermiştin. Bu önemli."

Kahretsin.

Öyleydi.

Riggs kollarını kavuşturdu ve devam etmesi için başıyla onayladı.

"Eğer bir şeyler kötüye gidiyorsa, annemin yanında olup bir şeyler kötüye gidiyor diye endişelenmek istemiyorum. Seninle olmak istiyorum, böylece iyi olduğunu bileceğim."

"Evet, eğer benimle olursan senin için endişeleneceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Çünkü bana bir şey izin vermeyeceğini biliyorsun. Nadia'ya ya da bana. Sen ve Gia bize bir şey olmasına izin vermeyeceksiniz."

"Ledge-"

"Lütfen beni göndermek zorunda bırakma baba," diye fısıldadı Ledger.

Ensesinde huzursuz bir şeyin kaydığını hissederek gözlerini oğluna dikti. "Bu konuda bilmediğim bir şey mi var?"

Ledger yana baktı.

Riggs ona, "Önemli bir şey hakkında konuşuyoruz ve dostum, bilmem gereken bir şey olduğunda paylaşmalısın," diye hatırlattı.

Ledger dönüp babasına baktı.

"Annemlerde daha güvende değilim."

Bu hiçbir şeyin kaymasını sağlamadı.

Riggs boynunun anında gerildiğini hissetti.

Bu durum onu epey zorladı ama "Neden?" diye sorarken sesini yumuşatmayı başardı.

"Çünkü o hiç orada olmuyor ve bakıcımız Cami de on yedi yaşında falan."

Oğlu annesini korumak için elinden geleni yapıyor, büyük bir çocuk gibi davranıyor ve iyi de yapıyordu ama görünüşe göre bir çocuğun dayanabileceği bir yere kadarmış.

Yani...

Doğru

.

Karar verildi.

Sakin ol.

Velayetin tamamını alacaktı ve Storm ile ortak davacı olacaktı.

"O zaman büyükannende kalmanı istiyorum," diye düzeltti.

"Bir şey önemliyse beni dinleyeceğini söylediğinde, erkek olmama engel olmamaya çalışacağını da söylemiştin," diye karşılık verdi Ledger.

"Bu, sen hâlâ çocukken bir karar vermem gereken anlardan biri."

"Bir şeyin beni incitmesine izin verir misin?" "Asla. Ama-"

"Benim yaşımda bile biri seni Gramme'den uzaklaştırsa ne hissederdin?"

Lanet olsun.

Bunun için bir argüman bulmaya çalıştı.

Bunun için bir argüman bulamadı.

Riggs, "İşler gidiyor, ne dersem yapacaksın, arkadan konuşmak yok," dedi. Ledger gülümsedi. Muzaffer değildi. Minnettarlıktı.

"Teşekkürler,

baba." Hay

sikeyim.

"Pekâlâ, şimdi. İkinci konu," diye başladı Riggs. "Eğer Nadia'yı onun için doğru olduğunu düşündüğüm yapmaya ikna etmekte daha başarılı olursam, az önce seninle yaşadıklarımızın aksine, Nadia yine bizimle kalacak."

Ledger yumurtalarına geri döndü ve "Bana uyar" diye mırıldandı.

"Ledger, bu sefer farklı olacak." Kahretsin, bu daha zordu.

düşündüğünden daha fazla. "Bakın, o ve ben bu sefer birlikteyiz. Birbirimizi önemsiyoruz. Ve birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz. Ve bir erkek ve kadın böyle olduğunda, aynı yatakta uyurlar."

Ledger özenle yumurtalarını yemeye başladı.

"Annenin evde kalan adamları olduğunu biliyorum," dedi sessizce.

Ledger tosttan büyük bir ısırık aldı, böylece ağzı dolu olacaktı ve hemen cevap vermek zorunda kalmayacaktı.

Tanrım, çocuğunu seviyordu.

Riggs, "Bana söylemediğin için bunu görmezden geleceğim," diye paylaştı. "Bunun bir parçası da senin erkek olmana engel olmamak. Ama Nadia ve benim birlikte olmamız öyle bir şey değil. Bu şimdi olacak, bu şeyler çözülene kadar ve bu gerçekleşikten sonra düzenli olacak. Ve eğer onunla işler yolunda giderse ve bir sonraki adımı atarsak, her zaman olacak."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Ledger.

"Biliyorum. Ama senin ve benim-"

"Baba, benimle bu konuda konuştuğun için teşekkürler ama ondan hoşlanıyorum. Ona sahip olmanı seviyorum çünkü sen, bilmiyorum, farklı görünüyorsun. Daha mutlu ya da öyle bir şey. Her neyse işte. Yani, evet, o daha çok yanında, sen daha mutlusun, ben de onu seviyorum, daha mutluyum ve Gia'yı daha çok evimizde görüyoruz, yani benim için sorun yok."

"evlat," diye mırıldandı.

Ve şükürler olsun ki bitti. Ledger
tostunu yedi.

Riggs kahvesini ısıttı.

Ve oğlunu okula götürme zamanı geldiğinde merdivenlerden yukarı bağırdı, "O bavulu aşağıya sürüklemeye! Döndüğümde yapacağım!" "Seni Chicago'ya götürebilir miyim? Böylece Carter'a öğretmenlik yapabilirsin. Dağ adamları bunu nasıl yapıyor?" Maribeth bağırarak karşılık verdi.

"Carter bavulunuzu taşıyor!" Nadia da onlarla birlikte bağırmaya başladı.

"Evet, ama intikam bekliyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bu Maribeth.

"Benim de var. Sadece söylüyorum!" Riggs

bitirdi. "Riggs!" Nadia bağırdı. "Kes şunu!"

Kapıda kendisini bekleyen oğlunun yanına doğru yürürken kıkırdıyordu ve çocuğunun yanına vardığında Ledger, "Gördün mü? Nadia'nın evinde olup bitenlerin tuhaf olduğunu söylüyorsun ama yine de gülüyorsun. Daha mutlu."

Haksız değildi.

Riggs ona sırıttı. "Kamyona bin, dahi." Ledger hızla kapıdan çıktı.

Aile Etkinliği

Riggs

E O öğleden sonra, atölyesinde, Riggs uzaklaştı Nadia yakında döneceği için temizlemek üzere inşa ettiği çardaktan indi. Ama biraz soluklanmak ve yaptığı işe eleştirel bir gözle bakmak için durdu. Bunu yaparken başına gelen onca şeyi göz önünde bulundurarak karanlık olacağını düşünmüştü. Ve karanlık, bir düğün mekanının öne çıkan özelliği için uygun olmazdı. Hava kararmadı. Yakınından bile geçmedi. Nadia atölyesindeki kanepede onunla birlikte takılırken ve Nadia ile birbirlerine giden yolları bulurken yaptığı bir şey haline gelmişti. Evet. "Kahretsin," diye mırıldandı ve eskiz defterini açıp farklı kemerler çizmeye başlamak için bir tezgâha geçti, çünkü bunu satmayacaktı. Hayatta olmaz. Bunu Nadia'nın kulübesine giden patika başına yerleştirecekti.

Bu, Pinetop'a yapılacak çardak için programın çok dışında kaldığı anlamına geliyordu ve onlara kurulum için verdiği tarihe yetişmek için kılıcını yırtması gerekecekti.

Gia karnından kalkıp bir duruş aldığında ve ahır kapılarına doğru iki kez havladığında aklına yeni bir tasarım fikri geliyordu.

Riggs kalemini yere bıraktı ve kadının dönüp onunla göz göze gelmesini, tekrar etrafında dönüp duruşuna devam etmesini, dikkatini kapılara vermesini izledi.

Maribeth'in açık bir uyarı verdiğini bilmesine şaşmamalı, çünkü yaptığı tam olarak buydu.

Jess kapıdan içeri girdiği sırada levyenin ulaşabileceği bir mesafeye kadar ilerledi.

Jess, şimdi hırlamakta olan Gia'ya bir kez baktı ve durdu.

"Gia. Arkadaş," diye emretti Riggs. Gia duruşunu gevşetti, tekrar ona bakmak için etrafında döndü ve Riggs, "Git," dedi.

Jess'e yaklaştı.

Jess elini uzatmak için eğildi ve Riggs iki kardeşi nasıl ayırt edebildiğini anlamaya çalışmak için bir saniyesini ayırdı.

Jess'in kendini beğenmiş, Jace'in ise kendinden emin bir havası vardı.

Bunun dışında, eğer bu nüansı , onları birbirinden ayıramazsınız.

Yine , bu titreşimler o kadar güçlüydü ki, eğer adamları tanıyorsanız, bunu kaçıramazdınız.

Bu, Roosevelt, Lincoln ve Sarah gerçekten bir şeyse, Riggs'in nasıl çalıştığını görebileceği anlamına geliyordu.

çeşit.

Sürtünme Gia Aşağı, Jess kaydetti, "Tamamen arıyorum
Hutch bu öğleden sonra. Bana bu bebeklerden bir
tane almalıyım."

"Şiddetle tavsiye ederim," diye yanıtladı Riggs.

Jess Gia'ya masaj yaptıktan sonra, "Benimle gelmek için vaktin var mı? Bir şey bulduk ve sana göstermek istiyoruz."

Riggs bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu.

Jess bunu hissetti ve devam etti. "Önemli bir şey değil. Ama fikrimiz var ve biz sana açıklarken senin de görmeni istiyoruz. Seni götürüp geri getireceğim."

"Gia' gelmesinde sakınca var mı?" Riggs sordu.

Jess onu bir kez daha ovaladı ve "Kesinlikle" diye cevap verdi.

Atölyesinden çıkıp Jess'in kamyonetine doluştular. Jess, Gia için arka camı açtı ve Gia esintiyi hissetmek için başını tamamen dışarı çıkardı. Bu şekilde, onları gölün hemen kenarındaki bağlantı yoluna ve yolun sonuna kadar götürdü.

Dışarı çıktılar ve durmadan önce yaklaşık üç yüz metre kuzey ucundaki ormana doğru yürüdüler.

Jace uzaktaydı. Arka cebinden çıkardığı tel ayakların üzerinde birkaç küçük, turuncu bayrak vardı. Onları görünce bir tanesini çıkarıp olduğu yere dikti ve onlara doğru koşmaya başladı.

Tanrım, bu iki adam işi biliyordu.

Riggs, Jace'i kızdırmaması için komutu Gia'ya verdi ve Jess ona ne bulduklarını gösterdi.

Toprağa kazılmış bir çukurdu. Derin değildi ama bir hayvan ön pençeleriyle açmış gibi görünüyordu, toprak çukurdan birkaç metre geriye savrulmuştu. Ayrıca taze de değildi, ama bu kim ya da her ne kazdıysa nispeten yakın zamanda açmıştı.

Deliğin yanında paslanmış metal bir teneke vardı, tıpkı fasulyenin içinde geldiği gibi.

Etiket yok.

Dikkatini ikizlere çevirdi. "Metal detektörleri kullanıyorlar."

İkizler birbirlerine baktılar ve tekrar ona döndüler.

Jace başını salladı. "Bunu hemen anladın. Ve bu bizim görüşümüzdü. İnsanlar metal arama işini hobi olarak yaparlar. Ama buldukları şeye köpek gibi saldırmazlar."

Riggs dikkatini Gia'ya çevirdi.

Onun yanına oturmaya gelmişti ve deliğe ya da tenekeye ilgi duymuyor gibiydi.

Kişinin yanından ayrılmamak üzere eğitilmişti ama adam ona böyle bir emir vermemişti, bu yüzden serbestçe dolaşabiliyordu.

Ve eğer o tenekede herhangi bir yiyecek kalıntısı kaldıysa - ki tenekenin durumu ve görünen yaşı göz önüne alındığında, bu imkansız olurdu

-Onun ilgisini çekeceğinden şüphelenirdi. Delik bile, eğer bir hayvanın kokusunu taşıyorsa, ilgisini çekebilirdi. En azından göz atması yeterliydi.

Gözlerini kısarak esintiye bakıyor ve nefes nefese kalıyordu. Çünkü hiçbir hayvanın metale ilgisi yoktu.

Ve hiçbir hayvan o deliği tırmalamadı.

Jess söze girdi. "Harry'yi aradım. Sean'ı fotoğraf çekmesi, kanıt ve baskı için kutuyu alması için gönderiyor. Çok fazla pas var, bir şey pek olası değil ama bulabilirler. Ellerindeki her şey bir resim çizmelerine yardımcı olabilir."

Riggs, "Doğru, teşekkürler," diye cevap verdi.

Jess, "Sen de hemen bizimle aynı sonuca vardın, buna bakmak için seni işten aldığım için özür dilerim," dedi.

"Görmek isterdim, bu yüzden üzgün değilim. Bunu yaptığınıza sevindim ve yardım ettiğiniz için size minnettarım," diye karşılık verdi Riggs.

"Sorun değil," dedi Jace ve başıyla onayladıktan sonra bayraklarıyla birlikte yola koyuldu.

Jess ona döndü ama Riggs, "Ben ve Gia geri yürüyeceğiz. Bu alıştırmaı kullanabiliriz."

Jess de başıyla onayladı ve Jace'e doğru döndü.

Riggs ve Gia göl patikasını buldular ve bu onun dikkatini gereken başka bir şeydi. Koşması yolu temiz tutmaya yet. Yolum tamamını taşla çevirmek istemişti çünkü güzel görünecekti. Ayrıca orada bulunmaması gereken insanlara da birilerinin o araziye koruduğunu, dolayısıyla da sahibi olduğunu gösterecekti, yani işaretleri kaçırırlarsa yürüyüşe çıkmaları gerekiyordu.

Geçen hafta altı kişi tarafından sürünerek geçilen doğu tarafını mı yoksa batı tarafını mı alacağı konusunda bir an kararsız kaldı.

Batıyı seçti ve gözlerini dört açtı ama hiçbir şey göremedi.

Nadia kapıdan içeri girdiğinde elini yüzünü yıkamış, mutfakta kendine bir sandviç hazırlıyordu.

"Hey, tatlım," diye . "MB iyi mi?"

"Evet," dedi Gia'ya selam verdikten sonra bara geldi, çantasını barın ucuna fırlattı, sonra ona doğru ilerledi ve başını arkaya eğdi.

Daveti kabul etti ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Tezgaha baktı ve "Şunlardan bir tane alabilir miyim?" diye sordu.

Cevap olarak Riggs ekmeğe uzandı.

Barın etrafında döndü, kışını bir tabureye ve hemen işe koyuldu.

"Tamam, sen bir şey söylemeden önce, Maribeth bana Seattle'ın yarısında ders verdi. O haklı, Harry haklı, sen haklısın ve ekleyeyim, Gia da haklıydı. Bu yüzden onu aldık. Bana yapması gerektiğini söylediği şeyi yapmasına izin vermeliyim. Ama gerçekten sadece çocuklar olduğunu düşündüm, özellikle de o çocuğun babası hayatın size nasıl dersler verebileceğini ve bunları öğrenmeniz gerektiğini göstermekte iyi olmayan bir baba olduğu için. Onu kontrol edemediğim için de endişelendim. Hutch dedi ki

Mezun olmuş olabiliriz ama eğitimine günde en az bir saat devam etmeliyim ki zinde kalsın ve ben de ona hakim olduğuma güvenebileyim."

Ona bunu verdi, Riggs bunu sorun yapmadı.

Bunun yerine, "Ledge'i okuldan getirdiğimde, atıştırmalığından sonra, bence hepimiz onunla çalışmalıyız" dedi.

Bir an için bu öneriden ürkmüş gibi göründü, sonra Gia'nın hepsinin emirlerine uymaya alışmış olmasının, özellikle de şu anda olduğu gibi, ne kadar önemli olduğunu anladı ve başını salladı.

Riggs, "Bu sabah onunla bir konuşma yaptım," diye söze başladı.

"Biliyorum. Geri döndüm, bu yüzden Riggs'in oğlunun zamanına yine burnumu sokuyorum," diye cevap verdi.

Bunu kalacağını bildiği anlamına aldı ve bu konuda onunla uğraşmak zorunda kalmadığı için memnun oldu.

"Senin burnunu soktuğunu düşünmüyor, tatlım. Senden hoşlanıyor. Beni seninle seviyor. Daha mutlu görüldüğümü söylüyor."

Bu, arkadaşını havaalanına götürdükten ve dün gece yaşadıklarıyla uğraşmak zorunda kaldıktan sonraki halsiz ruh halini hafifletti.

Gülümsedi.

Riggs, "Ona tüm bu sorunlar çözülene kadar burada kalacağını ve benim yatağında uyuyacağını söyledim," diye paylaştı. "Ve her şey yoluna girdikten sonra da geceyi düzenli olarak benim yatağında geçireceksin."

Yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Bu çok hızlı, Riggs."

"Umurunda değil, Nadia. Beni daha mutlu seviyor ve sen de bunu bana veriyorsun, o yüzden her şeyi kabul ediyor."

Yüzü yumuşadı.

Bu bakışla Riggs onun öpecek kadar yakın olmasını diledi ama değildi, bu yüzden sandviçleri birleştirmeye ve konuşmaya devam etti.

"Her şey bitene kadar annesine geri dönmesini istedim ve annesinin onları sürekli on yedi yaşında bir bebek bakıcısıyla bırakması nedeniyle yanında kendini güvende hissetmediğini paylaştı. Bizimle kalması ve onun yerine büyükannesine gitmemesi konusunda beni köşeye sıkıştırdı, ki bu konuda ayrıntıya giremeyecek kadar aşağılanmış durumdayım."

Bu ona geniş bir sırtış getirdi.

Geri verdi ve paylaşmaya devam etti.

"Ama bu beni Storm'la ortak davacı olmaya ve tam velayeti almaya karar yöneltti. Onu ve avukatımı aradım bile. Bu gerçekleşiyor."

Kadının bu kadar rahatlamış görünmesine şaşımaması gerekirdi ama şaşırdı ve ona bunu söylerken Angelica hakkındaki düşüncelerini ne kadar sakladığını fark etti.

Riggs onun kabul etmesine sevinmişti ama yine de "Bu tepki nereden geliyor?" diye sordu. Sandviçlerine mayonez eklemek için kullandığı yayıcıyı yere bıraktı ve yüzüne gelen dikkatli ifade karşısında bir elini ona doğru kaldırdı. "Ve bana yargılayacak konumda olmadığın konusunda şart koşma. Artık sen de bu işin içindesin Nadia. Bir fikrin olmalı."

Bir an düşündü ama sonra sordu: "Ledger'la kaos teorisi hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Ona artık iş için uzun sürelerle şehir dışına çıkmayacağınızı ve yarı velayeti alacağınızı söylediniz mi?"

"Evet."

Başını salladı ve cevap verdi: "Tamam, yine de bana anlattıkları hakkında seninle izin vereceğim, eğer bu için uygunsa. Ancak

Sanırım bir süredir annesini işin içine sokmadan sadece seninle nasıl birlikte olacağını bulmaya çalışıyor."

Bunu ona söylediğinde Riggs, Ledger ona vermezse bu kaos teorisi konusunda onu sıkıştırmaya karar verdi, çünkü belli ki bu saçmalığın ne hakkında olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ama artık bu işin peşini bırakacaktı.

Nadia konuşmaya devam etti.

"Söylediklerinize ve gördüklerime bakılırsa, çocuklarını seviyor ve onlarla ilgileniyor olabilir ama anne olmaya hiç ilgi duymuyor. Ve sen ve Storm muhtemelen çocuklarınızla bu konuda ömür boyu sürecek sorunlarla karşı karşıya kalacaksınız, çünkü ebeveyn olmaya ilgi duymayan bir ebeveyne sahip olmak acı verici-"

Kahretsin.

Onun nesi vardı? Onu doğruca oraya götürdü.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Bu benimle ilgili değil bebeğim. Hayatım boyunca babamın baba olmaya ilgi duymadığını düşünerek yaşamadım. Bu Ledger ve Viggo ile ilgili, bu yüzden ikinizin de buna dikkat etmeniz gerekecek olsa da, bence onları derinden seven, onlar için en iyisini isteyen ve rehberlik ve destek sunan bir ebeveynle vakit geçirmeleri, onları besleyen, giydiren ve belki biraz seven, ancak onları kendi işlerini yapmaya bırakan ve kendisi için çocuklarından daha önemli olan diğeriyle vakit geçirmelerinden daha iyidir."

Sarı saçlı ve mavi gözlü bir kız çocuğunun oğlunun göz kulak olabileceği ve Riggs'in de onu şımartabileceği bir hayal Riggs'e saldırdı.

"Çocuk sahibi olma gerçekten yeniden prenses," dedi nazikçe.

"Zaten öyleyim bebeğim," diye cevap verdi aynı tonda.

Bu onu kocaman sırtmaya
itti. "Küçük bir kız," dedi.

Yani aynı iz üzerindeydiler.

"Siyah saçlar ve gümüş gözler," diye devam etti.

Doğru.

Aynı yolda değillerdi. Ve...*gümüş*?

Gözleri griydi.

Riggs daha önemli bir konuya girmek için bunu da bıraktı.

"Sarışın ve mavi gözlü," diye karşılık verdi.

"Bu baskınlık değil," diye hatırlattı ona.

"Rus'un dışarı çıkmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Gülmeye başladı ve içinden, "Eğer diyorsan," dedi. Riggs sandviçlerini bitirdi.

Onları yedikten sonra, berbattı, ama Ledger'ı almaya gitmeden önce hızlı bir sevişme sığdıracak zamanları yoktu.

Ancak geri döndükten ve çocuğu bir şeyler atıştırdıktan sonra, ilk organize aile etkinliklerini yaptılar ve Gia ile çalıştılar.

Önem verdiği kişilerin, onları güvende tutmak için satın aldığı kaynağı kullanabilmesini sağlamak, seçeceği bir faaliyet olmayabilirdi.

Ama de harikaydı.

Podcast

Riggs

I O gece Ledger yataktaydı ve Riggs ile Nadia televizyonun karşısında "*Sadece Binadaki Cinayetler* i izlerken telefonu çaldı.

Telefonu çıkardı, Harry'den geldiğini gördü ve telefonu açtı.

"Hey, kardeşim," diye cevap verdi.

"Hey, Doktor. Endişelenecek bir şey yok ve geç için üzgünüm ama bana güvenip bağlantı yoluna gelmeniz gerekiyor."

Nadia'nın parmaklarının kalçasının etrafında kıvrıldığını hissetti, bu yüzden onun titreşimini hissettiğini biliyordu ve ona baktı.

"Sana ne konuda güveneyim?" diye sordu

kuşkuyla. Kızın kaşları havaya kalktı.

"Buraya geldiğinde görürsün," diye yanıtladı Harry.

Kahretsin.

"orada olurum," dedi.

"Tamam, görüşürüz o zaman," diye karşılık verdi Harry ve sonra bağlantıyı kesti.

"Harry bağlantı yoluna gelmemi istiyor," dedi Nadia'ya. "Aman Tanrım," diye cevap verdi Nadia. "Gia'yı da götürmen gerekiyor mu?"

"sanmıyorum. Sesi telaşlı gelmiyordu. Ama kaçamak cevaplar verdi ve ben de merak ediyorum, o yüzden gideceğim."

"Tamam."

Dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu, eğildi ve daha önce çıkardığı botlarını aldı, giydi, sonra kışını koltuktan kaldırdı, anahtarlarını aldı ve kapıdan çıktı.

Giriş yoluna ulaştığında, karanlıkta birinin burayı nasıl bulabileceğini doğrusu bilmiyordu. Son zamanlarda biraz hareketlilik olmuştu ama giriş ve yol o kadar büyümüşü ki, yolu gösteren sadece iki ince aşınmış toprak parçası vardı ve caddeden bakıldığında orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Geri döndü ve arabayı sonuna kadar sürdü, ancak Harry'nin arabasının arkasına yanaştığında durdu.

Ve onun ötesinde Bubbles'ın kamyonu vardı.

Bunun da ötesinde, Bubbles kamyonunun dışında bir kamp sandalyesinde oturuyordu, yanında bir soğutucu, üzerinde bir Bluetooth hoparlör ve yanan bir kamp feneri, soğutucunun yanında yerde başka bir kamp feneri vardı. Diğer tarafında katlanabilir bir kamp masası ve üzerinde Luigi's'ten alınmış bir pizza kutusu vardı.

Oh evet...

Bubbles da tüfeğini kalçasına dayamıştı.

Riggs yavaşça arabadan indi ve arabanın yan tarafına yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş olan Harry'ye doğru yürüdü.

"Ne oluyor lan?" Riggs sordu.

Harry, "Bu yolu radara aldık, rastgele durdurmalar yapıyoruz," diye açıkladı. "Raul durdu, bunu buldu, beni aradı, dışarı çıktım, onunla sohbet ettim, gitmiyor."

"Benden bahsettiğinizi biliyorum!" Bubbles bağırdı.

Lanet olsun.

Riggs ona doğru ilerledi.

"Uzak durabilirsin," dedi Bubbles ve Riggs durdu. "Teknik olarak da uzak duruyorum. Bunu kadınına söyle. Ama birinin seninle ve kadınınla uğraştığını ve bunu kullandığını duydum.

yol. Ya siktirip giderler ya da tüfeğimin ters tarafıyla yüzleşirler."

Vay anasını.

"Bubs-" diye başladı Riggs.

"Bu bir işaret değil," sözünü kesti Bubbles. "Ne ben para veriyorum, ne de senden bir şey bekliyorum. Arkadaşlar işaret tutmaz. Ve artık benim arkadaşım olmadığını biliyorum, ama ben seninim ve benim gözetimimde kimse sana bulaşamaz."

Riggs başını eğdi ve botlarına baktı. Bubbles devam edince başını kaldırdı.

"Pizzamı aldım. Podcast'imi aldım. Altılı paket aldım. Ben hazırım. Eve gidebilirsin."

Bubbles affedilmeyecek bir şey yapmıştı ama saf Bubbles, arkadaş edinmek için elinden geleni yapmaya o kadar niyetliydi ki, ondan hoşlanmamak imkansızdı.

Riggs'in bunu düşünmesi ve Nadia'yla konuşması gerekiyordu, bu yüzden tek söylediği "Dikkatli ol," oldu.

Bubbles bira kutusunu Riggs'e doğru .

Riggs Harry'ye geri döndü ve Harry de Riggs'i kamyonetine kadar götürmek için aracından uzaklaştı.

Sürücü tarafındaki kapıya çarptıklarında durdular ve birbirlerine baktılar.

"Güncelleme," diye başladı Harry. "Seattle'daki güçler kapanmış bir davayı açmakla ilgilenmiyorlar. Özellikle de yüksek profilli bir davayı. O dedektif de kendi zamanında hiçbir şey yapmadı. Yani ya on beş yıldır insanları bu topraklardan uzak tutmaya kararlı oldukları için dün gece Nadia'nın peşine düştüler ya da Rus'la ben Sharon'a ayar verdik."

Riggs, "Doğru," dedi.

"Ve Sean, Raul ve Karen istifa etmeyi düşünüyorlar çünkü bugün saatlerce sizin yayınlarınızı incelediler.

buna değer."

Riggs'in dikkati arttı. "Öyle mi?"

"Gölgeli bir figür. Geceydi. Koyu renk kıyafetler giyiyorlardı, kapüşonlu bir tişört giymişlerdi ve kapüşonu yukarı çekilmişti. Başlarını eğik tutuyorlardı. Belki de Nadia'nın Range Rover'ının orada olmadığını fark ettiler ve bir el fenerleri vardı, bu da bizi mahvetti, çünkü bir dizi şans yakaladılar ve eve baktıklarında kameraya doğru parladılar. Görüşü engelledi, bir yüz göremedik. Işık kayboldu, evden kaçıyorlardı. Sharon Swindell çekici, uzun boylu, ince ama her dağ kadınının olması gerektiği gibi sağlam yapılı ve elli dört yaşında. O kişinin o olmadığını yemin edemem ama her kimse ondan daha uzun boyluydu, daha çok bir erkek gibi hareket ediyordu ve kesinlikle daha genç biriydi."

"Bryce mı Evan mı?" Riggs sordu.

Harry başını salladı. "Evan değil. O beş on yaşında. Bu kişi daha çok senin ve benim boyumdaydı. Ama yine de karanlıktı. Ve yapılı değillerdi, yani Evan değildi, ama Bryce olabilirdi. Yarın okuldan sonra konuşmak için onu buraya getireceğiz."

"Casey buna bayılacak," diye mırıldandı Riggs.

"Casey kasabamı terk edebilir ve çocuklarını dünyanın kendi etraflarında döndüğünü düşünecek kadar şımarttıkları bir yere gidebilir. Çünkü herhangi bir yerde herhangi bir kadına bunu yapmanın bin beter bir şey olduğunu kabul ettiğinizi biliyorum, ama annesinin vahşi ölümünün yasını tutmak için huzurlu bir yer bulmak üzere benim kasabama gelen bir kadına bunu yapmak vicdansızlıktır. Bunu o zaman bilmiyor olabilir ama şimdi biliyor ve sonuç olarak bunun bir önemi yok. Yaptığı şey berbattı."

Görünüşe göre Harry tüm bu saçmalıklara Riggs'ten daha fazla sabırsızlanıyordu ve Riggs'in buna hiç sabrı yoktu.

Ama yine de, Harry gecenin dokuz buçuğunda evde değil, tam orada bu bokla .

Arkadaşının eve gitmesi ve bir sonraki günle yüzleşebilmek için günün yorgunluğunu atması gerekiyordu.

Riggs onu kolundan alkışlayarak, "Çağırdığın için teşekkürler kardeşim," dedi.

"Bubbles konusunda ne yapacaksın?" Harry merakla sordu. Riggs içini çekti.

Sonra dedi ki, "O haklı. Ledger'ı bu pislikten kurtardım. Ama aynı zamanda bir köpeğe on beş bin dolar verdim ve avukat masraflarıyla karşı karşıyayım çünkü Storm ve ben tam velayet için dava açıyoruz. Bundan sonrası, muhtemelen ömür boyu bok yemek zorunda kalmak ve oğlumun bunu yapmasını izlemek, çünkü Angelica Angelica'dır. Ama ikinci sınıftan beri zeki olduğumu söylüyorlar ve ben hala neden Bubbles'ın yaptığı saçmalıklara rağmen bu kadar sevimli olduğunu anlayamıyorum."

"Senin buraya gelmene kadar geçen süre boyunca ben de bunu düşünüyordum."

"Söylemem gerek," diye mırıldandı Riggs, "burada oturduğu için kendimi daha güvende hissediyorum." Harry sessizce, "Evet," diye cevap verdi.

Riggs, "Eve git, dostum," diye ısrar etti.

Harry başını salladı ve kruvazörüne yöneldi.

Uzaktan bir podcast'in hafif uğultusu duyulabiliyordu, bu yüzden Riggs o tarafa baktı ve Bubbles'ın bir dilim pizza yediğini gördü.

İsa.

Baloncuk

lar.

Kamyonetine bindi, üç nokta dönüşü yapabileceği güvenli bir noktaya kadar geri geri gitti ve sonra eve doğru yola çıktı.

Onlardan Biri

Riggs

I Perşembe gecesi idi ve başka bir bölgeye girmişlerdi.
Hayat çok .

Riggs'in yeni çardakla uğraşmak için zamanı vardı ve erkenden vurup daha sonraya kadar devam edebilmesi için Nadia oğlunu okula götürüp aldı.

Akşam yemeğine başlamadan önce Gia ile birlikte ve bireysel olarak çalıştılar, Hutch ona bunun nasıl yapılacağına dair talimatlar gönderdi. Ayrıca Hutch'ın kişisel köpeklerinden biri olan ve Gia ile senkronize koruma konusunda çalışmış daha yaşlı bir köpek olan Hannibal'ı ödünç almayı teklif etti.

Hutch, "Her durumda iki kişi bir kişiden daha iyidir," dedi.

Ancak Riggs'in oğlunun ve kadınının başka bir hayvana aşık olmasına ihtiyacı yoktu ve Nadia'nın köpekleri kontrol edemeyeceği endişesiyle hareket etmekte kararsız kalacağından hala endişe duyduğunu düşünürsek, iki tanesiyle bu konuda endişelenmesine gerek yoktu, bu yüzden reddetti.

Bubbles hâlâ her gece giriş yolunun sonundaydı ve acımasızca kin tutabildiğini öğrendiği Nadia, Bubbles ve Riggs'in geçmişini bilmediğini söyleyerek her zamanki şartlarını öne sürdü

Bubbles'la bilinçli bir görüş bildirecek kadar yakın olmadıkları için sadece "Yapılacak güzel bir şey ama o kadar da güzel değil" demekle yetindi.

Annesi o akşam yemeğe gelmişti ve telefon geldiğinde yemek masasında Nadia'nın yaptığı muzlu kekin kırıntıları üzerinde atışıyordu.

Telefonunu çıkarıp ekrana baktı ve bakışlarını yanında oturan Nadia'nın kilerin arasından kaydırarak mırıldanarak özür diledi ve mutfığa doğru yürüdü.

"Hey," diye cevap verdi.

"Onu istiyorsun, onu yakaladın. Sen ve Storm birbirinizi becermeye başlamalısınız, diğer insanları kışlarından becermekte çok iyisiniz."

Ve Angelica bu içten açıklamayla kapattı.

Riggs oturma odasına doğru yürüdü, sahanlığa çıktı ve ön kapıdan çıktı.

Oturma alanına gelene kadar Storm'a seslenmedi. Storm selamlarken, "Demek sen de arandın," dedi.

"Sen de mi yaptın?" Riggs sordu.

"Sen aramadan beş saniye önce telefonu yüzüme kapattı."

"Avukatınızdan bir haber aldınız mı?" Riggs sorguladı.

"Hayır. Yine de yarın saat tam sekizde onu arayacağım. Şu anda bu ruh halinde, bir an imzasını atmasını istiyorum."

"Avukatıma da haber vereceğim."

"Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?" Storm sordu.

Kendisi ve Storm için öyle umuyordu. Ledger ve Viggo için ummuyordu.

"Göreceğiz," diye yanıtladı.

"Tamam. Ledger ve Nadia'ya selam söyle."

"Hâlâ Lynne'le mi takılıyorsun?" Riggs sordu, çünkü Storm için, Ledger ve Viggo için ilgileniyordu.

"Lynne?" Storm onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi sordu.

Riggs kıkırdamaya başladı.

Storm karşılık verdi ama "O sadece bir arkadaş, dostum. İyi bir kadın ama ben yandım, duydun mu beni? Nadia gibi birini bekleyeceğim. Tatlı ve bakması kolay, ama daha da fazlası, çok komik."

Lynne iyi bir kadındı ama Nadia değildi. "Seni anlıyorum."

"Görüşürüz,

Doktor."

"Görüşürüz,

Stormy."

Döndü ve ön güvertede onu bekleyen Nadia olmamasına hafifçe şaşırdı.

Annesiydi. Ona

doğru yürüdü.

"Bulaşıkları ," diye bilgilendirdi onu, adam önündeki güverteye vurduğunda.

"Yardım etmek için içeri

giriyorum," diye cevap verdi.

Kadın onun yolundan çekilmedi.

"Sizi ailenizden uzaklaştıran nedir?" diye sordu.

Annesiyle konuştu. Ayrıntılara girmede, özellikle de olan biten her şey hakkında. Ama annesi Misted Pines'da yaşıyordu, bu yüzden onun anlatmadığı şeyleri ortaya çıkarabilirdi ve o bir anneydi, bu yüzden her zaman bunu yapardı.

"Ya Angelica çok sinirli ya da az önce beni arayıp tam velayet için verdiğim dilekçeye karşı çıkmayacağını söyledi. Storm için de aynı şeyi söyledi. O yüzden fikrini değiştirmeden önce avukatlarımızı bu konuda görevlendireceğiz."

Annesinin omuzları rahatlamayla çöktü.

Yapacağı şeyi bu kadar erken yapması gerektiğinden emin değildi.

Ama .

"Nadia'dan en az bir sarışın kız çocuğu yapacağım ve o bu yükü taşımayacak."

Annesinin gözleri parladı, onu sıkı ama kısa bir kucaklamaya çekti, sırtına bir tokat attı, sonra onu bıraktı ve içeri girdi.

Yani evet.

Bunu yapması iyi oldu.

Riggs onu takip .

"BABA."

Riggs gözlerini ay ışığıyla aydınlanmış bir odada, önünde bir kaşık içinde yatan kadınla açtı.

Omzu hareket etti ve oğlu acil ama sessiz bir sesle "Baba!" diye seslendi.

Oturur geçti ve döndüğünde Ledger'ın yatağın kenarında ona doğru uzandığını gördü.

Gia, kim uyudu içinde Ledger'ın oda at onların Sipariş ve onun tercihi, onun yanında hazır olda duruyordu.

"Dışarıda," dedi Ledger.

"Ne var dostum?"

"Gel."

"Riggs?" Nadia uykulu bir şekilde sordu.

Yataktan çıkmıştı, daha önce onlarla kalmasının şartlarından biri, özellikle de gecenin bir yarısı bir şeyler olduğunu düşünürsek, seviştikten sonra bir şey olması ihtimaline karşı pijamalarını giymeleri idi.

Bu her neyse gibi bir şey.

Ledger'ı pencereye kadar takip etti, Gia peşlerinden geliyordu ve Ledger gölün batı tarafını işaret etti.

"Bak," dedi Ledger.

biraz zaman aldı ama gördü.

Ağaçların arasında yumuşak bir parıltı. Ve başka bir ışık daha vardı, sallanıyordu, sanki biri elinde bir el feneri tutup yürüyormuş gibi.

Hemen sandalyeye doğru ilerledi, sırtını çocuğuna dönerek pijamasının alt kısmını çıkardı ve kot pantolonunu kaparak Nadia'ya, "Merkezi ara," diye emretti.

Pantolonunu çıkardıktan sonra arkasını döndüğünde Ledger'la birlikte pencerede durduğunu gördü.

Ama gözleri onun üzerindeydi.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

Kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. "Evet, dışarı çıkıyorum." "Riggs."

"Karakolu ara tatlım," diye tekrarladı gömleğini çekiştirerek.

"Gia'yı al," dedi ve telefonunu almak için komodinine koştu.

"İkinizle birlikte kalacak." "Gia'yı al," diye tekrarladı.

Koşu ayakkabılarını giymek için sandalyesinin üzerindeki giysi bohçasının üzerine oturdu.

Ledger, "Baba, Gia'yı al," diye ısrar etti. Hay sikeyim.

Hannibal'ı ödünç almalıydı.

"Evet, merhaba. Özür dilerim. Ben Nadia Williams, Doktor Riggs'in Coun'evindeyim-" Durakladıktan sonra, "Evet, merhaba Karen."

Kahretsin, kadın bir aydır orada değildi ve departmandaki her yardımcısı ilk isimleriyle tanıyordu.

Yani, oh evet'e lanet olsun. Dışarı çıkıyordu.

Oğlunun yanına gitti, elini başına doladı ve tepesinden öptü. Nadia'ya gitti, aynısını yaptı ama onu öptü.

Alnından. Yatağın yanına gidip telefonunu ve çıkısını aldı. Sonra koşarak dışarı çıktı, "Gia! Buradayım!"

Onunla birlikte kaçtı.

Maglite'ını mutfak çekmecesinde buldu, test etti, çamaşır odasına gitti ve dijital kablo zulasını aldı, halkasını omzundan sarkıtmak için koluna çekti. Sonra da Gia'nın tasmaını taktı.

Ve yola koyuldular.

Patikayı buldu ve geldiğini görmelerini istemediği için Maglite'ını kullanmadı. Ay ışığını kullanarak patikadan aşağı indi, Gia da onun yanında koşuyordu.

Yaklaştığından şüphelendiğinde yavaşladı, o da aynı şeyi yaptı ve uzaktaki ışıkları gördüğünde fısıldadı, "Gia, sessiz ol. Topukla."

Elinden geldiğince dikkatli hareket eden adamın yanında sürünüyordu ama ışık olmadan nereye yürüdüğünü gösteremezdi ve bir köpekle bir dala basmamak imkânsızdı. Düşmüş bir kütüğe takılmadığı için şanslıydı.

Ama bir mucize eseri, Gia'yla kendisinin orada olduğunu fark etmeden yüksek bir yere çıkmayı başardılar ve o da onlara baktı.

İki kişi, Jess ve Jace'in yaşlarında, yani otuz yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bir adam ve ellili yaşlarında çekici bir kadın.

Birkaç kamp feneri, bir kürek, iki termos ve bir sırt çantasından oluşan derme çatma bir operasyon merkezini aydınlatıyordu. Her ikisinde de el feneri ve metal dedektörleri vardı ve fenerlerden birkaç metre uzaktaki zemini süpürüyorlardı.

Riggs yere değil de baktığı için bir şey yakaladı -hareket ya da saçsız bir kafanın yansıması- ve

Bubbles'ın kendisinden en az otuz metre uzakta bir ağacın arkasında gizlendiğini gördü.

Bubbles Riggs'i görmüştü ve aksiyon filmi el hareketleri yapıyordu, eğer Riggs onu doğru okursa, erkeğin üzerinde olduğunu söylüyordu, Riggs kadının üzerindeydi.

Riggs başını salladı.

Bubbles hareketleri daha sert bir şekilde yaptı. Lanet olsun.

Başını tekrar salladı ve Bubbles bunu beceremeden el fenerini arka bel kemerine soktu, elini Gia'nın kurşunundaki şarjöre kaydırıp ve kasıtlı bir gürültü çıkararak siperden çıktı.

Hem adam hem de kadın ona doğru döndü ve dondu kaldı.

Adamı işaret etti ve bağırdı, "Gia! Saldır! Isır!" diye bağırdı ve tasmağını çözerek ormanın içinde uçmaya başladı.

Adam koşmaya başladı.

Kadın da öyle yaptı.

Riggs onun peşinden gitti.

Onu kolayca yakaladı, ayağa kaldırdı, döndürdü ve karnına doğru çarptı, acı dolu "Oof!" sesini duyduğunda bile onun bir kadın olduğunu umursamadı.

Kadın soluk soluğayken, dijital kabloyu kolundan aşağı çekti, bıçağını çıkardı, kablonun üzerindeki plastik tutturucuyu kesti ve hiç vakit kaybetmeden sürtüğü domuz bağıyla bağladı.

Hırıltıları ve Bubbles'ın bağırdığı çığlıkları duydu, "Doktor! Peşindeyim. Bu canavarı geri çağır!"

O tarafa doğru koştu ve ancak müdahale edebilecek kadar yaklaştığında bağırdı, "Gia! Dur! Otur!"

Anında bacağını parçalamayı bıraktı, oturdu ve nefes nefese kalmaya başladı. Tanrım, Hutch lanet bir köpeği eğitebilirdi.

Bubbles adamın karnına bir diz attı. Riggs içeri girdi.

Onu döndürmek için birlikte çalıştılar ve bir süre o bacakla bir yere varamayacağı için Riggs ellerini arkadan bağladı.

Bubbles onun üzerinden indi ve Riggs onu kadına doğru sürüklerken acı çığlıklarını umursamadı.

Maglite'ını çıkarıp taktı ve Bubbles'a "Fenerleri gölün kenarına koy" diye emretti.

Bubbles bunu yapmak için harekete geçti.

İkisine baktı, ışığını onlara doğrulttu, önce adamın bacağındaki hasarı kontrol ederek turnike gibi bir şey yapmasına gerek olmadığından emin oldu.

Gia ona bir numara yapmıştı ama o kadar da kötü değildi. İkisini de içine almak için ışığını hareket ettirdi.

Hâlâ yüzüstü yatan kadın yüzünü başka yöne çevirdi.

Adam daha çok ezilmiş bacağındaki acıyla ilgileniyordu, bu yüzden sırt üstü yatmış, tüm dikkatini inlemeye ve sızlanmaya vermişti.

Ancak Riggs, Misted Pines'da yaşadığı süre boyunca Roosevelt, Lincoln ve Sarah Whitaker'ı gördüğü zamanları net bir şekilde hatırlama fırsatı buldu.

Ve bu pisliğin onlardan biri olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Suçlu Zihnine Vurgu

Riggs

H Cade ve Jess ile birlikte gözlem odasında duruyordu. ve Jace'in Sharon Swindell'i bir görüşme odasında izlemesi, adamların ona gösterdiğinde bildirdiklerinden ve son yarım saattir kendisinin gördüklerinden sonra sustu.

Onu içeride tuttukları iki saat boyunca pek bir şey söylemedi, dışarıda kendisinden başka kimseyi suçlamadı.

Tam Harry ve Rus'un avukatlığını üstlenmişti ki, birden kapı alındı ve görüşme odasındaki herkes başını çevirdi.

Harry kapının alınması üzerine seslendi, Wade gövdesini içeri doğru salladı ve "Konferans Odası A'da bekleyen kişiyle konuşmak isteyeceksiniz, efendim," dedi. "Ona verin, sonra da haneye tecavüz suçundan tutuklayın,

Tehdit, takip, hırsızlığa teşebbüs ve cinayete suçlarından. Tetiği iki kez çekenin o olup olmadığını kanıtlayana kadar bununla başlayacağız, sonra da bir adamın boğazına zorla arsenik sokacağız," dedi Harry Wade'e. Rus'la birlikte yerlerinden kalkıp odadan çıkarken.

Riggs, Sharon Swindell'in yüzünde bıraktıkları ifadeye kocaman gülümsedi, çünkü Riggs'in arazisinde ne yaptığı, ne , eğer

insanları gölünden korkutmak için on beş yıllık bir komploya karıştığını ve eğer bu doğruysa nedenini sordu.

Ama cinayetten bahsetmemişlerdi.

Wade odaya girdi ve Riggs, Cade, Jace ve Jess birbirlerine döndüler.

"Harry son sözü nasıl söyleyeceğini çok iyi biliyor," diye mırıldandı

Jace. İşte o zaman hepsi birbirlerine gülümsediler.

Gözlem odasının kapısı açıldı ve Harry oradaydı. "Cade, Doktor, benimle gelin," dedi.

Sonra ortadan kayboldu.

Cade ve Riggs dışarı çıkmadan önce hepsi tekrar birbirlerine baktı.

Harry, asistanı ve departmanın (ve kasabanın yarısının) genel annesi Polly'yi koridorda takip ediyordu ve onlar da onu takip ediyordu.

Ana binaya girdiler ve arka taraftaki iki konferans odasından birine yöneldiler; her ikisinin de bir duvarı pencereliydi ve bu pencerelerden biri binaya bakıyordu.

İçlerinden birinde uzun boylu, düz, yakışıklı, kumral saçlı ve bir Whitaker'a benzeyen bir adam duruyordu.

Riggs'in yıllar önce, henüz çocukken kasabada gördüğü bir adam.

Rus zaten onun yanındaydı.

Harry arkasına bakmadı ama Cade ve Riggs odaya girmeden önce bakiştılar.

Rus kapıyı arkalarından kapattı ve panjurları indirdi. "Dr.

Truman Whitaker?" Harry sordu.

Adam çenesini kaldırdı ve zeki ela gözlerini diğerlerine dikti.

"Ben Şerif Harry Moran. Teğmen Zachariah Lazarus ile tanıştınız, baş yardımcım. Bu Cade Bohannan, eski FBI ajanı. Ve Andrew Riggs, eski evinizde yaşıyor ve bu senaryodaki kurbanlardan biri. Gitmesini isteyebilirsiniz ama onun ve ailesinin başına gelenleri ve bu gece kardeşinizi ve amcanızın eski asistanını ormanda kovalamak için sabahın üçünde yatağından zorunda kaldığını düşünürsek, alışılmışın dışında ama kalmaya hakkı olduğuna inanıyorum."

Truman Whitaker, Riggs'in gözlerinin içine bakmadan önce ona bir kez daha baktı ve şaşırtıcı bir şekilde "Katılıyorum" dedi.

"Oturalım o zaman. Kahve. Su?" Harry teklif etti.

Truman ona, "Hastanede kahve içtim," dedi ve bir sandalye çekip içine kıvrıldı.

"Jefferson nasıl?" Harry, Rus Truman'ın yanında, diğer üç adam da karşılarında olmak üzere herkes gibi aynı şeyi yaparak sordu.

"Yaşayacak," diye cevap verdi Truman, her halükârda umurunda değilmiş gibi.

Jefferson'ın Whitaker'ların en küçük çocuğu olduğunu ve Gia bacağına bir darbe indirdikten sonra tutuklanıp hastaneye götürüldüğünü düşünürsek, doktorun bu ilgisizliğinin ardında bir şeyler olabilir.

"yoksa bu konuşmayı videoya çekmek istiyorum," dedi Harry.

İç

nd Truman tereddüt etmeden, bir başka sürprizle, çenesini kaldırdı. Harry e. uzandı ve konsolun ortasındaki bir düğmeye bastı.

ve kırmızı bir ışık yandı. Riggs köşeye baktı ve oradaki kameranın kırmızı ışığının yandığını gördü.

"Kayıtlara göre Dr. Whitaker bu röportaj için videoya çekilmeyi kabul etti," diye anons etti Harry odadakilere ve Truman'a, "Pekala, Dr. Whitaker, lütfen bize neden burada olduğunuzu anlatın."

"Hepiniz bana Tru diyebilirsiniz. Hemşirelerin bana Dr. Whitaker demesine bile izin vermiyorum, hastaların önünde bile. Babam bana hiçbir erkek ya da kadının bir diğlerinden üstün olmadığını öğretti, öyle ki toplumun hastalıklarının temelinde bunun yattığını düşünüyordu. Para konusunda bile, gerçi genellikle insanların diğlerinden daha iyi olduklarını düşünmelerine neden olan şey paraya sahip olmaktır. Hastalarımın personelin saygısına sahip olduğumu hissetmeleri gerektiğini anlıyorum, ancak aynı zamanda benimle samimi bir şekilde paylaşımda bulunurken kendilerini rahat hissetmeleri de gerekiyor. Bu senaryoda, ikincisi tercih edilir."

Cade sandalyesinde kıpırdandı, ilgisi daha da arttı ve evet.

Tru pek bir şey söylememişti, ama söyledikleri ciddi anlamda açıklayıcıydı. "Pekâlâ, Tru," diye yanıtladı Harry. "Ve sen buradasın çünkü...?"

"Buradayım çünkü Kennedy berbat durumda. Histerik durumda. Sakinleştirilmesi gerekiyordu. Yapmak üzere olduğum şey hakkında düşünerek karar verecek durumda değildi, ama sanırım bana elli kez 'Sırlar yeter Tru!' diye bağırdı, ana fikri anladım. Yine de ona katılıyorum. Çünkü babam bunu hak ediyor. Annem de öyle. Ama en çok... Lincoln."

Bu sırada Riggs'in eli titriyordu, Harry, Rus ya da Cade, Cade'in ailevi durumları hakkında konuştuğunu ele vermedi.

Whitaker'ların en büyük çocuğı Truman Whitaker için "Baba" Roosevelt'ti. Lincoln ise "Lincoln "dü.

"O gece babanın kulübesinin dışında ne olduğunu biliyor musun?" Harry sordu.

"Lincoln'ün bana ne söylediğini biliyorum. Sanırım bir kısmını anladı. Bir kısmını Jeff ona anlattı. Son kısmını da o biliyordu, çünkü oradaydı," diye yanıtladı Tru.

"Peki amcan sana ne söyledi?" Harry sordu.

"Söylediklerimden bunu anlıyor musun? O Lincoln benim amcamdı. Yoksa Sharon sana söylediğı için mi biliyorsun?" Tru karşılık verdi.

Harry ona, "FBI profilcisi olan Cade Bohannon'dan, anne babanızın bir tür açık evlilik yaptığı teorisini aldık," dedi.

Tru Cade'e baktı. "Bu beni her zaman büyülemiştir. Psikiyatriye girecektim ve suçlu zihni üzerine yoğunlaşacaktım. Olanlardan sonra rotamı değiştirdim ve acil tıp alanına yöneldim."

Bu adamda bir gariplik vardı, Riggs bir türlü anlayamıyordu. Adamın duygusuz mu olduğunu, yoksa dağılmamak ya da bir şey ele vermemek için kilit altında mı tuttuğunu bilmiyordu.

Tru Harry'ye döndü. "Çalışma teorin?"

"Gölde süregelen sorunlar yüzünden annen ve babanın cinayetleriyle ilgili dosyayı yeniden açtık. Yeniden araştırmaya yeni başlamıştık, ama amcanın itirafının doğruluğu konusunda bazı endişelerimiz olduğunu paylaşacağım," diye bilgi verdi Harry.

Tru, "Görünüşe göre eskiden senin işini yapan embesilden çok daha keskin bir zekâyâ sahipsin," dedi.

Harry bu küçümseme karşısında başını öne eğdi.

"Herhalde en başından bilmek istersin," diye açıkladı Tru. "Eğer resmin tamamını dolduracaksa," diye yanıtladı Harry. "Evet. Lütfen."

İşte o zaman Tru bulmacanın parçalarını yerine oturttu.

"Bildiğiniz gibi babam Roosevelt'ti. Aynı zamanda kız kardeşim Kennedy'nin de babasıydı."

Yani Cade bir şeyi yanlış anladı. Kimse mükemmel değildi.

Tru devam etti.

"Jeff Lincoln'ündü. Onlar..." Başını iki yana salladı. "Normal toplumda ailemin ne yaptığını açıklayacak hiçbir şey yok."

vardı. Babam annemi seviyordu ve birbirlerine bağıydılar. Lincoln annemi seviyordu ve yasal olarak evliydi ama aynı zamanda birbirlerine bağıydılar. Açıksa, yıllar boyunca, özellikle de son zamanlarda, bir kadına karım olmasını teklif ettiğim ve başka bir erkek ona dokunursa ya da o başka bir erkeğe dokunursa aklımı kaybedeceğimi bilerek bunu yaptığım için bunu düşündüm."

Her ne kadar çok az etkisi olsa da, Riggs bunu duyunca bu adamdan hoşlanmaya başlamıştı.

"Belki de ikiz oldukları içindir," diye devam etti Tru. "Ama onlar çok farklı iki adamdı. Tek bildiğim, ikisinin de annemle birlikte olmasında hiçbir sorun olmadığı." Omuz silkti. "Bu tartışmalar, anlaşmazlıklar olmadığı anlamına gelmiyor. Her ikisinin de annemle kendi ortaklıkları vardı. Ben nişanlıyım. Başka ilişkilerim de oldu. Bu bir partnerle olur. Kardeşler arasında da olur. Ama hiçbir zaman büyük bir şey olmadı. Her ne kadar kimse anlamayacak olsa da, hepimiz kimsenin anlamayacağını farkındaydık, öncelikle annemin ailesi bize bunu öğretti, bu yüzden bunu bir sır olarak sakladık, ama işe yaradı. Biz mutlu bir aileydik."

"Yani anne tarafından büyükannen ve büyükbaban bu durumu biliyor muydu?" Harry sordu.

Tru başını salladı. "Hayır. Ama tahmin ettiler. Babama ve Lincoln'e *doğal değil* dediler. Annemi de aynı hale getirdiklerini söylediler. Günahkâr. İğrenç. Eminim inançları konusunda sessiz kalan ve iyi insanlar olan dindar insanlar da vardır. Ama en gürültücü olanlar genellikle öyle değildir."

Riggs aynı fikirde değildi.

"Bir anlaşmaları vardı," diye paylaştı Tru. "Lincoln annemi Seattle'a götürdü. Biz buradayken o babamla birlikteydi. Tuhaf görünmesin, kimse fark etmesin diye Lincoln çoğu zaman onunla gelmek zorundaydı. Ama buradayken onları yalnız bırakıyordu.

Biz çocukken bile. Seattle'da vardı. Babamın gölde vardı."

Lincoln ve Sarah'nın neden yılın altı ayını Seattle'da geçirdiklerinden bahsetmeye gerek bile yok, evini neden o şekilde inşa ettiğinin açıklaması da vardı.

Harry, "Ağabeyinle ablanın Roosevelt'le daha çok vakit geçirmeyi sevdiğini iddia etmelerinin nedeni," dedi.

Tru başını salladı. "Yine de Lincoln'ün onlara yapmalarını söylediği şeyi yapıyorlardı. Ben de öyle. Ona sebep veriyordum."

Ve işte .

Lincoln tetiği çekmedi. Rus

Riggs'e baktı.

Riggs başını yana eğdi.

"Yani Lincoln göl kenarındaki evinizdeyken annenin babanla birlikte olması sorun olmadı mı?" Harry sordu.

"Evet," diye yanıtladı Tru. "Eskiden böyleydi. Bu şekilde çalıştılar. Böyle paylaşırlardı. Annem ne onların, ne de biz çocukların, favorileri varmış gibi hissetmememiz için elinden geleni yapardı. Bunu yapmak için kendini paralardı. Lincoln'den büyük evdeki yemek odamızı nasıl dairesel bir masa haline getirebileceğimizi bulmasını isteyen , çünkü göldeyken hep birlikte yemek yedik ve babamın ya da Lincoln'ün masanın başını bırakmak zorunda kalmasını istemezdi."

Bu yemek odasını açıklıyor.

Ve belki de Lincoln, Riggs gibi düşündüyse, bazen duyguları iletmek için tasarımda hareketi kullandığında, bu dolambaçlı merdivenlerin kendi etrafında dönmesini açıklıyordu.

Sarah sürekli bir döngü içinde her birine gidip geliyor, her seferinde birinden döndükten sonra diğerine geri dönüyordu.

Tru paylaşmaya devam etti.

"Hatta bir bebek daha istiyordu, çünkü babamın iki, Linc'in ise sadece bir bebeği vardı. Jeff'ten sonra iki kez hamile kaldı. İkisini de düşürdü, ikinci bebeği ikinci üç aylık döneminin derinliklerindeydi. Onu bu kadar geç kaybetmek onu mahvetti. Onun bunu yaşaması, babamı ve Linc'i mahvetti. Her şeyin hepimiz için eşit olduğundan o kadar emindi ki, tekrar denememek gibi bir şey duymak istemedi. Bu yüzden babam ve Linc vazektomi yaptırdı."

Dudaklarında sevgi dolu, hüzünlü bir gülümsemenin hayaleti belirdi; bu, adamdan gelen ilk duygu belirtisiydi.

"Yaptıklarını öğrendiğinde, bu bir tartışma ya da anlaşmazlık değildi. Bu bir kavgaya neden oldu. Ama ikiye karşı birdi. Sayıca azdı," dedi sessizce.

Tamam, görünüşe göre iki adam da aynı kadını gerçekten seviyordu ve bunda bir sorun yoktu.

Ve çocuklar da, en azından bu çocuk, bunu sorun etmiyordu. Kimse konuşmayınca Tru devam etti.

"Dediğim gibi, her şey yolunda gitti. Gerçekten çok iyi. Tüm bu çatışmalarda bir sürü saçmalığın ortaya çıktığını biliyorum. Ama Lincoln, babamla yazmayı bıraktıktan sonra bile ailenin kendi tarafını ayakta tuttu. Parayı, hesapları, yatırımları yönetti, faturaları, vergileri ödedi. Kitap turlarına çıktı, tüm röportajları yaptı, çünkü babam bundan nefret ederdi. Babamın üçüncü kontratını müzakere ettiklerinde, menajerini kovdu ve ondan sonraki her şeyi Linc müzakere etti. Evet, Lincoln daha fazla film hakkı satmak istedi, babam istemedi ama para paradır. Tanrı aşkına, bir gölleri vardı, üç ev işletiyorlardı ve okula göndermeleri düğün masraflarını karşılamaları gereken üç çocukları vardı. Annem seyahat etmeyi severdi. Alışveriş yapmayı da severdi. Eğer annem şehirde kız arkadaşlarıyla takılmayı ve Nordstrom'a gitmeyi sevmeseydi, Linc ve babam tüm zamanlarını gölde geçirirlerdi."

Tru elini masaya koydu, işaret parmağıyla yüzeyi ovalayacak gibi oldu, sonra elini tekrar kucağına koydu.

Ve konuşmaya devam ettiğinde, bu hareketin, az önce annesi hakkında saçma sapan konuştuğunu düşündükleri için suçluluk hissetmesinden kaynaklandığını anlarlardı.

"Bu, annemin açgözlü ya da uçarı olduğu ya da tek derdinin para olduğu anlamına gelmiyor" dedi.

Harry, "Öyle bir şey düşünmüyorduk," diye güvence verdi. Tru başını salladı.

Ve devam etti.

"Linc ayrıca web sitelerini yönetti, hayran mektuplarına yanıt verdi. Babamın tüm araştırmalarını o yapardı. Babam hikayeler yaratmayı severdi. Yeni bir seriye başlamak için zamanı olsun istiyordu. Tüm bunları yaparken tıkanıp kalmak istemiyordu. Linc bunu yapmayı seviyordu. Ayrıca kitaplara herkesin söylediğinden daha fazla katkıda bulundu. Babam diyalog konusunda berbattı. Bu onu deli ediyordu çünkü yazmayı seviyordu ama bu ona hiç kolay gelmiyordu. Linc sadece geçişler yapmazdı. İlk üç kitaptan çok daha azını yaptı ama babam onlara daha fazla derinlik katması için ona güvendi. Sonuç olarak, Linc sadece ailemiz için değil, babamın sevdiği şeyi yapmakta özgür olabilmesi için de kendini paraladı."

Konuşmayı bıraktığında Harry sordu, "Korkarım kız kardeşinin, senin deyimle, tüm iç çekişmelerde neden ağabeyinin yanında yer aldığını anlamıyorum. Babanla çok zaman geçirdiğin anlaşılıyor. Üçünüz de anne babanızın aile kurma şeklinden rahatsız mıydınız?"

Adamın dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve şöyle dedi: "Kennedy mini bir anneydi. Tıpkı bugünkü gibi. Babamızı çok severdi. Sadece balık tutmak, yürüyüş yapmak ve bunun gibi şeylerle ilgilenmezdi. Makyaj yapmak, arkadaşlarıyla kahve içmek, erkekler hakkında konuşmak ve annemle dedikodu yapmakla ilgilenirdi."

Harry'ye bakışları birden yoğunlaştı.

Sonra da şöyle dedi: "Gerçekten mutluyduk şerif. Yakın arkadaşlarımız dışında kimse bilmiyordu ve bizi birlikte gördüklerinde anladılar. Birbirimizi seviyorduk. Linc, Kennedy ve benim için amcamızdan çok başka bir baba gibiydi. Çoğu insanın sahip olduğundan daha fazlasına sahiptik ve bu parayla ilgili değildi."

"Sonra ne oldu?" Harry sordu. "Sharon oldu," dedi Tru.

Bu, tüm erkeklerin koltuklarında kaymasına neden oldu. Çünkü buradaydılar.

Harry, "Bizi şuradan geçir," diye sordu.

"Babama aşıktı. *Bu* bir anlaşmazlığa neden oldu. Annemle değil. Annemin babama aşık olduğu belliydi. Ve babamın onunla ilgilendiğini biliyordu. Linc ile. Linc, Sharon'a karşı kötü hisler besliyordu. Ona Annie Wilkes diyordu."

Lanet olsun.

"Linc babamın onu kovmasını istedi," diye devam etti Tru. "Ama o kendini işine adanmıştı ve babamın dikkati dağılabiliyordu. Bir kere yazarken onu rahatsız etmiyordun. O sadece kitapla ilgilenirdi. Haftalarca düş almazdı, annem ve Linc'in Seattle'da ve ondan uzakta olmakta iyi olmalarının bir başka nedeni de buydu. Yazarken yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama kitabın dışındayken, tamamen içindeydi. Pek sosyal değildi, tam bir içe kapanıktı. Ama iyi arkadaşları vardı. Ve ailesine düşkündü."

Harry, "Ve Lincoln'ün istediği gibi Sharon Swindell'in gitmesine izin vermedi," dedi.

Tru başını salladı. "Hayır. Ve onun adına konuşamam. Yaptığı şeyi neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Onun iyi olduğunu sanıyordum. Annem ya da Linc etrafta olmadığına babamın yanında biraz huysuz olabiliyordu. Ama çoğu zaman normal bir insandı. Bir çalışan. Annem

Linc'ten ve hatta babamdan bile daha iyi davrandı. Ama bunu yapmasının sebebi her neyse, yaptı."

"O ne yaptı?"

"Jeff'i ailesine karşı kışkırtmak için psikolojik bir kampanya başlattı ve eminim şimdiye kadar fark etmişsinizdir, bunu fevkalade başardı."

Şey...

Kahretsin.

"Peki bundan ne sonuç çıktı?" Harry bastırdı.

"Sonunda kaybetti. Neden kaybetti? Ona sormanız gerekir." "Kaybetti mi?" Harry devam etti.

"Jeff buradaydı, şerif. Misted Pines'da. Olay olduğunda buradaydı. Okulda uzun bir hafta sonu tatilimiz vardı. Kennedy ve erkek arkadaşını hafta sonu için göle götürecektim, çünkü Seattle'da gitmemiz gereken bir parti vardı, ama annem ve Jeff bir gün önce geldiler."

"Kimse bundan söz etmedi," dedi Harry.

"Çünkü Lincoln bize bunu yasakladı çünkü Jeff annemi ve babamı vurdu ve ahırları ateşe verdi."

Harry arkasına yaslandı.

Herkes sessiz kaldı.

"Linc *onları yakalayamadı*," Tru son iki kelimeyi öyle derin bir alaycılıkla söyledi ki, sanki odada fiziksel bir şey varmış gibiydi. "O büyük evdeydi. Yangını gördü ve aklını kaçırmış bir halde kulübeye koştu. Oraya vardığında Sharon oradaydı. Jeff de oradaydı, elinde tüfek vardı, her yeri kan içindeydi. Linc'in yaptığı ilk şey annemle babamı sormak oldu. Jeff ahırda olduklarını söyledi, o da içeri girip onları almaya çalıştı ama yangın çok şiddetliydi. Sonra yangını durdurmaya çalıştı. Jeff kanlar içindeydi ama babam bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ölü olup olmadıklarını. Hortumu kaptı,

peşinden gitti. Ama onu durdurmak mümkün değildi, bahçe hortumuyla bile, bu yüzden sadece yayılmamasını sağladı, özellikle de kulübeye. Babam orayı çok severdi. Hepimizin orada mutlu anıları vardı."

Cade Riggs'e bir bakış attı, Riggs de ona karşılık verdi. Ve evet.

Nadia haklıydı.

Cade bu işte iyiydi çünkü kabin tarafındaki alanın ıslatılmasını sorgulamıştı.

Tru derin bir nefes alıp verdi ve konuşmaya devam etti.

"Bunu başardıktan sonra Sharon ve Jeff ile uğraşmak zorunda kaldı. Babam ona hiç güvenmedi ama o anda anlamasa bile, daha sonra anlamak için kafasını meşgul edecek başka bir şey olmadığı için çok zamanı vardı. Bu yüzden Jeff'le konuştu ve Jeff de Linc'in anladığı şeyi doğruladı."

"Peki Lincoln ne ?" Harry sordu.

"Jeff'in kafasını babam, ben ve Kennedy'nin annemin gözdeleri olduğu, babamın parası ve tüm gücü olan adam olduğu konusunda karıştırdığını ve babam ona *söylemediği* halde söylediği için babamın annemi ve ailesini Lincoln ile paylaşmayı bıraktığını bildiğini söyledi. Bu yüzden onlarla ilişkisini kesiyordu. Jeff de dahil. Özellikle Jeff, çünkü kardeşinin karısı olarak gördüğü kadından yaptığı çocuğa bakmaktan bile nefret ediyordu. Dışlanacaklardı. Anneleri olmayacaktı. Kardeşleri olmayacaktı. Seattle'daki ev yok. Göl kenarındaki ev yok."

Tanrım.

Ne amcık ama.

Tru, "Beni üzen şey, babamın Jeff'i Linc'in beni ve Kennedy'yi sevdiği gibi sevmesi değil, aynı zamanda annemin bunun olmadığını hepimize anlatmak için ne kadar çok çalıştığı. Bu olduğunda Jeff sadece on dört yaşındaydı.

Kalın. Sekiz yaşında da değildi. On dört yaşına geldiğinde, ahlaki bir pusula oluşturuyor olmalısın. Özellikle de etrafınızdaki her şey, babanızın açıkça güvenmediği bir kadının size söylediklerinin tam tersini haykırıyorsa, bazı şeyleri mantıklı hale getirebilmelisiniz. Bunu bana verdiler. Kennedy'ye bunu verdiler. Kafamda yürütebildiğim tek yol, hepimizin onu çok şımartmış olması, bir şekilde onda az gelişmiş olması. Annemi vurarak öldürdü ve bu hala en kötü ihanet gibi görünüyor."

Riggs bunu
görebiliyordu. Tru
devam etti.

"Olay yerinde Sharon Linc'e herkese 'iğrenç' hayatlarını ve Jeff'in ne kadar berbat biri olduğunu anlatacağını söyledi. Bir yetişkin olarak yargılanacağını, yargılanmasa bile annesini ve amcasını öldürdüğü için hayatının sonsuza dek mahvolacağını ve herkesin bunu bileceğini ve nedenini tahmin edeceğini söyledi. Unutulmamalıdır ki, hayatının aşkını ve ikiz kardeşini kaybetmiş olan Lincoln'e gerçekten büyük bir kötülük yaptı ve cinayetleri oğlu işledi. Eminim bunu biliyordu, bu yüzden bir cinayet daha işledi. Bu yüzden Jeff'e kıyafetlerini söyledi, kıyafetleri ateşe attı ve eve gidip düş almasını, tek kelime etmemesini ve evden çıkmamasını emretti. Sonra da polisleri aradı."

"Bu hikâyeden emin misin?" Harry sordu.

"Hiçbir şeyden emin değilim. Orada değildim," diye yanıtladı Tru. "Linc'in bana ne söylediğini biliyorum, çünkü Jeff'in başının belaya girmemesi için herkesin ağzını kapalı tutmasını sağlamak bana düşüyordu. O sırada sadece korkunç bir kaza olduğunu, Jeff'in hatalı olduğunu, olayların onun kontrolü dışında gelişeceğini ve hepimizin Jeff'i korumak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini söyledi. Bu 'kazanın' on dört yaşındaki erkek kardeşimin annemi vurması olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

babalarını öldürüp cesetlerini yaktılar. En azından atların dışarı çıkmasına izin verdiler."

Riggs bunu hayal etmek istemedi. Ama evet.

En azından atların çıkmasına izin verdiler.

"Linc hapisten çıktığında," diye devam etti Tru, "bana geldi ve Jeff ile Sharon'ın hâlâ yakın olmasından duyduğu endişeyi paylaştı. Olanlar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemi ve babamı kaybettiğimizden beri onu görmemiştim. Lincoln, Sharon'ın psikolojik manipölasyonu hakkında bir şey paylaşmamış olsa da, onun hakkında derin endişeleri olduğunu biliyorum. Mahkum edilmeden önce ve hapse girdikten sonra, onun Kennedy ya da Jeff ile bir ilgisi olmadığından emin olmam için beni defalarca uyarmıştı. Onlardan uzaklaştığım için de üzgündü."

"Peki bütün içinde Kennedy?" Harry bastırdı.

Tru iç geçirdikten sonra şöyle dedi: "Jeff bizim küçük kardeşimizdi şerif. Onu şımartmanın, her yapmasına izin vermenin ve her şeyi onun için yapmanın aptalca olduğunu bilmiyorsun. O sevimli ve senin küçük kardeşin. Sadece yapıyorsun. Gerçi Kennedy bunun ne kadar aptalca olduğunu bu gece öğrendi. Bu yüzden histerik davranıyor. Ama hastanede tüm hikayeyi öğrendik, bu yüzden buradayım."

"Peki neydi o?" Harry sordu.

"Sharon Jeff'in karıştırıyordu. Ve paraya ulaşmak için, muhtemelen Linc'i ve ölümünden sonra da anne ve babasını mahvetmek için, Jeff'i Kennedy'nin kafasını karıştırmak için kullandı. Gerçi Jeff de paranın peşinde olduğu için Sharon söz konusu olduğunda bu biraz abartılı olabilir. Kız kardeşimle aramız açık değil. Tıp faköltesi şaka değil ve ihtisas tüm zamanınızı ve enerjinizi emiyor. İşte var. Ayrıca bazı önemli konularda aynı fikirde değiliz, bitmek bilmeyen davalar en büyüğü.

Onlardan biri. Gerçi o daha çok annemin ailesinin parayı almasını engellemeye çalışıyor. Ancak babamın ailesi ve Mary Teyze'nin de işin içine girmesi hepimizi şaşkına çevirdi. Öğrendiğime göre açgözlülük insanlara boktan şeyler yaptırıyor. Paranın kapışılabilceğini gördüler ve atladılar."

Açgözlülük insanlara bunu kesinlikle yapıyor.

Riggs o kâbusu Angelica ile kendi tarzında yaşıyordu.

Tru devam etti, "Ama Kennedy, Jeff'i şımartmak ve her ihtiyacını karşılamak konusunda annemle birlikte her zaman en kötüsü olmuştur. Şimdi *Jeff*," neredeyse ismi tükürüyordu, artık duyguları dışa vuruyordu, "o ve ben birbirimize yabancıydık. Ama bunun annemi ve babamı bir 'kazada' öldürmesi ve çok sevdiğim, onu korumak için canını dişine takan bir adamı mahvetmesiyle çok ilgisi vardı."

Harry, "Anladığım kadarıyla Kennedy davada Lincoln ve annenle iyi geçinemediğinizi iddia etmiş," diye yorum yaptı.

"Hayır, *Jeff* bunu iddia etti," diye karşı çıktı Tru. "O belgeleri dosyaladılar ve Kennedy imzalamadan önce onları okumadı. Aklını kaçırdı. Beni aradı ve özür diledi. Jeff'isyan yasasını okuduğunu söyledi. Ama onu suçlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu saçmalıkla ilgili o kadar çok evrak işi var ki, o kadar şeyle uğraşmama rağmen ihtisasımı tamamlayabilmem bir mucize. Sadece imzanı atıp bu işin bittiğini görebiliyorum."

Harry, "Peki, tüm bunlar ortadayken, Lincoln öldükten sonra bile bu sırrı neden sakladığınızı merak ediyorum," dedi.

"Çünkü bize en başından beri öyle yapmamızı söyledi. Çünkü dünyanın her yerinde herkesin annem ve babam hakkında konuşmasını istemiyordu. Kitaplar otuzdan fazla dile çevrildi, şerif. Her yerde olurdu. Ayrıca Jeff'in bir pislik olduğunu biliyordu ve yardım almasını, islahevine gönderilmemesini istiyordu, ama hapisyanede olduğu için bunu yapabilecek durumda değildi.

Jeff'in zamanı, onun için almak için. Ve eğer Lincoln sırlarını ve oğlunu korumak için kendini bu kadar tehlikeye atacaksa, onu buna karşı çıkamayacak kadar çok seviyordum."

Bunun için adamı
suçlayamazdım. Tru'nun hala
daha fazlası vardı.

"Ve söylemeliyim ki, her şey olup bittikten sonra işler daha iyiye gitmedi, çünkü babamın ailesiyle yaşamaya başladık ve onlar babama Linc'ten daha çok bağlıydılar, öyle ki, yasal işlemlere dahil olmadan önce onları seviyordum, ama ben bile bunun garip olduğunu düşündüm. Sanırım onlar da, sırrın içinde olmasalar bile, işlerin görüldüğü gibi olmadığını hissettiler. Kennedy ve benim değerli oğullarının çocukları olduğumuzu, Jeff'in ise daha az değerli oğulları olduğunu hissettiler. Nasıl olduğunu sormayın. Tek bildiğim ona farklı davrandıkları, şımartmadıkları, besleyip büyütmedikleri. Sanırım bu onun sinirine dokundu, onu seven iki insanı öldürdüğü gerçeği sinirine ve Sharon bir şekilde ona yakın kalmayı başardığı için bu açıdan da çalıştı, çünkü bu onun kafasını doldurduğu tüm saçmalıkları doğruluyordu."

"Bunu sana Jeff mi söyledi?" Harry
sordu. Tru başını salladı.

"O zamanlar bilmiyordu ama Linc biliyordu çünkü Jeff ona söylemişti. Kennedy bile bilmiyordu, ta ki bir saat önce hastanede Jeff bize anlatana kadar. Ben ufak tefek şeyler biliyordum. Lincoln'ün endişeleri dışında Sharon hakkında hiçbir şey. Sadece annem ve babamın öldüğünü biliyordum. Bir sebepten dolayı Jeff onları vurmuştu. Linc bunun için hapse girecekti. Ve hepimiz Jeff'le ilgilenmek zorundaydık çünkü on dört yaşındaydı, kafası , bu yüzden *sorunluydu*." Yine neredeyse son kelimesini tükürüyordu. "Bunların geri kalanı benim için yepyeni."

Ve şimdi onun mesafeli tavrının ve yavaşça sızan duygularının ardındaki açıklamayı biliyorlardı.

Bu saçmalığı yeni öğreniyordu.

Tanrım.

Kendini tren çarpmış gibi hissediyor olmalıydı.

Harry, Riggs'in sorusunu, "Sence Lincoln sana Sharon'dan neden bahsetmedi?" diye sordu.

"İlk başta, çünkü sadece on yedi yaşındaydım," diye cevapladı Tru hemen. "Sonra üniversiteye gittim, yüksek lisans yaptım, ihtisas yaptım. Açıkçası Şerif, Linc beni seviyordu ve oğlu annemle babamı aldı. Jeff zaten hayatımın içine etmişti. Bu çok fazlaydı ve tüm bunlar, özellikle de Jeff'in onun saçmalıklarına kanacak kadar zayıf olması çok daha fazlaydı. Bu yüzden Jeff'in tüm geleceğimi mahvetmesiyle uğraşmak istediğini sanmıyorum."

Lincoln Whitaker'ın sağlam bir adam olduğu belliydi. Tru hala konuşuyordu.

"Jeff sonunda ailemize yaptıklarıyla zorunda kalacağı için çıldırmış durumda ve Sharon'ın onu otobüsün altına atacağından korkuyor. Ve sözlerime kulak verin, atacak. Şimdi, bu bataklığı Kennedy ve benim üzerime yıkıyor ve ona yardım etmemizi istiyor. Sonuç olarak, Kennedy de çıldırdı. Yine de Jeff için çok üzüldüğünü sanmıyorum. Lincoln'ü kaybettikten sonra onunla tüm iletişimi keseceğine dair söz verdiği *hala* Sharon'la takılmasına çok kızgın."

"Amcan neden mirasıyla uygun bir şekilde ilgilenmedi?" Harry, Riggs'in bilmek istediği bir başka soruyu sordu.

"Dürüstçe mi?" Tru da karşılık olarak sordu. Harry başını salladı.

"Bilmiyorum," dedi Tru. "Tam bir baş ağrısı oldu. bu kadar. Hapisten çıktıktan sonra beni ziyarete geldiğinde tek derdi göle geri dönmemizdi. Ailemizin parçalarını bir araya getirmek. Jeff'i görmek. İyileşmesine yardım etmek. Sanki bunu yapmakla çok ilgileniyormuşum gibi, ki ilgilenmiyordum. Ama Jeff'e yardım etmekle ilgileniyordum."

Lincoln hayatının ipuçlarını topladı ve ben de *bunu* yapmaya hazırdım. Ve eğer bunun bir parçası Jeff'le uğraşmaksa, tamam. Linc sahip olduğum tek ebeveyndi, bu yüzden onu yeterince seviyordum, eğer ihtiyacı olan şey buysa, oradaydım. Bu yüzden beni terk ettikten bir gün sonra intihar ettiğini söyleyen telefonu aldığımda çok üzüldüm, hasta ama aynı zamanda tamamen sarsıldım."

Harry buna bir anlam veremedi, mesela amcasının öldürülmüş olabileceğini düşününce şaşırması için bir neden vardı.

Ama en azından bu, arazinin neden darmadağın olduğunun bir açıklamasıydı.

Lincoln'e göre, hapisteyken paranın çocuklar için nasıl kullanılacağına dair talimatlar vermişti.

Sonra, dışarıdaydı ve hayatta olduğ u ve işlemediği bir suçtan dolayı hapis yattığı için başka şeylerle uğraşmaya niyetliydi. Henüz elli yaşındayken, daha yaşayacak çok ömrü kaldığını düşünerek, mal varlığını hemen gözden geçirmedi.

Harry onları farklı bir yöne doğru hareket ettirdi.

"Gölde ne aradıklarını biliyor musun?"

İlk kez, , adam duygularını gösterdi.

Kocaman gülümsedi ve "Evet. Bu Lincoln'n bana söylediği bir şeydi."

"Ve öyle mi?" Harry sordu.

"Lincoln ilk üç kitaptan sonra kitapları yazmadı ama babamla yakın çalıştı ve sonuçta o hala bir gerilim yazarıydı. Ve bunun Sharon'dan intikam almak için olduğunu biliyorum. Sharon onu hapishanede ziyaret ettiğinde, o gittikten sonra babamın son el yazmasının çıktısını aldığı nı, dijital dosyaları sildiğini, sayfaları ve babamı imzalamaya ikna ettiğini söylediği bazı sözleşmeleri aldığı nı, babamın amiral gemisi serisinin sonraki altı kitabının film haklarını sattığını, onları

ve polisleri aramadan önce onları göl kenarında bir yere gömdü."

"O şeyleri neden gömsün ki?" Harry sordu.

"O yapmadı," diye açıkladı Tru. "Ortada ne son bir taslak ne de bir sözleşme vardı. Lincoln babamı daha fazla satmaya ikna etmekten vazgeçmişti, çünkü ilgi babamı rahatsız ediyordu ve Lincoln bunu *gerçekten* hissetti. Ama Sharon babama ilk olarak büyük bir hayran olarak geldi. Kitapların ana karakterinin tek yumurta ikizi olması şaşırtıcı değil ve sanırım onun çarpık kafasında babamın Lucas Washington olduğunu düşünüyordu. Ve eğer kayıp bir Roosevelt Lincoln kitabı varsa, çok para eder. Ve eğer film hakları için bir sözleşme varsa, bu çok daha değerli olurdu. Jeff'in de bunların peşinde olduğunu sanıyorum. Ve kendi adına, diğer herkesi nasıl saf dışı bırakacağını ve babamın mirasını nasıl ele geçireceğini bulana kadar hiçbirimizin bilmesine izin veremezdi."

Siktiğimin sidiği.

"Ama Sharon o taslağı okumak için *adam öldürürdü*," diye devam etti Tru. "Bu da yazarın ölümünü planlamasını daha da çılgınca kılıyor. Çünkü çok daha fazlasına sahip olabilirdi. Ama Lincoln henüz okumadığı bir Lucas Washington hikâyesi olduğu fikrinin onu zaten olduğundan daha da delirteceğini biliyordu. Ve eğer daha fazla film olursa, daha da fazla Lucas Washington'a sahip olacaktı."

En azından Lincoln onu on beş yıl boyunca hiçbir şey bulamayacağı bir arayışa göndererek biraz olsun sırtını döndü.

"Yine de," devam etti Tru, "yaptığı şeyi yaparak on beş yıl geçireceğine dair bir fikri olduğunu hayal bile edemiyorum. Bunu sadece onunla uğraşmak için yaptığını içten içe biliyorum. Sonunda, ondan değerli şeylerin alınmasında parmağı vardı ve oğlunu seven bir baba, karısına tapan bir koca ve sadık bir kardeş olarak

Yaptığı şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu. Ondan değerli bir şey almanın tek yolu buydu."

Tru Riggs'e döndü.

"Ve hepimizin çok mutlu olduğu o göldeki huzuru birilerinin bozduğunu düşünmek onu çok üzerdi. Gerçekten olduğumuz gibi bir aile olabildiğimiz tek yerdi. Bizden sonra gelen insanların bizim kadar mutlu olamamasına kesinlikle çok üzüldü."

"Biz mutluyuz, Tru. Sharon ve kardeşin sadece ara sıra başımıza bela oluyorlardı," diye güvence verdi Riggs.

Bu Tru'nun yüzünde bir gülümsemeye daha yol açtı.

Harry, "Kardeşinle cinayetler hakkında konuşmam gerekecek, Tru," diye uyardı.

Tru tekrar Harry'ye döndü.

"Söz hakkım olduğundan değil, ama ben böyle iyiyim. Lincoln'un adının temizlenmesi gerekiyor. Beni videoya çekmenin ne anlama geldiğini biliyorum ve tüm kayıt altına almakta bir sakınca görmüyorum. Onun adına konuşmamalıyım ama bu noktada tahminimce Kennedy de öyle olacaktır," dedi Tru ona.

Harry, "Bu, ailenizin daha derin bir incelemeye tabi tutulacağı anlamına gelecek," diye uyardı.

"Şerif, hayatımın otuz üç yılını Roosevelt Whitaker'ın çocuğu olduğum gerçeğini saklayarak geçirdim. Babam iyi bir adamdı. İyi bir babaydı. Beni çok severdi ve bunu saklamazdı. Bana olduğum tüm iyi şeyleri öğretti. Her şeyi ona borçluyum. Onu her gün özlüyorum. Ailemi tanımayan küçük beyinli insanlar ne isterlerse onu düşünecekler. *Sonunda* babama sahip çıkabilirim. Hadi bakalım."

Tamam o
zaman.

İşte .

Riggs bu adamı severdi.

Kedinin Sürüklediği Bir Şey

Riggs

A

Sabah sekizi biraz geçte Riggs kendi şeridine döndü.

Dün gece Gia'yı eve geri getirmek ve Nadia ile Ledger'a iyi olduğunu göstermek için yaklaşık on beş dakikası vardı, sonra da ifade vermek üzere karakola gitmesi gerekiyordu.

Ama o yokken Nadia ona mesaj atarak Ledger'ın o gün okuldan evde kalmasına izin vermesini önermiş, o da kabul etmişti. Böylece okulu aramış ve Angelica'ya mesaj atarak her şeyin yolunda olduğunu ve Ledger'ın o gün izinli olduğunu bildirmişti. Nedenini öğrenmek isterse, daha sonra arayıp açıklayacaktı.

Bu da demek oluyordu ki, arabada durduğunda kapı hemen açıldı ve Gia dörtnala kamyonetine doğru yola çıktı, Ledger da hemen arkasından onu takip etti.

Kamyonetinden aşağı atlamış, kapıyı çarpmış, Gia'ya elini uzatmış ama sonra Ledger ona bir roket gibi çarpınca destek almak zorunda kalmıştı.

Riggs oğlunu kucakladı ve Ledger başını geriye doğru eğdi.

"Sana söylemiştim, sen ve Gia bize bir şey olmasına asla izin vermezsiniz," dedi.

Tanrım, çocuğunu seviyordu.

Riggs, Nadia'nın durduğu ön güverteye doğru yürürken onu yanından ayırmadı.

Ledger ve Gia onun etrafını sardılar, ama Riggs onu kollarına aldı, sıkıca sarıldı, karşılığında bir tane aldı ve başının yanını öptü.

Ondan sonra içeri girdiler.

"Aç mısın?" diye sordu.

O...ve yorgundu. Uykuya ihtiyacı vardı.

"Evet," dedi ona.

"Yumurta mı, krep mi, yoksa başka bir şey mi?" diye sordu.

"Her neyse tatlım," diye mırıldanarak mutfakta bir tabure aldı.

Ledger onun yanındakine tırmandı.

Gia onun ayaklarının dibinde karnının üzerine kayd.

"Yumurtalar, en hızlıları," diye mırıldandı Nadia.

İşe koyulmadan önce onun önüne bir fincan kahve koydu. Bir yudum aldı, sonra gözlerini oğluna dikti.

Ledger sözlü olarak sormadan ne sorduğunu tam olarak biliyordu.

"Tamam baba, haklıymışsın. Tüm bu olanlar olurken endişeli."

Nadia'nın elleri yumurta kartonunu tezgâhın üzerine koyarken durdu ama Riggs "Vur bana," diye ısrar edince ellerini tekrar yerine koydu.

Ledger ona verdi.

"Tehlikeli olabileceğini söylediğinizden beri pek iyi uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

Riggs, "Devam et," demeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Geçen yaz kamp yaptığımız zamanı hatırlıyor musun, ata binmeye gitmeden bir gün önceydi ve ben çok heyecanlıydım?" Ledger ona cevap vermesi için zaman tanımadı, konuşmaya devam etti, "Ve dışarıda uyuyorduk. Ve ben uyuyamadım. Bana yıldızları saymamı ve bunun uykumu getireceğini söylemiştin. Ben de yaptım ve hemen uykuya daldım."

Riggs başını salladı. "Hatırlıyorum."

" ve okumak uykumu getirmediğinde, yataktan kalkıp yıldızlara bakıyor, onları saymaya başlıyor, uykum ve sonra yatağa geri dönüyordum. Bu ilk birkaç gece işe yaradı. Ama dün gece daha yıldızlara bakmadan gölün yanındaki ışıkları gördüm ve seni almaya gittim."

Mantıklı geldi.

Ve Ledger, Riggs'in neden onlarla kalırsa aynı şeyin olacağından endişelendiğini anlamış görünüyordu.

Ama Ledge'in o ışıkları görmesi, o piçleri yakaladıkları anlamına geliyordu, bu yüzden oğlunun birkaç gün boyunca bunu hissetmek zorunda kalması berbattı, ama sonunda hepsi iyiydi.

Bu nedenle başka bir söylemedi.

Ledger onu dikkatle inceleyerek, "Yorgun görünüyorsun baba," dedi.

Riggs, "Bittim," diye mırıldandı ve Nadia'nın elleri yumurtaları çırparken durdu, sonra iki kez tekrar çırpmaya başladı.

Dudakları seğirdi.

Ledger, "Biraz kestirmelisin," diye öneride bulundu. "Ben sonra uyudun mu?" Riggs sordu. Ledge başını salladı.

Riggs dikkatini Nadia'ya çevirdi. O da başını salladı.

Riggs, "Hepimiz biraz kestirmeliyiz," diye buyurdu.

"İmkânı yok!" Ledger ağladı. "Okuldan tam gün izin aldım. Uyuyarak geçirecek değilim."

Riggs iç çekti.

"Ledger ve ben yapacak bir şeyler bulabiliriz," dedi Nadia mutfağın karşısında, ekmek kızartma makinesine ekmek atarken. "Sen kahvaltını yap ve ."

Onunla yatmayı tercih ederdi ama Riggs başını salladı.

Yumurta ve tostunun yarısına ki, kapı açılmadan hemen önce çalındı.
Annesi geldi.

"Polly?" Riggs ona kimin söylediğini tahmin etti, bu yüzden işte değildi ama tam oradaydı.

"Kaynaklarımı açıklamam," diye yanıtladı annesi.
Polly'ydi.

İçeri girdi, çantasını bir kenara yanağından öptü ve sonra oturduğu yerde oğluna sarıldı ve başının üstünü öptü.

"Kahve ister misin, Gail?" Nadia teklif etti.

Annesi, "Bir fincana bayılırım, hayatım,"
diyerek kabul etti. Riggs yedi.

İşini bitirdiğinde annesi, "Kedinin sürüklediği bir şeye benziyorsun," dedi.

Riggs, "Sağ ol, ben de bunu yapacaktım," diye şaka yaptı.

"Yatağına git," diye emretti annesi ve Nadia'ya bakışlarını sallayarak onu da içine çekti, bir kadına Riggs gibi göründüğünü söylemeyecek kadar zekiydi, Nadia da öyle yapmıştı. Bitkin. Annesi sonra Ledger'a baktı. "Tekneyle açılıyoruz."

"Pekâlâ!" Ledger ellerini havaya kaldırarak
bağırdı. Riggs'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Annesine minnettar bir gülümseme fırlattı, ayağa kalktı, Nadia'yı belinden bağladı, sonra onu aceleyle götürdü ve iki kat yukarı çıkardı.

Yatağı , bu Nadia'nın onunla birlikteyken her gün yaptığı bir şeydi.

Bir diziyle vurarak onu da yanına aldı, sonra yastıklara vurarak onu ciddi bir şekilde gecikmeli olarak kaşıklarına geri çekti.

"Bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın," diye uyardı.

Dışarıda teknesinin motorunun çalıştığını duydu.

"Yapacağım," diye mırıldandı, onu daha da yaklaştıracak...

Ve sonra dışarıdaydı.

O GECE Riggs, Ledger'ı yatırdıktan sonra merdivenlerden indi. Oğlu televizyon seyredirken aralarında uyuyakalmıştı ve bunu yatma saatinden iki saat önce yapmıştı.

Riggs onu yukarı taşımaya başlamıştı ama kararlı bir uyurgezer gibi Ledge uyanmış ve yere bırakılmayı talep etmişti. Hâlâ komik uyurgezerlik modundaydı, pijamalarını giyme ve yatağa l gibi düşmeden önce dişlerini temizleme hareketlerini yapmıştı.

Riggs yorganı çekip onu yatırdı. Gia inleyerek yatağın kenarına yerleşti, Riggs başını okşadı, ışıkları söndürdü ve artık Nadia'yla birlikte her şeyin bittiğini kutlayabilirlerdi.

Ama aşağı indiğinde, izledikleri programın duraklatıldığını, kadının kanepeye uzandığını, telefonunu kulağına dayadığını ve "Neredeyse tamamen haklıydın, Maribeth. Asistandı!"

uyandıktan sonra ona bilgi verdi.

Daha sonra kutlama yapacaklarını düşünen Riggs, bira almak için yönünü değiştirdi.

Telefonu çaldığında kapağını açıyordu.

ıkardı ve ekrana baktı.

Telefonu açtı, "Hey, Harry," dedi, sonra birasını geri çekti.

"Bilgine, kardeşim. Haberim var. Seattle Polisi son gelişmeleri göz önünde bulundurarak Lincoln Whitaker'ın sözde intiharıyla ilgili dosyayı yeniden açıyor."

Mutfağında durup bunu duyan Doc Riggs çok yavaş bir şekilde gülümsedi.

Artçı Sarsıntılar

Nadia

T Göl Kıyısındaki Hayaletlerin Gizemi Çözülüyor
bir sızlanmayla bitmedi.
Çeşitli patladı.

Misted Pines halkı, hayali, sessiz ve büyüleyici (ama yine de şirin) küçük kasabalarında yüksek profilli bir dava ortaya çıktığında medyanın üzerine çullanmasında artık ustalaşmıştı.

Gerçi Kimmy'nin söylediğine göre, ben olduğum kişi ve tüm bu olaylarda küçük bir oyuncu olmama rağmen, Ray Andrews ve Kristal Katil davaları kadar ses getirmemiş. Belki de Delphine Larue benimkinden daha büyük bir isim olduğu için (Ray Andrews kabusuna o da karışmıştı). Belki de insanlar Misted Pines yorgunluğu yaşadıkları içindir. Belki de Roosevelt, Lincoln ve Sarah Whitaker'ın alışılmadık yaşam tarzlarının ortaya çıkarılması müstehcen olsa bile, sonuçta davalar eskiydi, halk onlarca yıllık sürekli haber döngüsüyle giderek daha alaycı hale geliyordu...

Ve neyse ki, çok daha büyük ünlüler, ulusal ilgi odağını işgal eden ve TikTok'u yeni içerik salvosuyla aydınlatan acı, çirkin bir boşanmaya karışmıştı.

Yine de o gece ahırda yaşananlar yıldızlı bir dağ gecesinde kolay kolay unutulmayacaktı.

Yakın bile değil.

Bu ve sonrasında yaşananlar çok daha fazla drama ve travmaya neden olacak ve çok daha ilginç bir hal alacaktı.

BURADA BAŞLIYOR...

ŞAŞIRTICI OLMAYAN BİR ŞEKİLDE, Jefferson Whitaker hemen Sharon Swindell'i parmakla göstermeye başladı.

İlk başta tek kelime etmedi. Ama

Jeff'in söyleyecek çok şeyi vardı.

İlk bükülme, amcasını ve annesini vurmadığını iddia etmesiydi.

Hayır.

Polise verdiği ifadede hiç vurulmadıklarını paylaştı.

Bunun yerine Sharon onları uyuşturmuş (Roosevelt'in kilerini doldurduğu ve bunu Sarah etraftayken de yaptığı için bunu yapmak onun için kolaydı), sonra onları ahıra sürüklemiş ve ölmeleri için ateşi yakan da o olmuştu.

Daha sonra Jefferson'ı kana buladı ve ateşin Lincoln'ü koşturacağını bildiği için tüfeği ona verdi.

Jeff orada olduğunu ve onun emrettiklerini yaptığını itiraf etti ve bunun hem onu ailesi hakkında korkunç şeylere ikna ettiği hem de ondan korktuğu için olduğunu söyledi.

Ona emrettiği şey, atları dışarı salması ve kaçtıklarından emin olmasıydı.

Onun dışında bu olayla hiçbir ilgisi yoktu.

Ne yazık ki, olayla ilgili soruşturma çok kötü bir şekilde yürütülmüştür. Kadının adamı ıslattığı iddia edilen kandan test etmek için ellerinde hiçbir iz yoktu. Olay yeri düzgün bir şekilde incelenmemişti. Cesetler incelenmiş olsa da o kadar kötü yanmışlardı ki, adli tabip cesetlerin kurşun yarası mı aldıklarını, ilaçla mı uyutulduklarını ya da yanarak kl olmadan önce mi öldüklerini rapor edemedi.

Daha fazla metal dedektörü gönderilmiş ve bölge taranmıştır, ancak boş kovan ya da atış izine rastlanmamıştır.

Bununla birlikte, aradan on beş yıl geçmişti, dolayısıyla bunlar yağmurla ya da eriyen karla sürüklenmiş ya da hayvanlar tarafından dağıtılmış olabilirdi.

Ya da Jeff'in bolca zamanı vardı, bölgeyi sık sık ziyaret ettiğinden bahsetmiyorum bile - ve onu bunu yaparken görebilecek herkesten başarıyla uzak tutmak için az çaba sarf etmemişti

-Kendi arkasını toplamak için.

Jüri karar vermek zorunda.

SONRAKİ DÖNÜM, bu kanıta sahip olmasalar bile av tüfeğine sahip olmalarıydı.

Ve Harry onu kanıt dolabından çıkardığında, Lincoln'n çift namlusu tamamen dolu bir silahı teslim ettiğini hemen fark etti.

Bu da Jefferson'ın silahın hiç ateşlenmediğı ve Sharon'ın silahı ateşlemeyerek ya da en azından Jeff'e vermeden önce boşaltmayarak bir hata yaptığı yönündeki iddialarına kesinlikle itibar kazandırıyor. Çünkü kim bir silahı kullandıktan sonra, sözde başarılı bir şekilde ve cinayet silahı olarak polise teslim etmeden önce yeniden doldurur ki?

Bu da polisin olayla ilgili ne kadar kalitesiz çalıştığını daha iyi gösteriyordu, çünkü tek yapmanız gereken namluyu amaktı

ve o zaman pek çok soru sorulacak ve yanıtlanacaktı.

Belki bir adamın hayatını kurtarmak.

SHARON SESSİZ KALDI ve sonunda Harry, Jeff'i yalnızca haneye tecavüz ve kötü niyetle suçlamak zorunda kaldı.

Jeff bu suçlamaları kabul ederek, evet, Sharon'la birlikte yıllarca insanları gölden uzak tutmak ve "kayıp el yazmasını" (el yazmasının sahte varlığını Jeff'in babası Tru'yla paylaşmış ama Jeff'le paylaşmamıştı, gerçi Jeff'in Sharon konusunda kırılğan olduğunu düşündüğü için paylaşmamış olması anlaşılabilir bir şeydi) aramak için bir dizi şey yaptıklarını itiraf etti.

Yine de Jefferson, Sharon'a karşı tanıklık edeceği bir anlaşma yaparak bunu kabul etti.

SHARON DURUŞMAYA GİTTİ ve Maribeth (tabii ki) MP'ye gelmek için işinden izin almak zorunda kaldı, böylece her gün benimle birlikte gelişmeleri izleyebildi.

Bu da en iyi arkadaşımın yaptığı bir şeydi.

İlk başta, sert bir şekilde oldukça çekici olan Sharon sakin ve uysal görünüyordu.

Bunu görebiliyorum.

Dava eskiydi. Elllerinde artık ölü olduğu için konuşamayan bir adamın itirafı vardı. Muhalefet mırıltısı olmadan, birisi bu suçtan yedi yıl hapis yatmıştı. Soruşturmada hata yapılmıştı, bu yüzden av tüfeği dışında (gerçi o da oldukça zarar vericiydi) ona karşı ikinci derece kanıtları bile yoktu.

Bunun da ötesinde, Whitaker'ların yaşam tarzını nahoş bulabilecek bir jüri dalgasını da arkasına alabilirdi.

Ancak Whitaker ailesinin çok iyi dostlara sahip olduğunu, bunların sayısının oldukça fazla olduğunu, hepsinin de merhum adına konuşmaya çok hevesli olduğunu -aslında bu fırsatı yakalamak için yıllardır bekliyorlardı- ve ebeveynlerini koşulsuz seven en az iki çocukları olduğunu hesaba katmamıştı.

Ne kadar mutlu bir aile olduklarına, ebeveynlerin çocuklarını ve evet, birbirlerini ne kadar derinden sevdiklerine, insanların Sharon'ın ne kadar ürkütücü olduğunu düşündüklerine dair ifadeler ortaya çıktıkça, Lincoln'ün Sharon hakkındaki endişelerini açıkça dile getirmesinden bahsetmiyorum bile - ve kulaktan dolma bir şekilde değil, bazılarının bunca yıldır olasılık için sakladıkları kısa mesajlar vardı - işler dramatik bir hal aldı.

Truman ve Kennedy'nin kürsüye çıkmasından sonra bu dönüş Sharon için felaket oldu.

Truman açık sözlüydü, inandırıcıydı ve duyguları ortaya çıktığında, açıkça samimi ve tamamen içtendi.

Öte yandan Kennedy, tam bir karmaşaydı. Ama bu şaşırtıcı değildi. Bu da açıkça gerçektir ve sevdiği ailenin bu şekilde parçalanmasına kalbinizin dayanmaması için ölmüş olmanız gerekirdi.

Jefferson'ın savcılığın elindeki en önemli olması gerekiyordu. Ancak, bu şekilde sonuçlanmayacaktı.

Elbette, şeytani ve tüyler ürpertici bir duygusal terörizm tablosu çizdi. Aynı zamanda mutlu aile yaşamlarına tanıklık etti ve hatta kadının söylediği şeylerin içeri girmesine izin verdiği için suçluluk duyduğunu paylaştı.

Ancak, psikolojik kontrolün eseri olan korkunç eylemlere, bu durumdaki rolüyle ilgili herhangi bir sorumluluk almaktan çok, bu durumla uğraşmak zorunda kaldığı için kızgın bir havayla bakan otuz yaşında serseri bir çocuk havası verdi.

Bu durumun Sharon'ın lehine işlememesinin tek nedeni, Sharon'ın tüm bunların nereye varacağını görüyor olmasıydı. Ve cesur bir yüz ifadesi takınmak ya da savcılıkla savunma müzakerelerine girmek yerine, aniden sadece zihinsel yetersizlik temelinde bir temyiz ayarlama girişimi olabilecek bir şekilde davranmaya başladı.

Ve bunu, her ikisi de sempatik tanıklar olan Truman ve Kennedy ile başlayarak son derece akılsızca yaptı.

"Babanızın beni sevdiğini biliyorsunuz!" gibi şeyler söyleyerek onların sözünü kesiyordu. Yüksek sesle feryat ediyordu. Bir keresinde de baygınlık geçirerek sandalyesinden düşmüştü.

Yargıç onu birkaç kez uyardı ve Jefferson'ın ifadesi sırasında bir noktada defalarca savunma masasına vurup "Yalancı, yalancı, yalancı" diye bağırınca, yargıç avukatının onu sakinleştirmesi için duruşmalara öğleden sonra ara verdi. Bu uyarıyı, tekrarlanması halinde mahkemeye itaatsizlikle suçlanacağı konusunda yaptı.

Ondan sonra başka bir taşkınlık olmadı, ama suratını buruşturdu, bir hukuk defterini takıntılı bir şekilde karaladığını gösterdi ve sık sık (çok kuşatılmış olduğunu söylemeliyim) avukatının kulağına yüksek sesle fısıldadı.

Savunma, Sarah'nın anne ve babası ile kız kardeşinin yanı sıra Lincoln ve Roosevelt'in anne ve babasını da kürsüye çağırdı.

Son olarak savunma, Whitaker'ların yaşam tarzının ne kadar tuhaf ve "aşağılık" olduğunu jüriye gösterme ve Lincoln'ün sözde kıskançlığı konusunda jüriye düşünecek bir şeyler verme fırsatı buldu.

Bu ölümcül bir hataydı.

Birincisi, jüri bunun doğru olmadığını, hepsi de aileyi tanıyan ve seven çok daha ciddi ve güvenilir tanıklar olan pek çok kişiden zaten duymuştu.

İkincisi, savcılık mülkle ilgili davanın delil olarak kabul edilmesini sağlamayı başardı ve bu nedenle, onlara karşı şansını denediğinde, beşini de kıyma haline getirdi (özellikle de sonunda dini bağnazlardan başka bir şey olmayan Sarah'nın ebeveynlerini).

Sharon kendi savunması için kürsüye çıkan son kişiydi ve bu da başka bir hataydı çünkü avukatı buna ne kadar karşı olduğunu gizleyemiyordu, yine histriyonik olduğundan bahsetmiyorum bile. Onları o gece orada olmadığına ikna etmeye çalıştı. Bunun yerine, on dört yaşında bir çocuk, bunu yapmak için hiçbir nedeni yokken, annesini ve amcasını öldürdü ve babasını suçu itiraf etmeye ikna etti.

Bu sonuncusu kulağa saçma geliyordu ve anlatış şekli daha da saçma görünmesine neden oldu.

Ve neden Lincoln'ün kendisi tarafından kesin olarak ortaya konan Lincoln Yaptı Teorisi'nden saptığı ve bunun yerine Jeff'in peşinden gittiği kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi. Yine de bu onu Jeff'e karşı bir şeyler hissediyormuş gibi gösteriyordu ki bundan kaçınması gerekirdi.

İfade verirken, mahkeme salonundaki hiç kimsenin, ne izleyicilerin ne de kendisi için daha da kötüsü jürinin onun söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığı açıkça ortadaydı.

Jefferson serserinin tekiydi ama ailesinden iki kişiyi öldürecek kadar kötü biri gibi görünmüyordu, özellikle de bunu yapmak için hiçbir nedeni yokken. Dürüst bir pişmanlık ve rahatsızlık hissettiği tek an, cinayetler ya da babası hakkında doğrudan konuşmak zorunda kaldığı anlardı.

Bolca tartıştıktan ve Riggs'in bize kokteyl ikram etmesinden sonra Maribeth ve ben gerçek Sharon'ın davranışlarında ve ifadesinde ortaya çıktığına ama deli olmadığına karar verdik. Yaptığın şeyleri hesaplı bir şekilde yaptıysan deli olamazsın.

Savcılık, korkunç bir tablo çizerek, saplantılı hayran olaylarından ve Sharon'ın Jefferson'ın oynadığı rolden uzak durarak ve reddedilen bir kadının alternatif de olsa son derece mutlu bir aileden intikam almasına odaklanarak zekice özetledi.

Tüm kozları elinde bulunduran savunma, sonunda jüriyi, duruşma sırasında son derece tuhaf davranan ve sadece orada olmadığını söyleyen tek bir kadının, sanığın sözlerine inanmaya yönlendirmeye çalışmak zorunda kaldı. Ancak olayın gerçekleştiği zaman için bir mazereti yoktu, yine de birden fazla kişi onun imkan, erişim ve güdüye sahip olduğunu ifade etti.

Sharon gelecekteki temyiz başvurularında mahkemedeki davranışına dayanabilir, ancak şu anda geri tepti.

Jüri iki buçuk saat boyunca dışarıda kaldı ve Maribeth ve ben bu sürenin çoğunlukla Jefferson'ın açıkça şımarık bir velet olmasıyla ilgili olduğunu düşündük.

Suçlu kararıyla geri döndüler.

Kendisine, şartlı tahliye olasılığı ile eş zamanlı olarak uygulanmak üzere iki müebbet hapis cezası verilmiştir.

Bu, yirmi yıl içinde dışarıda olabileceği anlamına geliyordu.

Maribeth ve ben de bu cezanın görünürdeki hafifliğinin Jeff yüzünden olduğunu düşündük.

Bu arada Maribeth bana hayatında geçirdiği en iyi tatil olduğunu söyledi.

Ancak Seattle'da Sharon Swindell için işler çok daha kötü gitti.

Riggs'in benimle gelmeye zorlandığı bir gün dışında o duruşmaya katılmadım. Ama Harry gitti ve Riggs ile bana

Kaçırdıklarımızın tam bir özetini.

BU DEDEKTİF, yıllardır bu davadan tedirgindi (ve üstelik sıkı bir gerilim okuyucusuydu ve Roosevelt Lincoln en sevdiklerinden biriydi), kuduz bir köpek gibi peşine düştü.

Bu nedenle, Lincoln'ün intihar ettiği iddia edilen akşam Lincoln ve Sharon'ın barda tartışıklarına tanık olan Lincoln'ün otelindeki bir barmeni ortaya çıkarmıştır. Barmen olayı hatırlıyordu çünkü Lincoln'ü tutuklanması ve itirafıyla ilgili büyük kargaşadan sonra tanımişti ve söz konusu tartışmayı yapıyorlardı, Sharon'ın son derece harareti olduğunu ama Lincoln'ün oldukça sakin göründüğünü anlattı.

Yine de, Sharon'ın Lincoln'ün içkisine bir şey attığını görmediğini itiraf etmek zorundaydı. Ancak tüm bu süre boyunca onları izlememişti çünkü isteydi ve yapması gereken bir işi vardı.

Araştırmacı, Sharon'ı o gece asansörden çıkarken gören bir otel çalışanın izini sürdü. Bunu hatırlıyordu çünkü Sharon biraz dağınık görünüyordu, bu garipti çünkü çok güzel bir oteldi, bu yüzden dikkatini çekti.

Lobinin yarısında Sharon hiçbir şey yokken çılgınca gülmeye başladığında dikkati dağılmadı ve bu çalışanın beynine takıldı çünkü bunun çok tuhaf olduğunu düşündü.

Otelde Sharon'ın misafir olduğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Sharon da tanıdığı birini ziyaret etmek için orada olduğuna dair bir kanıt sunamamıştır. Dolayısıyla, bar lobi katında olduğu için asansörleri kullanması için neden yoktu.

Sadece orada olmadığını, Misted Pines'da köpekleriyle evde yalnız olduğunu söyledi, ki bu pek de iyi bir mazeret sayılmazdı, özellikle de iki

Onu tanımayan ve yalan için hiçbir nedeni olmayan insanlar, mahkeme salonunda hiç tereddüt etmeden onu işaret ettiler.

Ama asıl bomba, Sharon'ın bir arkadaşının ortaya çıkıp Sharon'ın isteği üzerine bir şişe arsenik temin ettiğini itiraf etmesiydi. Sharon ona evine giren fare ve sıçanlarla ilgili sorunlar yaşadığını ve onları zehirlmek için buna ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Arsenik olmayan fare zehrini bulmak kolay olsa da bu böyleydi.

Bu arkadaş ayrıca, sadece Sharon'ın ihtiyacı olan şeyi kendi başına elde edebileceği için değil, özellikle Lincoln o şekilde öldükten sonra yıllarca merak ettiğini ve Sharon'ın "Lincoln'e karşı ciddi bir şeyi" olduğunu bildiğini itiraf etti.

Arkadaşının böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordu. Ve o sırada Sharon, Lincoln serbest bırakıldığı için oldukça sıkıntılıydı ve tedirgin bir şekilde davranıyordu. Bu nedenle arkadaşı, Sharon'ın kolay bir işi yerine getirecek gücü olmayabileceğini düşünmüştü. Ayrıca haftalardır kemirgenlerle sorun yaşadığından şikayet ediyordu.

Yine de, olay yerinde bulunan şişenin kendi temin ettiği şişe olduğunu resimlerden tespit edebildi.

Truman, Kennedy ve Jefferson da bu duruşmada ifade vermiş, mazeretlerini ve ölümünden önce Lincoln ile yaptıkları ziyaretlerin niteliğini yinelemişlerdir. Jefferson, babasının kendisini bir kenara çektiğini ve gölde olanlarla psikolojik olarak başa çıkmasına yardımcı olmak için onunla birlikte çalışacağını paylaştığını ekledi.

Lincoln'ün üzgün ve yorgun görüldüğünü ama asık suratlı olmadığını, kendisinin ve ailesinin geleceği için kesinlikle planları olduğunu söylediler.

Ve hepsi de onun kendi canına kıymak üzere olan bir adam gibi görünmediğini, onunla açık iletişimlerini sürdürdüklerini ve onu sık sık ziyaret ettiklerini belirttiler.

hapishanede yapabilirlerdi. Tüm bunlara rağmen, bunun eli kulağında olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

Bu noktada, savcılık Kennedy'nin o sırada birlikte yaşadığı eski erkek arkadaşını ortaya çıkardığında, Sharon'ın ne kadar derin bir yığının altında neredeyse acımasızdı (yine de ona karşı acımasız değildi, çünkü o bir yıldı).

Lincoln'ün öldüğü gece evde olduğunu, Jefferson'ın kız kardeşiyle yemek yemeye geldiğini, çünkü Lincoln'ün ziyareti ve onunla göle dönme olasılığı hakkında konuşacaklarını ifade etmiştir. Erkek arkadaşı da onlarla birlikte yemek yemiş, bu konuşmayı dinlemiş ve her ikisinin de Lincoln'le yeniden vakit geçirmek üzere göle dönmek için düzenlemeler yapmak niyetinde olduklarını ifade etmiştir. İçlerinden biri terfi ettiği için arkadaşlarıyla bir şeyler içmek üzere ayrılmış, ancak bir saatten biraz fazla bir süre sonra geri döndüğünde Jefferson hala oradaydı.

Ve yaşadıkları yerde ne Kennedy ne de Jefferson otele gidip Lincoln'ün boğazına zorla arsenik atabilir ve zamanında eve dönebilirdi.

Sharon'ın yarasına tuz biber eken savcılar daha sonra Misted Pines'tan bir kadını çağırdılar ve o da Lincoln tarafından tutulmakla kalmayıp hem büyük eve hem de kulübeye giderek temizlik yaptığını ve büyük eve yiyecek stokladığını söyledi. Ve Lincoln öldüğü gün, kadının çabaları için ödeme ayarlamıştı.

Lincoln ona ertesi gün gelmeyi planladığını söylemiş ve büyük market siparişi nedeniyle çocukların o hafta sonu geleceğini paylaşmıştı.

Tesadüfi olmayan bir şekilde, o da adamın intihar ettiğini öğrendiğinde hayrete düştüğünü açıkça belirtmişti. O kadar şaşırmıştı ki, endişelerini yerel şerife bildirmiş, ancak hiçbir şey çıkmayınca yanıldığını düşünmüştü.

Otelden ve otopsiden alınan bilgi ve fotoğraflar, Lincoln'ün çenesi etrafındaki morarmanın sadece Sharon'ın parmaklarının pedlerinin boyutuyla değil, aynı zamanda elinin yayılmasıyla ve bu pedlerin bir erkeğin çenesine dayanacağı yerle tutarlı olduğunu gösteriyordu (bu oldukça iyi bir şekilde çürütüldü, çünkü zayıftı, ama hasar yapılmıştı).

Ve bir uzman arsenik zehirlenmesinin bir cesede ne yapacağına dair tanıklık etti ve Lincoln'ün barışçıl bir şekilde düzenlenmiş olması, bu zehri aldıktan sonra ölen bir cesedin nasıl bulunacağını hiç göstermiyordu (bu zayıf bir şekilde çürütüldü ve muhtemelen zaten çökmekte olan bir savunmaya zarar verdi).

Savcılık, söz konusu savunmanın şiddetli itirazlarına rağmen, Sharon'ın Riggs'in onu yakaladığı sırada gölde yaptıklarını kanıt olarak sunabilmiştir.

Bu kanıt Riggs ve Bubbles tarafından sağlandı ve hatta nedense tamamen siyah giyinen -siyah takım elbise, gömlek ve kravat- ve bu yüzden bir mafya üyesi ya da hayali olmayan bir şekilde giyinmiş bir fedai gibi görünen Bubbles bile lanetleyici bir ifade verdi. Çünkü o zamana kadar Sharon'ın o gölde olmak için hiçbir nedeni kalmamıştı, hele sabahın üçünde metal dedektörünün etrafında sallanmak için hiç.

Truman ifadesinde ve iddia makamı da özetinde bunu destekledi: Sharon otele son el yazmasının nerede olduğunu öğrenmek için gelmişti ve Lincoln onunla alay etmiş olabilir, ancak Lincoln ona ilaç verdikten sonra bile bu bilgiyi vermedi, bu yüzden de onu saplantılı hayran öfkesiyle öldürdü.

Sharon'ın bu duruşma sırasında farklı avukatları vardı ve ya çenesini kapalı tutmayı ve dramatizmini gizli tutmayı öğrenmişti ya da

onu AVUKAT vardı onu üzerinde a sıkı Tasma,
Çünkü o sat duruşmalar boyunca metanetini korudu.
Önemli değildi.

Bu kez, jürinin suçlu kararına varması sadece otuz dakika sürdü.
İçin ve Cinayet . Lincoln Whitaker, Sharon Swindell
şartlı tahliye imkanı olmaksızın ömür boyu hapis cezasına
çarptırıldı.

İtiraf etmeliyim ki Jefferson hakkında şüphelerim vardı.

Sharon tarafından manipüle edildiğine inanıyordum ama Lincoln'ün
o gece Sharon'ın anlattıklarını sorgulamayacak kadar perişan olacağı
fikrini kafamda oturtmak zordu. Elbette durum yürek parçalayıcıydı ve
görünüşte korkunçtu. Ama Jefferson onları vurmamışken yedi yıl
hapis yatmak? Ve Jefferson bunu babasına söylememekle kalmayıp,
böyle bir şey yapmadığını söylemek için sekiz yıl daha beklemek?

Bilmiyordum.

Ve asla gerçekten bilemeyeceğim.

Ancak bir sonraki dönüş beni diğer tarafa meyletmeye itti.

Sharon hapishaneden Dave, Brenda ve Riggs'e aynı mektubu
yazarak, el yazmasını bulursak okumasına izin vermemiz için yalvardı.

Ve şimdiye kadar, böyle bir şeyin var olmadığı onun huzurunda sık sık
ifade edilmişti.

Yani, açıkçası, bu tamamen akıldışıydı.

Riggs, Dave ve Brenda mektupları Harry'ye verdiler.

Ve Jefferson Whitaker'ın şımarık bir velet olabileceğine karar verdim,
ama aynı zamanda Sharon tarafından kontrol ediliyordu ve hatta belki de
ondan korkuyordu

Swindell.

En azından on dört yaşındayken öyleydi.

Ve Roosevelt, Sarah ve Lincoln bunun bedelini ödedi.

Ama sonuçta Jeff için her şey o sözleşmeyi ve taslağı eline almakla ilgiliydi.

Bu gerçekten de Sharon için uzun süre devam eden, hayatının geri kalanında da devam edecekmiş gibi görünen bir şekilde kafasını karıştıran ve sonunda onu adalete teslim eden büyük bir "siktir git "ti.

Ama bu aynı zamanda, kendi hatası olmaksızın, Lincoln'ün ölümüne de yol açtı.

BU, Roosevelt ve Sarah'nın o gece ahıra götürüldüklerinde hayatta oldukları ve yangında ölmüş olabilecekleri anlamına gelebilirdi.

Buna karşılık, kendime düşünme izni verdiğim tek şey, tamamen bilinçsiz olmaları ve kendilerine ne olduğunu bilmemeleri gerektiği.

Alternatifi düşünmeye bile değmezdi. Ama en azından sonunda .

Çok önemli bir halka eksikti ve cehennemi yaşayacak ve ikisi olmadan yedi yıl yaşamak zorunda kalacaktı.

Ama o yılları, hepsinin en çok değer verdiği şeyle ilgilenmek için elinden geleni yaparak geçirdi.

Onların ailesi.

ÜÇ WHITAKER çocuğu tüm bu olanlardan sonra bir araya geldi ve mülk üzerindeki tüm hak taleplerinde rakiplerini yendi.

Bir yargıç, geriye kalanın yanı sıra gelecekteki telif haklarından edilen her şeyi çocuklara verdi.

artık televizyon ya da film için satış haklarını elinde tutuyordu.

Miras üçü arasında eşit olarak paylaştırıldı.

Whitaker'lar bu olaydan sonra torunlarının gönlünü almaya çalıştılar, Mary teyzeleri de öyle.

Haber bize ulaştı, hiçbir şey .

Bize de birkaç yapımcının filmin hakları için kendilerine başvurduğu haberi ulaştı.

En küçük ikisinin artık yol göstermesi için Truman'a baktığı ve onun da ailelerinin yeterince yol gösterici olduğu söyleniyordu.

Şimdiye kadar tüm teklifleri reddetmişlerdi.

Sarah'nın ailesinin dini bir kanalda çocuğunuz şeytanın eline geçerse ne yapmanız gerektiğiyle ilgili bir röportaj yaptığını duydum.

Ben hiç görmedim.

Ve onu görmekle hiç ilgilenmedim.

Yalnızca Sarah'nın adına olan mülkler, sözde onu öldürmüş olmasına rağmen, Lincoln'e ölümüyle miras kalan mülkler (ve Sarah'nın ailesi dahil hiç kimse, bilinmeyen nedenlerle yedi yıl boyunca buna itiraz etmemiştir), belli ki mirasta bir araya getirilmişti.

Bu, kimsenin yanıtlamadığı önemli sorulardan biriydi ve bilmek zorundaydım.

Bu nedenle, Riggs Harry'ye vakıfta yapılan değişiklikten bahsetmiş, Harry de Tru'ya bunu sormuştu ve o sırada henüz on beş yaşlarında olduğu için, Harry'ye ailesinin bunu neden yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadığını söylemişti.

Yani bu bir gizem olarak kalacaktır.

Ne yazık ki, Whitaker cinayetlerindeki beceriksizlik, dikkatleri Harry ve şerifin ofisine çevirdi.

Neyse ki Harry bunun olacağını zaten biliyordu ve çekişmeli geçen bir belediye meclisi toplantısında, meclis başkanı Megan (Delphine'in iyi bir arkadaşı olan ve benim de arkadaşım olacak olan sert, saçma sapan bir sarışın) Harry'nin mikrofonunu almasına izin verdi.

Arkasında sadece Rus dururken Harry, departmanın zaten bir denetimin derinliklerinde olduğunu, daha fazla inceleme gerektiren beş vaka belirlediklerini ve araştırmaya devam ettiklerini anlattı.

Hayır, şu aşamada hangi davalar olduğunu söylemeyecektir.

Ama evet, daha fazla soruştırmaya ihtiyaç duyulduğu anlaşılırsa, bir duyuru yapılacaktı, ancak Harry, devam eden soruştırmalar hakkında fazla yorum yapamayacakları konusunda uyardı.

Megan'ın bir sürü tokmak darbesinden sonra, bu duyuru sonunda vatandaşları sakinleştirdi ve onlara üzerinde düşünecekleri yeni gizemler bıraktı.

Misted Pines'in da bundan hoşlandığını belirtmiştim.

Sadece Binadaki Cinayetler, gerçekten.

Bu arada, Evan Pugh ve ailesi Riggs ve beni ziyarete geldi.

Kalbim o adama gitti. Belli ki kulübede yaptıkları yüzünden kendini kötü hissediyordu.

Riggs de annesinden kalan limonlu kekten bir dilim yemek için kalmalarını istediğinde aynı tepkiyi verdiğini biliyordum.

Kabul ettiler.

ÖTE , ve başka bir şekilde, Casey Grimes ile tanıştığımda bir gece hepimiz akşam yemeği için Double D'deydik.

Bryce onunlaydı.

Casey hemen Riggs'in suratına hukuk davasıyla ilgili tehditlerini savurdu.

Riggs'in bunu iyi karşılamadığını görebiliyordum, karısının ve oğlunun yemeklerinin bu adamın saçmalıklarıyla bölünmesinden hoşlanmıyordu ve kabinden kaymak üzereydi ve bunu nasıl halledeceğimi anlamaya çalışıyordum ki Bryce babasına yaklaştı, kolunu sertçe çekiştirdi ve "Tanrım, baba, neden her zaman böyle *bir pislik* olmak zorundasın?" diye tersledi.

Oğlundan böyle bir şey duyunca Casey'nin kafasının patlayacağından korktum ve soğansız bunu istemedim.

Ama bunu önce Bryce bana baktı.

"Hıyarın tekiydin. Hiç hoş değildi. Okuldaki herkes benim bir ahmak olduğumu düşünüyor. Ama üzgün olmamın tek nedeni bu değil." Sonra mırıldandı, "Anneni kaybetmen kötü olmuş."

Bununla birlikte, babasını öfkeli bir halde bırakarak lokantadan çıktı.

Bizim yanımızda uzun süre öfkelenmedi.

Oğlunun peşinden gitti.

İşte bu kadar.

Ve bekleyen bir dava yoktu.

Tüm sorunlarımız bittikten sonraki PAZARTESİ günü Angelica, Ledger ve Viggo'nun velayetini Riggs ve Storm'a devretti.

Daha sonra Spokane'e taşınmadan önce tam bir ay boyunca her hafta sonu onları ziyaret devam etti.

Bunun Misted Pines'ta dışlanmış olmasıyla bir ilgisi olabilir. Ama bana alaycı diyebilirsiniz, ben bunun daha çok onun ifşa olmasıyla ilgili olduğunu düşündüm, bu yüzden tüm ilçede ona dokunacak bir erkek yoktu.

Ledger'ı ara sıra arıyor ve onu ve kardeşini görmek için birkaç kez MP'ye geliyordu, ama çoğunlukla eskiden olduğu gibiydi

o .

Yok.

Ledger'ın umurunda değil gibiydi. Rahatlamış görünüyordu. Riggs ve Storm kardeşlerin birlikte vakit geçirmesini sağladıkları için (ve Viggo *bir oyuncak bebek gibiydi*, fırtına rengi gözleri de dahil olmak üzere Ledger'ın babasıyla olduğu gibi tam bir Storm-mini-me), Ledger için her şey yolunda görünüyordu.

Ama gözümüzü ayırmıyorduk.

Angelica hakkındaki teorim, Spokane'de dört ay kalmadan Ledger'ı arayıp ona küçük bir erkek ya da kız kardeşi olacağı "mutlu" haberini verdiğinde doğru çıktı.

Sadece bu da değil, o şehirde önemli biri olduğu anlaşılan bir emlakçı müstakbel babayla evleniyordu.

Sanırım Angelica için üçüncü sefer uğurlu geldi.

MÜHRÜ KIRDIKTAN SONRA, kulübenin ön veya arka verandalarında, iskelede, hamakta, kulübede veya Riggs ile atölyede günlüklerimle çok zaman geçirdim.

O ve Ledger, Angelica, Storm ve Viggo, Whitaker trajedisi, Misted Pines'daki hayatım hakkında yazacak çok şey vardı.

Ama sonunda, anneme olanlarla ilgili düşüncelerimi ve duygularımı ve onun hakkında hissettiklerimi ona dökmeye başladım.

Ve beni doğuran adamı. Bu

hiç kolay olmadı.

Bazen günlüğümü bir kenara bırakıp Riggs'i bulmak için patikadan aşağı koşmam, kendimi onun kollarına atmam ve gözyaşlarına boğulmam gerekirdi,

Bunun üzerine bana sarılır, mırıldanır ve ben iyi olana kadar yanımda olurdu.

Bazen bunu bir kenara bırakıp atölyeyi ona teslim etmem gerekiyordu.
Yani, evet.

Sonunda Misted Pines bana tüm bunlarla yüzleşebileceğim bir alan sağladı ve hiçbir zaman kabullenememiş olsam da bana Riggs, Ledger, Gail ve büyük, geniş bir aile verdi.

Yani bununla yaşayabilirim.

Huzurlu olmasa da, onun bir parçası olduğu hayatım mutluydu.

RIGGS, bazen akşam yemeğine kadar çalışıp, yemekten sonra tekrar işinin başına dönerek komisyonunu çok kısa sürede tamamladı.

Bana arazisine neden ilk çardak kuracağını anlattığında kalbim eridi.

Bunu evden kulübeye giden patikanın başında yaptı.

Daha sonra Harry'yi aradı ve annelerinin en sevdiği gül renginin ne olduğunu öğrenmek için Truman ve Kennedy ile temasa geçmesini istedi.

Ona şeftali olduğunu söylemişler.

Bu yüzden çardağın her iki tarafının dibine, Riggs'in demirden yaptığı güzellikle iç içe geçerek büyüyecekleri o renkte iki gül fidanı dikti.

Sarah'yı Roosevelt'e götürecek yolun başlangıcını ve Lincoln'e gittiğinde yolun sonunu belirtmek için mükemmeldi.

Ve Riggs'in onu bana getirmek için izlediği yol.

Riggs'in dehasının büyük bir kısmının (hepsi olmasa da) sanatına bağlı olduğu benim için KAYIP DEĞİLDİ.

Basitçe söylemek gerekirse, o atölyede yaptığı şey olağanüstüydü.

Aptal olmaktan çok uzak olduğu için bunu da biliyordu.

Muhtemelen galerilerde gösterilebileceğini ve ona paradan daha fazlasını kazandırabileceğini de biliyordu.

Ama o da Roosevelt gibiydi. Onu yaratmayı seviyordu, ancak bunun ötesinde çok az ilgisi vardı.

Gerçi o da Lincoln gibiydi, çünkü yaptığı her şeyin karşılığını aldığından emindi.

RIGGS, Ledger, Gia ve bana gelince, Ledger'ı babasının yeni ilişkisine alıştırmak için işlerin yoluna girmesi konusunda ayak diredim.

Yaz boyunca ve sonbaharın başlarında, Gia ve ben haftada üç ya da dört geceyi kulübede geçirerek Riggs ve oğluna baba-oğul zamanı ayırdık.

Bu, ekibinin bir işten dönmesini kutlamak için büyük bir parti verdiğimiz gece sona erdi (Riggs sözüne sadık kaldı, Easton'ı terfi ettirdi ve ilk iş sırasında işleri denetlemek için dört kez iki saat sürdü, ancak sonrakiler, ne sıklıkta kontrol edeceği bir kez kadar az olabilirdi) ve Riggs evin göl tarafına inşa ettiği devasa güverteyi bitirdi.

Güverte saf Riggs, koyu renkli ahşap ve kütükler ile bazı sağlam dallar ve ilginç ferforje demirlerden oluşuyordu. Eve mükemmel bir şekilde uyuyordu ve muhteşem bir manzarası vardı.

kulübeyi de görebiliyordunuz.

Harry, Cade, Jess, Jace, Rus, Jaeger, Easton ve Storm sık sık yardıma geldikleri için bunu ve diğer her şeyi yapmayı başarmıştı.

Ve evet, Bubbles.

O adam benimle çok uğraştı, ama ben henüz o noktada değildim. Bu onu denemekten alıkoymadı.

Ve bu sinir bozucuydu, çünkü sadece bu gerçek bile onu sevimli bir adam yapıyordu.

Belki bir gün oraya varırdım ama Riggs çoktan hayatına ediyordu, bu yüzden Bubbles için tam bir sürtük değildim (yine de Riggs kin tutmamın komik olduğunu düşünüyordu ve diğer erkeklerin bunu korkunç bulacağını düşünürsek bunun iyi olduğunu sanıyordum).

Bu parti ilk katıldığım partiden daha gürültülü ve çok daha kabadayıydı, ancak neredeyse herkesi tanıyordum, bu yüzden gerçekten benim sahnem olmasa ve daha sessiz çeşitliliği tercih etsem de eğlendim.

Kesinlikle çakırkeyif oldum ve Riggs'in birkaç taneden fazlası vardı, bu yüzden herkesi dışarıda bıraktık, böylece yatağına girip meşgul olabilirdik.

O kadar meşguldük ki, ben bayılana kadar dışarıdaki gürültü patırtı kesilmişti ama ben bayılmadan önce Riggs sol yüzük parmağıma bir şey taktı.

Bunu yaparken tek kelime etmedi.

Gözlerimi araladım ve ince platin bir banttan iğrenç bir şekilde çıkıntı yapan (şikayetçi değilim... *hiç*) devasa basit tektaş pırlantaya baktım.

Sonra ona baktım ve "Ciddi misin?" diye sordum.

Sırıttı.

Sözsüz sorusuna sözsüz bir cevap olarak onu öptüm. Ve öpücüğün ortasında bayıldım.

LEDGER ile yaptığım konuşmadan sonra ertesi gün büyük eve taşındım.

Açıkçası, Misted Pines benim geleceğimdi.

Bu haber Trevor'ın ailesinin kulağına gittiğinde, hiç beklemedikleri bir anda beni aradılar ve ziyarete gelip gelemeyeceklerini sordular. Bunun onları inciteceğini biliyordum ama aynı zamanda annemi kaybettikten sonra yapmaya çalıştığım şeyi yapmalarına yardımcı olabileceğini de biliyordum.

Korkunç bir kayıpla yaşamayı öğrenmek ve hayatın devam ettiğini görmek.

Geldiler ve açıkça sevdikleri Riggs ve onları çabucak kesen ama sevdikleri Ledger ile tanıştılar.

Sonra gittiler.

Ondan sonra da onlardan doğum günü ve Noel kartlarından başka bir şey almadım.

Bu acıttı.

Ama onları sevdim ve anladım. Ben de onlara verdim.

Riggs ve Ledger ile resmi olarak taşındıktan bir ay sonra, kulübeyi satın alma işlemini tamamladık.

Dave sıkı bir pazarlık yaptı ve dört yıl önce aldığı fiyatın dört katını ödedik. Umurumda değildi.

Benim vardı.

Ve ailem bütün gölün sahibiydi.

Sonsöz

DÜŞEN PETALLER

Nadia

A Etraftaki çiçek saksılarını suladıktan sonra Bahçe hortumunu kulübenin yan tarafındaki tutucunun etrafından geçirdikten sonra artık o kadar da güzel olmayan muhteşem Birks ayakkabılarımla patikaya doğru yürüdüm.

Tüm bu hareketliliği gördüğümde büyük eve yaklaşmamıştım bile.

Sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyeler. Güvertemizin korkuluklarına koyu kırmızı ve turuncu güllerden yapılmış kalın örtüler asılmıştı. Arabanın diğer tarafına kurulmuş olan büyük beyaz çadırın etrafına daha fazlası örtülmüştü.

Bütün o işleri yapmak zorunda olmadığım için mutluydum.

Ve havanın işbirliği yapacak olması beni çok heyecanlandırdı.

Çardak altında yürüdüm; Brenda'nın yardımıyla, geçen yıl dikildiklerinden beri şeftali güllerini büyütmeyi başarmıştım ve onları Rigg'in narin parşömeninin etrafında eğittik, böylece şimdi neredeyse kemerin kıvrımlarına kadar uzanıyorlardı.

Ve bolca çiçek açıyorlardı.

Riggs girdiğinde içerideydim, Birks'imi çıkarmıştım ve mutfak lavabosunda ellerimi yıkıyordum.

Ellerimi kuruladım ve "Hey, bebeğim" diye seslendim.

Cevap vermedi, sadece yanıma geldi, sırtıma oturdu ve kulağıma bir şeyler mırıldanarak beni mutfaktan dışarı çıkardı,

"Hazırlanma zamanı," bir selamlamaya yanıt olarak düşünülebilir.

Aslında zaman değildi. Erkendi.

Ama bugün romantik bir gündü.

Ben de erkeğimin beni yatağıma götürmesine izin verdim. Aynı zamanda güneş elbisemi ve külotumu çıkarmasına da izin verdim. Ve tişörtünü çıkarmak için ellerini kürek kemiklerinin arasına koymak üzere iki kolunu kaldırmasını izledim.

Ama kotunu giymesine yardım ettim.

Zamanımız vardı, bu yüzden bir şekilde her zaman yeni görünen eski zeminde ilerlemek için zaman ayırdık.

Riggs'in ağzını bacaklarımın arasına sokmak gibi bir huyu vardı (doğruyu söylemek gerekirse benim de vardı ve benimki onunkinden daha büyüktü, bundan emindim).

Ayrıca onu ağzıma almakla ilgili bir şeyim vardı (bunun onun için benden daha büyük olduğundan şüphelenmemle aynı şekilde).

Ve hazır olduğumuzda Riggs beni sardı, ağızlarımız birleşti, ellerimiz keşfe çıktı, bacaklarım onun kalçalarının etrafında kıvrıldı ve içime kaydı.

Riggs elini aramıza sokana kadar telaşsız ve nazikti, kendimi sabit tutmak için bir elimi başlığımıza dayadım ve öyle olmadı.

Aynı anda gelmedik, ama Riggs onunkini bulmadan önce ben benimkinden tamamen inmemiştim.

Her zamanki gibi mükemmeldi.

Ve özellikle bu gün için mükemmeldi.

Büyük banyomuzdaki makyaj masasında hazırlanırken aklıma daha önce de gelmişti.

Ama o gün, tüm günlerin arasında,
beni vurdu. Sert bir şekilde.

Riggs, evin geri kalanı gibi bu banyoyu da yenilemişti, ancak yerleşim planından fazla sapmamıştı. Bir kadının oturabileceği, saçını ve makyajını yapabileceği ve mücevherleri dahil her şeyi elinin altında bulundurabileceği oldukça dramatik bir makyaj alanına ihtiyacı yoktu (evet, bu kadar çok saklama alanı vardı ve mücevher çekmecelerinin kilitleri vardı, bu yüzden annemin mücevherleri güvende idi).

Kendine ait diyebileceği bir kadın bulacağını hiç düşünmediğini göz önünde bulundurarak, satış değeri için böyle yaptığını paylaştı.

Ama yarayacağı için çok .

Yine de Sarah'nın orada, Lincoln'ün tasarladığı bir banyoda oturup, her iki kocasının da istediği şekilde kendini şımartabilmesi beni şaşırtmadı.

Cömertçe.

Riggs, olağanüstü kesimli, gece mavisi elbise pantolonu ve bir ton daha açık, güzelce dikilmiş gömleğiyle nefis görünerek içeri girdi, saçları kuruyordu ama hala ıslaktı ve kulaklarının ve boynunun etrafında kıvrılıyordu.

O tişörtün içinde gözleri beyaz altın gibi parlıyordu.

Cidden.

"Göz kamaştırmaya hazır mısın?"

diye sordu. Zaten hazırdım.

"Her zaman."

"kendini evlat," diye .

Ve Ledger geldi, ardından Gia ve kedimiz Sheba (Ledger ona isim verdi ve onu seçti, ama Gia onu sahiplendi, bu yüzden Ledger köpeğimize dört patisini de Gia'nın kalın boynunun yanlarından sarkıtarak kedimizi taşımayı öğretti, iki hafta sonu önce kamp yapmaya gittiğimizde Gia onu kamp yaptığımız yere böyle taşıdı - benim ilk seferim, aynı zamanda son seferim (dışarıda banyo yapmak bana göre değildi, gelecekte bu Riggs Boys's Time olabilir)).

Ledger daha sonra babasınıninki gibi gece mavisi, bir ton açık renk gömlekli mini-me takımıyla çeşitli pozlar verdi, ancak ceket giyiyordu.

Elimi cübbemin üzerinden göğsüme vurdum ve "Sakin ol kalbim!" diye bağırdım.

"Tam bir ahmak," diye yanıtladı Ledger, ama kulaktan kulağa sıırıyordu.

Oyalanmayı bıraktım ve elbiseye eleştirel bir gözle baktım. "Tam oturdu."

"Ben seksi görünüyorum," Ledger telaffuz etti. "Ama bu maymun kıyafeti

rahatsız edici."

Riggs ona "Törenden sonra ceketini çıkarabilirsin," dedi. "Harika," diye yanıtladı Ledger.

"Şimdi defolun. Nadia'nın hazırlanmasını bitirmesi gerekiyor. Geç kalıyor." Riggs bana döndü. "Konuklar geliyor."

"Kahretsin!" Haykırdım ve dönüp makyaj masasına baktım.

Riggs'in iki oğlu da gitti, ama içlerinden biri gitmeden önce boynuma bir öpücük kondurmak için yanıma geldi (her ihtimale karşı, uzun boylu olanıydı).

Makyajımı ve saçımı bitirdim, sonra gömme odaya girdim (Riggs'in "yeniden satış için" de büyük yaptığı olağanüstü bir oda, ama Lincoln Sarah'ya vermişti, evlerde "o" şey olmadan önce bile) ve elbiseme gittim.

Çok fazlaydı. Dağlardaki bir açık hava konseri için çok fazla.

Ama ben bendim. Şehirli bir kız. Geçen yıl ormanda, göl kenarında yaşamanın harika olduğunu öğrenmişim ama kendim olmak zorundaydım.

Elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giydim, sonra da takılarımı takmak için makyaj masama geri döndüm.

Ve o gün annemi de yanımda getirdim. Daha sonra misafirleri karşılamak için aşağı indim.

RIGGS ve ben beyaz sandalyelerimizde yan yana oturuyorduk, Ledger benim yanımda (Harry onun yanında), Riggs kulağıma eğildi ve mırıldandı, "İyi ki seni o elbisenin içinde görmeden önce becerdim ve ağır bir yük attım, yoksa şu anda burada oturuyor olmazdık."

Ona döndüm, koluna bir tokat attım ve nefesimin altında tısladım, "Kes şunu, Riggs."

Bana geniş, beyaz ve pişmanlık duymayan bir şekilde sırttı.

Ardından, şimdi takım elbise ceketinin içinde olan bir kolunu omuzlarıma doladı.

Ailemle uyumlu bir görünüm tercih etmiştim, bu yüzden elbisem gece mavisi, üzerinde büyük, sarı ve kırmızı çiçekler ve yeşil yapraklar olan şeffaf bir şifonu (uyumlu bir altlık ile). Yerin tozunu alan uzun, kat kat bir eteği vardı. Kolları düzdü, ancak dirseklerin etrafındaki bir dikişten daha dolgundu ve bileklerde toplanıyordu. Peçe yakasının göbeğime kadar indiği yerden eteğin ilk kademesine kadar kumaş kaplı minik düğmeleri vardı. Ama yakasına uzun, geniş bir eşarp iliştirilmişti ve ben de bu eşarba etrafına dolayarak boynumun yan tarafında büyük bir fiyonkla bağladım.

Saçımı buklelerle dolu karmaşık bir şekilde topladım, çünkü...

Belli ki.

Kayışlı, yeşil, yüksek topuklu sandaletlerimle toprak ve çakılda gezinmek kolay değildi, ama çadırın zeminine indiğimde iyi olacaktım.

Riggs'in böyle *bir adam* olması beni memnun etmişti.

Üçümüz birbirimize aitmişiz gibi görünüyordu.

Çünkü biz yaptık.

"Umarım o süslü çadırda PBR vardır, çünkü ben hanım evladı birası içmem."

Bu bize arkamızdan geldi ve Bubbles bize doğru eğilirken Riggs ve ben omuzlarımızın üzerinden bakmak için döndük.

Bakışlarımı yanındaki Lucille'e yönelttim.

Gözlerini devirdi, olduğu gibi göründü. Uzun süredir acı çekiyor.

Riggs ona, "Atölyede biraz var, böylece bir şey istemezsin," diye güvence verdi.

Bubbles kravatını koparacakmış gibi düzeltti, "You da man," (evet, gerçekten you da *man* dedi) diye homurdandı ve arkasına yaslandı.

Bubbles'a başımı salladım.

Kolunu Lucille'e doladı ve bana göz kırptı.

Cemaat kırırdanıyor gibiydi, biz de dikkat kesildik ve bir sıra adamın evin arkasından gelip güvertenin yan tarafındaki merdivenlerden inerek güllerin dışında başka bir dekoru olmayan çardağın bir tarafında sıraya girmelerini izledik.

Düğün alayı çok geçmeden başladı, kadınlar evin ön kapısından geliyordu.

Kennedy harikaydı, ta ki orta koridora serilmiş beyaz çarşaftan aşağıya doğru yürürken dönüp Harry, Ledger, Riggs ve beni görene kadar.

İşte o zaman sessizce ağlamaya başladı ve ön tarafa ulaştığında, erkek kardeşinin endişeli gözleri ona yapışıp kaldı ve gözleri kızarmıştı.

Diğer kardeşi orada değildi. Bize bazı ruhsal sorgulamalar yaptığı ve orada olmak istediği, sadece göle geri dönmeye hazır olmadığı söylendi (ve bunu paylaşmadık, ama Riggs ve ben onun orada olmasına hazır değildik).

Ebeveynleri tarafından onlara sevmeleri, affetmeleri ve kesinlikle yollarına devam etmeleri öğretilmişti, dolayısıyla bu durum diğer iki kardeş tarafından anlaşılmış ve bizimle de paylaşılmıştı, herhangi bir kırgınlık yoktu.

Muhteşem gelin, ısıltılı ve mutlu yüzünü gösterdiğinde ve muhteşem olan gelinliğini sergilediğinde şey yükselişe geçti.

Yüzü ıslıl ıslıl, gülümsemesi güneş gibi parlak, müstakbel kocasına doğru yürürken ayakta durduk.

Sonra oturduk ve Truman Whitaker'ın şeftali gülleri, orman ve sakin bir gölle çevrili sevdiği kadınla evlenmesini izledik.

Ve toprağa karışıp çam ağaçlarını besleyecek bir başka mutlu anı daha yaratıldı; yemin edebilirim ki, ıslıl ıslıl bir Tru ve ıslıl ıslıl gelini sevinçli bir tezahüratla ve hafifçe dökülen şeftali gül yaprakları yağmuru altında koridordan geri dönerken, huzurlu bir esintinin etkisiyle neşeyle hışırdadı.

Son

Misted Pines'dan daha fazla gizem olacak...

Tartışma/Yansıtma Soruları

1. *Gölün Kıyısındaki Kadın* da dahil olmak üzere tüm Misted Pines kitaplarında doğaüstü bir havaya sahip unsurlar var. Doğaüstü veya paranormal olaylara (hayaletler gibi) inanır mısınız yoksa ensenizdeki tüyleri diken diken eden tüm garip olayların bilim ve doğa ile açıklanabileceğini mi düşünürsünüz? Ya da belki sağlıklı bir hayal gücüyle?

2. Nadia'nın kulübesinin neden bu kadar uzun süre boş kaldığına dair söylentiler hakkında ne düşünüyorsunuz? Hikayeyi öğrendikten sonra, özellikle de Nadia'nın ilk gece yaşadıklarından sonra kalır mıydınız?

3. Roosevelt, Lincoln ve Sarah'nın ilişkisi hakkındaki duygularınız nelerdi? Tru aile dinamiklerini açıkladıktan sonra bu hisler değişti mi?

4. Çoğu Kristen Ashley kitabında olduğu gibi, *Göl Kenarındaki Kadın*'da da müzik önemli bir rol oynuyor. Hayatınızın soundtrack'i kulağa nasıl geliyor?

5. Her şey ortaya çıkmadan önce kulübede ve geçmişte neler olup bittiğini anladınız mı?

Haber Bülteni

Yaklaşan Yayınlar hakkında önceden bildirim almak ister misiniz?
Özel içeriğe erişim? Özel erişim? Yeni bir kapak açıklamasını ilk gören mi?
Kristen Ashley'den en son haberleri takip etmek için haber bültenime
kaydolun!

[BÜLTEN KAYDI](#)

Aris(exif\$rskl ey.net
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Daha fazla Kristen Ashl=y romantik gerilim için
Colorado Dağ Serisi'ni okuyun.

Kumar
Max ve Nina'nın Hikayesi

Daha Fazla Kristen Ashley Gerilim Dene

COLORADO DAĞLARI SERİSİ

Kumar

Colorado Dağ Serisi Birinci Kitap

Nina Sheridan Colorado dağlarında bir mola macerasında. Hayatının geri kalanını, kahvesini nasıl içtiğini öğrenecek kadar bile umursamayan bir adamla geçirmek isteyip istemediğine karar vermek için, bilgisiz nişanlısından uzaklaşmaya ihtiyacı vardır.

Kör edici bir kar fırtınası içinde iki haftalığına A-Frame'e vardığında, o güne kadar gördüğü en muhteşem adamla yüz yüze gelir.

Dakikalar sonra, adam onu evinden kovduğunda, kadın onunla kafa kafaya gelir.

Zaman aşımı macerasına başlamak için dünyanın öbür ucuna uçtuğu için sinirli olmanın ötesinde, sinüslerinin ağrımasından bahsetmiyorum bile, dağdan aşağı inmeye başlar ve kendini bir çukurda bulur. Kendini kurtaramayınca pes eder, kurtarılmayı umar ve arka koltukta uyuyakalır.

Ertesi sabah muhteşem adamın yatağında uyanır ve köpek gibi hastadır.

Holden Maxwell günlerini Nina'yı sağlığına kavuşturmak için harcıyor ve sonraki iki haftasını da onu

Colorado macerasını ilerletmek. Başka bir deyişle, bunu kalıcı hale getirin ve onun üzerine bir kumar oynayın.

Nina, Max'e duyduğu çekimle mücadele etmekte zorlanır, özellikle de Max'in tüm arkadaşları, annesi, üvey babası ve tüm Gnaw Bone kasabası onları birlikte isterken. Max'in eski arkadaşının ve Gnaw Bone kasabasının en nefret edilen sakininin -herkesin öldürmek için sebebi olan bir adamın- cinayetine hem kendisinin hem de Max'in karışması da cabası.

Özellikle Max.

[The Gamble](#)'dan bir alıntı için okumaya devam edin.

Kumar

Birinci Bölüm

Zaman Aşımı

Kiralık arabanın panelindeki saate baktım, sonra tekrar kara döndüm.

Bekçiyle buluşmaya yirmi dakika geç kalmıştım bile. Sadece geç kaldığım için değil, oraya vardıktan sonra bu fırtınada eve dönmek zorunda kalacağı için de endişeliydim. Yollar her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Kaygan zemin bazı yerlerde siyah buza, bazı yerlerde ise kar örtüsüne dönüşmüştü. Umarım A çerçevesine yakın bir yerde oturuyordur.

Yine de Colorado'da küçük bir dağ kasabasında yaşadığı için muhtemelen buna alışkındı. Muhtemelen bu onun için hiçbir şeydi.

kopardı.

Uçakta (ya da daha doğrusu uçağa binmeden önce) ezberlediğim ve yolcu koltuğunda çantamın yanında duran yol tariflerine bakma isteğime karşı koydum. Ne kadar uzakta olduğum belli değildi ve işleri daha da kötüleştiren şey, hız sınırı olduğundan şüphelendiğim ama emin olmadığım şeyin yarısını yapıyor olmamdı.

Yolda, uçakta ya da markette olduğum için yorgun ve jetlag olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

son on yedi saat.

Dün (ya da önceki gün müydü?) sinüslerimde garip bir his oluştuğundan bahsetmiyorum bile. Değişen zaman dilimlerinde hangisi olduğunu anlayamadım), sinüslerimde ya soğuk algınlığı ya da daha kötü bir şey anlamına gelen o garip hissi yaşadım ve bu his geçmiyordu.

Gecenin çöktüğünden ve dakikalar geçtikçe artan kar fırtınasından bahsetmiyorum bile. Çisenti ile başlayan kar yağışı artık arabanın bir metre önünü zar zor görebiliyordum. Hava raporlarını kontrol etmiştim ve önümüzdeki birkaç gün boyunca gökyüzünün açık olması gerekiyordu. Nisan ayına yaklaşıyorduk, sadece iki gün vardı. Nasıl bu kadar kar olabilirdi?

Niles'in ne düşündüğünü merak ediyordum ama muhtemelen uyuduğu için bir şey düşünmüyordu. Oysa tek başına bir maceraya atılsa ya da arkadaşlarıyla birlikte olsa bile ki Niles'in pek arkadaşı olmadığı için bu pek olası değildi, uyanık olur, ve gideceği yere sağ salim varıp varmadığını merak *ederdim*. Özellikle de gitmeden önce ona söylediğim gibi sinüslerinde o rahatsız edici his varsa.

İtiraf etmeliyim ki, A-Frame'e sağ salim vardığımda zili çalmamı istediğini söylemedi. Pek bir şey söylemedi. Kiliseler ve tarihlere karar vermeden önce ona iki haftalık bir molaya ihtiyacım olduğunu bile. İlişkimiz ve geleceğimiz hakkında düşünmek için zaman. Kafamı toparlamak için kendime zaman. Biraz macera yaşamak, hayatımı biraz sarımsak, kafamdaki örümcek ağlarını ve sıkıcı, durağan, öngörülebilir hayatımın her yönüne yapışmış (ve gün geçtikçe daha da kalınlaşan) hayal ettiklerimi temizlemek için zaman.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım, Niles sağ salim varıp varmadığımla ilgilenmiyordu. İş için seyahat ediyorsa bile beni kontrol etmedi.

birkaç günlüğüne uzakta. Ve kontrol ettiğimde, kontrol ettiğim gerçeğinden rahatsız olmuş görünmüyordu. Ya da son zamanlarda (nk bunu birkaç kez test), check-in *yapmadığım*da ve bazen günler sonra eve sağ salim vardığım

da, check-in yapmamış olmamdan rahatsız olmuş görünmüyordu. Sıranın bana geldiğini gördüğümde düşüncelerimin tatsız yönü değişti ve buna sevindim. Bu artık çok uzakta değil, yakınımda olduğum anlamına geliyordu. Açık bir gece olsaydı, yol tarifinde yazdığına göre beş dakika içinde orada olurum diye düşündüm. Dikkatlice sağa döndüm ve manzaranın giderek azalan görünürlüğüne odaklandım. Sola döndüm, sonra bir sağa daha döndüm ve arabamın ıkamayacağından korktuğum bir yokuştan yukarı ıktım. Ama onu gördüm, görmem için aydınlatılmış bir fener gibi parlıyordu.

A-Frame, tıpkı internette göründüğü gibi, ancak etrafındaki am ağaçları, dağ arka planı ve parlak parlayan güneş yok. Tabii ki, muhtemelen oradaydılar (gece olduğu için güneş hariç), sadece onları göremedim.

Mükemmeldi.

"Hadi bebeğim, , başarabilirsin," diye arabaya mırıldandım, yolculuğmın sona erdiği fikri iimi rahatlatdı. Sanki yokuşu çıkmak için arabaya ivme kazandıracakmış gibi öne doğru eğildim.

Talih bana (ve arabaya) geç de olsa güldü ve evin n boyunca uzanan yolun başlangıcını gösteren, üzerinde kısmen karla kaplı "Maxwell" yazan posta kutusuna ulaştık. Tekrar sağa döndüm ve evin önünde park etmiş olan Jeep Cherokee'ye doğru dikkatlice sürdüm.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım durup el frenini çektiğimde, aklım hemen bir sonraki adımda olacıklara yöneldi.

Bekiyle tanışın, anahtarları ve talimatları alın.

dolu boş bir araba ve bol miktarda yiyecek torbası, iki haftalık tatil yiyeceği, başka bir deyişle her zamanki gibi benim için iyi olan ama aynı zamanda her zamanki gibi kesinlikle iyi *olmayan* şeyler.

Bozulabilecek şeyleri kaldırın.

Yatağı hazırlayın

(gerekirse). Duş.

aldığım soğuk algınlığı ilacını al.

Sadece sesli mesaj bırakmak için bile olsa Niles'ı arayın.

Uyu.

En çok beklediğim uyku buydu. Hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum.

Arabaya gidiş gelişlerimi azaltmak için çantamı kaptığım gibi arabadan çıktım ve çantamı omzuma attım. Sonra taşıyabildiğim kadar market poşetini sapından tutarak bagaja gittim. Dikkatliydim, kar ön yolu ve A-Frame'i boydan boya geçen verandaya çıkan beş basamağı kaplamıştı ve topuklu botlarım vardı. Hava durumunu kontrol ettiğim için güvende olduğumu düşünsem de, verandaya vardığımda topuklu çizme giyme tercihim yeniden düşünmeye başlamıştım.

Daha bir adım atmadan cam ön kapı açıldı ve çerçevesinin içinde bir adam durdu; önü gecenin gölgesinde, arkası ise içeriden gelen ışıkların silüetindeydi.

"Merhaba, geciktiğim için çok ama çok özür dilerim. Fırtına beni geciktirdi," diye aceleyle kolayca açıklanabilecek kabalığımı açıkladım (çünkü herkes kar yağdığını görebiliyordu, bu da akıllı bir sürücünün dikkatli olmasını sağlardı) verandada yürürken.

Adam hareket etti ve dışarıdaki ışık yandı, beni bir anlığına kör etti.

Gözlerimin alışması için durdum ve "Bu da ne?" duydum.

Gözlerimi kırptım, sonra odaklandım ve sonra bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bir bekçinin görüneceğini düşündüğüm şeye benzemiyordu.

Uzun boyluydu, çok uzun boyluydu, omuzları çok genişti. Saçları koyu renkti, neredeyse siyahtı, dalgalıydı ve sanki bir stilist mükemmel bir şekilde şekillendirmeyi yeni bitirmiş gibi birçoğu yüzünden geriye doğru uzanıyordu. Beyaz bir termalin üzerine ekose, flanel bir gömlek giymişti, gömleğin kolları bileklerinden ve ön kollarından termali ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrılmıştı. Solmuş kot pantolonu, ayağındaki kalın çoraplar ve bronzlaşmış teni öyle kusursuz bir kemik yapısına sahip bir yüze yayılmıştı ki, kör bir insan ona elini sürse kendinden geçerdi. Güçlü çene ve kaş, belirgin elmacık kemikleri. İnanılmazdı.

Yine de, benim tahminime göre, temiz bir tıraştan birkaç gün uzaktaydı.

"Bay Andrews?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi ve başka bir şey söylemedi.

"I -" Başladım ama sonra ne diyeceğimi bilemedim.

Başım bir o yana bir bu yana sallandı. Sonra arabaya ve Cherokee'ye baktım, sonra tekrar dönüp A-Frame'e baktım.

Web sitesindeki resim tam olarak . Öyle değil mi?

Ona dönüp baktım. "Özür dilerim. bekliyordum." "Bekçi mi?"

"Evet, Bay Andrews."

"Slim'i mi

kastediyorsunuz?"

Slim mi?

"Um..." Ben cevap

verdim. "Slim burada

değil."

"Bana anahtarları vermek için mi buradasın?" diye

sordum. "Neyin anahtarlarını?"

"Ev."

Birkaç saniye bana baktı ve sonra "Kahretsin" diye mırıldandı ve bu küfrü ettikten hemen sonra kapıyı açık bırakarak eve girdi.

Ne yapacağımı bilemedim ve belki de açık kapının onu takip etmem gerektiğine dair bir işaret olduğuna karar vermeden önce bir süre dışarıda durdum.

Öyle yaptım, kapıyı ayağımla kapattım, karlardan kurtulmak için ayaklarımı paspasa vurdum ve sonra etrafıma bakındım.

Tamamen açık alan, parlayan ahşap, muhteşem. Genellikle tatil yerlerini gösteren web siteleri her şeyi olduğundan daha iyi gösterirdi. Bu tam tersiydi. Hiçbir resim buranın hakkını veremezdi.

Solda, oturma alanı, büyük, geniş, uzun, rahat bir kanepa ve üzerinde örtüler. Kanepenin yan tarafında, pencerelere bakan, iki kişinin mutlu bir şekilde (rahatça) oturabileceği büyük bir koltuk ve önünde bir sedir. Sandalye ve kanepenin arasında kare, sağlam, rustik bir masa, kanepenin önünde daha alçak, daha büyük kare bir masa daha. Küçük masanın üzerinde, tabanı daldan yapılmış bir lamba mekânı aydınlatıyor. Odanın köşesinde, pencerelerin yanında, daha uzun ve kalın bir daldan yapılmış, gölgesinde bufalo figürleri olan bir başka ayaklı lamba da yanıyor. Bir şömine, muhteşem taş bacası A-Frame'in eğiminde kayboluyor, ızgarasında neşeli bir ateş yanıyordu. Arkada, önünde eski moda bir döner sandalyenin bulunduğu bir çalışma masası, köşede başka bir lamba ve yanlarında sallanan bir sandalye, tabanı bir kütüğe benziyordu ve aynı zamanda mekânı aydınlatıyordu. Sarmal bir merdiven, ana yaşam alanının üzerinde çıkıntı yapan raylı bir çatı katına çıkıyordu ve çatı katının altında iki kapı vardı, birinin üç çeyrek banyoya açıldığını biliyordum, diğeri ise muhtemelen depoydu.

İnternet sitesindeki çatı katı resimlerinde kraliçe yatak, küçük bir saunası ve gömme dolabı olan harika bir ebeveyn banyosu olduğu görölüyordu.

Sağ tarafta bir mutfak gördüm, belki son teknoloji ürünü değildi ama hiç de fena sayılmazdı. Uzun bir U şeklinde granit tezgahlar, biri evin yan tarafı boyunca, diğeri ise çift katlı, alçak, geniş bir tezgah ve daha yüksek bir bar, her ikisi de açık alanı kesiyordu ve barın önünde iki tabure vardı. Pırıl pırıl parlayan çok sayıda budaklı çam dolap. Paslanmaz çelikten orta sınıf aletler. Arkada lavabonun olduğu yerde bir girinti daha, solda buzdolabı. Altı kişilik yemek masasının ucunda, zeminden A çerçevesine kadar uzanan pencerelerin yanında, yine budaklı çam ağacından yapılmış, ortasında büyük bir kasırga lambası tarzı cam mumluk bulunan, içi adaçayı yeşili kumla doldurulmuş ve içine yağlı, krem rengi bir mum sıkıştırılmış bir masa. Üzerinde yine dallardan yapılmış ve yanan bir şamdan asılıydı.

Adam, "Evraklarınız var mı?" diye sordu ve ben de etrafı incelemeye, ne kadar güzel olduğunu ve doğru şeyi yapıp yapmadığıma dair haftalarca süren endişelerimin ve on yedi saatlik yorucu yolculuğumun bu muhteşem eve ulaşmaya değdiğini düşünmeye .

Mutfaktaydı ve bir telsiz telefon almıştı. Ona doğru yürüdüm, market poşetlerini barın üzerine koydum ve sonra seyahat cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım. Çıkardım, açtım ve onay belgelerini buldum.

"İşte burada," dedim, onları çıkarıp ona uzattım.

Başparmağıyla telefonu çevirmesine rağmen onları aldı.

"Bir sorun mu var -?" diye sordum, gözleri bana kaydı ve sustum.

Gözleri griydi, berrak, açık bir gri. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Özellikle de kalın, uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş olanları.

"Slim?" dedi telefona. "Evet, burada bir kadın var..." kâğıtlara baktı, "Bayan Sheridan."

"Bayan," diye otomatik olarak düzelttim ve berrak gri gözleri bana geri döndü.

Bu noktada, garip bir şekilde çekici bir sesi olduğunu da fark ettim. Derindi, çok derindi, ama pürüzsüz değildi. Pürüzlüydü, neredeyse çakıllı.

"Bir *Bayan* Sheridan." Düşüncelerimi yarıda kesti ve "Bayan" kelimesini belki de pek hoş olmadığını düşündüğüm bir şekilde vurguladı. "Anahtar arıyor."

Bay Andrews olduğundan şüphelendiğim bu İnce kişinin, bu harika görünümlü adama, iki haftalık rezervasyonumun onaylandığını, ön ödemesinin *yapıldığını* ve olası bir hasar durumunda oldukça yüklü bir depozito ödediğimi açıklamasını bekledim. Ve ayrıca bu zayıf kişinin bu harika görünümlü adama bir hata olduğunu ve belki de arabamı boşaltabilmem, bozulabilecek eşyaları kaldırabilmem, duş alabilmem, Niles'la konuşabilmem ve en önemlisi *uyuyabilmem* için binayı boşaltması gerektiğini söylemesini bekledim.

Harika görünümlü adam telefona "Evet, sıçtın batırdın," dedi ve konuşmayı "Ben ," diye bitirdi. Sonra bir düğmeye bip sesi çıkardı ve telefonu takırdayarak tezgâha fırlattı ve bana "Slim sıçtı" dedi.

"Evet, bunu görmeye başlıyorum."

"Dağın aşağısında, yaklaşık 15 mil uzakta bir otel ."

Sanırım ağzım açık kaldı ama zihnim boş olduğu için emin değildim.

Sonra "Ne?" dedim.

"Kasabada otel, temiz, iyi manzara, iyi restoran. Geldiğiniz dağdan aşağı inin. Ana yola varınca sola dönün, yaklaşık on mil."

Sonra bana kağıtlarımı uzattı, ön kapiya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve gözleri üzerimde, kapıyı tutarak durdu.

Olduğum yerde durdum, sonra yerden A noktasına kadar uzanan pencerelerden dönen kara baktım, sonra muhteşem ama geç fark ettiğim kadarıyla dostça olmayan adama baktım.

"Rezervasyonum var." Ona söyledim. "Ne?"

"A rezervasyon," I tekrarlanan sonra
açıkladı içinde Amerikalı, "bir rezervasyon."

"Evet, Slim sıçtı batırdı."

Başımı salladım, sallamalar kısa ve şaşkıncı. "Ama iki haftalık ön ödeme yaptım."

"Dediğim gibi, Slim sıçtı batırdı."

"Depozito ile," diye devam ettim.

"Paranızı geri alacaksınız."

Ona göz kırptıktan sonra "Para iadesi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi bana, "para iadesi, yani paranızı geri alacaksınız."

"Ama -" Başladım ama yüksek sesle iç çekince konuşmayı bıraktım. "Dinleyin, Bayan -"

"Bayan," diye tekrar düzeltiltim.

"Her neyse," dedi sertçe. "Bir hata olmuş. Ben buradayım."

Bir süredir böyle bir şey olmamıştı ama sinirlenmeye başladığımı düşünüyordum. Sonra tekrar, on yedi saatten fazla yolculuk yapmışım. Farklı bir ülkede, farklı bir zaman dilimindeydim. Geç olmuştu, hava kararmıştı, kar yağıyordu ve yollar tehlikeliydi. Arabamda yüzlerce dolar değerinde yiyecek vardı, bunların bir kısmı buzdolabında saklanmazsa bozulacaktı ve otellerde buzdolabı yoktu, en azından büyük buzdolapları. Yorgundum ve üşütmüştüm, bu yüzden sinirlendiğim için affedilebilirdim.

"Ben de öyleyim," diye karşılık verdim.

"Evet, öylesin ama burası *benim* evim."

"Ne?"

"O benim."

Başımı salladım ve yine o kısa, şaşkın sallanmalar oldu. "Ama bu kiralık."

"Ben burada değilken öyle. Ben evdeyken değil."

Sonunda ne olduğunu tam olarak anlamıştım.

"Yani, teyit edilmiş rezervasyonumun aslında *teyit edilmemiş* bir rezervasyon olduğunu ve son dakikanın mutlak tanımı olan bir anda iptal ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Anlamıyorum."

"Ben İngilizce konuşuyorum. Ortak bir dili paylaşıyoruz. Seni anlıyorum."

Yine kafam karışmıştı. "Ne?"

"Sen İngilizsin."

"Ben Amerikalıyım."

Kaşları birbirine çarptı ve bu onu biraz korkutucu gösterdi çünkü aynı anda yüzü de karardı. "Bana pek Amerikalı gibi gelmedin."

"Evet, öyleyim."

"Her neyse," diye mırıldandı ve bir kolunu açık kapıya doğru salladı.

"Pazartesi sabahı ilk iş paranızı geri alacaksınız."

"Bunu

yapamazsın." "Az

önce yaptım."

"Bu... Ben... yapamazsın -"

"Dinleyin *Bayan Sheridan*, geç oldu. Orada ne kadar uzun süre konuşursanız, otele varmanız da o kadar uzun sürer."

Tekrar kara baktım ve sonra ona döndüm.

"Kar yağıyor," diye ona bariz olanı bildirdim.

"İşte bu yüzden sana söylüyorum, yola çıksan iyi edersin."

Yaklaşık on saniyeye dönüşen bir süre ona baktım. Sonra fısıldadım, "Buna inanamıyorum."

O zaman sinirlenip sinirlenmediğimi merak etmeme gerek kalmıyordu. Çünkü öfkelendiğimi biliyordum ve bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünemeyecek kadar yorgundum.

Kâğıtları çantama tıktırdım, market poşetlerimi kaptım, doğrudan ona doğru yürüdüm, durdum ve ona ters ters bakmak için başımı arkaya eğdim.

"Peki, arabanın benzin parasını kim iade edecek?" diye sordum.

"Bayan Sheridan -"

"*Bayan,*" diye tısladım, ona doğru eğildim ve sonra devam ettim. "*Yaşadığım* yer olan İngiltere'den aldığım uçak biletimi kim iade edecek ama pasaportum *mavi?*" Cevap vermesine fırsat vermeden devam ettim: "Peki ya Colorado dağlarındaki güzel bir A-Frame'de geçirdiğim ve ulaşmak için on yedi *saatten* fazla zaman harcadığım tatilin parasını kim ödeyecek?" Ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "Bir okyanusu ve bir kıtanın çoğunu *güzel manzaralı temiz* bir otelde kalmak için uçmadım. *Burada* kalmak için yaptım."

"Dinle -"

"Hayır, sen beni dinle. Yorgunum, sinüslerim ağrıyor ve kar yağıyor. Yıllardır karda araba kullanmadım, bu şekilde değil." Market poşeti yüklü kolumu uzatarak karanlığı işaret ettim. "Ve sen beni bir sözleşmeden döndükten sonra, saat dokuzu çoktan geçmişken yoluma gönderiyorsun."

Ben konuşurken yüzü sinirli bir ifadeden anlam veremediğim bir ifadeye dönüştü, sonra birden sırttı ve mükemmel, beyaz, düzgün dişleri olduğunu görmek beni rahatsız etti.

"Sinüslerin mi ağrıyor?" diye sordu.

"Evet," diye . "Sinüslerim ağrıyor, *hem de çok*," dedim ve başımı tekrar salladım, bu sefer kısa ve *öfkeli* sallamalardı. "Unut gitsin. Neden umursuyorsun ki? Bunun için çok yorgunum."

Ve yorgundum. Çok yorgundum. Yarın ne yapacağıma karar verecektim.

Sonra bunun benim cevabım olduğunu düşünerek biraz dramatik bir şekilde (ve bunun için de affedilebileceğimi düşünüyordum) gecenin içine doğru tepindim. Evren bana güvenli oynamam gerektiğini söylüyordu. Niles'la evlen. Çoğunlukla sıkıcı olsa ve içten içe kendime itiraf edersem, hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız bile güvenliği kucaklayın.

Felç edici derecede

yalnız. Kimin

umurundaydı?

Eğer bu bir maceraysa, berbattı.

Niles'la televizyon karşısında oturmayı tercih ederim (bir).

Bagajı açtım ve çantaları geri koydum ve kapatmaya çalıştığımda hareket etmedi.

Çünkü Dostane Olmayan, Harika Görünümlü Adam şimdi dışarıdaydı, arabamın yanında duruyordu ve eli arabamın üzerindeydi.

"Bırak," dedim.

"Eve geri dön. En azından bu gece için bir şeyler ayarlarız."

Kızgın mıydı? Bir şeyler ayarlayabilir miyiz? Onunla benim A-Frame'de birlikte kalmamız gibi mi? Adını bile bilmiyordum ve ayrıca pisliğin tekiydi.

"Teşekkür ," dedim hırıltılı bir sesle. "Hayır. Bırak."

"Eve gir," diye tekrarladı. "Bırak beni,"
tekrarladım.

Bana doğru eğildi. "Dinleyin Düşes, hava soğuk. Kar yağıyor. İkimiz de aptallar gibi dışarıda durmuş ne istediğinizi tartışıyoruz. Lanet olası eve gel. Kanepede uyuyabilirsin."

"Kanepede uyumayacağım." Sonra başım sarsıldı ve "Düşes?" diye sordum.

"Koltuğum rahattır ve dilenciler seçici olamaz." Bunu geçiştirdim ve tekrarladım, "Düşes?"

Diğer elini uzattı, bakışları beni boydan boya süzerken, "Havalı kıyafetler, havalı çanta, havalı botlar, havalı aksan" dedi. Gözleri yüzüme geldi ve sertçe sözlerini bitirdi. "Düşes."

"Ben Amerikalıyım!" diye
bağırdım. "Doğru," diye cevap
verdi.

"Amerika'da düşes diye bir şey yok," diye onu eğittim.

"Gerçek bu."

Neden aristokrasi hakkında açıklama yapıyordum? Hedefe geri döndüm. "Bırak!" Tekrar bağırdım.

Bağırmamı tamamen duymazdan geldi ve bagajın içine baktı.

Sonra delice olduğunu düşündüğüm bir şey sordu, "Yiyecek?"

"Evet," diye tersledim. "Onları Denver'dan aldım."

Bana baktı ve tekrar sıırttı ve "Çaylak hatası" diye mırıldanmadan önce yine delice olduğunu düşündüm.

"Bagajı kapatıp yoluma devam edebilmem için bırakır mısın?" "Bagaj mı?"

"Trunk!"

"İngilizce."

Sanırım o noktada homurdanmış olabilirim ama sadece kırmızı gördüğüm için telaşlandığımdan pek dikkat etmedim.

"Bay..." Tereddüt ettim ve sonra "her " dedim. "Max."

"Bay Max -"

"Hayır, sadece Max."

Ona doğru eğildim ve "*Her neyse*" diye tersledim. Sonra da "Arabayı bırak" dedim.

"Ciddi misin?"

"Evet," diye ısırdım. "Cidden. Bırak. Bırak. Bırak.

Bırak. *Arabayı*." Arabayı bıraktı ve "bilir." dedi.

"Zamanda geriye gidebilsem ve o aptal web sayfasındaki 'şimdi rezervasyon yap' seçeneğine tıklamasam bana uyar," diye mırıldandım bagajı çarpıp sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerken. "Colorado Dağları'ndaki pastoral A-Frame, yakınından bile geçemez. Daha çok Colorado Dağları'ndaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusunuz gibi."

Arabadaydım ve kapıyı çarpmıştım ama bunu yapmadan önce onun kıkırdadığını duyduğumdan oldukça emindim.

Kızgın olsam da aptal değildim ve dikkatlice geri geri giderek arabasından çıktım, muhtemelen bir büyükanne sürücüsü gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Onun görüş alanından çıkmak, görkemli ama reddedilmiş A-Frame'den uzaklaşmak ve gerçekten *uyuyabileceğim* bir yatağa daha yakın olmak istiyordum ve bu yatağın bir hastanede olmasını istemiyordum.

Arabasından çıktım ve çok daha hızlı sürdüm (ama hala çok hızlı değil) ve sürmeye devam ettim ve kayıp A-Frame'i görmek için bir kez bile aynalarımı bakmadım.

Adrenalin hala sistemimde hızla akıyordu ve ana yola yakın olduğumu düşündüğüm ama emin olamadığım bir yerde hiç olmadığım kadar öfkeliydim ve karla kaplı bir buz parçasına çarptım, kiralık aracın kontrolünü kaybettim ve bir hendeğe doğru kaydım.

Kalbim duracak gibi olduşunda ve boşazımdaki yumru beni öldürmekle tehdit etmeyi bıraktışında, arabamın önündeki kara baktım ve "Çok güzel" diye mırıldandım. Sonra da "Harika" diye mırıldandım.

Sonra ağlamaya başladım.

Uyandım ya da en azından *sandım*.

Parlaklığı görebiliyordum, bol miktarda ve yumuşak, bej bir yastık kılıfı.

Ama gözbebeklerim normal boyutlarının üç katıymış gibi hissediyordum. Göz kapaklarım şişmiş *gibiydi*. Başım doldurulmuş gibiydi. Kulaklarım sanki bir trenin geçebileceği kadar büyük tünellermiş gibi tuhaf hissediyordu. Boşazım deli gibi acıyordu. Ve son olarak, vücudum sanki bir santim hareket etmek için her türlü çabayı gösterecekmiş gibi kurşun gibi hissediyordu.

Bu çabayı gösterdim ve bir ön kolumun üzerine kalkmayı başardım. Sonra daha fazla çaba gösterdim ve saçlarımı gözlerimden çektim.

Gördüğüm şey, parmaklıkların arasından, A çerçeveli bir pencerenin üstünden görünen parlak, güneşli bir gündü. Kar bir sürü kar ve çam ağaçları ve bir sürü de çam ağacı görebiliyordum. Kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, ne kadar güzel olduğunu fark edebilirdim.

Dikkatli bir şekilde, çünkü tıkanmış kafam da yüzüyordu, etrafa baktım ve A-Frame web sitesindeki çatı katı yatak odasını gördüm.

"Rüya görüyorum," diye mırıldandım, sesim titriyordu ve konuşmak boşazımı acıtıyordu.

Ayrıca önümde kapısını görebildiğim tuvaleti de kullanmam gerekiyordu.

Azalan enerjimin daha fazlasını bacaklarımı yatağın üzerinde sallamak için kullandım. Ayağa kalktım ve sallanmaya başladım çünkü bir köpek kadar hasta olduğumu fark ediyordum. Sonra kendime bakarken tekrar sallandım.

Üzerimde bir erkek tişörtü vardı, kocaman, kırmızı, ya da bir zamanlar öyleydi. şimdi soluk bir kırmızıydı. Sol göğsünde

Çılgın saçlı bir adamın çılgınca piyano çaldığını gösteren karikatür benzeri grafiğin üzerinde bir kemer içinde "My Brother's Bar" yazısı yer alıyordu.

Gömleğin yakasını açtım, içinden baktım ve hâlâ yerinde duran külotum dışında çıplak bedenime baktım.

Tasmayı bıraktım ve "Aman Tanrım" diye fısıldadım. Bir şeyler olmuştu.

Hatırladığım son şey, kiralık arabanın arka koltuğuna uzanıp üzerimi kazaklarla örttüğüm ve sabahın erken saatlerinde birilerinin beni bulmasını umduğumdu.

Arabayı hendekten çıkarmak için başarısız bir şekilde uğraşmışım ve yorgunluktan ve kendimi pek iyi hissetmediğimden vazgeçmişim. Ana yolu bulmak ya da kör edici bir kar fırtınasında araba kullanacak kadar aptal olabilecek birine rastlamak için bilmediğim bir bölgede yürümemeye karar verdim. yerine, bekleyecektim.

Ayrıca, düşmanca ama delicesine çekici bir adamla hesaplaştıktan sonra bir arabada, bir hendekte, bir kar fırtınasında asla uyuyamayacağımdan da şüpheleniyordum. Bu yüzden beni tehdit eden soğuk algnlığını yenmek için gece öksürük ilacı aldım, üzerimi kazaklarla örttüm ve arka koltukta yattım.

Görünüşe göre uyumakta hiç zorlanmamışım.

Şimdi buradaydım.

A-Frame'e dönüyoruz.

Sadece külot ve erkek tişörtüyle.

Belki *de* bu Colorado Dağlarındaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusumdu. Yalnız seyahat eden kadınların başına garip şeyler gelirdi. Bir daha asla görülemeyecekleri garip şeyler.

Ve bunların hepsi benim hatamdı. Hayatıma ara vermek istedim. / bir macera istiyordu.

Belki de kaçmalıyım diye düşündüm. Sorun şu ki, bir köpek kadar hastaydım ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Önce banyo yapmaya, ikinci olarak da kişisel korku filmimden çıkmak için strateji oluşturmaya karar verdim.

Tesisleri kullandıktan (banyo, kahretsin, tıpkı fotoğraflardaki gibi muhteşemdi) ve ellerimi yıkadıktan sonra, Max olarak da bilinen Düşmanca, Harika Görünen Adam'ın döner merdivenlerden çıktığını görmek için dışarı çıktım.

Bir korku filmindeki her aptal, anlamsız, aptal kadın kahraman gibi donup kaldım ve oradan sağ çıkarsam bir daha asla bir korku filmindeki başka bir aptal, anlamsız, aptal kadın kahramanla dalga geçmeyeceğime yemin ettim ki her korku filmi izlediğimde bunu yaptım.

Odaya girdi ve bana baktı. "Uyanmışsın," diye not etti.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdim.

Önce yatağa, sonra bana baktı. "Triple A'yı aradım. Gelip arabayı çekecekler."

"Tamam."

Başını yana eğdi, yüzümü inceledi ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Pek iyi görünmüyorsun."

Hemen farklı, aptalca, anlamsız, aptalca bir kadınsı özellik çirkin başını kaldırdı ve hakarete uğradım.

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde tersledim.

Dudaklarının ucu yukarı kalktı ve bana doğru bir adım attı. Ben bir adım geri attım.

Durdu, geri çekilmem karşısında kaşları seğirdi ve sonra, "Yani, kendini iyi hissediyor gibi görünmüyorsun," dedi.

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söyledim.

"Ve sesin iyi hissetmiyorsun gibi geliyor."

"Normalde sesim böyle çıkıyor," diye yine yalan söyledim. "Dün gece sesin böyle çıkmıyordu."

"Sabah oldu. Yeni . Bu benim uyanma sesim."

"Uyandığınızda sesiniz boğazınız ağrıyor ve burnunuz tıkalı gibi mi geliyor?"

Yalan söylemeye devam ettim. "Alerjim var."

Pencereden dışarı baktı, sonra bana. "Karda mı?" Ben de pencereden dışarı baktım ve o konuşmaya devam edince tekrar ona . "Dışarıdaki buzda alerjinizi bozacak hiçbir canlı yok Düşes."

Konuşma konusunu değiştirmeye karar verdim ancak başımın döndüğünden biraz endişelenmeye başlamıştım.

"Buraya nasıl geldim?" Ona sordum.

Başını tekrar yana eğdi ve "Ne?" diye sordu.

Kendimi gösterdim ve "Ben" dedim, sonra yeri işaret ettim, "burası. Buraya nasıl geldim?"

İşaret ettiğim yere baktı, başını salladı ve "Kahretsin" diye mırıldandı. Sonra tekrar bana baktı ve "Dışarıdaydın. Hiç bir şey görmemiştin. Numara yaptığını düşündüm."

"?"

Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. Tekrar durdu, ayaklarına baktı ve sonra nedense sırtıttı. Sonra tekrar bana baktı.

"Bir süre bekledim, otele giriş yapıp yapmadığınızı öğrenmek için oteli aradım. Hayır dediler. Birkaç kişiyi daha aradım. Onlar da hayır dediler. Ben de belki başını belaya sokmuşsundur diye peşine düştüm. Başını belaya soktun. Arabanı bir çukurda buldum, sen de arkada uyuyordun. Seni ve eşyalarını eve getirdim. Hafif, ölü bir ağırlık gibi dışarıdaydın." Gövdesi büküldü ve bir masanın üzerinde duran bavulumu işaret etti.

Odanın öbür ucundaki rahat görünümlü koltuğa oturdu, sonra bana döndü. "Seni yatağa yatırdım, kanepede uyudun."

Sadece hasta olduğum için değil, az önce söyledikleri yüzünden de başım dönmeye başlamıştı. Bu nedenle, düşüp rezil olmamak için onu atlattım, yatağa doğru yürüdüm ve ya da dürüst olmak gerekirse, daha çok *yığıldım*.

Sonra ona baktım ve "Beni yatağa sen mi yatırdın?" diye sordum.

Yüzünü bana dönmüştü, kaşları çatılmıştı ve artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

"İyi değilsin," dedi.

"Beni yatağa sen mi yatırdın?" Tekrarladım.

Gözleri benimkilere geldi ve "Evet" dedi.

Tişörtü çekiştirdim ve "Bunu bana sen mi giydirdin?" diye sordum.

Sırıtiş geri geldi, bu sefer farklıydı, çok daha farklıydı ve gördüğüm manzara karşısında baş dönmem belirgin bir şekilde arttı.

Sonra da "Evet." dedi.

Ayağa kalktım ve sonra görüşüm tuhaflaştı, elim alnıma gitti ve tekrar yatağa düştüm.

Birden önümde çömelmiş, "Tanrım, Düşes" diye mırıldanıyordu.

"Kıyafetlerimi çıkardın," diye suçladım.

"Uzan," diye emretti.

"Kıyafetlerimi ." "Evet, şimdi uzan."

"Kıyafetlerimi çıkaramazsın!" Bağırdım ama yüksek sesle söylediklerimin kafatasımın içinde döndüğünü duydum, başım dönmeye başladı ve elim beni desteklemek için yatağa geriye doğru düşecektim.

"Yapabilirim, yaptım, daha önce görmediğim bir şey değil, şimdi ."

"Ben gidiyorum" diye bağırarak kalkmaya başladım.

Doğruldu ve ellerini omuzlarıma koyarak beni tekrar aşağı bastırdı. Kırım yatağına çarptı ve aniden o kadar yorgun düşmüştüm ki başımı zar zor geriye eğerek ona baktım.

"Gitmiyorsun," diye ilan etti.

"Kıyafetlerimi değiştirmemeliydin."

"Düşes, bir daha söylemeyeceğim, ." "Gitmem gerek."

Baldırlarım havaya kalktığında ve vücudum yatakta büküldüğünde "git" kelimesini zar zor söyleyebildim. Gövdemi daha fazla tutamadım ve o da yatağına düştü. Sonra örtüler geldi.

"Yiyeceklerin arasında ilaç vardı. Ben alırım, senin de biraz yiyeceğe ihtiyacın var."

"Gitmem gerek."

"Yemek, ilaç, sonra konuşuruz."

"Dinle -"

"Hemen döneceğim."

Sonra gitmişti ve nereye gittiğini öğrenmek için başımı kaldıracak enerjim yoktu. Bavuluma gitmeye, üzerime bir şeyler giymeye ve oradan çıkmaya karar verdim. Sonra bunu gözlerimi biraz kapattıktan sonra yapmaya karar verdim. Gözlerim çok acıyordu ve o kadar güneş ve kar varken onlara bir mola vermem gerekiyordu. Çok parlaktı.

Sonra, sanırım, .

"Nina, benimle misin?" gelen, biraz tanıdık, derin, çakıllı bir ses duydum.

"Adımı nereden biliyorsun?" Gözlerimi açmadan sordum ve eğer çok yorgun olmasaydım sesimin tizliği beni oldukça telaşlandıracaktı.

"Benimlesin," diye mırıldandı biraz tanıdık, derin, çakıllı ses.

"Boğazım

ağrıyor." "Öyle

görünüyor."

"Ve gözlerim acıyor."

"Bahse girerim."

"Ve *tüm vücudum* ağrıyor."

"Ateşiniz var, Düşes."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım. "Tatildeyim. Sıkıcı hayatım boyunca sapasağlamdım, tatile çıktım ve ateşim çıktı."

Hiç de itici olmayan bir kıkırdama duydum ve ardından, "Tatlım, seni kaldırmam gerek, sana biraz ibuprofen ve sıvı vermeliyim" dedi.

"Hayır."

"Nina."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Ehliyet, kredi kartları, pasaport."

Gözlerim hafifçe açıldı ve bu çok fazla çaba gerektirdiği için onları tekrar kapattım.

"Çantamı karıştırmışsın."

"Yatağında hasta yatan kadın, evet. Adını bilmem gerektiğini düşündüm."

Yuvarlanmaya çalıştım ama bu da çok fazla çaba gerektirdi, bu yüzden denemeyi bıraktım ve "buradan" dedim.

"Bana yardım et."

"Yorgunum," diye

mırıldandım.

"Tatlım."

Bana iki kez "tatlım" dedi. Niles bana hiçbir zaman "tatlım", "sevgilim" ya da başka bir şey demezdi, hatta çoğu zaman kanlı adım olan Nina bile demezdi. Aslında Niles benimle pek konuşmazdı, eğer düşünürsem ki o anda bunu yapacak enerjim yoktu.

Vücudumun hafifçe yukarı çekildiğini, sonra popomun bir adamın kucağına kaydığını, sonra da dudaklarıma bir bardak değdiğini hissettiğimde neredeyse tekrar uyuyordum.

"İç," diye emretti o biraz tanıdık, derin, çakıllı ses. Ben de içtim.

Bardak uzaklaştı ve sonra "Ağzınızı açın Düşes" dediğini duydum.

Söyleneni yaptım ve dilimin üzerinde bir şey hissettim.

Bardak geri geldi ve sonra, "Bunları ."

Yutkundum ve başımı geri çektim, boğazımdan geçen haplar deli gibi acıtıyordu.

I sona erdi yukarı ile ne keçe gibi benim alın
bastırılmış birinin boynuna, yumuşak kumaş yanağıma değiyor.

"Ah," diye fısıldadım.

"Üzgünüm, sevgilim."

Tekrar çarşafaların arasına alındım, başımı yastığa koydum ve yorgan tam olarak üzerime yerleşmeden uyuyakalmıştım.

Boynuma serin, çok serin bir şeyin çarptığını hissettiğimde uyandım. "Hayır," diye homurdandım.

", bebeğim."

Yanmıyordum. Üşüyordum. O kadar üşümüştüm ki titriyordum, tam bir insan depremi.

"Çok soğuk." Kelimeler boğazımı tırmaladı ve irkildim. Soğuk boynumu terk etti ve alnıma bastırıldı.

"Nina, seyahat sigortan var mı?"

Odaklanmaya çalıştım ama başaramadım ve "Ne?" diye sordum.

"Bu yakında kırılmaz, seni hastaneye götürmeliyim."

Sessiz kaldım çünkü ısınmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Yorganı üzerime çektim ve içine sokuldum.

"Nina, beni dinle, seyahat sigortan var mı?" "Cüzdan," dedim ona, "çanta."

"Tamam tatlım, dinlen."

Başımı salladım ve yorganı daha yakına çektim ama yeterince ısınamadım.

"Bir battaniyeye daha ihtiyacım var." "Tatlım."

"Lütfen."

Serin bez alımda kaldı ama güçlü parmakların boynumda kıvrıldığını ve sonra omzuma doğru indiğini hissettim.

Sonra usulca söylenen "Siktir" kelimesini duydum ve örtüler çekildi.

"Hayır!" Ağladım, zayıftı ama bir ağlamaydı.

"Sıkı tutun, bebeğim."

Yatak hareket etti ve arkamdan büyük bir ağırlığın gelmesiyle geriye düştüm.

Sonra vücudu sırtımın uzunluğundaydı ve benim kıvrımlarıma oturdu. Sarsıntılar titretmeye devam ederken geriye, onun katı sıcaklığına daha da sokuldum. Kolu bana dolandı, eli benimkini buldu ve iki elimin parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, sert, sıkı, tutunarak.

"Çok soğuk, Max."

"Defolun gidin, Düşes."

Yastığa doğru başımı salladım ve "Deneyeceğim" dedim.

Titremenin beni uyanık tutması, onun beni sıkıca tutması, vücudunun benimkine bastırması biraz zaman aldı.

Saatler sonra, sarsıntılar azalmaya başladığında, usulca "Max?" diye seslendim.

"Tam burada," dedi çakıllı ama uykulu bir ses.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Sonra uykuya daldım, o kadar bitkin düşmüştüm ki sanki destansı bir savaş vermişim gibi hissettim.

Soğuk bez tekrar alnıma ve saçlarımı süpürdü.

"Max?"

"Ateşi düştü."

"Mm," diye mırıldandım ve tekrar uykuya daldım.

"Benimle çalış, Nina," sözleri inişimi durdurdu.

"Tamam," diye fısıldadım ve sırtüstü yatırıldım ve sonra üst bedenim yukarı çekildi.

"Kollarını kaldır."

Bana söyleneni yaptım ve tişört .

"Terlediniz Düşes. Artık son ." "Tamam."

"Kollarını yukarıda tut."

"Tamam."

Başka bir tişörtün kollarımın ve başımın üzerinden aşağıya indiğini hissettim. Karnımdan, yanlarımdan aşağı doğru çekildiğini hissettim. Öne doğru düştüm ve alnımın yumuşak ve sert bir şeye dayandığını hissettim. Malzeme yumuşaktı ve sert bir omuz olduğunu düşündüğüm şeyi örtüyordu.

"Kollarını indirebilirsin."

"Tamam."

Kollarımı indirdim ve sonra onları bir erkeğin beli gibi hissettiren şeyin etrafına kaydırdım. Sonra daha da yaklaştım. Sanki kollar benim de belime dolanmıştı ve sanki bir el sırtımda hafifçe aşağı yukarı geziniyordu.

"Hastayken çok tatlısın." "Öyle miyim?"

"Öfkelendiğinde cehennemlik oluyorsun."

"Evet?"

"Evet."

"Mm."

Sonra da "Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim" diye mırıldandı.
Cevap veremedim. Çünkü tekrar uykuya dalmıştım.

The Gamble her yerde mevcut.

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team*, *Moonlight and Motor Oil*, *River Rain*, *Wild West MC*, *Misted Pines* ve *Honey* serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının *New York Times* çoksatın yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı romanı *RT Book Reviews* en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadığı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan *Rock Chick Nation*'i yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve ister arkadaş ve aile olarak yanınızda olsunlar ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan ve devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Rewards'ı hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla [bilgiyi KristenAshley.net](http://bilgiyi.KristenAshley.net) adresinde okuyabilirsiniz

Diğer Yazar: Kristen Ashley

Rock Chick Serisi:

Rock Chick Rock
Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick Reckoning
Rock Chick Regret Rock
Chick Revolution
Rock Chick Yeniden Uyanıyor
Rock Chick Yeniden
Doğuyor Rock Chick
Rövanş

İntikam Melekleri Serisi

İntikam Meleği
İntikam Melekleri: Eyere Dönüş

The 'Burg Series:

Senin
İçin
Huzur
İçinde
Golden Trail Gönül
Oyunları
The Promise Hold
On

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip
Ol Ateşin İçinde
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel Zorlu
Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar

Tatlı Rüyalar

Lady Luck

Breathe

Pürüzlü

Kaleydoskop

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adam

Motosikletli Adam

Sessiz Adam

Rüya Takımı Serisi:

Rüya Yapıcı Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek Kitabı

Dream Spinner

Dream Keeper

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Düşler

Altın Hanedanlık

Fantastik Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourne

Malikanesi

Penmort Kalesi Peri

Masalı Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç En Uzak

Sınır En Büyük

Risk

Magdalene Serisi:

İrade

Yükselen
Aradaki Zaman **Mathilda,**
Süper Cadı: *Mathilda'nın*
Gölgeler Kitabı
Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi
Sisli Kız Çamlar Serisi
Sisteki Ormandaki Kız
*Göl Kıyısındaki Kadın **Ay Işığı ve***
Motor Yağı Serisi: *The Hookup*
Yavaş Yanık
Yükseliş Serisi:
Her Şeyin Başlangıcı Plan
Başlıyor Sonun Şafağı
Yükseliş
Nehir Yağmuru Serisi:
Tırmanıştan Sonra
Tırmanıştan Sonra Özel Baskı
Dinginliğin Peşinde
Sıçrama Sağlamak
Yapmak Eşleşmeyi
Çekişmeyle
Mücadele Etmek
Mucizeyi Paylaşmak
Değişimi Kucaklamak
Üç Seri:
Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür
Bitmemiş Kahraman Serisi:
Şövalye
Creed
Baskını
Diyakoz
Sebring
Vahşi Batı MC Serisi:

*Hala Ayakta Duman
ve Çelik*

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve

Cehennem Play It

Safe Üç Dilek

Karmaşık Gevşek

Sonlar

Hızlı Şerit Birlikte

Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

